פרוזה

ג'וזף פיינדר

השתלטות עוינת

רב מכר עולמי

ג'וזף פיינדר

השתלטות עוינת

ידיעות אחרונות • ספרי חמד

Joseph Finder

Vanished

ג'וזף פיינדר

השתלטות עוינת

Translated by Sharon Preminger

מאנגלית: שרון פרמינגר

למשכל - הוצאה לאור מיסודן של ידיעות אחרונות וספרי חמד

ת"ד 53494, תל-אביב 61534

E-mail: info@ybook.co.il

עריכה: ענת לויט

לוחות: ישראליט

סדר: טפר בע"מ

הפקה והבאה לדפוס: בתיה בודנר

דאנאקוד 362-3981

ISBN 978-965-482-945-8 מסת"ב

Printed in Israel 2009 נדפס בישראל

למולי פרידריק

סוכנת, יועצת וחברה

חלק ראשון

מאחורי כל הון גדול וחסר הסבר עומד פשע מושלם שלא נחשף.

אונורה דה בלזק, **אבא גוריו**, חלק שביעי

פרולוג

וושינגטון

בעלה של לוֹרֶן הֶלֶר נעלם דקות ספורות אחרי השעה עשר וחצי בערב גשום.

הם חזרו ברגל אל המכונית אחרי ארוחת ערב באוג׳י-סאן, המסעדה היפנית האהובה עליו, ברחוב שלושים ושלוש בג׳ורג׳טאון. רוג׳ר היה אנין טעם בכל הנוגע לסושי. לדעתו, אוג׳י-סאן היתה המסעדה היפנית הטובה ביותר בוושינגטון. לורן לא ייחסה חשיבות לדברים כאלה. מבחינתה, דג נא הוא דג נא: יפה ולא ראוי למאכל. אבל רוג׳ר, שהיה מוסוליני של המאקי סושי וסטלין של הסאשימי, לא היה מוכן להתפשר על פחות מהטוב ביותר. "עובדה שהתחתנתי איתך, נכון?" ציין כשנסעו למסעדה. איך יכלה להתווכח עם אמירה כזאת?

היא פשוט שמחה שהם יוצאים סוף-סוף לערב אינטימי. כמעט שלושה חודשים לא יצאו לבלות יחד, אם כי קשה לומר שהם בילו בערב הזה. רוג׳ר נראה מוטרד מאוד. משהו הדאיג אותו, אבל בעצם זה לא היה חריג כל כך. לא פעם הוא נראה מודאג, לפעמים במשך ימים שלמים. ככה הוא התמודד עם המתחים בעבודה. התנהגות גברית טיפוסית, חשבה תמיד. גברים נוטים להפנים את הבעיות שלהם, ואילו נשים מבטאות בדרך כלל את מצוקותיהן בבכי, בצעקות או סתם בכעס, ובסופו של דבר הן מתמודדות הרבה יותר טוב. זו בדיוק אינטליגנציה רגשית, לא?

היא אהבה את רוג׳ר והעריצה אותו. לא היה לה ספק כי הוא היה הבחור הכי פיקח שפגשה אי-פעם. אבל הוא התמודד עם מתחים כמו גבר טיפוסי. חוץ מזה, הוא לא אהב לדבר יותר מדי. זאת היתה השיטה שלו. ככה גידלו אותו. היא זכרה שפעם אמרה לו, "אנחנו צריכים לדבר," והוא ענה, "אלה שלוש המילים הכי מפחידות בעולם."

בכל מקרה, היה להם כלל ברזל אחד: בבית לא מדברים על העבודה. שניהם היו שכירים בחברת גיפורד תעשיות - הוא היה איש כספים בכיר והיא עוזרת אישית של המנכ"ל - ורק בזכות הכלל הזה העבודה לא פלשה אל חייהם הפרטיים.

לפיכך, רוג׳ר כמעט לא הוציא מילה מפיו בארוחת הערב. הוא הציץ בבְּלֶקְבֶּרִי שלו מדי כמה דקות וטרף את הניגירי שהזמין. היא הזמינה מנה שהמלצר המליץ עליה. המנה נשמעה טוב, אבל בסופו של דבר היתה שכבות של דג קוד שחור ספוגות במיסו. איכס. היא לא נגעה בה ורק ניקרה בסלט האצות שלה, שתתה יותר מדי סאקי והשתכרה קצת.

כדי לקצר את הדרך חזרה הם פנו לסמטת קֵיידי, רחוב צר, מרוצף חלוקי אבן, שמשני צדיו ניצבו בניינים ישנים מלבֵנים אדומות - מחסנים שנהפכו לחנויות מעוצבות של מטבחים גרמניים וגופי תאורה איטלקיים. צעדיהם הדהדו ברחוב הריק.

בראש מדרגות הבטון שיורדות אל רחוב ווֹטֶר היא נעצרה ואמרה, "אולי מתחשק לך גלידה? תומס סְוִויט אולי?"

קרן אור אלכסונית מפנס הרחוב חשפה את שיניו הלבנות, את אפו המוצק, את השקיות שצצו לאחרונה מתחת לעיניו. "חשבתי שאת עושה דיאטת סַאוּת בִּיץ'."

"יש להם גם גלידות בלי סוכר, די טעימות."

"אבל זה ברחוב P, לא?"

"יש בֶּן אֶנד גֶ'ריז ברחוב M."

"אולי לא כדאי שנמתח את החבל עם גייבּ."

"הוא יהיה בסדר גמור," היא אמרה. הבן שלהם כבר בן ארבע-עשרה; בגילו הוא יכול להישאר לבד בבית. אבל למען האמת, הוא לא אהב להיות לבד בבית, אף על פי שהוא לא יודה בזה בשום אופן. הילד הזה עקשן לא פחות מהוריו.

רחוב ווטר היה חשוך, שומם, קצת מפחיד בשעת לילה כזאת. מכוניות חנו בשורה לאורך גדר רשת, שמעבר לה השתרעו גדותיו של נהר פוטומק, המכוסות עשב. המרצדס השחורה של רוג'ר, מדגם סי-קלאס, היתה תקועה בין מכונית מסחרית לבנה לבין טויוטה חבוטה.

הוא עמד רגע, חיטט בכיסים, ואז הסתובב בפתאומיות. "לעזאזל. שכחתי את המפתחות במסעדה."

היא גנחה במורת רוח אבל לא רצתה לעשות מזה עניין.

"לא הבאתְ את המפתחות שלך, מה?"

לורן הנידה את ראשה לשלילה. לעתים נדירות בלבד נהגה במרצדס שלו. המכונית הזאת היתה יותר מדי יקרה ללבו. "בדקתָ בכיסים?"

הוא טפח על כיסי המעיל שלו, המכנסיים וז'קט החליפה, כמבקש להוכיח זאת. "כן. כנראה השארתי אותם על השולחן במסעדה כשהוצאתי את הבלקברי. מצטער. בואי נחזור."

"אין טעם ששנינו נלך. אני אחכה כאן."

אופנוע טרטר אי-שם למטה. מלמעלה אפף אותם הרעש הלבן של שאגת המשאיות בווייטהרסט, הכביש המהיר.

"אני לא רוצה שתישארי כאן לבד."

"אני אסתדר. אבל תזדרז, טוב?"

הוא היסס, פסע צעד אחד לעברה ונישק אותה פתאום על השפתיים. "אני אוהב אותך," אמר.

היא הביטה בגבו המתרחק כשמיהר לאורך הרחוב. הצהרת האהבה נעמה לה. למען האמת, היא לא היתה רגילה לשמוע מפיו את המילים האלה. רוג'ר הלר היה בעל טוב ואבא טוב, אבל הבעת רגשות לא היתה הצד החזק שלו.

צעקה רחוקה ואחריה צחוק פרוע: חבורת נערים, בטח מג'ורג'טאון או מאוניברסיטת ג'ורג' וושינגטון.

קול דשדוש במדרכה מאחוריה.

היא הסתובבה כדי להסתכל, אבל חשה משב פתאומי, וכף יד חסמה את פיה.

היא ניסתה לצרוח, אבל הצרחה התעמעמה מתחת לכף היד הגדולה. היא נאבקה בפראות. רוג'ר היה קרוב כל כך. לא יותר ממאה מטר ממנה. ממרחק קצר כל כך היה רואה מה קורה לה אילו רק הסתובב.

זרועות חזקות לפתו אותה מאחור.

היא ידעה שהיא חייבת למשוך את תשומת לבו של רוג'ר, אבל הוא לא שמע כלום, כנראה, כי קולות התנועה החרישו את רחשי המאבק.

תסתובב! צרחה בלבה. **אלוהים אדירים, בבקשה תסתובב!**

"רוג'ר!" ניסתה לצעוק, אבל רק יללה עלובה בקעה מפיה. ריח מי קולון זולים עלה באפה, מעורב בצחנת עשן סיגריות ישן.

היא ניסתה לסובב את גופה, להתפתל ולהשתחרר, אך זרועותיה היו לכודות, כפותות אל צדי גופה ומשהו קר וקשה נצמד אל רקתה. היא שמעה נקישה, ואז חבט משהו בצד ראשה וברק של כאב ניקב את עיניה.

הרגל. תדרכי לו על הרגל - זיכרון קלוש משיעור בהגנה עצמית שהשתתפה בו פעם.

היא רקעה בחוזקה ברגלה השמאלית, אבל לא פגעה בשום דבר. אחר כך בעטה לאחור ופגעה במרצדס בחבטה מתכתית חלולה. היא ניסתה להסתובב אבל...

למשמע הקול הסתובב רוג'ר לאחור. הוא צעק, "לורן!"

בריצה פראית חזר לאורך הרחוב.

"מה אתה עושה לה, לכל הרוחות?" צרח. "למה **אותה**?"

משהו נחבט בעורפה. טעם של דם עלה בפיה.

היא ניסתה להבין מה קורה אבל נפלה אחורה, צנחה בחלל הריק, וזה הדבר האחרון שזכרה.

1

לוס אנג'לס

לילה חשוך וסוער.

למען האמת, לא כל כך סוער אלא חשוך וגשום נורא. ודי קר יחסית ללוס אנג'לס. עמדתי בגשם באחת-עשרה בלילה, מתחת לאור הכתום המחליא שבקע מפנסי הנתרן בלחץ גבוה. הג'ינס ומעיל הפְּליז שלי היו רטובים לגמרי, ונעלי העור הטובות שלי הלכו ונהרסו מרגע לרגע. הזכרתי לעצמי לחייב בנזק את המעסיק שלי, סטודארד ושות', רק מתוך עיקרון.

הגשם היה בלתי-צפוי מבחינתי, אבל כמי שנחשב לחוקר בינלאומי מעולה שמסוגל לראות מבעד לקירות, אני מניח שיכולתי להעיף מבט באתר של השירות המטאורולוגי.

"הנה הוא," נהם האיש שעמד לידי והצביע לעבר מטוס שחנה כמה עשרות מטרים מאיתנו. הוא לבש מעיל גשם צהוב (הוא לא הציע לי מעיל כזה כשיצאנו מהמשרד שלו) ופניו היו מוסתרים בצל הכובע של המעיל. רק זיפי השפם הלבן שלו נראו לעין.

אֶלווד סוֹיֶיר היה מנהל האבטחה בחברת אַרְגוֹן אקספרס שירותי שילוּחַ, מתחרה של DHL ופֶדֶקס, אם כי הרבה יותר קטנה. הוא לא שמח כשבאתי, ולא יכולתי להאשים אותו. גם אני לא רציתי להיות כאן. הבוס שלי, גֵ'יי סטודארד, שלח אותי לכאן בהתראה קצרה ביותר כדי לטפל במקרה חירום בשביל לקוח חדש שלא שמעתי עליו מעולם.

תכולתו של מטוס מטען שלם נעלמה בשלב כלשהו ביממה האחרונה. מישהו רוקן לגמרי את אחד המטוסים שלהם בנמל התעופה האזורי הקטן הזה, מדרום ללוס אנג'לס. עשרה טונות של ארגזים, מעטפות וחבילות, שהגיעו יום קודם לכן מבריסל, נעלמו לגמרי.

ההפסד היה מעבר לכל חישוב אפשרי. אלפי חבילות שנעלמו פירושן אלפי לקוחות זועמים ותביעות עד מעל הראש. חלק מהמשלוח היה שייך ללקוח גדול אחד - קבוצת טְרַאוֶורְס פיתוח, והיא זאת ששכרה את החברה שלי כדי לאתר את המטען. המשימה היתה בהולה מבחינתם, ולא היתה להם שום כוונה לסמוך על חברת שילוח משנית שתמצא להם אותו.

אבל לאלווד סוייר ממש לא התחשק שאיזשהו חוקר נפוח מוושינגטון יעמוד שם ויסביר לו מה היתה הפאשלה שלו.

מטוס המטען הבעייתי עמד בצד, חשוך וחלקלק מגשם, ונצץ באורות של נמל התעופה. הוא היה לבן לגמרי, כמו כל מטוסי המטען של אַרגון, ושם החברה היה כתוב עליו בגופן הֶלְוֶטיקָה כתום מודגש. בואינג 727, ענקי ומרהיב עין.

מטוס הוא דבר יפה כשמסתכלים עליו מקרוב, מעורר יראת כבוד. לא כמו המראֶה שנשקף מבפנים, כשיושבים בשורות הצפופות והמושב שלפנים מוּטֶה אחורה עד הסוף ומוחץ את הברכיים.

המטוס הזה היה אחד מעשרים מטוסים שחנו בשורה על המשטח הסמוך. שיערתי שחלקם יישארו שם כל סוף השבוע וחלקם חונים רק ללילה אחד, כי מגדל הפיקוח נסגר בעשר. מתחת לגלגלי המטוסים נתחבו סַדֵי עצירה, וסביב כל אחד מהם הוצבו חרוטי תנועה שסימנו את מעגל הבטיחות.

"בוא, אלווד, נעיף מבט בפנים," אמרתי.

סוייר הפנה את ראשו לעברי והביט בי. היו לו עיני באסֶט-האונד אדומות, עם שקיות תְפוחות תחתיהן.

"וודי," הוא אמר.

הוא תיקן אותי, הוא לא ניסה להתיידד איתי.

"בסדר. וודי."

"אין מה לראות שם. הם רוקנו הכול." ביד ימין הוא אחז לוח כתיבה סגור בקופסת אלומיניום, מהסוג שנהגי משאיות ושוטרים נושאים איתם.

"יפריע לך אם בכל זאת אעיף מבט? אף פעם לא ראיתי מטוס מטען מבפנים."

"מר קלר..."

"הלר."

"מר קלר, לא אנחנו שכרנו אותך, ואין לי זמן לשחק תפקיד של מדריך תיירים. אז אולי תחזור לראיין את צוות הקרקע, ואני אנסה להבין איך מישהו הצליח להבריח מנמל התעופה הזה, בלי שאף אחד יראה, מטען שיכול למלא שלוש משאיות?"

הוא הסתובב כדי לחזור למסוף, אבל אני אמרתי, "תשמע, וודי. לא באתי לכאן כדי לעלות על פאשלות שלך. המטרה של שנינו זהה - למצוא את המטען שנעלם. יכול להיות שאני אצליח לעזור, לפי העיקרון של חשיבה בשניים וכולי."

הוא המשיך ללכת. "כן, כן. זה יפה מאוד מצדך, אבל אני די עסוק כרגע."

"בסדר. אז... זה בסדר אם אני אמסור את השם שלך?" שאלתי.

הוא נעצר אבל לא הסתובב אליי. "באיזה עניין?"

"הלקוח שלי ישאל עם מי דיברתי. עד כמה שאני יודע, הבחור הזה מטראוורס פיתוח מסוגל להיות די נקמני כשהוא רוצה." למען האמת, לא היה לי מושג מי מאנשי טראוורס שכר את שירותי החברה שלי.

וודי לא זז.

"אתה יודע איך החבר'ה האלה עובדים," אמרתי. "כשאני אגיד ללקוח שלי שאַרגון אקספרס לא היתה מעוניינת בשום עזרה מבחוץ, הוא ישאל עם מי דיברתי. יכול להיות שהוא דווקא יתפעל מהעצמאות שלך - מכל העניין הזה של 'אני אסתדר בכוחות עצמי'. אבל אולי הוא יתעצבן כל כך שהם פשוט יפסיקו לעבוד איתכם. זה לא סיפור מבחינתם. ואז תתפשט שמועה שאולי אתם מסתירים משהו, כן? אולי יאיימו עליכם בתביעה ענקית, ותוך זמן קצר אַרגון אקספרס תנפח את נשמתה. והכול בגללך."

וודי עדיין לא זע, אבל ראיתי שהכתפיים שלו מתחילות להישמט. מעיל הגשם הצהוב היה מוכתם מאחור בשמן ולכלוך.

"אבל בינינו, וודי, אני ממש מעריץ אותך שיש לך אומץ להגיד לטראוורס פיתוח שיקפצו לכם. לא לכל אחד יש ביצים לעשות דבר כזה."

וודי הסתובב באטיות. אני לא חושב שאי-פעם ראיתי מישהו ממצמץ באטיות כזאת ובעוינות ברורה כל כך. הוא פנה לעבר המטוס, ואני הלכתי אחריו.

זמזום הידראולי נשמע, ודלת המטען הגדולה נפתחה כמו משטח הרמה במיניוואן עירוני. וודי עמד בבטן המטוס. הוא אותת לי להיכנס בנפנוף יד יגע.

הנחתי שהוא הפעיל ספק כוח חיצוני, כי האורות בתוך המטוס דלקו עכשיו - שורה של נורות חשופות בכלובי מתכת לאורך התקרה. פנים המטוס נראה כמו מערה גדולה. על הרצפה היו מסילות מתכת שפעם היו מחוברות אליהן שורות של מושבים, אבל חוץ מזה היתה הרצפה סתם משטח שחור ועליו קווים אדומים - המקומות שמכולות המטען הענקיות היו אמורות לעמוד בהם. אלא שלא היו שם שום מכולות. רק קירות לבנים, בלי חלונות, מרופדים בחומר לבן דמוי נייר.

שרקתי בתדהמה. החלל היה ריק לגמרי. "והמטוס הזה היה מלא כשהוא הגיע?"

"לגמרי. שתים-עשרה מכולות."

הוא פסע אל דלת המטען הפתוחה. הגשם תופף על גוף האלומיניום של המטוס. "הנה, תסתכל לשם."

במקום החניה הסמוך אלינו עסק צוות קרקע בהעמסת מטוס נוסף של אַרגון. הם עבדו ביעילות אבל בלי חיפזון. ראו עליהם שהם עשו את זה כבר אלפי פעמים. שני בחורים עמדו מאחורי מכולה ענקית, שהתנשאה לגובה שניים או שלושה מטרים ונראתה כמו בית בציור ילדים. הם דחפו אותה מהחלק האחורי של משאית אל משטח המתכת של מתקן ההעמסה. ספרתי שבעה אנשים: השניים שדחפו את המכולה מהמשאית, שניים נוספים שגלגלו אותה לתוך המטוס, אחד שהפעיל את מסוע ההעמסה, ושני בחורים נוספים, שעיקר העבודה שלהם היה כנראה להחזיק לוחות כתיבה ולחלק הוראות בצעקות. ליד המטוס הזה עמד עוד בואינג לבן, שתודלק עכשיו.

"לפי מה שאני רואה, בשום אופן אי-אפשר להוריד שתים-עשרה מכולות ממטוס כזה בלי צוות של חמישה אנשים לפחות," אמרתי. "תגיד לי משהו, המטוס הזה הגיע אתמול, נכון? אז למה לקח לכם כל כך הרבה זמן לפרוק אותו?"

הוא נאנח ברוגז. "מטען בינלאומי חייב לעבור בדיקה של אנשי המכס לפני שאנחנו ממשיכים בעבודה. זה החוק."

"בדיקה כזאת לוקחת שעה-שעתיים לכל היותר."

"כן, בדרך כלל. אבל בסופי שבוע אין למכס מספיק כוח אדם. אז הם רק בדקו את אנשי הצוות כדי שהם יוכלו לרדת וללכת הביתה, ואז סגרו את המטוס עד שיהיה להם זמן

לבדוק אותו.״

״כלומר, בזמן שהמטוס עמד כאן כל אחד היה יכול להיכנס לתוכו. אם אני מבין נכון, המטוסים פשוט עומדים כאן כל הלילה בלי השגחה, וכל אחד יכול לטפס ולהיכנס לתוכם.״

״ככה זה בנמלי תעופה בכל העולם. אם אתה מורשה להיכנס לנמל התעופה, יוצאים מתוך הנחה שאתה אמור להיות כאן. ׳יושר אישי׳, ככה קוראים לשיטת האבטחה הזאת.״

גיחכתי. ״שם מוצלח ביותר. אני חייב להשתמש בו מתישהו.״

וודי העיף בי מבט.

צעדתי לאורך פְּנים המטוס. במקומות שלא היו מחופים או צבועים בלבן היתה כמות מפתיעה של חלודה. ״בן כמה הכלי הזה?״ קראתי. קולי הדהד. הקור בתוך המטוס היה עז הרבה יותר מאשר בחוץ. הגשם נקש בקצב מהפנט על גוף המטוס.

״בן שלושים לפחות. בואינג הפסיקו לייצר את ה-727 בשנת 1984, אבל רוב המטוסים מהדגם הזה יוצרו בשנות השישים והשבעים. המטוסים האלה הם סוסי עבודה, אני אומר לך. כל עוד מקפידים על התחזוקה, הם מחזיקים מעמד לנצח.״

״אתם קונים אותם משומשים או חדשים?״

״משומשים. ככה כולם עושים. פדקס, DHL, UPS - כולם קונים מטוסים משומשים. הרבה יותר זול לקנות מטוס נוסעים ישן ולהפוך אותו למטוס מטען.״

״כמה עולה מטוס כזה?״

״למה, אתה רוצה להיכנס לתחום?״

״כל אחד מטפח חלום.״

הוא הביט בי. לקח לו כמה שניות לקלוט שאמרתי את זה בציניות. ״כלי כזה אפשר לקנות בשלוש מאות אלף דולר. מאות מטוסים כאלה מונחים במדבר, במין בתי קברות למטוסים. כמו מגרשי מכוניות משומשות.״

ניגשתי אל קדמת המטוס. על המשקוף היתה לוחית הזיהוי של המטוס - מלבן מפלדת אל-חלד בגודל של קופסת סיגריות. בכל מטוס יש לוחית כזאת. מין תעודת לידה של המטוס, שהיצרן ממסמר למשקוף לפני שהמטוס יוצא מהמפעל. בלוחית הזאת היה כתוב ״חברת בואינג - מחלקת מטוסים מסחריים - רֶנטוֹן, וושינגטון״, וגם שנת הייצור (1974) ועוד כמה מספרים: מספר הדגם, מספר סידורי וכולי.

הוצאתי פנס מַגלַייט קטן, הסתכלתי מקרוב וראיתי בדיוק את מה שציפיתי לראות.

חזרתי אל החלק האחורי ויצאתי אל מדרגות המטוס. הגשם הקר ניקר לי בפָּנים. הושטתי יד ומיששתי את גוף המטוס החלקלק, הצבוע לבן. העברתי את היד על הסמל של אַרגון אקספרס והרגשתי שם משהו. בליטה. הצבע היה עבה במיוחד במקום הזה.

וודי הסתכל עלי ממרחק שני מטרים. אצבעותי איתרו את הפינה השמאלית התחתונה של האות A, שהתנשאה לגובה חצי מטר בערך.

״הכתובת הזאת לא נעשית בצביעה?״ שאלתי.

"ברור, צובעים אותה על גוף המטוס. מה אתה...?"

אבל האותיות התקלפו. משכתי עוד קצת, וכל האותיות - מין מדבקת ויניל כזאת - התחילו להתנתק.

"תסתכל על לוחית הזיהוי," אמרתי. "היא לא תואמת את המספר שבזנב."

"מה פתאום... זה לא יכול להיות!"

"הם לא גנבו רק את המטען, וודי. הם גנבו את כל המטוס."

2

וושינגטון

"נדמה לי שהעפעפיים שלה זזו."

קול של אישה, רחוק ומהדהד, השתחל לתוך החלום הקדחתני וחסר ההיגיון.

הכול היה כתום עמוק, כמו שקיעת שמש. קולות ממלמלים. צפצוף דקיק בלתי-פוסק.

העפעפיים לא הצליחו להיפתח. כאילו הריסים הודבקו זה לזה.

על רקע השמים הכתומים כדם ניתזו כוכבים לעברה. היא צללה לתוך שמים מלאים כוכבים, שסנוורו ונקרשו לעננים לבנים משונים, ואז האור נעשה חזק ובוהק מדי, ומחטי כאב דקרו את גלגלי עיניה מאחור.

הריסים ניתקו לבסוף זה מזה ורפרפו כמו כנפיים של ציפור.

עוד צפצופים אלקטרוניים צורמניים, לא סדירים, מעורבבים זה בזה, מהומה רועשת.

קול של גבר: "לבדוק סידן מיוּנָן."

קרקוש מתכת. צעדים מתרחקים.

שוב הגבר: "אחות, בדיקות הגזים בדם כבר חזרו?"

קול צרוד של אישה אחרת: "ג'נט, את יכולה לאתר עכשיו את יוּרוֹבסקי, בבקשה?"

לורן אמרה, "אתם לא חייבים לצעוק."

"היא אמרה משהו. ג'נט, את מוכנה לאתר את יורובסקי **עכשיו**?"

לורן ניסתה שוב לדבר, אבל לבסוף ויתרה על המאמץ. היא הניחה לעפעפיה להיעצם, והריסים שוב נדבקו זה לזה. המחטים נסוגו. היא חשה סוג אחר של כאב, עמוק והולם, בחלק האחורי של ראשה. פועם לפי דופק הלב שלה, שולח גלי כאב משוננים וקצביים אל מאחורי המצח, ממש מעל העיניים.

"גברת הלר," אמר האיש, "אם את שומעת אותי, תגידי משהו, טוב?"

"מה אתה רוצה ממני? אני צועקת!" אמרה לורן בצרחה.

"עכשיו אני רואה," אמרה אחת הנשים. "כאילו היא מנסה לדבר. אני לא יודעת מה היא אמרה."

"נדמה לי שהיא אמרה 'אַיי'."

"הרופא נמצא בסבב רופאים," אמרה מישהי אחרת.

"לא אכפת לי מה הוא עושה!" אמרה בעלת הקול המחוספס. "לא אכפת לי גם אם הוא מתמזמז עם אחת האחיות בחדר הציוד. אם לא תקראי לו ברגע זה, אני אעשה את זה."

לורן חייכה, או לפחות חשבה שהיא מחייכת.

צביטה עזה בצווארה.

"הֵיי!" מחתה.

עפעפיה נפתחו במהירות. האור היה בוהק להחריד, מכאיב לא פחות, אבל הכול היה מעורפל ומטושטש, כאילו מלמלה לבנה פרושה על הכול. היא תהתה אם שוב ישנה כמה שעות.

צללית מגושמת בשולי שדה הראייה שלה התקרבה ואחר כך התרחקה.

קול של גבר: "טוב, היא מגיבה לגירויי כאב."

כן, אני אראה לך מה זה גירויי כאב, חשבה לורן אבל לא יכלה לבטא את המילים.

למעשה הבחינה בשתי צלליות, אבל לא יכלה להתמקד. אובך מוזר אפף את הכול, כמו בגרסה הקולנועית האיומה של **מַיים**, בכל פעם שרואים את לוּסיל בּוֹל. בהצגת התיכון בשרלוֹטסוויל הם העלו את המחזה **הדודה מיים**, ולורן גילמה את גלוריה אַפּסוֹן השחצנית. היא גם ראתה המון פעמים את הסרט עם רוזלינד ראסל, אבל לא יכלה לסבול את הגרסה המוקדמת יותר עם לוסיל.

"גברת הלר, אני ד"ר יורובסקי. את שומעת אותי?"

לורן שקלה אם לענות ובסוף החליטה לא לטרוח. מאמץ גדול מדי. בלאו הכי המילים לא יוצאות כמו שהיא רוצה.

"גברת הלר, אם את שומעת אותי, אני מבקש שתזיזי את האגודל ביד ימין."

להזיז את האגודל ממש לא התחשק לה. היא מצמצה כמה פעמים והראייה שלה התבהרה קצת.

לבסוף הצליחה לראות גבר בעל מצח גבוה וסנטר ארוך, פנים ארוכים כמו של האיש בירח. או כמו של סוס. הפנים הלכו והתמקדו באטיות, כאילו מישהו מסובב כפתור. אף נשרי, קרקפת מתקרחת. פנים שגוחנים מעליה בהבעת דאגה ודריכות.

היא הזיזה את האגודל.

"גברת הלר, את יודעת איפה את נמצאת?"

היא ניסתה לבלוע, אבל הלשון שלה היתה כמו גרב צמר עבה. בלי שום רוק. **בטח מסריח לי מהפה**, חשבה.

"בית חולים." הקול שלה קרקר.

היא הביטה למעלה. תקרה תלויה לבנה עם כתם חלודה על אחד האריחים, ממש לא מעורר תחושת ביטחון. וילונות חציצה כחולים תלויים על מסילה בצורת ח'. לא חדר פרטי. מקום גדול יותר, שיש בו הרבה מיטות. אולי טיפול נמרץ. שקית נוזל צלול השתלשלה ממוט מתכת, מחוברת בצינור לזרוע שלה.

זר ענקי של פרחים לבנים באגרטל זכוכית על השידה הצרה ליד המיטה שלה. היא עיקלה קצת את הצוואר וראתה: הפרחים האהובים עליה - קאלות. ברק של כאב הבזיק בין עיניה. היא גנחה וחייכה.

"מרוג'ר?"

שתיקה ארוכה. מישהו לחש משהו. "מהבוס שלך."

לילַנד, חשבה וחייכה בלבה. **כל כך אופייני לו.** היא תהתה מי הזמין בשבילו את הפרחים.

ואיך נודע לו שהיא בבית חולים.

היא משכה קצת את השמיכה הדקה. "הראש. כואב," אמרה. משהו רך היה מונח על הבטן שלה, מתחת לשמיכה. היא משכה אותו החוצה. בובת ג'ירפה צהובה עם כתמים חומים ורגליים מכוערות בצבע ירוק זרחני. בלויה ומלוכלכת. דמעות עלו בעיניה.

"הבן שלך הביא את זה הבוקר," אמרה אישה בקול רך וחביב.

היא הפנתה את הראש. אחות בלבן. **הבוקר?** חשבה. **זאת אומרת שכבר לא בוקר.** היא לא הבינה. היא לא הבינה מה השעה, איזה יום היום.

ג'אפי - ככה גייב קרא לבובה האהובה עליו כשהיה קטן ולא היה מסוגל להגות את השם "ג'ירפי" שהיה מודפס על התגית. מאז לא ויתרה על השם הזה, שהיה הרבה יותר חמוד.

"איפה הוא?"

"הבן שלך בסדר, גברת הלר."

"איפה הוא?"

"אני בטוחה שהוא ישן, בבית. כבר מאוחר."

"מה... מה השעה?"

"שתיים בלילה."

היא ניסתה להביט באחות, אבל הכאב נעשה בלתי-נסבל כשסובבה את הראש. כמה זמן עבר מאז היציאה שלהם? היא זכרה שהעיפה מבט בשעון ממש לפני שחזרו למכונית וראתה את הספרות 22:28. כלומר, כמעט עשר וחצי בלילה, ביום שישי. התקיפה התרחשה זמן קצר לאחר מכן. היא ניסתה לחשב את הזמן. ארבע שעות? לא, פחות. שלוש וחצי?

לורן שאפה אוויר. "רגע... מתי גייב בא לכאן? את אמרת... אמרת 'הבוקר'... אבל מה השעה..."

"כמו שאמרתי, קצת אחרי שתיים בלילה."

"והיום שבת?"

"יום ראשון. שעות הבוקר המוקדמות של יום ראשון. או שבת בלילה, תלוי איך מסתכלים על זה."

המוח שלה היה כמו עיסת בוץ. האחות בטח טועה. "את מתכוונת שישי בלילה."

האחות הנידה את ראשה לשלילה והביטה ברופא בעל פני הסוס. הוא אמר, "איבדת את ההכרה למשך עשרים וארבע שעות. אולי קצת יותר. בהחלט היה עוזר לנו אילו יכולת להגיד באיזו שעה בערך תקפו אותך."

"עשרים וארבע... שעות? איפה... איפה רוג'ר?"

"נראה שחטפת מכה רצינית בגולגולת, מאחור," אמר הרופא. "עד כמה שראינו, אין שום פגיעות נוספות מעבר לשבר לוליני קטן בבסיס הגולגולת. בבדיקת הסי-טי לא התגלו שום

שטפי דם או קרישים. היה לך מזל גדול."

כנראה תלוי איך מגדירים מזל. היא זכרה את פניו המבוהלים של רוג'ר. את הזרועות שלפתו אותה מאחור. את הצרחה שלו: "למה **אותה**?"

"רוג'ר בסדר?"

דממה.

"**איפה** רוג'ר?"

אין תשובה.

שריגים קרים של פחד לפתו את בטנה.

"איפה הוא? רוג'ר בסדר או לא?"

"שני שוטרים באו לדבר איתך," אמר הרופא. "אבל את לא חייבת לדבר עם אף אחד עד שתרגישי טוב יותר."

"שוטרים?" דמעות מילאו את עיניה. "אוי לא, מה קרה לו?"

שתיקה ארוכה.

"אוי לא, אלוהים," אמרה לורן. "תגידו לי שהוא בסדר."

"אני מצטער, גברת הלר," אמר הרופא.

"בבקשה, תגידו לי שהוא חי!"

"הלוואי שיכולתי להגיד את זה, גברת הלר. אבל אין לנו מושג איפה בעלך."

לוס אנג'לס

וודי סוייר רץ אחרי, ונעליו הכבדות נקשו על מדרגות המתכת של המטוס. "מה זאת אומרת?" צעק מעל הרעש של מסוע ההעמסה והשאגה של מנוע הסילון שהותנע סמוך לנו. "זה לא המטוס שלנו?"

לא עניתי לו. הייתי עסוק מדי בהתבוננות סביבי. כעבור דקה או שתיים מצאתי את מה שחיפשתי.

המטוס שזה עתה גמרו לתדלק אותו. בואינג 727 לבן, שחנה מעבר למטוס של אַרגון והיה באמצע ההעמסה. הוא נראה זהה לשני המטוסים האחרים של אַרגון - ממש כמו שלישיית תינוקות - אבל על הגוף שלו היה כתוב "וַאלוּ טיסות שֶכר".

"בוא נעיף מבט בפנים," אמרתי.

"אבל המטוס הזה לא שלנו!"

"אתה יכול לבקש משני הבחורים האלה לגלגל לכאן את המדרגות?"

"השתגעת לגמרי? המטוס הזה לא שלנו, אמרתי לך!"

"ראית פה אי-פעם מטוס של 'ואלו טיסות שכר'?"

"מאיפה לי לדעת? החברות הקטנטנות האלה כל הזמן צצות ונעלמות. הן חוכרות מקום מחברות אחרות ו..."

"ברישומים של נמל התעופה לא ראיתי שום טיסה של ואלוּ. אתה ראית?"

וודי משך בכתפיו.

"בוא נעיף מבט," אמרתי.

"תשמע, אם אני עולה על מטוס של מישהו אחר אני עלול להסתבך בצרה גדולה מאוד. זה לא חוקי, בנאדם."

"אל תדאג," אמרתי. "אני לוקח את האחריות."

הוא היסס רגע ארוך, משך שוב בכתפיים, ואז פסע בחזרה אל הצוות שעסק בהעמסה. כעבור דקה בערך חזר עם כבש מדרגות על גלגלים ודחף אותו לעבר המטוס של ואלוּ. הוא טיפס אל דלת תא הטייס בחוסר רצון בולט.

בדיוק כמו שחשדתי - מתחת לסמל של "ואלו טיסות שכר", שגם הוא התקלף מיד, היה הסמל הכתום של אַרגון אקספרס, צבוע על גוף המטוס. שאריות של סרט הדבקה היו צמודות כמו פתיתי קונפֶטי ישנים אל המשקוף של פתח ההטענה.

דלת המטוס נפתחה, ולעיני נגלו שורות שורות של מכולות מטען. על הדופן של כל מכולה היה מספר סידורי שונה, שהיה מורכב ממדבקות של אותיות וספרות בגודל אקראי, כאילו גזרו אותן מתוך עיתון, כמו במכתב סחיטה.

"המספרים תואמים את רשימת המטען שלך?" שאלתי. לא היה לי ספק בכך שהם תואמים.

שתיקה ארוכה.

"אני לא קולט," אמר וודי לבסוף. "איך הם החליפו מטוסים?"

"בקלות," אמרתי. "הרבה יותר קל מלפרוק את המטען ולהוציא אותו מנמל התעופה. הפעולה הזאת מצריכה רק שני אנשים - טייס וטייס משנה."

"אני לא מבין."

"סיפרת לי שאפשר לקנות בזול מטוס ישן כזה, נכון? אז הם בסך הכול צבעו את המטוס בלבן והטיסו אותו לכאן באמצע הלילה, כשמגדל הפיקוח כבר היה סגור. הם החנו אותו ליד המטוס שלכם והדביקו שתי מדבקות ויניל. בטח לקח להם בדיוק עשר דקות, ואף אחד לא ראה אותם, כי אף אחד כבר לא היה כאן. למחרת, מכיוון שהם כבר היו בתוך נמל התעופה, העובדים האחרים הניחו שהם **אמורים** להיות כאן, ולכן אף אחד לא זרק מבט לכיוון שלהם. שיטת האבטחה היא 'יושר אישי', נכון?"

"אלוהים ישמור. זה פשוט... **גאוני**."

"כמעט. אבל כשהם הגיעו לכאן בטיסה אתמול בלילה, גם המתדלקים כבר הלכו הביתה."

"אז מה?"

"לכן המטוס עדיין כאן. הם לא יכלו להמריא מכאן בלי לתדלק, וזה בדיוק מה שהם גמרו לעשות עכשיו. אני מניח שהם מתכננים להמריא מכאן אחרי שכולם ילכו."

"אבל... מי היה יכול לעשות דבר כזה?"

"ממש לא מעניין אותי מי. לא שכרו אותי למצוא את מי שעשה את זה."

"אבל... מי שעשה את זה בטח נמצא כאן בסביבה."

"בלי כל ספק."

"תשמע, מר... אני יכול לקרוא לך ניק?"

"כמובן."

"ניק, המטרה של שנינו זהה. כבר סיכמנו את זה."

"טוב."

"למעשה, אנחנו משחקים באותה קבוצה."

"נכון."

"אז לדעתי אין שום צורך שטראוורס פיתוח ישמעו את הפרטים הקטנים, אתה מבין אותי? פשוט תגיד להם שמצאנו את המטען החסר. או שאתה מצאת - לא משנה לי. זאת אומרת שלא קרה כלום והכול בסדר. היה איזה בלבול בנמל התעופה. קורה לפעמים. הם ירגישו הקלה גדולה ולא ישאלו הרבה שאלות."

"מתאים לי."

"מצוין. תודה."

"אבל קודם כול, אתה מוכן לפתוח את הפחית הקטנטנה הזאת?" שאלתי והתקרבתי אל אחת המכולות הגדולות. רוב המכולות הכילו מאות חבילות של לקוחות שונים, אבל תווית הניתוב על המכולה הזאת ציינה שהיא הגיעה מבחריין. כל התכולה שלה היתה מיועדת לעיר אַרלינגטון שבווירג'יניה, למשרדים של טראוורס פיתוח. מבעד לחלונית במכולה, שהיתה עשויה מזכוכית אקרילית, ראיתי שורות דחוסות של קופסאות קרטון, אחידות בגודלן ובצורתן, ועל כולן היה מודפס הסמל של טראוורס פיתוח.

"מצטער, אני לא יכול לעשות דבר כזה," הוא אמר.

"יש לך מפתחות, וודי."

"המכס עוד לא בדק את המכולה. אני יכול להסתבך בצרה גדולה."

"אתה עלול להסתבך בצרה עוד יותר גדולה אם לא תפתח אותה."

"אתה מאיים עליי?"

"כן, אפשר להגיד," אמרתי. "אתה מבין, דבר אחד לא יוצא לי מהראש: מקום החניה של המטוס."

"מקום החניה? מה זאת אומרת?"

"אז ככה: בכל פעם שאחד המטוסים שלכם נוחת וחונה ללילה או לפרק זמן כלשהו, הצוות שלכם צריך לרשום את המספר של מקום החניה שלו. נוהל תפעולי רגיל, נכון?"

הוא משך בכתפיים. "מה זה קשור?"

"מטוס האַרגון שלכם הגיע אתמול מבריסל וחנה במקום חניה 36, כן? ככה כתוב אצלכם במחשב. ואז החבר'ה הרעים שלנו עשו את תרגיל ההחלפה עם המדבקות, כך שהמטוס **שנראה** כמו המטוס שלכם עומד עכשיו במקום הלא נכון. מספר 34, כן? אבל הבעיה היא שמישהו כבר הכניס למחשב את המספר 36 כמה דקות אחרי שהמטוס נחת. נתון כזה קשה מאוד לשנות בדיעבד. כשאיש המכס יבוא לבדוק, עלולה להיווצר כאן בעיה. הוא יבחין באי-התאמה ויגיד, 'איך המטוס הזה זז מהמקום בלילה? מה זה, קסם?' זאת אומרת שמישהו טרח לכתוב על הלוח שבמשרד שלך את המספר של המקום החדש - 34. ומי כתב אותו אם לא... אתה, וודי."

וודי התחיל למלמל בכעס. "אין לך מושג איך הדברים מתנהלים אצלנו."

נקשתי על החלונית של מכולת המטען. "אולי תפתח את המכולה הזאת ואחר כך נדבר. ממש מסקרן אותי לדעת מה יש בה, ולמה אתה ושניים מהעובדים שלך הייתם מוכנים להסתכן בתקופת מאסר ארוכה כל כך. מעניין לראות איזה מטען מצדיק סיכון גדול כל כך."

הוא הביט בי במשך כמה שניות ולבסוף ייללּ, "בחייך, בן אדם, אם אני פותח את זה, אני גמור."

"קצת מאוחר מדי לחשוב על זה," אמרתי.

"אסור לי לפתוח את המכולה," הוא אמר בתחינה כמעט. "באמת שאסור לי."

"בסדר," אמרתי ומשכתי בכתפי. "אבל אולי נוכל לגשת רגע למחשב שלך ולחפש קצת בגוגל? אתה מבין, אני רוצה להתקשר לכמה בתי קברות למטוסים. אני בטוח שאין הרבה כאלה - אולי שישה או שבעה מגרשים כאלה בקליפורניה, אריזונה ונוואדה. אני אקרא להם את המספר הסידורי של המטוס הישן ההוא ואגלה מי מכר אותו ולמי הוא נמכר. בטח יתברר שזאת סתם חברת קש, אבל גם אותה לא תהיה בעיה לאתר."

"חשבתי שלא אכפת לך מי עשה את זה," אמר וודי. פניו החיוורים הסמיקו קשות.

"אתה מבין, יש לי בעיה. מין חולשה אישית כזאת. כשאני נועץ ציפורניים במשהו, אני לא מסוגל להרפות. אובססיבי-קומפולסיבי כזה."

הוא כחכח בגרון. "בחייך, בן אדם."

נקשתי על החלונית של המכולה. "בוא נפתח את המכסה כאן, אני אעיף מבט מהיר, ואז תוכל לחזור לסודוקו שלך." ניסיתי להציץ מבעד לחלונית, אבל הזכוכית האקרילית היתה שרוטה ועכורה. ראיתי רק את הקופסאות. הסתובבתי ושלחתי חיוך אל וודי, אבל גיליתי שאני מסתכל לתוך קנה של זיג-זאואר P229, תשעה מילימטרים, חצי אוטומטי.

"וודי," אמרתי באכזבה, "חשבתי שאנחנו משחקים באותה קבוצה."

"ידיים למעלה, הלר," אמר וודי, "ותסתובב."

לא הרמתי את הידיים. וגם לא הסתובבתי. חיכיתי.

"קדימה, נצא מפה," הוא אמר. היתה לו עווית עצבנית בעין הימנית.

"וודי, אתה רק מחמיר את המצב."

"אתה נמצא בשטח פרטי וביקשתי ממך לצאת, נכון? אז קדימה. ידיים למעלה."

הרמתי ידיים באטיות, ואז, בתנועה מהירה ופתאומית, הנפתי את יד שמאל, תפסתי את קנה האקדח והטיתי אותו כלפי מטה, וביד ימין הכנסתי לו אגרוף בפה. הוא פלט צווחה. כמו רוב האנשים שמנופפים בכלי נשק, הוא לא ידע להתגונן בלעדיו. הוא ניסה לשלוף את האקדח מידי, אבל תוך כדי כך סובב את הראש והפנה אלי אוזן ושוב צווח כשהאגרוף הימני שלי מחץ אותה. הרמתי את קנה האקדח למעלה עד שהאצבע שלו, שהיתה לכודה בשמורת ההדק, נשברה כמו זרד יבש.

וודי צרח וצנח על הברכיים. כיוונתי אליו את הזיג-זאואר ואמרתי, "עכשיו אתה מוכן לפתוח את המכולה, בבקשה?"

הוא קם על רגליו במאמץ. לא עזרתי לו.

"יש עליה חותם," הוא אמר. "הם יראו שפתחתי אותה."

"אני אטפל באנשי המכס."

"אני לא מדבר על אנשי המכס."

"אז מי מדאיג אותך?"

הוא הניד בראשו, טלטל את ידו הימנית וגנח. "שברת לי את האצבע."

"נורא מצטער," אמרתי בקול נטול כל צער.

הוא המשיך לגנוח, פסע אל החלק האחורי של המכולה, הכניס את אחד המפתחות לתוך המנעול וגלגל למעלה את אחד מתריסי הברזל.

"יש לך סכין יפני?" שאלתי.

הוא שלף סכין מהנרתיק שהיה תלוי על החגורה שלו והושיט לי אותו. נעצתי את האקדח שלו בחגורת המכנסיים שלי, חתכתי את רצועת הדבק על אחת הקופסאות ופתחתי את כנפי הקרטון.

למראה תכולת הקופסה עלה חיוך על פני. "לא פלא שהלקוח שלי היה קצת עצבני."

"אלוהים ישמור," אמר וודי.

הקופסה היתה מלאה עד אפס מקום בחבילות מנוילנות של דולרים אמריקאיים חדשים לגמרי.

שטרות של מאה דולר. מהסוג החדש, כמובן, עם תגליף של בנג'מין פרנקלין שנראה סובל מעצירות. כל חבילת שטרות מלבנית - "לבֵנה", כמו שקוראים לזה באופן רשמי -

היתה מוחתמת באותיות שחורות - **על כל אי-התאמה יש לדווח לבנק המרכזי של ארצות הברית** - ובקצה שלה היה מודפס ברקוד.

חפיסות של שטרות, סגורות וטריות, מהמדפיס הממשלתי המיוחד, שבאורח פלא מצאו את דרכן לבחריין והגיעו לידי חברה כלשהי מארלינגטון שבווירג'יניה, שעד אותו בוקר לא שמעתי עליה מעולם.

"לא היה לי מושג," אמר וודי. "אני נשבע."

"מה הנפח של מכולה כזאת?" שאלתי וטפחתי על הדופן.

"לא יודע, אולי חמישה-עשר מטר מעוקב בערך? משהו כזה."

ערכתי חישוב מהיר. אני די טוב במתמטיקה - אחד היתרונות המעטים שירשתי מאבא שלי, שהיה לא רק גאון במתמטיקה אלא גם אדם עשיר מאוד, לפני שנכנס לכלא.

הורדתי את העטיפה מאחת הלבֵנים וספרתי ארבעים חפיסות של שטרות. כל חפיסה הכילה מאה שטרות. ככה זה תמיד. זאת אומרת שבכל לבֵנה יש ארבע מאות אלף דולר. מכאן שמטר מרובע אחד הוא קצת פחות משלושה מיליון דולר.

בהנחה שכל אחת מהקופסאות היתה מלאה בלבֵנים של שטרות מאה דולר, בדיוק כמו הקופסה הזאת, המכולה הזאת הכילה כמעט מיליארד דולר. אולי יותר.

מיליארד דולר.

בחיים שלי לא ראיתי מיליארד דולר מקרוב ובאופן אישי. התרשמתי מאוד מהנפח שסכום כזה תופס, אפילו בשטרות של מאה דולר.

"אז מה, וודי, קצת כסף לבזבוזים?"

הוא כבר הפסיק לטפל באצבע השבורה שלו ובהה עכשיו בפה פעור. "אלוהים אדירים... לא היה לי מושג."

"מה חשבת שיש כאן?"

"אני... לא היה לי מושג. באמת שלא! אני אומר לך, לא חשבתי... הם לא..."

"ממש שום מושג, וודי?"

הוא לא הרים את מבטו. "הם לא מסרו לי פרטים."

"אבל מישהו ידע. השקיע בזה הרבה זמן, כסף ומחשבה. וגם לקח סיכון כשהוא שכר אותך ועוד שני אנשים מהחברה שלך."

"אני רק מילאתי את התפקיד שלי."

"והתפקיד שלך היה לוודא שההחלפה תעבור בשלום."

הוא הנהן.

"אני מניח שנתנו לך מספר טלפון לשעת חירום, למקרה שמשהו ישתבש."

הוא הנהן.

"אני רוצה את המספר הזה, וודי."

הוא הרים לרגע את מבטו והוריד אותו שוב.

"תשמע, וודי," אמרתי, "בשלב הזה אתה צריך לבחור בין שתי דרכים. או שתשתף איתי פעולה והמצב ישתפר. או שלא תשתף איתי פעולה והמצב יחמיר עוד יותר. הרבה יותר."

הוא לא אמר כלום.

הסלולרי שלי התחיל לצלצל. לא ציפיתי לשיחה מאף אחד. הנחתי לשיחה לעבור לתא הקולי.

"אל תיעלב, וודי, אבל אני בטוח שלא עשית את זה בכוחות עצמך. אז אולי תיתן לי את מספר הטלפון?"

"חשבתי שלא אכפת לך מי עשה את זה," אמר וודי שוב.

"עכשיו כבר כן אכפת לי," אמרתי.

כל מי ששירת במלחמת המפרץ מכיר את הסיפורים על הכסף האמריקאי שנעלם. זמן לא רב אחרי שארצות הברית פלשה לעיראק, הטיס הממשל האמריקאי בחשאי שנים-עשר מיליארד דולר במזומן לבגדד. אני יודע שקשה להאמין. זה נשמע כמו המצאה של איזה בלוֹגר שמאלני-קיצוני מטורף, רדוף ביעותי קונספירציה. אבל העובדה הזאת מתועדת במסמכים. שנים-עשר מיליארד דולר בשטרות אמריקאיים הועברו מהבנק המרכזי באיסט רתרפורד שבניו ג'רזי אל בסיס חיל האוויר אנדרוז שליד וושינגטון, ושם הם הועלו על משטחים, הועמסו על מטוסי הרקולס צבאיים והוטסו לבגדד.

כנראה הממשל חשב שהדרך היחידה לשלם לקבלנים בעיראק ולנהל את ממשלת הבובות היא בעזרת ערימות של בנג'מינים. בגדד נשטפה בשטרות אמריקאיים חדשים ומרשרשים. שקים מלאים במזומנים היו מונחים בלי שום שמירה במשרדי ממשלה עיראקיים. פקידי ממשל וחיילים שיחקו כדורגל בלבֵנים של שטרות מאה דולר.

ושיא השיאים: באופן כלשהו, תשעה מיליארד דולר פשוט נעלמו. נגוזו. בלי להשאיר שום עקבות.

אם כי עכשיו היה נדמה לי שאני יודע לאן הלך חלק מהכסף.

הסלולרי שלי התחיל שוב לצלצל. שלפתי אותו בעצבנות מהכיס והסתכלתי מי זה. לורן הלר - אשתו של אחי. השעה בוושינגטון היתה אחת בלילה בערך, כלומר היא לא מתקשרת כדי לפטפט.

עניתי. "לורן, מה קורה?"

"לא, זה אני."

קול של ילד מתבגר. גייב, הבן שלה, נער בן ארבע-עשרה.

עם אחי המגעיל לא דיברתי כבר חודשים, אבל חיבבתי מאוד את אשתו ואת הבן שלה, הבן החורג של רוג'ר. ילד נהדר. גייב ואני דיברנו בטלפון לפחות פעם בשבוע, והשתדלתי לבלות איתו לעתים קרובות ככל האפשר. קצת במקום הבן שאין לי ומי יודע אם יהיה לי אי-פעם. אני משער שגם אני הייתי קצת תחליף אב בשבילו לנוכח העובדה שהאב החורג שלו היה רוג'ר.

"הֵי, חבוב, אני מצטער אבל אני לא כל כך יכול לדבר עכשיו. אני עם לקוח." העפתי מבט אל וודי, שלפתי מהחגורה שלי את הזיג-זאואר שלו ונופפתי בו לעברו, וכמו נציג טרוד בשירות לקוחות אמרתי בהתנצלות: "תכף מתפנה אליך."

"ניק," אמר גייב. "אתה חייב להגיע לכאן מהר."

"אני לא בוושינגטון כרגע. מה הבעיה, גייב?"

"אמא בבית חולים."

"מה קרה? היא בסדר?"

"אני חושב שהיא איבדה את ההכרה."

"**איבדה את ההכרה?** איך..."

"אף אחד לא מסביר לי כלום. שדדו אותה או משהו כזה, אבל..."

"איפה אבא שלך? מחוץ לעיר? בענייני עבודה?"

"אני לא יודע איפה הוא. אף אחד לא יודע איפה הוא. בבקשה, ניק. אתה יכול לחזור לכאן עכשיו?"

"אני באמצע משהו," אמרתי. "אבל ברגע שאני אוכל אני..."

"ניק," הוא אמר, "אני צריך אותך."

5

וושינגטון

כנראה נרדמה שוב. שקעה בשינה מקוטעת, מסוכסכת, רדופת חלומות מציאותיים מדי. גייב ביקר אותה בבית החולים, שערו המתולתל היה פרוע, והוא בכה כשראה אותה. רופא בעל סנטר ארוך ומצח גבוה הציץ לתוך עיניה עם פנס בוהק. היא התעוררה, באטיות הפעם, ולא ידעה אם משהו מן הדברים האלה אכן התרחש.

כשפקחה שוב את עיניה, הבינה מיד שהעבירו אותה למקום אחר. עכשיו כבר לא שמעה סביבה את ההמולה הקדחתנית של מחלקת טיפול נמרץ, את ערבוביית הקולות והצעדים המהירים או את הסימפוניה הצורמנית של הצפצופים האלקטרוניים. מכונה אחת פעתה בשקט, אבל זה הכול. רק לחישות שקטות.

גם האור היה שונה. אולי אור יום. כנראה יש חלון בקרבת מקום. היא ישנה כל הלילה. עוד לילה, למעשה.

שני גברים בז'קט ועניבה ניצבו למרגלות המיטה שלה. אחד מהם היה מבוגר יותר. **שוטרים**, חשבה.

לרגע חשבה שהיא עדיין חולמת. היא עצמה את עיניה ושקעה לתוך עצמה, אבל כשפקחה אותן שוב הם עדיין היו שם, דיברו בשקט זה עם זה. אחד מהם העיף מבט לעברה והתקרב.

בן שישים בערך, שיער לבן דליל וזקן לבן ומדובלל, שנועד להסתיר סנטר כפול, כך שיערה. "גברת הלר, אני מפקח הבילוש גארווין ממשטרת וושינגטון." הוא אחז כוס קפה ענקית של דאנקין דונאטס. "וזה סמל בילוש סקַרפינוֹ."

הבחור שעמד מאחוריו - בחור חביב למראה, עם שיער שחור, פני ילד תמימים וגוף של שחקן בייסבול - נראה בן שלושים, אולי קצת פחות. "מה שלומך," הוא אמר בחיוך, והיא מצאה את עצמה מחזירה לו חיוך.

כל אחד מהם שלף נרתיק שחור קטן והציג לה את התג שלו. היא ראתה רק הבזק זהוב ונצנוץ כסוף.

השוטר המבוגר התיישב באטיות ובזהירות על הכיסא היחיד, כאילו כואב לו הגב. "איך את מרגישה, גברת הלר?"

השותף שלו ניגש לחפש כיסא נוסף מעבר לווילונות הכחולים שתחמו את עולמה.

"איפה בעלי?" שאלה.

גארווין המשיך כאילו לא שמע אותה. "אחת האחיות אמרה לנו שאת בסדר ואפשר לדבר איתך, אבל אם מרגישה שאת לא מסוגלת אנחנו יכולים לבוא מחר."

"מה השעה?"

"בסביבות תשע. תשע בבוקר."

"באתם בקשר לבעלי?"

גארווין הרכיב משקפיים בעלי עדשות עבות, שהגדילו עד גיחוך את עיניו הבהירות העכורות - אפורות? כחולות? היה קשה לקבוע. "גברת הלר, היינו רוצים לשאול אותך כמה שאלות לגבי מה שקרה."

הפעימות מאחורי עיניה התחדשו ביתר שאת. "אתם מ... מחלק רצח?" שאלה בקול חנוק.

הוא הניד את ראשו לשלילה וחייך בעדינות. "אנחנו מהיחידה לפשעים אלימים."

בטנה התכווצה למשמע המילים. "מפקח גארווין, איפה בעלי?" אמרה בלב הולם. "מצאתם אותו או לא?"

"לא, גברתי. לא מצאנו כלום."

"מה זאת אומרת 'כלום'?"

"בדקנו בכל בתי החולים בעיר ובסביבותיה. במכון לרפואה משפטית, אפילו בבית המעצר המרכזי."

"בית המעצר?"

"אנחנו לא פוסלים שום דבר. הפצנו הודעה ברשת התקשורת של משטרת וושינגטון."

"ו...?"

"כלום, גברתי. מצטער. בשלב זה הוא מוגדר נעדר."

"איך אתם יודעים שהוא לא... נפצע? או גרוע מזה?"

"צוות המז"פ שביקר בזירת העבירה לא מצא שום תרמילים, כתמי דם או סימן אחר שיעיד על נזק גופני."

"נעדר...?"

הוא היסס. "נעדר בסיכון, למען האמת."

סקרפינו חזר עם כיסא פלסטיק והציב אותו קצת מאחורי שותפו.

"למה 'בסיכון'?"

"אנחנו חושדים שנעשה ניסיון לפגוע בו."

"אבל רק עכשיו אמרת שלא מצאתם כלום."

"כן, אבל בהתחשב במה שקרה לך..."

"אולי זה היה פשוט שוד או משהו כזה?"

"לא סביר. זיהינו אותך לפי תכולת הארנק שלך. מישהו ראה אותך שוכבת ברחוב וצלצל למשטרה, ולפי הארנק שהיה ברשותך ידענו מי את ולמי להתקשר."

מבטו היה נוקב, מפחיד ממש.

"אז מה זה אומר?"

"שכנראה לא ניסו לשדוד אתכם. אז אולי כדאי שתספרי לנו על התקרית, עד כמה שאת זוכרת."

היא סיפרה להם כמיטב יכולתה. גארווין שאל את השאלות. סקרפינו, שהיה כינור שני מובהק, רק שתק ורשם.

"מי שתקף אותך - היה שם רק אדם אחד?" שאל גארווין.

"למיטב ידיעתי. כלומר, מישהו תפס אותי מאחור, ואני משערת שהוא נתן לי מכה בראש בחפץ כלשהו, אף על פי שאני לא זוכרת את הקטע הזה. ו... כן, אני חושבת שהוא הצמיד לי אקדח לראש."

"לאיזו נקודה בראש?"

"בדיוק כאן." היא הצביעה על רקתה.

"לפני או אחרי שהוא נתן לך מכה בראש?"

"לפני."

"איך את יודעת בוודאות שזה היה אקדח?"

"אני... אני לא יודעת, הרגשתי משהו קשה ועגול, עם מגע מתכתי, ו... כלומר, אני מניחה שזה יכול להיות גם משהו אחר, אבל..."

"לא ראית את החפץ הזה."

"לא, אבל... למעשה, כשאני חושבת על זה, אני זוכרת ששמעתי נקישה. כמו אקדח כשדורכים אותו."

"את יודעת איך נשמעת דריכה של אקדח?"

"לאבא שלי היה אקדח בבית. אני לא חושבת שהוא ירה בו אי-פעם, אבל הוא הראה לי ולאחותי איך משתמשים בו."

"התוקף ניסה להוריד לך את הבגדים?"

"לא. אבל יכול להיות שהוא נבהל כשרוג'ר הופיע."

"בואי נחזור קצת אחורה. את ובעלך יצאתם למסעדה, נכון? רק שניכם."

"נכון."

"לכבוד אירוע מיוחד?"

היא רצתה להגיד "ערב אינטימי", אבל במקום זה ענתה, "סתם ארוחת ערב."

"מי העלה את הרעיון לצאת למסעדה?"

"מה זה משנה?"

"אנחנו פשוט מנסים להבין את התמונה כולה."

"רוג'ר הציע."

"יצאתם לעתים קרובות לאכול בחוץ, רק שניכם?"

"לא מספיק קרובות. פעם נהגנו לצאת כל שבוע, אבל לאחרונה זה קצת... למעשה, כבר עברו חודשים מהיציאה האחרונה שלנו."

"את יודעת אם לבעלך היו אויבים כלשהם?"

"אויבים? הוא איש עסקים."

"גברת הלר, את ובעלך עשירים?"

לורן היססה. שאלה קשה. היא לא ידעה איך לענות עליה. עשירים בהשוואה למי? בהשוואה למפקח משטרה? המשכורת שלה היתה לא רעה, אבל בכל זאת רק משכורת של מזכירה. רוג'ר הרוויח הרבה יותר ממנה, כי הוא היה סמנכ"ל בכיר, אבל המשכורת השנתית הסתכמה בשש ספרות. לא מיליון ומעלה כמו שמנכ"לים בכירים מרוויחים.

הם גרים בבית נחמד בצֶ'ווי צֵ'ייס, שנראה כמו ארמון בהשוואה לבית הקטן שהיא ואחותה גדלו בו בשַרלוֹטְסוויל. אבל בהשוואה להון העצום שהיה פעם לאבא של רוג'ר, הם נחשבים דלפונים.

"אנחנו אמידים," אמרה לבסוף. "המשפחה של בעלי היתה די עשירה פעם, אבל זה כבר נגמר."

גארווין מצמץ. "כלומר?"

"אולי שמעת על אבא שלו, ויקטור הלר."

שתיקה קצרה. "כמובן." מבט אטום העיב על עיניו. תגובה שכיחה למדי, כפי שנוכחה במהלך השנים. ויקטור הלר היה מפורסם, אבל לא באופן חיובי. "אולי מישהו חשב שעדיין יש כסף במשפחה?"

"אין לי מושג. בכל מקרה, אם מישהו חשב שרוג'ר עשיר, הוא היה תובע כופר נפש, לא? ובמקום לחטוף אותו, היו חוטפים אותי או את הבן שלי, אתה לא חושב?"

"אני רק בודק את כל האפשרויות, זה הכול. הרגשת לאחרונה שינוי כלשהו בהתנהגות של בעלך? היחס שלו כלפייך השתנה?"

"אני לא כל כך אני מבינה לאן אתה חותר."

"תרשי לי לשאול אותך משהו, ובבקשה אל תפרשי את זה בצורה לא נכונה: את ובעלך - איך היו היחסים ביניכם?"

"מה זאת אומרת?"

"דיברתם לפעמים על גירושים? אולי היה לו רומן מחוץ לנישואים?"

"נראה לי שאתה נטפל לדברים קטנוניים."

"ממש לא. הליך שגרתי לגמרי. אנחנו פשוט רוצים לבדוק כל כיוון חקירה."

"היחסים שלנו היו... בסדר."

"לא נהדרים? רק בסדר?"

"היו עליות ומורדות, כמו אצל כל זוג נשוי. אבל לא, הוא לא בגד בי. ואף פעם לא דיברנו על גירושים."

"הוא איים עלייך אי-פעם, גברת הלר?"

"נו באמת, זה כבר ממש מגוחך."

"תראי, גברת הלר, כולנו רוצים לגלות מה קרה לו, אבל לא נוכל לעשות זאת בלי עזרתך. בשום אופן לא נוכל. אני יודע שאת מאוד לחוצה עכשיו ואני מבין שכואב לך מאוד, אבל הזמן הוא מרכיב משמעותי ביותר במקרה כזה. ככל שנפעל מהר יותר, כך יגדלו הסיכויים שנפענח את התעלומה."

"אולי גם בעלי הותקף, ועכשיו הוא משוטט בלי לדעת איפה הוא נמצא? אולי הוא נפגע קשה? או... או גרוע מזה? ובינתיים שניכם רק יושבים כאן וממציאים כל מיני תרחישים מוזרים. אתה מנחש, לא יותר מזה. סתם מנחש."

"כן, נכון. ניחושים הם חלק גדול מהעבודה שלנו. ואגב, אני די טוב בניחושים. אולי אני נטפל לדברים קטנוניים, אבל זה כל מה שיש לנו בשלב הזה, גברת הלר. אנחנו בסך הכול יודעים שנפלת קורבן לתקיפה אקראית לכאורה, באזור מסוים בעיר שלא נחשב לשכונת פשע. לא שדדו אותך, ולכאורה לא ניסו לאנוס אותך. אין לנו שום סיבה לחשוב שבעלך נהרג. הוא איננו, זה כל מה שאנחנו יודעים. בלי ראיות ובלי מניע לא נגיע לשום מקום, את מבינה?"

"אתה לא נשמע אופטימי במיוחד."

"אני לא רוצה לעורר בך תקוות שווא, זה הכול."

מישהו השמיע קול כחכוח בגרון ושלושתם הסבו את ראשם.

גייב עמד בפתח. תלתליו השחורים היו פרועים וסבוכים. הוא הביט בה, ודאגה עמוקה נשקפה מעיניו החומות, הבוהקות. בג'ינס שחורים וסווטשרט שחור, שדמות מצוירת עליו מלפנים - זים הפולש, נזכרה - הוא נראה כחוש מתמיד.

"גייב," קראה.

"תסלחו לי, אבל אמא שלי צריכה לנוח," הוא אמר בכובד ראש. "אני מבקש שתלכו עכשיו."

השוטר הצעיר חייך לרגע, אבל אז הבחין בכעס שנשקף ממבטו הנוקב של גייב. שני השוטרים החלו לאסוף את חפציהם.

6

"הֵי," אמרה ברוך אחרי שהשוטרים הלכו.

"הֵי."

היא ראתה שדמעות עולות בעיניו. בשנה האחרונה נהפך הילד המתוק שלה לנער מרוחק וזועף. אבל לפעמים היה שוב הבן האוהב, כמו שהיה פעם וכמו שקיוותה שיחזור להיות בשלב כלשהו. האהבה הציפה את חזָה והרחיבה את צלעותיה, כאילו היא משהו גשמי.

"תודה."

"אסור להם להטריד אותך. זה לא צחוק."

היא הבחינה בעיגולים השחורים מתחת לעיניו. הם צצו בכל פעם שהיה חולה, עייף מאוד או מוטרד. לאחרונה זה קרה לעתים קרובות. כמה פצעונים צצו על לחייו בחודשיים האחרונים.

ביד ימין החזיק את המחברת הבלויה שלו - מחברת סליל שעל הכריכה שלה היה כתוב **סיינט גרגורי**. אבל המחברת לא היתה קשורה לבית הספר. היא ידעה שאסור לה לפתוח אותה וזה רק הגביר את הפיתוי, אם כי מעולם לא נכנעה לו. היא רק ידעה שהמחברת הזאת היא מין חוברת קומיקס באורך של רומן עב-כרס, שהוא עובד עליה כבר יותר משנה. פעם ראתה בחטף כמה ציורים לפני שסגר במהירות את המחברת. איכות הציור הדהימה אותה.

"תודה שהשאלת לי את ג'אפי," אמרה. היא הושיטה את ידה ואחזה בידו. הוא הידק את אצבעותיו סביב כף ידה - שיא החיבה שהפגין כלפיה בזמן האחרון. הוא שנא נשיקות וחיבוקים, ונרתע מהליטופים שלה כאילו היא חולה במחלה מידבקת.

"לחץ הדם שלך על הפנים," אמר.

"איך אתה יודע?"

"המכונה הזאת לא מפסיקה לצפצף."

"היא אמורה לצפצף. אל תדאג. אני בסדר."

"את לא נראית בסדר."

"זה לא כל כך נורא כמו שזה נראה."

"הרבה פרחים," אמר גייב.

"מלילֶנד."

היא התכוונה ללילנד גיפוֹרד, המנכ"ל של גיפורד תעשיות ובנו של מייסד החברה. יש לשער שהוא מצא לה ממלאת מקום זמנית - כנראה נורין, שעבדה איתה באותו החדר, סבלה מתעסוקת-חסר כמזכירתו של מנהל הכספים הראשי ולטשה עיניים למשרתה של לורן. האישה הזאת היא אסון מהלך: לא חכמה במיוחד, לא ערה לפרטים הקטנים ולא מוכשרת כמו שנדמה לה. לורן הרגישה שהיא לא יכולה לסמוך עליה. הרי לילנד מנהל תאגיד ששווה מיליארדים אבל בקושי יודע איך שולחים אי-מייל.

"מישהו בטח סיפר לו מה קרה לי," הוסיפה.

גייב משך בכתפיו. "שלחתי לו אי-מייל מהמחשב שלך בבית."

"שלחת לו אי-מייל?"

"מה, אסור לי לשלוח אי-מייל לבוס שלך?"

"לא, פשוט... זה יפה מאוד מצדך, זה הכול. תודה רבה." היא לחצה על השלָט של המיטה, עד שהצליחה להרים את המראשות ולהתיישב סוף-סוף. "אני חייבת להשתחרר מהמקום הזה. אני חייבת לחזור למשרד," אמרה, ספק לעצמה ספק לגייב.

"אמא, חטפת זעזוע מוח די חמור ורק עכשיו התעוררת אחרי שהיית חסרת הכרה במשך יממה שלמה. לילנד גיפורד יצליח להסתדר קצת בלעדייך." ומיד הוסיף בתקיפות, "אז תגידי, איפה הוא?"

"מי?"

"את יודעת למי אני מתכוון. איפה אבא?"

היא היססה כמה שניות וניסתה לחשוב. המוח שלה לא פעל במהירות הרגילה. היא מצמצה ושתקה קצת יותר מדי. מה כבר סיפרו לו? תמיד השתדלה לא לשקר לו. וגם אם היתה רוצה לשקר, הוא חכם מדי, אי-אפשר לעבוד עליו.

הפיקחות של הילד הזה הפחידה אותה לפעמים. היא תהתה ממי ירש אותה. בטח לא ממאגר הגֶנים שלה. ריצ׳רד, בעלה הראשון ואביו הביולוגי של גייב, היה פיקח למדי, אבל לא גאון. גייב גם היה מפותח רגשית הרבה יותר מבני גילו, ולא פעם תהתה אם העובדה הזאת לא הופכת אותו ליוצא דופן בבית הספר שלו - בית ספר פרטי שלמדו בו בנים בלבד. בטח לא קל לו להסתדר שם.

"הוא נסע בענייני עבודה," אמרה לבסוף. "מקרה חירום. הזעיקו אותו בפתאומיות."

עיניו של גייב כבו. "נו באמת, אמא. אולי תפסיקי? השוטרים באו אלינו אתמול הביתה כדי לחפש אותו."

"ואתה... היית לבד בבית, גייב?"

"ברור שהייתי לבד. אני בסדר. אני בן ארבע-עשרה."

"אוי, אלוהים. אני ממש מצטערת, גייב."

"תרגיעי, אמא. הכול טוב."

"'תרגיעי'?"

"אני פשוט חושש לאבא, זה הכול. הם לא היו מוכנים לספר לי שום דבר, אבל..."

"אבל שמעת מה שהם אמרו לי."

הוא הנהן.

היא נשכה את שפתה התחתונה, הנידה בראשה וכעבור כמה שניות אמרה, "תשמע, אני לא יודעת איפה הוא."

"למה, הוא... נסע לאנשהו?"

סוף-סוף הצליחה להסתכל לו בעיניים, ומבטה היה נוקב אך מלא צער וחמלה. "יכול להיות שהוא נפגע בתקיפה..."

"ועכשיו הוא שוכב באיזשהו חור ומדמם למוות?"

היא הנידה את ראשה. "השוטרים אמרו שהוא לא נמצא בשום בית חולים או..."

"חדר מתים," הוסיף.

"וזאת הקלה גדולה, גייב. זאת אומרת שהוא... יש לשער שהוא בסדר והוא רק..."

"הוא מת. זה ברור לך." הוא בלע את רוקו, מצמץ במהירות ודמעות הציפו את עיניו.

"לא, גייב. הוא לא מת. אין שום סיבה לחשוב ככה."

"איך את יודעת שהוא לא מת?"

"כי היו מוצאים... היו..." היא לא היתה מסוגלת להמשיך.

"אולי מי שתקף אותך תפס את אבא או משהו כזה? חטף אותו, נגיד?"

היא שתקה רגע ולבסוף השיבה בייאוש שקט, "אני לא יודעת מה לחשוב."

"אולי ניק יוכל למצוא אותו."

"אני יודעת שאתה אוהב את ניק. גם אני אוהבת אותו. אני פשוט לא חושבת שהוא יוכל למצוא משהו שהמשטרה לא הצליחה למצוא. הוא מטפל בעיקר בעניינים עסקיים."

"טוב, נראה," אמר גייב. "התקשרתי אליו והוא אמר לי שהוא בדרך הביתה עכשיו. הוא הבטיח לי שהוא ימצא את אבא."

7

אני לא נשוי - אף על פי שכמה פעמים כמעט נפלתי בפח הזה - ואין לי משפחה משלי. "המשפחה הגרעינית" שלי, כמו שהפסיכולוגים קוראים לזה, התנפצה לרסיסים בזמן המעצר הפומבי של אבא שלי והאירועים המפוקפקים שהתרחשו בעקבותיו. זו אחת הסיבות שהאחיין שלי, גייב, חשוב לי מאוד ואני מרגיש צורך לגונן עליו.

בכל מקרה, בשלב הזה כבר גמרתי את העבודה בלוס אנג'לס, לאחר שהשלמתי את המשימה שהוטלה עלי - איתור המשלוח שאבד. כשחיכיתי בנמל התעופה של לוס אנג'לס לטיסה הראשונה לוושינגטון שהיה בה מקום פנוי, הפעלתי את הבלקברי שלי ושלחתי לג'יי סטודארד אי-מייל עם כל הפרטים.

אמנם התחשק לי להישאר כדי לחפור עוד קצת ולגלות מה באמת קרה שם, סתם מתוך סקרנות, אבל לא יכולתי להרשות לעצמי מותרות כאלה. מצד שני, לא היתה לי שום כוונה לעזוב את העניין. אני אף פעם לא עוזב משהו באמצע. אבל הייתי חייב לחזור לוושינגטון ולוודא שגייב ולורן בסדר.

מה שקרה לאחי - אבא של גייב - ממש לא נשמע טוב. הוא נעדר כבר יומיים.

למען האמת, רוג'ר ואני התרחקנו מאוד מאז המשפט של אבא. אני לא אהבתי אותו, והוא לא אהב אותי. אולי זה אפילו ניסוח עדין מדי: כמעט לא יכולנו לסבול זה את זה.

ובכל זאת הוא אח שלי. ויותר חשוב - הוא האבא החורג של גייב.

לא יכולתי להתעלם מתחושת החרדה שכרסמה בי, מהאי-שקט שהלך וגבר.

הטיסות המוקדמות כבר היו מלאות, ולכן הצלחתי להגיע לוושינגטון רק בשעות אחר הצהריים המאוחרות. במונית מנמל התעופה התקשרתי לסלולרי של לורן. ציפיתי שגייב יענה לי והופתעתי כשלורן ענתה. הרופאים משחררים אותה הביתה, אמרה לי. היא סיפרה לי מה קרה, אם כי רק בקווים כלליים. היא נשמעה חלשה קצת, אבל בסדר בסך הכול.

חשתי הקלה גדולה. בשעות האחרונות המתח העיק עלי כמו כאב ראש חלש אבל מציק, ועכשיו הוא התחיל להתפוגג קצת.

כשהגעתי לוושינגטון עברתי קודם בדירה שלי, דירת סטודיו בשכונת אדמס מורגן, בבניין מחסנים שהפכו אותו לבית מגורים. למעשה, קניתי אותה כי היא היתה מרוהטת והיתה לה חניה צמודה. המתווכת דיברה איתי על "סביבת מגורים מודרנית איכותית" ועל "אסתטיקה תעשייתית". השלט בחזית הבניין הכריז בשחצנות - "הבית שלך כאן ועכשיו!" אבל בעיני, הדירה הזאת נראתה כמו מחסן ישן עם תקרת בטון חשופה והרבה צינורות אוורור צבועים. מלבבת בערך כמו מוסך מטוסים. גייב חשב שהיא מדליקה, כמובן. בעיניו היא היתה כמו "מבצר הבדידות" של סופרמן.

כעבור כמה שעות נכנסתי עם המכונית לשביל החניה בבית של אחי, בדרך וירג'יליה בשכונת צ'ווי צ'ייס. בית גדול וישן בסגנון ג'ורג'יאני, ברחוב ירוק, בין עוד בתים גדולים וישנים. לבֵנים אדומות, תריסים שחורים במסגרות לבנות. מרשים מאוד מהחזית, ועוד

יותר מרשים בפנים: שישה חדרי שינה, שבעה וחצי חדרי שירותים, אח גדולה בכל חדר ובריכה גדולה בחצר האחורית, שאף פעם לא השתמשו בה.

רוג'ר אמר לי פעם שכל הדירה שלי יכולה להיכנס לתוך חדר הטלוויזיה שלו. עניתי לו שכל הבית שלו יכול להיכנס לחממה שהיתה לנו בבית בבֶּדפוֹרד, כשהיינו ילדים. ההשוואה הזאת סתמה לו את הפה. שנינו ידענו טוב מאוד איך נראים החיים כשיש המון כסף. אף פעם לא הקדשנו לזה מחשבה בילדותנו, אבל אחרי שהכסף נגוז הרגשתי הקלה אמיתית, כאילו חלצתי נעליים לוחצות.

רוג'ר, לעומת זאת, פיתח אובססיה כלפי הכסף שאבד לנו. כמו אחאב ומובי דיק, הלווייתן הלבן הארור שלו.

עכשיו מצאתי את גייב יושב על מדרגות הכניסה. הוא לבש סווטשרט שחור ונעלי ספורט מבד שחור, ואוזניות אַייפּוֹד היו תקועות לו באוזניים. הוא צייר במחברת המסתורית שלו, שאף פעם לא הראה לאף אחד. כשהתקרבתי, הוא סגר אותה במהירות.

"הֵי," אמר, עצר את המוזיקה בנגן ותלש את האוזניות מאוזניו. "תודה שבאת."

"הֵי." התכופפתי לחבק אותו, הוא התרומם חלקית והתחבקנו במבוכה. גייב היה קטן לגילו. הרגשתי את הכתפיים הגרמיות שלו ואת הצלעות. "מה שלום אמא?"

"אני לא יודע למה שחררו אותה כל כך מהר מבית החולים. היא היתה חסרת הכרה במשך עשרים וארבע שעות."

משכתי בכתפי והפניתי את כפות ידי כלפי מעלה. "היא נפגעה קשה?"

"זעזוע מוח זה פגיעה די קשה."

"אתה חושב שהיא לא היתה צריכה לחזור הביתה?"

הוא משך בכתפיו והפך את כפות ידיו בלי ששם לב לחיקוי. "אני לא רופא."

"ומאבא שלך לא שמעתם שום דבר?"

"השוטרים שאלו את אמא אם היו להם בעיות ביחסים. הם חושבים שאולי אבא ברח."

"לא נשמע אופייני לו."

הוא בחן את פני בתשומת לב. "והעלו גם אפשרות שהוא נחטף. נראה לך סביר?"

"שהוא נחטף? ספק רב. תשמע, אנחנו נגלה מה קרה. אל תדאג, גייב."

"כן, בטוח," הוא אמר בפקפוק.

פניתי לעבר הדלת ואז הוא אמר, "ניק, אתה יכול ללמד אותי להשתמש באקדח?"

"השעה מאוחרת. זה ירגיז את השכנים," אמרתי בחיוך.

"אני מתכוון במטווח או במועדון קליעה או משהו כזה."

"אני לא שייך למועדון קליעה ואני לא יורה במטווח. למעשה, אני כמעט לא משתמש באקדח. אני תמיד מעדיף להשתמש בידיים."

עיניו נפערו. "כדי להרוג אנשים?"

"בעיקר כדי לחפש באינטרנט," אמרתי.

"אני מדבר ברצינות, ניק. אני רוצה ללמוד איך משתמשים באקדח."

"אני לא חושב שבני נוער שלובשים שחור צריכים להשתמש באקדח," אמרתי. "זה מזמין צרות. אתה לא רואה חדשות?"

"אני רוצה את זה רק כדי להגן על אמא. ולהגנה עצמית וכזה."

"מצטער," אמרתי.

פתחתי את דלת הכניסה.

"ניק?"

הסתובבתי.

"תודה," הוא אמר. "תודה שבאת, אני מתכוון."

8

תמיד חשבתי שהנישואים ללורן היו ההחלטה החכמה היחידה שרוג'ר החליט אי-פעם. אישה מצודדת להפליא - שיער שחור מבריק, עור לבן כמו חלב ועיניים חומות כמו קרמל. ממש יפה ואלגנטית. אבל בראש ובראשונה - בן אדם אמיתי. לא מרוכזת בעצמה יותר מדי. אישה שמצליחה לנהל מערכות יחסים מוצלחות עם שלושה גברים קשים: בנה, בעלה והבוס שלה לילנד גיפורד. לא פשוט להיות עוזרת אישית של מנכ"ל בחברה גדולה. משרה מלאה ויותר מזה. מחויבות עצומה, כמעט כמו חיי נישואים. רוג'ר בטח קינא במסירות שהפגינה כלפי הבוס שלה. ואולי הבוס שלה קינא במסירות שלה לבעלה.

כשנכנסתי היא חיבקה אותי חזק, ואני בהיתי בה המום במשך כמה שניות. ידעתי שהיא נפגעה, אבל תוצאות התקיפה הזאת היו מזעזעות. הראש שלה היה חבוש, צד שמאל של הפנים שלה היה שרוט, וסביב העיניים היו לה חבורות צהובות.

היא הודתה לי שבאתי, ואני שאלתי מה שלומה ואמרתי לה שהיא נראית טוב.

"ברגע זה נגוזה כל ההערכה שרחשתי לך," אמרה במנוד ראש מאוכזב. "תמיד חשבתי שאתה בן אדם ישר."

"צודקת. שיקרתי. את נראית די נורא. למען האמת, זה די מדאיג אותי."

היא צחקה. "תודה על הכנות. אבל זה לא כל כך נורא כמו שזה נראה."

היא הובילה אותי במבואה המרוצפת שיש אל המטבח הענקי, שהדיף ריח של עוגיות זנגוויל או פשטידת דלעת. היא הגישה לי ספל קפה: בלי חלב, כמו שאני אוהב. על הספל התנוסס סמל ומתחתיו המילים סיינט גרגורי. בית הספר הפרטי שגייב לומד בו. היא התיישבה על שרפרף גבוה באחת הפינות של האי הגדול באמצע המטבח, שהיה עשוי מאבן שחם. התיישבתי מולה.

"איך שחררו אותך מהר כל כך מבית החולים?"

"הרופא חושב שאני אהיה בסדר אם רק לא אתאמץ יותר מדי. אי-אפשר להשאיר את גייב לבד בבית."

"לא שמעת כלום מרוג'ר?"

היא הנידה את ראשה באטיות.

"תקשיבי," אמרתי. "דבר ראשון, אל תצאי מתוך הנחה שהכול אבוד." הייתי חייב להישמע רגוע ולא מודאג כדי להרגיע אותה, ואפשר לומר שהצלחתי להעמיד פנים.

דמעות עלו בעיניה. "אני כבר לא יודעת מה לחשוב."

"ספרי לי מה קרה," אמרתי.

9

הקשבתי, שאלתי הרבה שאלות, ובעיקר ניסיתי לא ללבות את הפחדים העמוקים ביותר שלה. אבל ככל שהקשבתי, כך הסיפור נראה לי מוזר יותר.

תקיפה פתאומית וחסרת כל היגיון אחרי שהגיעו למכונית שלהם. שום סימן של דם על הקרקע, שום סימן של מאבק: שום דבר שיעיד על כך שאחי נהרג או נפצע. גם בבתי החולים או בחדרי המתים לא נמצאה גופה מתאימה ולא צץ אף אחד בעל מראה דומה.

לא שמעו ממנו כלום אף על פי שעברו כבר יומיים מאז התקיפה.

המצב לא נראה טוב. עמוק בלב ידעתי שכנראה לא ימצאו אותו חי. לא רציתי להגיד לה דבר כזה. אבל גם לא רציתי להשלות אותה.

"כמה אנשים תקפו אתכם?" שאלתי.

"אני לא יודעת," אמרה. "כנראה רק אחד. אבל היה לו אקדח."

"איך את יודעת?"

"הרגשתי."

"מה זאת אומרת?"

"הוא הצמיד לי משהו לרקה והרגשתי שזה קנה של אקדח. ושמעתי נקישה כזאת, כמו שדורכים אקדח."

"אז זה היה אקדח תופי, לא חצי אוטומטי."

"חצי אוטומטי לא צריך לדרוך, ניק."

חייכתי. לא רציתי להצטייר בעיניה כמו מישהו שחולה על כלי נשק, אבל בעצם, גם אקדח חצי אוטומטי נדרך כשלוחצים על ההדק. ובכל זאת היתה אמת בדבריה: שום נקישה לא דומה לנקישת דריכה של אקדח תופי. "גבר או אישה?"

"גבר, אין לי שום ספק בכך."

"למה?"

"לא יודעת... כנראה בגלל הכוח..."

"יש גם נשים חזקות מאוד."

"אולי הרגשתי זרוע שעירה או משהו כזה."

"אז הזרועות שלו היו חשופות."

"לא... אבל היה לו ריח של בחור, אם אתה מבין למה מה אני מתכוונת. מי קולון. מי קולון זולים מעורבים בעשן סיגריות."

"היתה לך הרגשה שרוג'ר מכיר את התוקף?"

עיניה שוטטו על פני החדר. "לא, אני לא חושבת..."

"לפי מה שגייב אמר, השוטרים שאלו אם היו לכם בעיות בנישואים. לך ולרוג'ר."

היא נרתעה. "ככה הוא אמר?"

הנהנתי. "פחות או יותר."

"אז מה זה אומר? שהוא כאילו ניסה להיעלם לי?"

"אולי."

"שטות מוחלטת. אם רוג'ר היה רוצה לעזוב אותי, הוא פשוט היה עוזב."

"הוא דיבר על זה אי-פעם?"

"עכשיו גם אתה שואל אותי שאלות כאלה?"

"לא. את צודקת. בכל מקרה, אני מניח שרוג'ר לא מאלה שמתגרשים. הוא היה מעדיף סתם להוציא לך את הנשמה לאט לאט."

היא הזדעפה, אבל העיניים שלה לא כעסו. "אני יודעת שאתם לא... שהיו ביניכם כל מיני בעיות. אני יודעת שהוא מסוגל להיות מעצבן לפעמים, אבל..."

"מעצבן? זבוב יכול להיות מעצבן. מתקן לייבוש ידיים באוויר חם יכול להיות מעצבן. על רוג'ר לא הייתי אומר שהוא מעצבן. ממש לא." רציתי להגיד שהוא חתיכת חרא. נבלה. בנסיבות אחרות אולי הייתי אומר את זה, אבל לא עכשיו. היא הרי אוהבת אותו, וגם גייב אוהב אותו, אז מה פתאום שאני אכפה עליהם את דעתי? ממש לא לעניין.

היא הרימה לפתע את עיניה ורחרחה את האוויר. "אוי, לא, הבטטה." היא רצה אל התנורון שעמד על הדלפק ליד המקרר (מקרר סאב-זירו, כמובן, בגודל של הַאמֶר בערך) וחזרה כעבור זמן קצר עם צלחת ועליה בטטה עטופה בנייר כסף ומזלג.

"רוצה?"

"לא, אני לא רעב."

"אכלת ארוחת ערב?"

"את מכירה אותי. אני אוכל רק כשאני עומד להתפגר מרוב רעב."

המטבח שלהם היה בדרך כלל הממלכה של רוג'ר. אני מעריך מאוד אנשים שיודעים לבשל, אבל אני לא סובל אניני מטבח כמו אחי, שתמיד צריך להיות להם המכשיר החדשני ביותר או המחבת היקרה ביותר, והם לא יכולים לחיות בלי שמן זית בתולי משובח מכבישה קרה וחומץ בלסמי בן שלושים שנה. ברגע שהאוכל נעשה חשוב כל כך, זאת בעיה ששום שמן כמהין לבן מאומבריה לא יוכל לפתור.

"בבית החולים כל הזמן הגישו לי ג'לי וג'ינג'ר אֵייל, וכל הזמן לא הפסקתי לחשוב על בטטות."

"הבוס שלך מצליח לשרוד בלעדייך?"

היא חייכה בחיבה. "הוא הגיב ממש יפה. אמר לי לנוח כמה שאני רוצה. אבל אני רוצה לחזור בקרוב."

"את מספיק בריאה?"

"כמו שאמרתי, אני רק נראית כמו תאונת רכבת. אני מרגישה בסדר. גייב הולך לבית הספר, ואני סתם אצא מדעתי אם אשב ימים שלמים בבית."

"אני מניח שלילנד גיפורד יודע שרוג'ר... נעלם."

"כמובן."

"דיברת איתו על זה?"

"ממש בקיצור. התקשרתי אליו אחר הצהריים."

"ו...?"

"הוא הציע לעזור כמיטב יכולתו. השוטרים תחקרו אותו על רוג'ר."

"יש לו איזו תיאוריה שמסבירה מה קרה?"

"לילנד המום לא פחות מכל אחד אחר."

הנהנתי. "יש לך מושג על מה רוג'ר עבד בזמן האחרון?"

היא שתקה רגע, לעסה חתיכת בטטה גדולה והביטה בי בעיניים מצומצמות. "כמעט לא דיברנו בבית על העבודה. קבענו לנו כלל בסיסי כזה."

"אז הוא לא הזכיר שום דבר שהדאיג אותו במיוחד."

היא הנידה את ראשה. "שום דבר מעניין."

טוב. בעיני, שלוש המילים האלה תיארו במדויק את כל העבודה של רוג'ר בגיפורד תעשיות. הוא תכנן עסקאות, ארגן מימון. אני הייתי צריך מאות כוסות של קפה שחור כדי לעבור בוקר אחד בעבודה כזאת בלי לשקוע בתרדמת מרוב שעמום. למיטב ידיעתי, רוג'ר האמין תמיד שהוא מסוגל ליותר מזה, והרגיש שלא מקדמים אותו באופן שתואם את כישוריו. אם כי יכול להיות שבכל החברות ברחבי ארצות הברית לא היתה דרגה גבוהה מספיק בשבילו.

"הממ," אמרתי.

"אתה חושב שזה קשור לעבודה שלו?"

"לא בהכרח. אני רק עובר על כל האפשרויות. יש המון סיבות. אני לא מאמין שזה היה סתם שוד מקרי. אם היו תוקפים אותו" - בכוונה לא אמרתי "הורגים אותו" - "בטח היתה איזושהי ראיה לכך. משהו כבר היה צץ." גופה, חשבתי, אבל לא אמרתי.

"אז מה ההשערה שלך?"

"אי-אפשר לפסול אפשרות של חטיפה."

"**חטיפה?** אתה מתלוצץ." קולה נעשה גבוה, מלגלג, כאילו ביקשה להסתיר את הפחד שלה. "גם השוטרים העלו את האפשרות הזאת. אבל מי יחטוף את רוג'ר? אנחנו לא עשירים. זה טירוף."

מבטי גלש לעבר תנור הוולקן הענקי, פלדת אל-חלד ושמונה להבות, שהיה מסוגל לשרת בקלות מסעדה לא קטנה. ידעתי ששיפוץ המטבח עלה להם יותר מרבע מיליון דולר, הכול לפי ההנחיות המטורפות של רוג'ר. "בלי כל ספק," אמרתי.

"כלומר, נכון שאנחנו אמידים, אבל רוג'ר ואני עובדים לפרנסתנו. אנחנו לא יושבים על איזו ירושה שמנה."

"אני יודע." אחרי שהמדינה עיקלה את הנכסים הרבים של ויקטור הלר לא נשאר לנו כלום, אבל רוג'ר לפחות ירש מאבא שלנו את הכישרון לעשות כסף ולהשקיע אותו. זה היה אחד ההבדלים הרבים בינינו.

לורן היתה גרושה עם ילד כשהכירה את רוג'ר. היא היתה העוזרת האישית של לילנד גיפורד והבהירה מראש שהיא אוהבת את העבודה שלה, שהיא אוהבת לעבוד עם גיפורד ושאין לה שום כוונה לוותר על עבודתה. היא המשיכה לעבוד מפני שרצתה, לא בגלל אילוצים כלכליים. רוג'ר הרוויח מספיק כסף לפרנסתם וגם ידע איך להשקיע אותו.

"בכל מקרה, אם חטפו אותו, לא היינו מקבלים דרישה לכופר?"

"לא בהכרח. לפעמים הם מחכים כדי להעמיק את הייאוש. אבל אני מסכים איתך שזה לא סביר."

"אז מה כן סביר?"

"אמנם זו רק תיאוריה, אבל אולי הוא דחף את האף למקום הלא נכון. הסתבך עם האנשים הלא נכונים."

"כמו מי?"

"הרי החברה שלכם מעורבת במיזמי בנייה בינלאומיים ששווים מיליארדים. אולי הוא נתקל באיזשהו ארגון פשע, חבר'ה שחשבו שהמיזם כבר אצלם בכיס וברגע האחרון הפסידו אותו לגיפורד תעשיות. אולי רוג'ר עזר לדחוק אותם החוצה. משהו כזה."

"אתה מדבר על גיפורד תעשיות כאילו היא שייכת למאפיה ניו ג'רזית ועוסקת באיסוף פסולת."

"תשכחי מהמאפיה," אמרתי. "העולם התחתון כבר מזמן נהיה בינלאומי. הרוסים, המזרח אירופים, האסייתים - כולם נהיו מתוחכמים. עכשיו הם משקיעים כספים. משתמשים בחברות כשרות כדי לכבס את הכסף שלהם. מתעסקים בסחורות. הם נכנסו לנפט, למתכות יקרות, לחברות ביטוח ולבנקים. בכל העולם. אולי רוג'ר נתקל במשהו שקשור לאחד הארגונים האלה כשניהל משא ומתן על עסקה, משהו שהם לא רצו שהוא יֵדע..."

היא הביטה בי כמה שניות ואחר כך המבט שלה זז מצד לצד, כאילו היא קוראת מטֶלֶפּרוֹמְפְּטֶר. שיערתי שהיא מהרהרת באפשרות הזאת ומגיעה למסקנה ההגיונית, שלא היתה מלבבת במיוחד.

"אתה לא באמת מאמין בדברים האלה, נכון?" היא נשמעה מלגלגת כמעט.

"לא לגמרי," הודיתי. "נכון שזה נדיר. אבל העולם הוא מקום מלוכלך. מי יודע."

"ונניח שזה התרחיש הנכון. אז מה עכשיו?"

"הלוואי שהייתי יודע." הרהרתי רגע. "תשמעי, לורן. כששאלתי אותך אם רוג'ר הכיר את מי שתקף אותך, או את האנשים שתקפו אותך, היססת לרגע."

"באמת?"

הבזק של אי-ודאות צץ בפניה, אם כי אולי היא עצמה לא היתה מודעת לכך. "האם היה משהו בפנים של רוג'ר, איזושהי הבעה או כל דבר אחר שהעיד שהוא לא מופתע לגמרי ממה שקורה?"

היא שתקה כמה שניות והרהרה. "אתה יודע, בדיוק נזכרתי במשהו."

"כן?"

"משהו שהוא אמר כשתקפו אותנו. המילים האחרונות ששמעתי."

"והן...?"

"הוא שאל, 'למה אותה?'"

"'למה אותה,'" חזרתי על המילים. "כאילו הוא התכוון, 'למה לא אותי?'"

"כאילו הוא באמת הכיר אותם. כאילו הוא ידע מי הם."

חשבתי רגע. "נדמה לי שאפשר להבין מזה משהו חשוב יותר."

היא הרימה את גבותיה.

"שאולי הוא ציפה שזה יקרה. והשאלה היא למה."

בשקט, בקול רועד, שאלה, "ציפה שזה יקרה? מה זאת אומרת?"

"אולי הזהירו אותו. אולי ניסו להפחיד אותו."

"אבל למה? זה... זה יותר מדי מוזר, ניק."

"לא היית מאמינה איזה דברים יכולים לקרות."

"נשמע."

"מתישהו אני אספר לך למה באמת זרקו אותי מהפנטגון. מה שרואים מבחוץ לא תואם בהכרח את מה שקורה בפנים. בדרך כלל אנחנו לא יודעים את כל הסיפור."

היא טלטלה את ראשה מצד לצד, כאילו היא מנסה לנער מעליה את ההשערות הפרועות. ואז שתקה שניות ארוכות. "אז אתה לא חושב שהוא עדיין חי, מה?"

"אני בטוח שהוא בסדר גמור."

"אני לא מאמינה לך."

גם אני לא האמנתי. "אל תדאגי," אמרתי.

"אני שוב מאבדת את כל ההערכה שרחשתי לך."

"לא, לא, אני בטוח שהוא בסדר. אל תאבדי את התקווה. באתי לעזור לכם, את יודעת."

"אני יודעת, ואני מעריכה את זה מאוד. אבל בכלל לא רציתי לערב אותך, ניק. זה היה רעיון של גייב, לא שלי."

"לערב אותי?"

"אתה מבין למה אני מתכוונת. מבחינה מקצועית, או איך שלא קוראים לזה. אמרתי לגייב שאם השוטרים לא מצאו כלום, לדעתי גם אתה לא תצליח למצוא."

"טוב, תודה על המחמאה," אמרתי בציניות קלה. "אבל למען האמת, לחברה שאני עובד בה יש כלים שלא עומדים לרשות המשטרה."

"אני מקווה שאתה לא מציע לי לשכור את שירותי סטודארד ושות'."

"ג'יי סטודארד לא היה מסכים לטפל במקרה הזה. אני אצטרך לעשות את זה בעצמי, מחוץ למסגרת העבודה."

"זה לא יהיה... מסובך?"

היססתי, אבל רק לרגע. "לא," אמרתי. "אני לא חושב שזה יהיה מסובך."

"זאת אומרת, בהתחשב ב... אתה יודע, היחסים בינך ובין רוג'ר..."

"הוא אחי. הוא בעלך. והוא אבא של גייב. אין פה שום דבר מסובך."

"אז אולי זה יהיה... מסודר יותר, אתה יודע... אם אני אשכור אותך ישירות, אשלם לך מתחת לשולחן. אם אתה מוכן לעזור, זאת אומרת."

"אין לי שום כוונה לקחת ממך כסף."

היא היססה. ראיתי שהיא מתלבטת. "רוג'ר הרוויח יפה מאוד," אמרה בחיוך עצבני. "ואתה, לעומת זאת, שירתת בצבא ואחר כך עבדת בשירות המדינה..."

כן, כן, חשבתי. **אני שירתתי את המולדת בזמן שאחי שירת את עצמו.** זאת היתה הכוונה שלה, גם אם היא לא היתה מסוגלת להגיד את זה בקול. אבל האמת היא שאני עשיתי את מה שעשיתי גם כדי לברוח. במילים אחרות, ממניעים אנוכיים לגמרי.

גם אני לא הייתי מסוגל להגיד את זה בקול.

"אולי קודם כול תגידי לי מי היו השוטרים שתשאלו אותך, ואני אדבר איתם," אמרתי.

"אתה בטוח?"

"בטוח לגמרי, לורן. ואולי תוכלי להגיד לי גם מיהם החברים הכי טובים של רוג'ר. את יודעת, אולי הוא שפך לפניהם את הלב."

"אה..." היא גמגמה. "אתה מכיר את רוג'ר הרבה יותר זמן ממני."

"זאת אומרת שאין לו חברים טובים, מה?"

"לא ממש."

לא הופתעתי. הוא תמיד היה זאב בודד כזה. גם כשהיינו ילדים הוא הסתובב בדרך כלל עם החברים שלי, אף על פי שלא היינו גזעיים בעיניו מפני שהיינו צעירים ממנו בכמה שנים, והוא בכלל לא אהב להסתובב עם החבר'ה.

"אתה בטוח שזה בסדר, ניק?"

"יותר בסדר מבסדר," אמרתי.

היא קמה במהירות, חיבקה אותי וכעבור כמה שניות פרצה בבכי.

10

המשרדים של סטודארד ושות' נראו כמו רוב משרדי הפרקליטים היוקרתיים והמלוקקים: חיפוי מהגוני כהה בכל מקום, שטיחים פרסיים עתיקים ושולחנות עץ גדולים ומשובחים. אלגנטיות חרישית. כסף שעובר מדור לדור. אפילו פקידת קבלה בריטית בגיל העמידה.

יושב ראש החברה ובנו של המייסד, אֶבנֵר ג'יי סטודארד הרביעי - שכולם קראו לו גֵ'יי - נהג לומר בהלצה שעיצוב הפְּנים של המשרד, שאותו בחר בעצמו עד הפרט האחרון, הוא בסך הכול "חלון ראווה". ביטוי שהיה לקוח מעגת המרגלים שלו ושל חבריו ב-CIA - סוכנות הביון המרכזית. **כל תדמית מוצלחת דורשת חיפוי טוב,** הוא נהג לומר.

ספק הלצה, ספק אמת. סטודארד ושות' היתה חברת חקירות יוקרתית. סוכנות ריגול תעשייתי, אף על פי שג'יי סטודארד לעולם לא היה מעלה על דעתו להשתמש במילים האלה. חברה רבת-עוצמה ורבת-השפעה, גם אם מפוקפקת מבחינות מסוימות. לא מדובר באיזה משרד חקירות עלוב עם חלונות אטומים וצחנה מתמדת של עשן סיגרים עבש. סטודארד ושות' השתרעה על פני אלף מטר מרובע בקומה התשיעית של מגדל משרדים מפואר ברחוב K מספר 1900 בוושינגטון, עם חזית מעוגלת מזכוכית ופלדת אל-חלד. רחוב K, כמו שכולם יודעים, הוא השאנז-אליזה של העסקנים הפוליטיים בוושינגטון.

ג'יי סטודארד לא היה סתם איש ביון לשעבר שביצע חקירות בשביל חברות גדולות, אנשי ממשל ובעלי ממון. הוא היה העסקן הוושינגטוני המושלם, אחד שיודע איפה קבורות כל הגופות ומוכן לחפור ולהוציא אותן תמורת התשלום המתאים. הוא היה "המארגן". הוא הכיר את כל מי שכדאי להכיר. הוא הבין איך הדברים פועלים באמת בעיר הזאת, בניגוד למה שמלמדים בשיעורי אזרחות ולמה שכתוב בעיתונים, והקיבה שלו היתה חזקה דיה להתמודד עם כל השרצים שמתגלים כשהופכים את האבן.

בכל פעם שפוליטיקאי סבל מנקיפות מצפון כשביקש ממנו להכין תחקיר עסיסי על המועמד היריב - למצוא עליו כמה שיותר לכלוך מועיל - היה סטודארד מצטט באוזניו את המושל וילי סטארק מהסרט **כל אנשי המלך**: "כי האדם נולד בחטא, נהרה בעוון, ומצחנת החיתולים הוא עובר אל סירחון התכריכים. תמיד אפשר למצוא משהו."

ג'יי סטודארד היה גבר גבוה ורזה, בן שישים ומשהו, עם רעמה שופעת של שיער כסוף, קצת ארוך מדי. הוא לבש חליפות אנגליות בעבודת יד וחולצות של ברוקס בּרַדֶרס עם צווארון מרופט, וכך הראה לכל העולם שיש לו טעם וכסף שקיבל בירושה, ושהוא יודע להעריך את הדברים המשובחים בחיים אבל לא מקדיש להם מחשבה רבה. גם זה היה חלון ראווה, כך חשדתי.

עכשיו, בבוקר יום שני, הוא ניהל את הישיבה של ועדת הסיכונים. שנים-עשר אנשי הצוות הבכירים ביותר ישבו סביב שולחן הישיבות הגדול והחליטו בהצבעה איזה תיק לקבל ואיזה תיק לדחות. אסיפת בוקר טיפוסית של תחילת שבוע העבודה: פיהוקים

חנוקים, לאות, כחכוחי גרון, שרבוטים עצבניים ומבטים חטופים במכשירי הבלקברי. חוץ מג'יי, שצעד הלוך ושוב לאורך החדר, כי הוא לא מסוגל לשבת במנוחה יותר מחמש דקות.

רוב התיקים שהצבענו עליהם היו שגרתיים ומשעממים למדי: חברה גדולה לאחסון מידע רצתה שנבדוק אם המנהל האינדונזי שלה מועל; מנכ"ל של בנק השקעות ענקי רצה שנבדוק אם שניים מהמנהלים הבכירים, גבר ואישה, מנהלים רומן בסתר. תהיתי למה המנכ"ל לא משתמש במחלקת האבטחה של הבנק; תהיתי גם למה רומן כזה מפריע לו כל כך. שיערתי שהוא מחפש תואנה לפטר את שני המנהלים האלה. כל העניין נראה לי מסריח. הצבענו בעד, כמובן.

כולם התעוררו פתאום כשסטודארד העלה על סדר היום בקשה שקיבל ממוזיאון מֶטרוֹפוֹליטן לאמנות. אחת המנהלות שלהם תועמד למשפט באנקָרה באשמת סחר בעתיקות גנובות - מטבעות זהב עתיקים שלטענת ממשלת טורקיה נגנבו ממוזיאון לאומי. בעיני רוחי ראיתי אשת חברה ניו יורקית, עם צעיף בֶּרבֶּרי ותיק לואי ויטון, משתופפת באיזה כלא טורקי טחוב וקר מתוך **אקספרס של חצות**. הצבענו בעד המשך הבדיקה.

התיק שבזבז את רוב זמננו באותו בוקר היה של אחת מחברות הנפט הגדולות בעולם. הם ניסו לרכוש חברה שמספקת שירותים לשדות נפט, חברה בינונית אבל רווחית ביותר, והתכוונו לרכוש אותה בהשתלטות עוינת. לכן רצו שנאסוף חומר רקע מעמיק על המנכ"ל שלה.

כמו תמיד, קול השפיות היה המומחית שלנו לזיהוי פלילי, דורותי דובאל - אפרו-אמריקאית יפה עם עור מוקה, שיער קצרצר ועיניים גדולות, קול נמוך ומחוספס והתנהגות גלוית לב עד בוטה. אין לי ספק ששנאו אותה ב-NSA - הרשות לביטחון לאומי, שבה עבדה במשך תשע שנים, עד שג'יי סטודארד צירף אותה לחברה שלו. סטודארד היה פיקח דיו להבין כמה היא חכמה. או שהיא פשוט נראתה לו משעשעת.

"תגידו, אפשר לנהל פה איזו שיחה רצינית?" אמרה דורותי. "הם רוצים שנחטט לו בקרביים: מעקב סלולרי, ניטור אלקטרוני. הם רוצים האזנה לטלפון שלו."

"את סתם ממציאה דברים," אמר אחד החוקרים הבכירים, מַרטי מאסֶר. "הם לא אמרו שום דבר כזה." מאסֶר היה ברנש קטן וקירח, שחצן וגס רוח. הוא היה חוקר בסנאט עד שעצבן יותר מדי סנאטורים. כרגע הצליח לעצבן בהדרגה את כל סטודארד ושות'.

"כי הם מספיק פיקחים לא להגיד את זה בגלוי," השיבה דורותי. "אף אחד לא מעלה בקשות כאלה על הכתב. אין שום צורך בזה."

"אז פשוט תסרבי וזהו?" הטיח בה מאסֶר. "הדבר היחיד שמעניין אותך זה לשמור על ידיים נקיות, מה?"

"אם אני לא טועה, אתה רצית לקבל את 'עבודת הגבייה' של היולֶט-פֶּקארד, לא?" היא אמרה והידקה את שפתיה. "לצותת לטלפונים של חברי ההנהלה שלהם, נכון? מעניין מה קרה לחברה שהם שכרו בסוף."

"הם היו חובבנים," אמר מאסֶר. "תפסו אותם."

"כן, נוסף על פרט זניח אחד - שזה אסור על פי חוק. כמו הצעת העבודה הזאת שלפנינו. אני לא מוכנה לעשות את זה."

מאסֶר נשף בבוז והניד בראשו. פניו הסמיקו ונראה שבעוד רגע יגיד משהו ממש נבזי. אבל סטודארד התערב: "ניק, מה דעתך?"

משכתי בכתפי. "דורותי צודקת. הסיכון עצום. ההוצאות המשפטיות עלולות לעלות לנו יותר ממה שנרוויח."

מאסֶר מלמל משהו ואני הסתובבתי אליו. "סליחה?"

הוא הניד את ראשו.

"לא, אני אשמח לשמוע את דעתך, מרטי," אמרתי.

הוא הביט בי בחשש. תמיד הרגשתי שהוא קצת פוחד ממני. אני מתנשא לגובה מטר שמונים ושבע, שירתתי בכוחות המיוחדים בעיראק, ואני עדיין בכושר לא רע. חוץ מזה, היו לא מעט שמועות בנוגע לכישורי האפלים, כל מיני דברים שעשיתי לכאורה בעיראק ובבוסניה. אף אחת מהן לא היתה נכונה, אבל מעולם לא טרחתי להעמיד דברים על דיוקם. המוניטין המפחיד לא כל כך הפריע לי. מאסֶר כנראה פחד להרגיז אותי כדי שלא אתפוס אותו בסמטה חשוכה באחד הלילות ואקצוץ לו אוזן או משהו כזה. התאים לי בהחלט שהוא חושב ככה.

"'זהירות יתר היא הסיכון הגדול ביותר,'" אמר לבסוף. "כמו שאמר נהרו."

הנהנתי בכובד ראש. "אם לא נצליח, אנחנו עלולים להיכשל."

מאסר הביט בי במבוכה.

"כמו שאמר דן קוֵויל," הוספתי. אני לא יודע אם הוא באמת אמר את זה, אבל אני אוהב את המשפט הזה.

דורותי שיגרה לעברי חיוך רחב.

"טוב, גבירותי ורבותי," אמר סטודארד וכחכח בגרונו. "אני בשום אופן לא מוכן לסכן את החברה," אמר. "הסכום בהחלט מפתה, אבל אין ספק שאנחנו צריכים לפעול נכון. ולכן נוותר על זה."

הנאספים התפזרו וסטודארד אחז במרפקי. "תיכנס אלי רגע?"

"בטח."

כשפסענו במסדרון, עברנו על פני תצלומים של סטודארד עם פוליטיקאים, מנהיגי עולם וידוענים. התצלום האהוב עלי היה התצלום שלו עם ריצ'רד ניקסון. ניקסון לבש חליפה תכלכלה ולחץ בהיסוס את ידו של סטודארד, שהיה רזה עוד יותר בתקופה ההיא, השיער שלו עדיין היה שחור, והוא נראה כמו כוכב קולנוע. הוא עבד באגף המבצעים של סוכנות הביון המרכזית, עד שמנהל מסע הבחירות השני של ניקסון שכר אותו לערוך תחקיר על המועמד היריב. הם היו זקוקים למישהו שימצא לכלוך, שיעבוד בחשאי. שמעתי שניקסון שכר את סטודארד כדי לבנות תיקים נגד כמה סנאטורים דמוקרטיים מרכזיים ולהכריח אותם לסגת מכוונתם לדרוש את התפטרותו. סטודארד באמת שמר על חשאיות ואף פעם

לא דיבר על זה. העבודה שלו קצרה שבחים, והוא גזר את הקופון והקים עסק משלו מיד אחרי הבחירות.

ניקסון חתם על התצלום בכתב ידו החד, "תודה מעומק הלב על שתרמת לשמירה על טוהר הבחירות."

אני מת על זה.

"עבודה טובה עשית לטראוורס פיתוח," הוא אמר.

הנהנתי.

"אתה מעולה. לפעמים אני שוכח עד כמה."

"זה היה קל."

"לא, בזכותך זה נראה קל, ניק. יש לך סְפְּרֶצָטוּרָה. אתה יודע מה זה?"

"אני לוקח אנטיביוטיקה," אמרתי. "אני מקווה שזה יעבור."

הוא הסתכל עלי לרגע ואחר כך צחקק. "ספרצטורה זו מילה באיטלקית - הכישרון לבצע משהו קשה באופן שהוא נראה קל."

"אני מבין," אמרתי.

כשנכנסנו למשרד שלו, הזכרתי את חברת הנפט הגדולה שדיברנו עליה בישיבה ואמרתי, "דחית חוזה ממש גדול, ג'יי. מרשים מאוד."

הוא הביט בי. "בחייך, ניק. אתה באמת חושב שאני אתן לדבר כזה לחמוק לי מבין האצבעות? במצב הכלכלי בימינו? הבית שלי בנַנטאקֶט זקוק לגג חדש." הוא קרץ. "אבל תמיד צריך לדאוג לכיסוי תחת. שב, ניק. אנחנו צריכים לדבר."

כל מי שנכנס לחדר של ג'יי סטודארד הופתע. באופן טבעי הוא ציפה לראות את קיר האגו הרגיל - תצלומים של סטודארד עם עשירים, מפורסמים ובעלי שררה, אבל כל אלה הוגלו למסדרון. אולי מתוך צניעות או פיקחות, ואולי זאת פשוט היתה הדרך שלו להטביע את חותמו על החדרים של כולנו.

במקום התצלומים, קיר המשרד שלו היה מכוסה במדפי ספרים מהרצפה עד התקרה. הרבה מהדורות ראשונות (ויקטור הוגו ואנתוני טרולופ), אבל בעיקר אלבומי אדריכלות. על שולחן הזכוכית הסלוני היו פרושים לתפארה כתבי עת כמו **מֶטרופוליס** ו**ארכיטֶקטורל רקורד**, וספר כתום גדול שנקרא **ריצ'רד מֵיֶיר, אדריכל**.

הוא היה משוגע על אדריכלות. פעם, על כוס רביעית של ויסקי סינגֶל מאלט במלון אַלוויר פאלאס בבואנוס איירס, הוא התוודה באוזני שבצעירותו השתוקק ללמוד בבית הספר לאדריכלות ביֵיל. אבל אבא שלו, שהיה איש ביון בזמן מלחמת העולם השנייה, הכריח אותו להצטרף לסוכנות הביון המרכזית. בסופו של דבר, ג'יי לא נטר לו טינה. "אבא שלי צדק לגמרי. הייתי גווע ברעב," אמר. "אז עוד חשבתי שכל האדריכלים עשירים!"

עכשיו פשט בקלילות את ז'קט החליפה שלו ותלה אותו על קולב המהגוני בפינה. מעל חולצת הכפתורים הכחולה והמרופטת שלו היו כתפיות אדומות מבריקות עם ציורים קטנים של שחקני גולף.

"נראה לי שאתה זקוק לכוס קפה," הכריז ולחץ על כפתור האינטרקום בטלפון השולחני שלו. "אולי אפילו עירוי של קפה לווריד. מה קרה, שתית אתמול?"

"לא," אמרתי. "אני אף פעם לא שותה בטיסות." וזאת האמת. במשך הזמן למדתי שזה אחד העקרונות החשובים בנסיעות עבודה. וגם לטוס תמיד במחלקה ראשונה. "ואני לא צריך קפה, תודה."

קולה של העוזרת האישית שלו נשמע: "כן?"

"סליחה, התר, קבלי ביטול," הוא אמר לרמקול והתיישב בכורסת המנהלים שלו. הוא עצמו אף פעם לא שתה קפה. הוא אמר שהוא לא זקוק לזה, אף על פי שהיה קשה להאמין להכרזה הזאת. אני עצמי לא זקוק להרבה שעות שינה, אבל האיש הזה היה כמעט אנדרואיד. המרץ שלו היה מדהים. סיפרו לי שהוא משחק סקווש כמו גלדיאטור רומאי על ספידים.

ג'יי גחן קדימה, הניח מרפקים על השולחן, הרים את הראש ובהה באיזושהי נקודה מאחורי. לרגע נראה משועמם ומנותק.

לא פעם הוא הצטייר כאדם שטחי, מגושם ומרושל, אבל שולחן הכתיבה שלו סיפר סיפור אחר לגמרי. שולחן נקי להפליא. שום כתם לא נראה על משטח המהגוני הגדול והמצוחצח. סטודארד היה טיפוס מסוג A - חולה ניקיון, אובססיבי-קומפולסיבי. הוא אהב

להתלוצץ, התנהג כאילו שום דבר לא נראה לו חשוב במיוחד, ולפעמים היתה הרגשה שהוא אפילו מבולבל קצת. אבל למעשה, שום פרט לא חמק ממנו. המוח שלו היה מלכודת קטלנית: ברגע שנתפסת בשיני המתכת האלה, לא יכולת להשתחרר אלא אם כרתת לעצמך את הרגל בלעיסה.

"אז היום הגעת מוקדם לעבודה, מה?"

משכתי בכתפי.

"כדי לבדוק את טראוורס פיתוח?" שאל, ועיניו הכחולות כאילו האפירו.

"אני אוהב לדעת כמה שיותר על הלקוחות שלי," אמרתי. הרצתי את טראוורס פיתוח במאגרי המידע הרגילים שלנו ולא מצאתי כלום. הרצתי חיפוש גם על מספר הסלולרי שוודי נתן לי בלוס אנג'לס, מספר הטלפון לשעת חירום שקיבל ממי ששכר אותו. אבל גם זה לא העלה כלום. "חסוי", זה מה שהיה כתוב על המספר הזה.

מישהו סיפר לסטודארד שערכתי חיפוש? ואולי החיפוש במחשב שלי שולח לו איזושהי התראה?

"אני לא בטוח שזאת הדרך הכי טובה לנצל את הזמן שלך."

"אל תדאג, עשיתי את זה על חשבון הזמן הפנוי שלי."

הוא שתק רגע. "ומה מצאת?"

"אין חברה כזאת," אמרתי.

"מוזר," אמר סטודארד. היה לי ברור שהוא משחק איתי. "הבדיקה הראשונית דווקא היתה בסדר."

"אין שום רישום עסק כזה בעיר אַרלינגטון או במחוז ארלינגטון. אין חברה כזאת בשום מדריך עסקים מקוון. הכתובת על המשלוח הזה היתה כתובת-דֶמֶה כדי שיהיה אפשר לקבל בה דואר. מקום שנקרא איזי-אוֹפיס, מסוג המשרדים שאפשר לשכור לכמה שעות או לכמה שבועות ולשלם את דמי השכירות במזומן. ברור שמדובר בהסוואה כלשהי."

"נו באמת. אל תהיה חשדני כל כך. חברות משתמשות בהסוואות גם מכל מיני סיבות לגיטימיות. כמו התחמקות ממס."

"אתה יודע מה היה במכולה, נכון?" אמרתי. "מה שלחו מבחריין?"

"לא שאלתי." ג'יי היה מיומן, הוא ידע להתחמק בלי שירגישו.

"אבל אתה בכל זאת יודע," אמרתי.

הוא צחק. לפעמים השיחות איתו הזכירו לי תחרות סיף. "לא צריך לשאול, לא צריך לספר."

"לדעתי, אתה יודע יפה מאוד מה היה בארגזים," אמרתי ברוח טובה, כי לא רציתי להישמע כאילו אני מנסה להתעמת איתו. התעמתות כזאת לא היתה יעילה בדרך כלל.

עכשיו הוא לעס את הלחי מבפנים - סימן בדוק שהוא מתלבט אם לשקר או לא. "רמז", כמו שקוראים לזה בפוקר. סטודארד היה מיומן באמנות ההונאה, אבל המיומנות שלי בקריאת אנשים עלתה על שלו. פיתחתי את המיומנות הזאת אך ורק בזכות אבא שלי

שהיה שקרן כמו שאדם אחר הוא אלכוהוליסט. הוא חי ונשם רמאות, הכשרה שכל ילד יכול להפיק ממנה המון תועלת.

"אם פתחת משלוח חתום, לא כדאי שתתרברב בזה, ניק. אתה עלול לסבך בצרות את כל החברה. אם אתה מתכוון לעבור על החוק, תעשה את זה למען הלקוח. אל תפעל נגד הלקוח."

"סתם תאונת עבודה, ג'יי. כמה ארגזים נקרעו ונפתחו."

"למה אני מתקשה להאמין לסיפור הזה? תראה, הנקודה העיקרית היא שהדברים שמצאת כבר לא שייכים למשימה שלנו. הם שכרו אותנו לבצע משימה מוגדרת מאוד. שום דבר מעבר לזה. חוץ מזה, כמו שאתה יודע טוב מאוד, כשנתקלים במהלך חקירה במשהו שעלול להזיק ללקוח, תמיד שומרים אותו בסוד, אחרת נאבד את כל הלקוחות שלנו תוך שבוע. אני לא חושב שאני צריך להסביר לך את זה."

זה בדיוק אחד הדברים שלא אהבתי בעבודה שלי: לפעמים לקוח היה שוכר אותנו לבדוק איזשהו חשד למעשה פלילי בתוך החברה שלו, ואחרי שהיינו חושפים את העבירה - מעילה, תרמית, שוחד או כל דבר אחר - היה מתברר לנו שהלקוח בעצם רצה לבדוק אם העבירה שביצע במו ידיו מוסתרת מספיק טוב או אם בכל זאת אפשר לגלות אותה. מין משחק כזה. חפש את המטמון. אם אנחנו לא הצלחנו למצוא אותה, גם משרד המשפטים לא יצליח. ובסוף הם דרשו תמיד שנשמיד את הממצאים, שננקה להם את הלכלוך ונסתום את הפה. אם נסרב לשתף פעולה, הם עלולים לסרב לשלם. ואז תתפשט השמועה שאנחנו קצת יותר מדי "דקדקנים". שאנחנו קוץ בתחת. שלא נחמד לעבוד איתנו.

לא נעים להודות, אבל דברים כאלה קרו לעתים די קרובות. לכן היינו צריכים להיזהר ולבדוק טוב-טוב עם מי אנחנו עובדים, כדי שלא נמצא את עצמנו מעורבים בהסתרת פשע של מישהו אחר.

"בסוף זה עוד עלול להתפוצץ לנו בפרצוף," אמרתי. הנמכתי את קולי. "היו שם מיליארד דולר במזומן. בלבֵנים חתומות של הבנק המרכזי."

"אז מה?"

"אז למיטב זיכרוני יש מין חוק קטן ומעצבן כזה, חוק הברחת כספים משנת 2001. לפי החוק הזה, אם אתה שולח יותר מעשרת אלפים דולר במזומן, אתה צריך למלא איזושהי ניירת."

"בחייך. לא במקרה שהממשל הוא זה ששולח את הכסף."

"זאת לא היתה טיסה ממשלתית. זה היה מטען פרטי."

"בימינו, הממשל משתמש כל הזמן בחברות משלוחים פרטיות. אתה יודע את זה."

"כדי לשלוח מיליארד דולר? הרשה לי לפקפק בכך."

"תשמע, ניק, בשורה התחתונה זו לא בעיה שלך. הגיע הזמן שתתבגר. אל תהיה תמים."

סטודארד התחיל לשלוף ארטילריה כבדה. לדעתו, תמימות היתה הדבר הכי גרוע בעולם. לא היתה לו סבלנות לאנשים שלא הבינו איך העולם הזה פועל.

"אני לא נוקט עמדה מוסרית, ג'יי. אני בסך הכול אומר שדברים מהסוג הזה עלולים בסופו של דבר להימרח על כל העמוד הקדמי של **הוושינגטון פוסט**, ופתאום נגלה שאנחנו נסחפים לתוך המערבולת. בהתחלה השם שלנו יופיע באיזו מסגרת צדדית, ובסוף נקבל עמוד ראשון משלנו."

"רק אם זה באמת לא חוקי - ובמקרה שלפנינו זה לא ברור - ורק אם מישהו יפתח את הפה. כרגע אנחנו על אדמה מוצקה לגמרי."

"אתה באמת מאמין שהאנושות טובה מיסודה, מה?" כבר מזמן הבנתי שהדרך היעילה היחידה להתווכח עם ג'יי היא להיות יותר ציני ממנו.

הוא פרץ בצחוק קולני ארוך. השיניים הקדמיות של ג'יי היו יפות, אבל מאחור היו לו הרבה סתימות זהב שהבהיקו עכשיו באור. "תשמע, ניק. העולם הוא מקום מלוכלך. אני בטוח שאבא שלך יכול לספר לך על זה הרבה יותר ממני. תתקשר אליו. תשאל אותו."

הוא הרים גבה אחת - תמיד הצטערתי שאני לא מסוגל להרים רק גבה אחת - אבל אני לא חושב שהוא אמר את זה כדי להעליב. סתם מכה ניצחת, אגרוף הנוק-אאוט.

"אני לא חושב שמאפשרים שיחות נכנסות בבית הסוהר שלו," אמרתי. "אם כי אני מודה שאף פעם לא ניסיתי."

מי שיעיין לעומק בכמה מהשערוריות הגדולות והמפורסמות ביותר בשלושים השנה האחרונות, ימצא תמיד את ג'יי סטודארד מסתתר בין הצללים, כחוקר, כמארגן או כיועץ. השימועים בפרשת איראן קונטרה בימי רייגן. איל התקשורת הקנדי שהואשם בהונאה. אחת משערוריות המין בקונגרס. והרבה מצבים נוספים שהיו עלולים להתפוצץ ולהיהפך לתסבוכות פומביות מכוערות אילולא העבודה של סטודארד.

אבל חייבים לדעת איפה לעיין, כי ג'יי לא נהג להשאיר עקבות. הוא גם העדיף תמיד לשתף פעולה עם המחנה שעתיד לנצח.

במקרים נדירים בחר במחנה הלא נכון, ובאחד המקרים האלה הוא הסכים לעבוד בשביל אבא שלי. ויקטור הלר נעצר והואשם בהונאה חשבונאית, הונאה בניירות ערך וקבלת דבר במרמה, ומכיוון שהוא היה עתיר מעללים, תחבולות וקשרים, הוא שכר את חברת החקירות הטובה ביותר בעולם כדי שתסייע להגנה המשפטית שלו. לרוע מזלם של אבא וג'יי סטודארד, העובדות לא שיתפו פעולה איתם, וויקטור נשלח לכלא לשלושים שנה.

למעשה, אני די בטוח שג'יי קיבל אותי לעבודה מפני שהרגיש שאכזב את אבא שלי. אחרי הכול, אני הייתי הכבשה השחורה במשפחה: עזבתי את המכללה והתגייסתי לכוחות המיוחדים. הצטרפתי לשורות הצבא במקום לבנק ההשקעות גולדמן זקס. אבל בהמשך התחיל ג'יי להתרברב בכך שאני העובד הכי טוב שלו. "יש משהו בגֶנים של הלר," הוא נהג לומר.

"כן, נטייה להסתבך," נהגתי להשיב.

הוא היה מטלטל את ראשו במבט עגום ואומר, "אבא שלך היה בן אדם מבריק. נורא חבל ש..."

עכשיו הוא אמר, "בכל מקרה, רוב הסיכויים שמדובר בעניין תמים לגמרי. אז בוא נעזוב את זה, בסדר?"

"יש לי הרגשה שאם אני אבדוק חלק מהמספרים הסידוריים, יתברר שמצאנו חלק מהכסף שנעלם בבגדד לפני כמה שנים."

"יכול להיות. אבל למה לך לבדוק?"

"מתוך סקרנות?"

הוא התחיל להתעצבן. קולו נעשה מרוגז יותר ויותר. "ניק, לכולנו יש המון עבודה כאן. אז אני מבקש שפשוט נמשיך הלאה, בסדר?"

משכתי בכתפי. לא היה לי עניין לנהל איתו מלחמות. בטח לא מלחמות שאין לי סיכוי לנצח בהן. חוץ מזה, אולי הוא צודק. "תשכח מזה, ג'ייק, כאן צ'יינה-טאון," אמרתי.

צ'יינה-טאון היה אחד הסרטים האהובים על ג'יי, והמובאה המפורסמת הזאת מתוכו כאילו פייסה אותו. הוא צחק מכל הלב. "בסדר," אמר, "מבחינתי זה מעולם לא קרה."

הוא מחל לי. כאילו העלבתי את אשתו בטעות. מעט מאוד אנשים היו חביבים כמו ג'יי כשהוא רצה להיות חביב.

"אל תדאג," אמרתי.

וחבל שבכך לא סגרתי את הפרשה.

כשהגעתי לחדר שלי, שהיה הרבה יותר קטן משלו (רבע ממנו בערך), ראיתי שנורית התא הקולי שלי מהבהבת. כל שיחות הטלפון בחברה שלנו עברו דרך המרכזייה והגיעו אל אליזבת, פקידת הקבלה הבריטית. רוב המתקשרים מסרו שם ומספר טלפון, והיא השאירה לי הודעה באי-מייל. אבל לפעמים, אם המטלפן לא רצה להשאיר שֵם או העדיף לשמור על חשאיות, היא העבירה אותו ישירות לתא הקולי שלי.

התיישבתי ליד השולחן, הקשבתי להודעות ברמקול של הטלפון ובינתיים סובבתי קצת את הכיסא והשקפתי מהחלון לעבר רחוב K. בחורה בחולצה כתומה יצאה מהמסעדה בצד השני של הרחוב, כרעה מול לוח התפריט שניצב על המדרכה, כתבה את מנות היום בכתב עגול ומסודר, ומדי פעם הסיטה לאחור את שערה החום והארוך.

אחת ההודעות הקוליות היתה מחבר ותיק מהצבא, שהזכיר לי את משחק הכדורסל השבועי שלנו. הודעה נוספת היתה ממישהי שיצאתי איתה די בקביעות. אבל לא היתה שם שום הודעה מסמל גארווין ממשטרת וושינגטון, אף על פי שכבר השארתי לו שתי הודעות. התקשרתי אליו שוב, הגעתי לתא הקולי והשארתי לו הודעה שלישית.

ואז החלטתי להתקשר לעוד כמה אנשים.

ג׳יי סטודארד הורה לי בפירוש להפסיק לחטט בעניין טראוורס פיתוח, אבל הרגשתי כמו שור שמנפנפים לו דגל אדום מול הפרצוף. אף פעם לא אהבתי לציית להוראות, וזו אחת הסיבות ששמחתי לעזוב את הצבא ואחר כך את שירות המדינה. זו גם אחת הסיבות שלא הייתי השכיר האידיאלי.

בכל מקרה, לא חיטטתי בעניין טראוורס פיתוח אלא בעניין מיליארד הדולר שטראוורס העבירה ממקום למקום. יש הבדל בין השניים. אולי רק הבדל דק, אבל בכל זאת.

על עטיפות הפלסטיק של הלבֵנים היה כתוב שמקורן בבנק הפדרלי של ניו יורק, באיסט רתרפורד, ניו ג׳רזי. בבנק הזה נמצא חדר הכספות הגדול ביותר בארצות הברית, ויש בו עובדים שתפקידם היחיד הוא לנתח את תנועת המזומנים בעולם (אם כי אני משער שזה עוד תפקיד שנשמע יותר מעניין מכפי שהוא במציאות). התקשרתי ליחידת העברות המזומנים הבינלאומית במרכז ההעברות באיסט רתרפורד, הזדהיתי בשמי האמיתי ובשם החברה, ואמרתי להם שבמהלך חקירה מצאתי חבילת שטרות קטנה בתיק של מישהו שחשוד בסחר בסמים. מסרתי לפקידה את אחד המספרים הסידוריים.

יותר מחמש דקות עברו עד שהיא חזרה לטלפון. היו לה כל מיני שאלות: איפה פועל סוחר הסמים הזה? כמה כסף נמצא אצלו? מה טווח המספרים הסידוריים והאם הם עוקבים?

אמרתי לה שכל המספרים הסידוריים הם על שטרות של מאה דולר שמתחילים באותיות DB - לפחות באלה שבדקתי.

"ובכן, אדוני, האות הראשונה, D, מעידה על כך שהסדרה הודפסה בשנת 2003. האות השנייה - B? - מעידה על כך שהיא נופקה על ידי הבנק הפדרלי של ניו יורק."

"טוב, עזרת לי מאוד," אמרתי. "אבל הייתי רוצה גם לדעת אם החבילה הזאת היא חלק ממשלוח גדול של מזומנים."

"לצערי, אני לא יכולה לומר לך, אדוני." קולה של האישה, שעד עכשיו היה משועמם אך אדיב, נעשה רשמי ונוקשה.

"חבל," אמרתי. "כי נראה לי חמור מאוד שהבנק הפדרלי לא מוכן לעזור לאנשי החוק להחזיר מזומן שנגנב מאחד המשלוחים שלו. מסוג הדברים שהחבר שלי, יו"ר הוועדה לביקורת ולרפורמה בממשל, אוהב לנעוץ בהם ציפורניים. את יודעת עד כמה הם אוהבים שערוריות כאלה. איך אמרת שקוראים לך?"

למזלי, אחד הדברים הכי שנואים על פקידי ממשל יותר מעבודה אחרי השעה חמש הוא להעיד לפני הקונגרס.

עד סוף השיחה כבר אומתו כל החשדות שלי. המזומנים במטוס אכן היו חלק מתשעה מיליארד הדולר שנעלמו בבגדד כמה שנים קודם לכן.

אבל עדיין לא פיצחתי את התעלומה העיקרית - מי זה או מה זה טראוורס פיתוח. ידעתי שלא יהיה קל לעשות את זה מתוך משרדי החברה, כשג'יי סטודארד מציץ לי מעבר לכתף. הרי הבטחתי לו שלא אמשיך לחטט.

היה לי חבר ותיק ששמו וולטר מקג'ורג', מומחה לאמצעי מעקב וציתות - המומחה הכי גדול שהכרתי אי-פעם. וולטר היה סמל תקשורת בצוות שלי בכוחות המיוחדים. הוא עבר הכשרה בכל הנושאים הרגילים - ציוד רדיו וקשר קווי, פענוח תשדורות רדיו מוצפנות וכולי, משידורי לוויין ועד מורס מיושן, הכול. בשלב כלשהו "וולטר" נהפך ל"חזירוני" בגלל האף הפחוס שלו, ובסופו של דבר, כשחבריו לצוות הבינו אילו מעשי כשפים הוא מסוגל לחולל, הוצמד לו הכינוי "מרלין". הוא גויס לצוות המודיעין שלי בפנטגון אבל החזיק מעמד יותר ממני. כשהחליט סוף-סוף שהוא רוצה לצאת משם, סידרתי לו עבודה באיתור מכשירי האזנה בחברת מודיעין, חקירות וביטחון במרילנד. הוא עשה לי כמה עבודות, כי בסטודארד ושות' לא היו מומחי ציתות והאזנה. באותה תקופה זה נחשב לתחום מומחיות נפרד, וכל חברות החקירות הגדולות השתמשו במיקור חוץ לעבודות כאלה.

הצלחתי לתפוס אותו בסלולרי. הקו היה משובש, ושאלתי אותו אם אני מפריע לו באמצע העבודה.

"כן," הוא ענה בקוצר רוח. "עבודה שקשורה לדגי גומבר."

מרלין עסק במלוא הרצינות בדיג ספורטיבי והיתה לו סירה קטנה במרינה בהַרְבֶר קוֹב, במפרץ צֶ'סַפִּיק.

"אני צריך לשלוח חבילה למישהו," אמרתי. לפני שהוא הספיק להגיד שהוא לא המזכירה שלי, המשכתי: "יש לי כתובת-דמה במשרד זמני, ואני רוצה לשלוח להם מכשיר

עיקוב לווייני. אתה חושב שתוכל לשלוח חבילה עם עלוקה כזאת בפנים?"

"אתה רוצה מידע בדיעבד?"

"בדיעבד?"

"אם אתה מדבר על מכשיר קטן כזה, שהעובי שלו חצי סנטימטר ואפשר להכניס אותו למעטפה של מכתב - מכשיר כזה לא ישדר לך נתוני מיקום בזמן אמת. תצטרך לקבל אותו בחזרה כדי להוריד ממנו את הנתונים ולדעת איפה הוא היה. ויש לי הרגשה שלא תקבל אותו בחזרה."

"אני צריך בזמן אמת. אני משער שהחבילה תעבור מכתובת-הדמה לאיזשהו משרד אמיתי, ושם יפתחו אותה."

"אולי כן, ואולי לא."

"נכון, אולי לא," הודיתי. "אבל בכל זאת כדאי לנסות. ברגע שיפתחו אותה ויראו את מכשיר המעקב, הם ישמידו אותו. אבל לפחות אני אדע לאן הוא הגיע."

"ככה נדמה לך."

"כן, אני מקווה. לכן אני מתקשר אליך."

"טוב, תראה מה נעשה: אם אתה רוצה עלוקת GPS שיכולה לשדר את המיקום שלה בזמן אמת, היא תהיה קצת יותר כבדה. היא תשלח נתוני מיקום בזמן אמת, במִסרונים. סוללת ליתיום-יון. תספיק לעשרה ימים בערך."

"אתה חושב שתוכל לשלוח בשבילי חבילה כזאת בהמשך היום?"

"ברגע שאחזור למשרד."

עוד שיחה נכנסת. העפתי מבט במספר, הסברתי למרלין לאן לשלוח את החבילה ואמרתי, "תודה, בן אדם. ודיג מוצלח."

ואז עניתי לקו השני. "סמל גארווין," אמרתי. "תודה שאתה חוזר אלי."

"טוב לשמוע אותך, מר הלר," אמר השוטר. "צירוף מקרים משונה, למען האמת. בדיוק רציתי לדבר איתך על אחיך."

13

מטה היחידה לפשעים אלימים במשטרת וושינגטון היה חבוי בחלקו האחורי של מרכז קניות עלוב בדרום-מזרח וושינגטון, ליד שדרות פנסילווניה. ניגשתי לשם מיד אחרי העבודה. הדלת נפתחה כשזמזמו לי מבפנים, ואני נכנסתי למסדרון אפלולי, שהיה מלא ריח של קיא ותרסיס לטיהור אוויר שרק החמיר את המצב. עברתי על פני חדר ישיבות שבפתחו היה מתוח סרט צהוב של זירת פשע, כנראה כדי שאנשים לא ייכנסו וידרכו בטעות בשלולית שעל הרצפה.

מפקח בילוש ארתור גארווין בא לקראתי במסדרון. הוא לא נראה כמו שציפיתי אלא הזכיר לי קצת פרופסור מפוזר: עדשות משקפיים עבות במסגרת מתכת, זקן תיש מדובלל, נחיריים אדומים. בדרך לפגישה איתו התקשרתי למשרד וביקשתי מדורותי לערוך בירור מהיר על האיש. בן שישים וארבע, שלושים ושתיים שנה במשטרה, קיבל דחיית פרישה. במשטרה ובמכבי האש חייבים לפרוש בגיל שישים, אבל במקרים מיוחדים חורגים מהכלל הזה. רוב השוטרים רוצים לפרוש מוקדם ככל האפשר, כך גיליתי. אלה שמקבלים דחיית פרישה הם אלה שבאמת אוהבים את העבודה שלהם.

הלבוש שלו היה נקי ומסודר - חולצת כפתורים בצבע תכלת, מגוהצת ומסודרת, ממכבסה מקצועית שמחזירה את החולצות בקופסאות כנראה - אבל כתם שמן גדול וכהה באמצע כיס החולצה פגם ברושם הכללי.

הוא לחץ את ידי. כף ידו היתה לחה. "בוא נחזור למשרד שלי. בדרך כלל אנחנו מנהלים שיחות בחדר הישיבות, אבל בדיוק מנקים אותו עכשיו."

"מישהו לא הצליח להחזיק את הג'ק דניאלס שלו, מה?" אמרתי.

הוא הזדעף. "לא, איזשהו וירוס של הבטן שמסתובב כאן במשרד." הוא נשמע מצונן ומשך באף מדי פעם.

כמפקח, היה לו חדר משלו. חדר קטן וחסר חלונות, עם חיפוי עץ, שטיח מכוער והרבה תעודות ממוסגרות ופרסים. הזכיר לי חדר עבודה באיזה מרתף ביתי שהשיפוץ שלו עוד לא הסתיים.

גארווין התיישב מאחורי שולחן הכתיבה ולגם ארוכות מתוך ספל ענקי. "קפה?"

"לא, תודה."

"הכוחות המיוחדים, מה?"

משכתי בכתפיים. גם הוא עשה עלי תחקיר.

"קוראים לכם הכומתות הירוקות, לא?"

מאז הסרט עם ג'ון ויין, אף אחד כבר לא קורא לנו "הכומתות הירוקות".

"אפשר להגיד," אמרתי.

"ושלוש שנים בסטודארד ושות'."

"זה הכול? לפי ההרגשה שלי זה הרבה יותר."

״טוב, אני מניח שבאת לכאן מסיבות אישיות ולא בענייני עבודה.״

״נכון,״ אמרתי.

הוא התעטש, שלף ממחטת בד מקומטת וקינח את האף בקול רם. אחר כך העיף מבט חשאי לעבר תכולת הממחטה, ורק אז קימט אותה בחזרה ותחב אותה לכיס המכנסיים. ״מצטער. לא הייתי צריך לבוא לעבודה היום, ועכשיו אתה תידבק בצינון המחורבן הזה.״

״אני אף פעם לא חולה,״ אמרתי.

״אמירה כזאת מביאה מזל רע. עכשיו באמת תתפוס את זה קשה.״

״אני גם לא מאמין באמונות תפלות,״ אמרתי. ״איפה השותף שלך? סקורפינו? סקרדינו?״

״סקרפינו. טוני עובד על תיק אחר. הוא הועבר מהתיק הזה.״

הבנתי מה פירושו של השינוי הזה. התיק קיבל עדיפות נמוכה. רק שוטר אחד עובד עליו עכשיו.

״תודה שהסכמת להקדיש לי זמן ולהיפגש איתי,״ אמרתי. שוטרים סובלים מעומס עבודה ומתת-שכר, מעודף מתח ומהיעדר הוקרה. לכן אני משתדל תמיד להוכיח להם שאני מעריך אותם. הם גם נוטים להסתייג ממי שעוסק בעבודה כמעט זהה לשלהם אבל מרוויח הרבה יותר מהם. למען האמת, אפשר להבין אותם.

הוא התעטש שוב. ״אוך, בחיי,״ הוא אמר, שלף את הממחטה וחזר שוב על כל הטקס, כולל הסקירה החשאית.

״אני אסיר תודה על כל מה שאתם עושים כדי למצוא את אחי. אני רוצה לעזור כמיטב יכולתי.״

״הייתם די קרובים, אתה ואחיך, מה?״

במשך כמה שניות התבונן בי מעל שפת הספל שלו. עדשות המשקפיים העבות הגדילו את עיניו ושיוו להן מראה מוזר, כמו של חייזר. אם הייתי אשם במשהו, אין ספק שהייתי מרגיש מאוים ברגע הזה. שיערתי שהוא חוקר די יעיל.

הנדתי את ראשי לשלילה. ״לא, כבר שנים שורר בינינו ריחוק גדול.״

״זה בטח לא קל כשגרים באותה העיר.״

״אנחנו מסתובבים בחוגים שונים.״

״אני מבין.״ הוא הניח את הספל וסובב את כיסאו אל צג המחשב. ״ומה לגבי גברת הלר? גם איתה אתה לא מסתדר?״

״איתה אני דווקא מסתדר מצוין. אני גם אוהב מאוד את הבן שלה.״

״הבן **שלהם**, אתה מתכוון.״

״גייב הוא הבן החורג של רוג׳ר, אבל רוג׳ר מתפקד כאבא שלו מאז שגייב היה בן שנתיים או שלוש.״

״אז אתה בקשר איתם?״

״לפעמים. גייב ואני מדברים פעם בשבוע בערך.״

לרגע עברה בי המחשבה שאולי הוא רואה בי חשוד. אין ספק שכחייל לשעבר בכוחות המיוחדים אני מסוגל לעשות דברים די מפחידים. אם מוסיפים לזה את העובדה שאני לא נשוי ולא נמצא בקשר כרגע - מי יודע, אולי זממתי את כל הסיפור המתוחכם הזה עם אשתו של אחי כדי להרוג את בעלה?

אבל למזלי, זה לא היה הכיוון שלו כנראה. "היא מדברת איתך לפעמים על הנישואים שלהם?"

"לא. אנחנו לא קרובים עד כדי כך."

"אני מניח שגם אחיך לא דיבר איתך על דברים כאלה."

"נכון."

"אז יכול להיות שיש ביניהם בעיות קשות שאתה בכלל לא יודע עליהן."

"תיאורטית - ברור שכן, אבל אני מניח שהייתי שם לב."

"מישהו שם משתמש בסמים?"

"לא, למיטב ידיעתי לא."

הוא נקש על המקלדת. "אתה יודע אם הוא מעורב בהימורים?"

"הימורים? רוג'ר? אני לא חושב שהוא ראה אי-פעם מרוץ סוסים. לדעתי, אתה בכיוון הלא נכון."

"אז באיזה כיוון היית מייעץ לי ללכת, מר הלר?"

"אחי היה מעורב בכל מיני עניינים כספיים סבוכים בגיפורד תעשיות. סיכונים גדולים, שותפים עסקיים, מתחרים, כל הסיפור הזה. לא יפתיע אותי אם יתברר שהיו לו כמה אויבים. אולי כאלה שלא יודעים להפסיד בכבוד."

"אז אתה חושב שהיו לו הרבה אויבים?"

"אני משער שבחדר הזה אין לנו מספיק אצבעות לספור אותם."

"כל כך הרבה, מה?"

"רוג'ר הוא אדם די מחוספס. אני בטוח שהוא הרגיז הרבה אנשים."

"את האנשים הלא נכונים."

"יכול להיות."

"ואולי עכשיו הוא רוצה לברוח מהם?"

"יכול להיות." במשך כמה שניות הבטתי באצבעותיו שנקשו על המקלדת ואחר כך אמרתי, "אני מניח שבדקתם את כל חשבונות האשראי שלו."

הוא הקליד עוד קצת, משך באף ואחר כך הסתובב אלי. "בחיי, איך לא חשבנו על זה." הלגלוג שלו היה יבש כמו עצם. מצא חן בעיני.

לא הגבתי. "אז אני מבין שלא מצאתם שום דבר חריג. הרצתם את השם שלו בכל מאגרי המידע הרגילים - מרכז המידע הלאומי לפשיעה וכל אלה?"

"עוד הצעה מצוינת," אמר. "כמה טוב שבאת לבקר. גם זה לא היה עולה על דעתי." הוא התעטש וקינח את האף, אבל הפעם לא טרח לבדוק. "יש לך עוד עצות בשבילי?"

"מה דעתך לבדוק את המצלמות למניעת פשעים שיש לכם בכל מקום?"

"למען האמת, מר הלר, אין לנו אפילו מצלמה אחת כזאת בג'ורג'טאון."

למען האמת, העובדה הזאת הפתיעה אותי. "בג'ורג'טאון אין פשעים, מה?"

"אין תקציב," אמר גארווין. "אבל בכל זאת תודה שאתה מלמד אותי איך לעבוד."

התעלמתי מהציניות. "אז מה עם מצלמות תנועה? דווקא ראיתי הרבה מצלמות כאלה בג'ורג'טאון."

"הן לא מקליטות. הן רק מאפשרות למרכז הפיקוח לצפות דרכן. והם עוקבים רק אחרי מה שקשור לתנועה בכבישים."

"כמו נסיעה באור אדום."

"כן, דברים כאלה."

"בכל זאת, בטח יש עשרות מצלמות אבטחה פרטיות - אולי אפילו מאות מצלמות - בחלק הזה של ג'ורג'טאון. בתי עסק, שגרירויות, אפילו בנייני דירות מסוימים. שלחתם אנשים לסרוק את האזור הזה?"

הוא נעץ בי מבט חייזרי מקפיא. "אולי נביא את המשמר הלאומי שיעזור לנו? לדעתי, אפילו לאוסאמה בן לאדן אנחנו לא מקדישים כל כך הרבה מאמצים. אתה באמת חושב שאנחנו יכולים להקצות כוח אדם בהיקף כזה למקרה של היעדרות פשוטה?"

"ברור שלא," אמרתי בקול ענייני. "אבל אם נדבר בכנות, הרי רוב הסיכויים שמדובר ברצח."

"אתה חושב ככה?"

"לדעתי, הסיכויים שאחי עדיין חי קלושים מאוד. אתה יודע את זה בדיוק כמוני."

"הממ. מעניין מאוד. טוב, אתה המומחה." הוא התעטש פעמיים וביצע את תמרון הממחטה. "אחרי הכול, אתה החוקר שמרוויח הון בסטודארד וכל זה."

"מפקח גארווין," אמרתי, "זה התיק שלך, לא שלי. אני מבין את זה טוב מאוד. אני רק רוצה לעזור."

"באמת? אז אולי תוכל להסביר לי משהו."

"בבקשה."

"מאחר שאתה בטוח שאחיך נחטף על ידי 'אויבים' אלמוניים וכנראה נרצח, איך אתה מסביר את העובדה שחצי שעה **אחרי** שהוא ואשתו הותקפו, הוא ניגש לכספומט של בנק וַאשוֹבְיָה ומשך כסף?"

בהיתי בו.

"נדמה לי שזה קצת מעלה את הסיכויים שאחיך חי, לא?" הוא אמר והתעטש שוב.

14

"אתה לא נראה מופתע."

"כי אני משער שלא הוא משך את הכסף," אמרתי. למען האמת, הייתי די המום ברגע הראשון, אבל פני פוקר הם אחד הצדדים החזקים שלי. גארווין באמת בדק את חשבונות הבנק של רוג'ר. "אולי כדאי לבקש את סרט הווידיאו של הכספומט," אמרתי רק כדי לראות איך הוא יגיב.

גארווין פתח את הפה כדי לענות לי בעצבנות, אבל פתאום קלט וחייך. "טוב, סידרת אותי," אמר. "הבנק ישלח את הסרט ברגע שהוא יישלף משם."

"מי שחטף את אחי לקח ממנו את הכרטיס והכריח אותו למסור לו את הקוד הסודי. הוא לא משך את הכסף מרצונו הטוב."

"כן, בטח."

"שום אפשרות אחרת לא נשמעת הגיונית. אני בטוח שלאחי יש כמה חשבונות בנק. באיזה מהם מדובר?"

"חשבון הצ'קים האישי שלו. החשבון שממנו הוא מושך כספים לעתים קרובות."

"באיזו שעה זה היה?"

"אחת-עשרה ותשע דקות. שש-עשרה דקות אחרי ששירותי החירום קיבלו שיחה ממישהו שמצא את אשתו שוכבת על הקרקע."

"אז זה כנראה היה שוד," אמרתי. "אם מישהו היה רוצה לחטוף אותו, הוא לא היה מסכן את החטיפה בשביל... כמה? אלף דולר? זה המקסימום שרוג'ר היה יכול למשוך בפעם אחת?"

"כנראה."

"אז זה כנראה היה שוד שהשתבש."

"אם אתה אומר 'השתבש' ומתכוון להגיד שהרגו אותו, אז איפה הגופה?"

"תגיד לי אתה."

"כן, בטח," אמר גארווין ועיווה את פרצופו בסלידה.

"יש גם אפשרות שהם עדיין מחזיקים בו."

"חזרנו לתיאוריית החטיפה הגדולה, מה?"

"תשמע, מפקח גארווין, כוח האדם שלכם נורא מצומצם והמשאבים שעומדים לרשות החברה שלי כפולים משלכם. אולי זה לא הוגן, אבל זאת האמת." התעלמתי ממבטו הקר. "יש לנו גישה למאגרי מידע ענקיים ויקרים מאוד. מה דעתך שאני ארתום חלק מהארטילריה הזאת לעניין שלפנינו? בתיק כזה אני משער שאפשר להפיק תועלת מכל עזרה."

גארווין הסיר את משקפיו והניח אותם על ערימת תיקים מסודרת. הוא עצם את עיניו ועיסה את עפעפיו בקצות האצבעות. "אולי לא תאמין לי, מר הלר, אבל אני לא טירון

בעניינים האלה."

"אני מדבר רק על כלי החקירה שעומדים לרשותנו."

"תודה, אבל לא תודה."

"יש לנו שירותי איתור נכסים, מאגרי מידע עסקיים ומאגרי מידע לענייני פשיעה שלא נופלים מהמאגרים של הרשות לביטחון לאומי. יש לנו גישה לרשומות בינלאומיות שסוכנות הביון והרשות לביטחון היו מתות שתהיה להן. אל תגיד לי שאם אמצא רמז שעשוי לסייע אתה תסרב לקבל אותו ממני."

"למען האמת, אני בהחלט אסרב. אני לא אוכל להשתמש בשום דבר שתמצא, מר הלר. זה לא יהיה קביל בבית משפט. אני לא אוכל לבסס את שרשרת הראיות."

"עזוב עכשיו את בית המשפט. אם אני אוכל לגלות מה קרה לרוג'ר, אתה לא תתעלם ממה שאני אמצא."

"אני יודע שאתה רוצה למצוא את אחיך," אמר גארווין. "אני מבין את זה. אבל אם תתחיל להתערב בתיק שלי, אתה תהרוס אותו. אם תדבר עם יעד משטרתי לפני שנספיק להתארגן כמו שצריך, אתה תחשוף את הקלפים שלנו ותהרוס את כל המהלך. היעד יתחיל להשמיד ראיות ולבנות לו אליבי. אני לא יכול להסכים לזה."

"גם אני לא טירון בעניינים האלה."

"כן, טוב."

"תראה, אתה איש המקצוע פה, לא אני," אמרתי. "לא באתי לכאן כדי לשים לך רגל, ואני גם בשום אופן לא מחפש לעצמי תהילה. אני בסך הכול אומר שאם תמצא בתיבת הדואר שלך מעטפה עם איזשהו מידע מעניין, אל תזרוק אותה, זה הכול."

"אבל אני לא ביקשתי ממך לעשות שום דבר," אמר גארווין.

"ברור שלא."

"ובטח לא משהו בלתי-חוקי."

"בחיים לא," אמרתי.

גארווין הסתכל עלי במשך שנייה או שתיים ולבסוף הנהן. "טוב. כל עוד ברור לשנינו שאני לא רוצה שתעשה שום דבר."

"שום דבר," אמרתי וחייכתי. הושטתי לו כרטיס ביקור. "זה הסלולרי שלי. תודיע לי אם תמצא משהו מעניין, טוב?"

המכונית שלי - כמעט משאית, אפשר להגיד - היתה לֶנדרוֹבֶר דיפֶנדֶר 90', ישנה ומשופצת. קשוחה, שימושית, חסינת כול ואמינה לחלוטין. ממש לא רכב מותרות. לא סלון על גלגלים כמו הריינג'רובר. בסך הכול קופסת מתכת גבוהה עם חלונות ידניים ועיצוב פְּנים ספרטני, שמסוגלת לגרור מכוניות ולצלוח נהרות. רכב שטח אמיתי, אף על פי שמתחילת העבודה שלי בסטודארד הסתכמה נהיגת השטח שלי בשבילי גישה לחניות בנַנטאקֶט.

קיבלתי את הדיפנדר במתנה מסוחר נשק ירדני אסיר תודה, אחרי שהרשיתי לעצמי בטעות להביע את התפעלותי ממנה בזמן שיעצתי לו בענייני אבטחה באחוזה שלו בבֶּלגרַביָה. הוא שיפץ מיד את המכונית, צבע אותה מחדש בירוק כהה מבריק ושלח לי אותה. זה היה ב-1997, אבל היא עדיין נראתה חדשה לגמרי.

הסלולרי שלי צלצל בדיוק כשטיפסתי למושב הנהג.

"כן?" אמרתי.

"ניק." זאת היתה לורן והיא דיברה בלחש. "אתה יכול לבוא לכאן?"

"מה קרה?"

"קיבלתי אי-מייל," היא אמרה. "מרוג'ר."

לורן ישבה מול צג המחשב, בגומחה קטנה ליד הסלון שהיתה פינת העבודה שלה. היא לבשה חולצת טריקו פשוטה ומכנסי טרנינג. רגליה היו יחפות. כשנכנסתי, היא הרימה את מבטה מהצג וראיתי שהעיניים שלה אדומות. היא בכתה, הבנתי.

היא סובבה את הצג כדי שאוכל לראות. קראתי כמה שורות ואז הפסקתי.

האי-מייל נשלח מהכתובת Roger.Heller@InCaseOfDeath.net.

המשתמש רוג'ר הלר שלח את האי-מייל הזה מאתר שנקרא "במקרה שאמות"?

"מה זה צריך להיות?" אמרתי.

היא נעצה בי מבט ארוך. "חיפשתי את האתר ברשת. האתר הזה מאפשר לך להשאיר בו צוואה או מכתב פרידה, שנשלחים לקרובים שלך אחרי מותך," אמרה.

שנינו שתקנו במשך כמה שניות.

"בחיים לא שמעתי על דבר כזה," אמרתי.

לורן דיברה בהיסוס. "כן. די מדכא, למען האמת. אבל אני משערת שזה יכול להביא תועלת. אתה יודע, אם יש דברים שאתה רוצה לספר לבני המשפחה שלך אחרי מותך..." היא נשכה את שפתיה.

"אני מבין," אמרתי. הנחתי יד על כתפה.

היא בלעה בקושי ומחתה את דמעותיה בגב כף ידה. "אתה נרשם לשירות האוטומטי הזה, וההודעות נשלחות לחמישה אנשים לכל היותר. אחרי שאתה מת."

"איך הם יודעים שאני מת?" שאלתי בעדינות.

"אני לא יודעת בדיוק... כנראה שולחים לך אי-מייל אוטומטי בתדירות שאתה קובע מראש - פעם בשבוע, פעם בחודש, מה שמתאים לך - ותוך שבוע אתה צריך ללחוץ על 'השב' ולשלוח להם. אם אתה לא שולח תשובה..."

בשלב הזה כבר הפסקתי להקשיב. התקרבתי לצג והתחלתי לקרוא את המכתב של רוג'ר.

לורן, מתוקה שלי,

מעולם לא כתבתי מכתב מוזר כזה, כי אם תקבלי את האי-מייל הזה פירוש הדבר שאני מת.

הרמתי את מבטי וראיתי שלורן קמה ממקומה.

"אני צריכה לוודא שגייב עושה שיעורים," אמרה.

הנהנתי והמשכתי לקרוא.

איך זה יקרה - אין לי מושג.

אבל קודם כול אני רוצה שתדעי כמה אני אוהב אותך. אני לא אדם קל, מעולם לא הצטיינתי בהבעת רגשות, ואולי אף פעם לא ביטאתי אותם כמו שצריך. אני יכול רק לבקש את סליחתך ולקוות שברור לך לפחות שעשיתי כמיטב יכולתי.

אני לא יודע מה הם יעשו. אולי הם ינסו לביים התאבדות, אבל את מכירה אותי כבר שתים-עשרה שנה ואת יודעת טוב מאוד שאני אוהב את החיים ושאני לא טיפוס אובדני.

אולי הם ינסו לביים נהיגה בשכרות, אבל את יודעת שאני כמעט לא שותה ושמעולם לא נהגתי אחרי ששתיתי.

אולי הם אפילו לא ישאירו גופה כדי שלא יהיו שום ראיות. אין לי מושג מה הם עלולים לעשות. אבל אם קיבלת את המכתב הזה, פירוש הדבר שהם הצליחו סוף-סוף.

אני רק מקווה שבאמת תקבלי את המכתב. אם כי גם זה לא בטוח, כי האנשים שמנסים לעצור אותי מסוגלים גם להעלים אי-מיילים. בהתחשב במה שהם מסוגלים לעשות, זה עניין פעוט בשבילם.

בכל מקרה, העתק אחד יישלח לאי-מייל האישי שלך והעתק שני לאי-מייל שלך בעבודה. אני מקווה שלפחות אחד מהם יגיע אלייך. אני בטוח שהם מסוגלים לקרוא את האי-מייל הזה ואני בטוח שהם יקראו אותו.

גם אם לא אצליח להציל את עצמי, נקטתי אמצעי זהירות כדי להגן עלייך ועל גייב - אמצעים שיעזרו לך להרחיק אותם מכם. בהמשך יתברר לך למה התכוונתי.

בכל מקרה, אל תסמכי על אף אחד.

התלבטתי אם לשלוח אי-מייל נפרד גם לגייב, אבל בסופו של דבר החלטתי להשאיר את העניין בידייך. אני בטוח שתדעי להתמודד עם זה. תחליטי בעצמך מה כדאי להגיד לו. רק אל תשכחי להגיד לו שאני אוהב אותו בכל לבי, ואם יש המשך כלשהו בעולם הבא אני אעודד אותו משם. בכל מקרה, ברור לי שהוא יהיה בן אדם נהדר כשהוא יגדל.

ולבסוף, אנא סלחי לי על כל הבלגן שחוללתי בחייך ועל ההריסות שאני משאיר מאחורי. אני מצטער מעומק לבי.

אוהב אותך כל כך.

רוג'ר

נ"ב: אנא, מסרי דרישת שלום לספרנית.

סיימתי לקרוא, ובמשך דקה ארוכה ישבתי ובהיתי במסך כאילו נתקפתי שיתוק.

ואז שמעתי את קולה של לורן והסתובבתי.

"הוא קורא לך," אמרה.

רק כעבור כמה שניות הבנתי שהיא מתכוונת לגייב.

החדר של גייב הסריח מזיעה ומבגדים מלוכלכים. מניסיוני, יש גני חיות שהריח בהם נעים יותר. בגדים מלוכלכים נערמו בכל מקום: על הרצפה, על השולחן, על מערכת השמע הניידת עם הרמקולים הגדולים. לורן כבר מזמן התייאשה והפסיקה לנקות אחריו, והעוזרת שלהם, שבאה שלוש פעמים בשבוע, סירבה להיכנס לחדר שלו. בקושי הצלחתי לפלס דרך אל המיטה שלו. רק על השולחן, מול צג המחשב שלו, היתה קרחת יער קטנה, ריקה מחפצים.

הקירות היו צבועים בכתום בהיר (צבע שבחר בעצמו), ואוסף כרזות מוזר קישט אותם: כרזת הסרט **האביר האפל** - הית' לדג'ר עם עיניים מאופרות ושפתון, ועל המצח שלו המילה "הה" נוטפת דם; כרזת הסרט **השומרים** - מישהו נזרק מבניין גבוה, רסיסי זכוכית נושרים בעקבותיו, סמיילי צהוב מגואל בדם צף באוויר, והמילים "הדין ימוצה עם כולנו. לא משנה מה נעשה". על שולחן הכתיבה היו ערימות של חוברות קומיקס וספר גדול בכריכה רכה של הקומיקסאי ויל אייזנר.

גייב שכב במיטה וקרא את הרומן הגרפי **ג'וקר** מאת בראין אזארלו. על הכריכה הקדמית היה מרוח החיוך האכזרי של הג'וקר בתקריב גרוטסקי, עם שיניים צהובות משוננות ושפתון מרוח עליהן. האוזניות על ראשו של גייב היו מחוברות לאייפוד טאץ'. המוזיקה בהן רעמה עד כדי כך שהגיעה גם לאוזני - דקיקה, מעוותת, איומה ממש.

המחשבות עדיין השתוללו במוחי. ניסיתי להבין את האי-מייל המוזר והחידתי של רוג'ר. **אם קיבלת את המכתב הזה, פירוש הדבר שהם הצליחו סוף-סוף.** כך הוא כתב. כלומר, הוא ציפה שיהרגו אותו. **נקטתי אמצעי זהירות כדי להגן עלייך ועל גייב**, הוא אמר. **אמצעים שיעזרו לך להרחיק אותם מכם.** מה זאת אומרת? איך זה יתברר לה בהמשך? ומה פירוש הנ"ב המוזר? **אנא, מסרי דרישת שלום לספרנית.** אין ספק שזה מסר מוצפן, אבל מה פירושו?

התיישבתי על שפת המיטה של גייב. הוא תלש את האוזניות מאוזניו ועצר בלחיצה את המוזיקה.

"מה אתה שומע?" שאלתי.

"סליפּנוֹט."

"אלא מה. איזה שיר זה?"

"Wait and Bleed," הוא אמר. "אבל אתה הרי יודע."

הוא לא חייך, אבל משהו הבזיק בעיניו. הוא נהנה מהמשחק. הוא ידע שאני לא מבין את ז'אנר האימו-סקרימו שהתחבב עליו לאחרונה. לא מבין ולא רוצה להבין.

"זה נקרא אצלך מוזיקה?" אמרתי, כמו שכל תרח זקן אומר לצעירים ממנו בכל דור ודור. אני מתאר לעצמי שגם אבא של מוצרט אמר לו משהו כזה.

"מה אתה אוהב לשמוע?" אמר גייב. "רגע, תן לי לנחש. להקת קוֹלדפּלֵיי, נכון?"

תפס אותי על חם. אבל אני רק נעצתי בו מבט קשוח.

"ומה עוד - סטיקס? אבבא?"

"טוב, ניצחת," אמרתי. "איך מתקדמת חוברת הקומיקס?"

"רומן גרפי, לא חוברת קומיקס," הוא הסתמר.

"אותו דבר, לא?"

"לא דומה בכלל."

"אז מתי אני אזכה לראות אותו?"

הוא הסמיק ומשך בכתפיו.

"לא מיועד לציבור הרחב, מה?"

עוד משיכת כתף.

"טוב, אני אשמח לקרוא אותו מתישהו."

"בסדר. אולי. נראה."

"בכל מקרה, רצית לדבר איתי?"

הוא התפתל ויצא מתוך השמיכות והתיישב. ראיתי שהוא לובש חולצת טריקו שחורה עם ציור של הומר סימפסון מסתכל לתוך לוע הקנה של אקדח מסמרים, ומתחתיו הכתובת "זהירות: עובד בדרך". היתה לו גם בובת פרווה על המיטה - ג'ירפה בלויה שהוא קרא לה ג'אפי.

אין ספק שגייב היה ילד מוזר. הוא היה בן ארבע-עשרה, כמעט חמש-עשרה, ורק התחיל את גיל ההתבגרות. הוא היה אמן מדהים שלמד לצייר לגמרי לבד, וכשלא היה שקוע בקריאת חוברות קומיקס, הוא הקדיש את כל זמנו לציור סיפורים בתמונות, בעט שחור דק במיוחד. הוא היה חכם משהו פחד, מבריק במתמטיקה ובמדעים, והעמיד פנים שהוא מתייחס לכול בציניות משועממת. אבל מדי פעם צץ סדק בשריון השביר שלו, ולרגע היה אפשר לראות בחטף את הילד הקטן שבתוכו. לכאורה, לא היו לו חברים קרובים. בבית הספר קראו לו חנון ויורם, כך סיפר לי פעם. כאב לי הלב עליו. גיל ההתבגרות הוא תקופה קשה גם לילד רגיל, על אחת כמה וכמה לנער רגיש כמוהו.

לא היה קל לבלות איתו, ולכן התעקשתי לבלות איתו כמה שיותר. לקחתי אותו למוזיאון האוויר והחלל, למוזיאון הטבע, לגן החיות הלאומי או סתם לטיול ברגל. כשהוא היה קטן יותר, לימדתי אותו איך זורקים בייסבול, ובמשך עונה נוראה אחת אימנתי את הנבחרת שלהם בליגת הקטנטנים (עונה שבסופה החליט שהוא לא בנוי להיות ספורטאי). פעם אחת יצאנו לדיג, אבל שנינו השתעממנו. לאחרונה לקחתי אותו הרבה פעמים לחנויות קומיקס, ולפני שנה בערך הוא הכריח אותי לקחת אותו לכנס קומיקס במלון קוואליטי-אִין, אי-שם בווירג'יניה. על זה באמת מגיע לי ציון לשבח.

"האי-מייל הזה קשור לאבא, נכון?"

הבטתי בו כמה שניות והתלבטתי איך לענות.

"אתה לא צריך להגיד לי," הוא אמר. "הבנתי את זה בעצמי."

"ריגלת אחרי אמא שלך?"

"ברור שלא. אני לא צריך לרגל."

"אתה לא קורא את האי-מיילים שלה, נכון?"

"בשום אופן."

"טוב. בסדר."

"הוא עזב אותנו. נכון, ניק? הוא ברח עם מישהי."

"אלוהים ישמור, למה אתה אומר דבר כזה?"

"זאת ההרגשה שלי. אני יודע כל מיני דברים. מה כתוב באי-מייל שלו?"

"זה ביני לבין אמא שלך. אבל לא, הוא לא ברח. ממש לא."

"אל תשקר לי, ניק."

"אני לא אשקר לך. ואני לא משקר."

"גם אתה מתכוון להסתלק?"

"מה זאת אומרת?"

"כמו אבא." הוא אמר את זה במין עוינות זועפת, אבל רק כדי להסוות את הפחד, את השברירירות.

"היית מת שאני אסתלק," אמרתי, "אבל מצטער מאוד, לא תיפטר ממני בקלות כזאת."

הוא חייך בעל כורחו.

שמעתי את לורן קוראת מלמטה, "ניק?"

"טוב," אמרתי וקמתי ממקומי. "אז לילה טוב. אל תדאג. אנחנו נפתור את התעלומה הזאת. נמצא את אבא שלך."

"ניק?" קראה לורן שוב, וקולה נשמע רחוק ועמום.

גייב הפעיל את האייפוד והרכיב את האוזניות.

יצאתי מהחדר שלו וסגרתי את הדלת.

"ניק?" קולה של לורן הדהד בפיר המדרגות. משהו בקולה הניע אותי להזדרז. "אתה יכול לבוא לכאן?"

17

לורן גחנה מול צג המחשב שלה.

"תסתכל," אמרה וסובבה את הצג לעברי.

הסתכלתי ולא ראיתי שום דבר חריג. "כן?"

"תסתכל שוב."

"אני לא רואה כלום."

"בדיוק." היא החלה לגלגל את תיבת הדואר הנכנס שלה. "האי-מייל נעלם."

גחנתי והסתכלתי בסמן שעלה וירד על רשימת ההודעות שקיבלה באותו יום. האי-מייל של רוג'ר אכן נעלם.

"אולי מחקת אותו בטעות?"

"לא. אני בטוחה שלא. האי-מייל נעלם. אני לא מבינה את זה." קולה התרומם עד סף היסטריה כמעט. "הרי לפני כמה דקות הוא היה כאן."

"הוא שלח העתק לכתובת שלך בעבודה," אמרתי. "את יכולה להיכנס מכאן למייל של העבודה?"

"זה מה שאני מנסה לעשות."

אצבעותיה התרוצצו על המקלדת. ואז: "אלוהים ישמור."

"גם כאן הוא איננו," אמרתי.

היא הנידה בראשה.

"הדפסת העתק?"

"ברור שלא."

"אולי שמרת אותו בקובץ?"

"מה פתאום שאני אעשה דבר כזה? ניק..." היא הסתובבה. "אני לא מדמיינת את זה, נכון? ראית אותו במו עיניך."

"אולי יש דרך לשחזר אותו. יש לנו בסטודארד מישהי שהיא אשפית בשחזור מידע."

"כאילו מישהו נכנס לתיבה שלי ופשוט מחק את האי-מייל."

היא עברה לחלון הדפדפן ונכנסה לאתר הצוואות שממנו נשלח האי-מייל. ממש כמו בית הלוויות ברשת: זרי פרחים מסביב, תצלומים של אנשים עצובים שמופיעים ונעלמים באנימציית פלֶש - קשישים, הורים צעירים, ילדים - ופתגמים על מוות ושכול חולפים על פני הדף. "מילים שלא נאמרו כואבות יותר מכול!" צעקה אחת הכותרות. "הדברים שרצית לומר, הדברים שלא אמרת מעולם."

היתה שם תיבת **כניסה למנויים** ומתחתיה היה כתוב, "שכחת את הסיסמה?"

שנינו הבחנו בה באותו רגע. "תנסי לשחזר את סיסמת המנוי שלו," אמרתי. עוד לפני שהספקתי לגמור את המשפט, הקלידה לורן את האי-מייל של רוג'ר בעבודה ולחצה על "שלח סיסמה".

שורה באדום:

כתובת האי-מייל שגויה.

"תנסי את כתובת האי-מייל שלו בבית," אמרתי. היא הקלידה.

כתובת האי-מייל שגויה.

"כנראה הוא נתן תיבת אי-מייל שאני לא מכירה," אמרה לורן. "לעזאזל. אבל בעצם, מה כבר נוכל למצוא שם?"

"מי יודע," אמרתי. "אולי נמצא את התאריך שבו הוא נרשם לאתר ובאיזו כתובת אי-מייל הוא השתמש. אולי לא נמצא כלום. אולי אנחנו מתעסקים בזוטות."

היא ניגשה לסלון והתיישבה על ספת העור השחורה, הרכה והענקית. פסעתי בעקבותיה והתיישבתי על הספה שמולה. בטלוויזיית הסוני השטוחה הבהבה תוכנית שסיקרה את עולם הבידור. בלי קול. פריס הילטון או ידוענית הוליוודית אחרת ניסתה להתחמק מצלמי הפפרצי.

"אז רוג'ר צדק," אמרתי. "הוא אמר שהם מסוגלים להעלים אי-מיילים. אם כי עדיין לא ברור מי זה 'הם'. הוא קרא להם 'האנשים שמנסים לעצור אותי'."

"אבל למי הוא התכוון?"

"קיוויתי שאולי את תדעי."

היא הנידה את ראשה. "הוא אף פעם לא דיבר על..."

"על אנשים שמאיימים להרוג אותו?"

"זה נשמע פרנואידי. מטורף. אבל האי-מייל שלו נשמע שפוי לגמרי, אתה לא חושב?"

"את חושבת שהוא כתב אותו בעצמו?"

היא הביטה בי, קימטה את מצחה וחייכה בספקנות. "לא חשבתי על האפשרות הזאת. הסגנון בהחלט מתאים לו. לדעתי, הוא כתב את זה בעצמו."

"אני נוטה להסכים איתך. אם כי לא ציפיתי שרוג'ר יכתוב מכתב... רגשני כל כך."

"אוי באמת, ניק, אין לך שום מושג." היא נשמעה מרוגזת. "כנראה לא יצא לך לראות את הצד הזה שלו. את הצד האוהב."

"כנראה הוא די הקפיד להסתיר אותו."

"אולי איתי הוא היה פשוט שונה."

"בלי כל ספק."

היא שתקה רגע. "אלה היו המילים האחרונות שהוא אמר לי, אתה יודע."

"איזה מילים?"

"'אני אוהב אותך'."

"מעניין."

"למה מעניין?"

הנדתי בראשי, ושנינו לא אמרנו כלום במשך זמן מה. לבסוף היא שאלה, "אבל למה הוא לא סיפר באי-מייל מה הוא מצא או ממי הוא פוחד?"

"אולי כדי להגן עלייך. כנראה הוא חשב שלמען ביטחונך עדיף שלא תדעי כלום. הוא הבין שמישהו עלול לקרוא את האי-מייל הזה."

"אז מה הטעם לשלוח אי-מייל בכלל?" אמרה. "בשביל מה לטרוח להירשם לאתר המדכא הזה ולשלוח לי אי-מייל שלא יגיד לי כלום כמעט?"

"אני חושב שהאי-מייל אומר לך הרבה מאוד, באופן שאחרים לא יכולים להבין. כמו השורה האחרונה שהוא הוסיף, לגבי הספרנית. למה הוא התכוון, לדעתך?"

"אין לי שום מושג. מתי הוא ביקר בכלל בספרייה? לא עולה על דעתי."

"הוא לא אמר 'ספרייה'. הוא אמר 'ספרנית'," ציינתי.

"נכון," היא אמרה. "ספרנית."

"אולי המילה 'ספרנית' היא שם צופן למשהו אחר?"

"לא עולה על דעתי מה זה יכול להיות."

"אולי המילה 'ספרייה'?"

"באמת אין לי מושג."

"טוב, אין ספק שזה מסמל משהו," אמרתי.

"מה אומרים במשטרה? דיברת איתם?"

הנהנתי.

"יש להם כיוון כלשהו?"

חשבתי רגע. "עד עכשיו יש רק פרט משמעותי אחד," אמרתי וסיפרתי לה על הכסף שנמשך מחשבון הבנק של רוג'ר אחרי התקיפה.

"אני לא מבינה," אמרה. "אם הם גנבו את כרטיס האשראי שלו, הם לא צריכים את המספר הסודי כדי למשוך כסף?"

הנהנתי שוב.

"אז יכול להיות שהם הכריחו אותו להגיד להם את המספר? באיומי אקדח או משהו כזה? כלומר, אולי הוא עדיין חי והם מחזיקים אותו אצלם?" פניה נמלאו תקווה עצומה, ואני הרגשתי רע.

"כן, יכול להיות," אמרתי. היתה עוד אפשרות סבירה למדי - שהוציאו ממנו את המספר הסודי ואחר כך כבר לא היו זקוקים לו. אבל לא רציתי להעלות את האפשרות הזאת באוזני לורן. היא היתה שברירית מדי. יכול להיות שאיבדה את בעלה, את אביו החורג של בנה. לא רציתי להחמיר את מצבה.

"איפה רוג'ר מחזיק את המחשב הנייד שלו?"

"בחדר העבודה." היא העיפה מבט בשעונה. "השעה מאוחרת. אני חייבת לקום מוקדם לעבודה."

"את בטוחה שאת מסוגלת לחזור לעבודה?"

"כן, אני חושבת שכן. לילנד זקוק לי, גם אם הוא אומר אחרת."

"את יודעת," אמרתי, "יכול להיות שאת יכולה לקדם קצת את החקירה."

"איך?"

"אולי תוכלי לגלות במה רוג'ר עסק לפני ש... לפני שזה קרה. על מה הוא עבד."

"כלומר, לדבר עם אנשים שהוא עבד איתם."

"כן, אבל תעשי את זה בזהירות. אולי זה יבהיר כל מיני דברים."

"ואולי לא."

"נכון. אבל בשלב הזה אנחנו צריכים לבדוק כל דבר, ואז נראה מה יש לנו. בסדר?"

"טוב, אם כי אני חייבת להיזהר. אחרי הכול, אני העוזרת האישית של המנכ"ל."

"כמובן."

"אבל אני אעשה כמיטב יכולתי, ניק."

"בסדר. ולא יפריע לך שאני אחטט קצת בחדר העבודה של רוג'ר, נכון?"

"ברור שלא. למעשה... אולי אתה רוצה לישון באחד החדרים הפנויים?"

"אין צורך, אבל תודה."

"כלומר... אולי בכל זאת תהיה מוכן לישון כאן הלילה? אני פשוט נורא חוששת. האי-מייל המפחיד הזה מרוג'ר והאופן שבו הוא נמחק... זה מבהיל נורא, ניק. אני לא יודעת מה קורה עם רוג'ר, ואני פוחדת שמשהו יקרה לגייב ו... אלוהים, מרוב פחד אני כבר לא מסוגלת לחשוב בצורה ברורה. אולי בכל זאת תהיה מוכן להישאר? בבקשה?"

"ברור, אין בעיה. אבל אני אצטרך לצאת מוקדם כדי לעבור בדירה שלי ולהחליף בגדים."

"טוב, אני כבר בטח לא אהיה בבית כשתקום."

"ומה עם גייב?"

"יש לו הסעה בבוקר. אל תדאג לו, הוא יהיה בסדר. הוא רגיל להסתדר לבד בבוקר."

"גם רוג'ר נהג לצאת מוקדם?"

היא הנהנה. "לפעמים אנחנו נוסעים יחד, אלא אם הוא רוצה להגיע לעבודה יותר מוקדם ממני."

שמתי לב שאני התייחסתי לרוג'ר בזמן עבר, כאילו הוא כבר מת; היא לא הבחינה בזה.

"גייב המסכן," אמרתי. "ממש ילד מפתח."

"כן, נכון," אמרה, קמה ממקומה ונתנה לי נשיקה חטופה על הלחי. אחר כך הרימה שני שַלטים וכיבתה את הטלוויזיה והממיר.

היא פנתה לצאת מהסלון אבל נעצרה. "מצטערת," אמרה. "אתה מכיר אותי מספיק טוב כדי לדעת שאני לא... פרגית היסטרית או משהו כזה. בדרך כלל אני לא נכנסת לפאניקה, אתה יודע. אבל אחרי מה שקרה ביומיים האחרונים, כשאני חושבת על גייב ועל זה ש..."

"את לא צריכה להצטדק."

"אני מתה מפחד, אתה מבין? אני פשוט מבועתת."

היא הסתובבה במהירות, כאילו גילוי הלב הביך אותה, ופסעה לעבר הדלת.

"לורן," קראתי אחריה.

היא נעצרה וסובבה את הראש.

"אני לא אתן לאף אחד לפגוע בכם, בשניכם," אמרתי.

לורן הסתובבה, מיהרה לעברי וחיבקה אותי חזק. "תודה," לחשה.

ואז, באותו חיפזון, הרפתה ממני.

"אני אכין לך את החדר."

18

תמיד חשבתי שלעולם לא אראה חדר עבודה מפואר יותר מזה שהיה לאבא שלי לפני הנפילה הגדולה. כשראיתי את חדר העבודה של אחי הבנתי שטעיתי.

הספרייה של אבא נראתה מהודרת במיוחד כי היתה ממוקמת בבית אחוזה שהיו בו שלושים חדרים. הבית ההוא נבנה בשנת 1919, על נחלה ששטחה שלוש מאות ושישים דונם, בבדפורד שבמדינת ניו יורק - ארץ הסוסים, שבה נשים יוצאות לקניות במכנסי רכיבה או בג'ינס עם חורים בברכיים, גברים מסתובבים בכפכפי אצבע וכולם חוטפים מחלת ליים.

אבל רוג'ר בנה את הספרייה שלו בבית פרברים הרבה יותר צנוע. הוא חיבר שני חדרים בקומה השנייה, יצר מראה של שתי קומות עם מסלול הליכה עילי, ומילא את כל המדפים בספרים בכריכות עור שקנה לפי משקל וכנראה לא פתח אותם מעולם. כאן הצליח אחי להרגיש חשוב ומלא אצילות כפי שלא הרגיש במקום העבודה שלו, שבו עלה לכולם על העצבים.

המחשב הנייד שלו היה מונח בדיוק במקום הצפוי - על שולחן מהגוני מעוטר בשלל פיתוחים. ליד המחשב היה כרך פתוח של **מדריך שדה לציפורי מזרח ארצות הברית ומרכזה**. רוג'ר היה צַפָּר. הוא אהב לצפות בציפורים.

התחביב הזה נשגב מבינתי, כמו רוב הדברים באחי הבכור. אני אישית לא מטפח שום תחביב, אבל אני יכול להבין אם מישהו משפץ מכוניות אספנים, מבשל בירה בעצמו או אוסף פריטים שקשורים לקבוצת הספורט האהובה עליו. אני מכיר מנהלי חשבונות שעיפרון מחודד הוא הכלי הכי מסוכן שהם מחזיקים ביד במסגרת העבודה, אבל במרתף הביתי שלהם עומד שולחן נגרות עם מסור חשמלי שיכול לחתוך לך את האצבע בחצי שנייה. אני מכיר מומחים למחלות ריאה שבשעות הפנאי מתחרים בהסעת מכוניות עם שלט רחוק או קורעים את הגיטרה החשמלית כשהם מגיעים הביתה בלילה.

אבל לקום בשלוש בבוקר כדי לנסות לראות עֲלווית לִבנַת גַּבּוֹת? לא בטוח שאני מבין את ההתלהבות הזאת.

הדלקתי את המחשב והסתובבתי קצת בחדר עד שהוא יגמור לעלות. פה ושם היו תצלומים ממוסגרים של אמא ואבא יחד, תצלום אחד בבית ועוד אחד במסיבה במועדון לילה. באחד התצלומים ראו את אבא במשרד שלו, בקומה העליונה בבניין גרֵייסטוֹן בניו יורק. הוא לבש חליפת שלושה חלקים, וקו הרקיע של מנהטן נראה מאחוריו.

מגירות תיוק מעץ דובדבן היו משובצות באחד הקירות, וכולן היו מסומנות בצורה מסודרת: חשבונות, מסים, השקעות וכולי. כשפתחתי את אחת המגירות, ראיתי שרוג'ר שמר את חשבונות הטלפון שלו. זה בהחלט יקל עליי.

בדקתי את דלתות הזכוכית הגדולות שמובילות אל החצר האחורית. ניסיתי לפתוח אותן, ולשמחתי גיליתי שהן נעולות היטב. כרעתי על הברכיים ובדקתי את מערכת האבטחה

הפשוטה - חיישנים מגנטיים שמחוברים למערכת אזעקה, כך שכל ניסיון לפרוץ את הדלתות יפעיל אותה.

אבל משהו שם נראה לי לא בסדר.

לפני שהספקתי להתעמק בעניין, שמעתי צליל דק שעלה מהמחשב של רוג'ר. העפתי מבט לעברו ונהיה לי רע.

מסך כחול כהה, מכוסה באותיות ובמספרים לבנים - גיבוב חסר כל משמעות, חוץ משורה אחת ברורה בהחלט:

תוכנת ההפעלה נתקלה בבעיה חמורה ונסגרה כדי למנוע נזק למחשב שלך

מסך המוות הכחול. המסך שגורם דום לב לכל חנון מחשבים מצוי.

המחשב של רוג'ר מת. התקלקל פתאום או נמחק בכוונה. לנוכח הנסיבות, האפשרות השנייה נראתה לי סבירה יותר.

אבל מי היה יכול לעשות דבר כזה? ואיך הצליחו להיכנס לחדר העבודה? חזרתי אל דלתות הזכוכית וכרעתי שוב ליד החיישנים המגנטיים של מערכת האבטחה.

אחד מהם אכן נראה כאילו הוברג בחיפזון. כאילו מישהו הוציא אותו מהמקום, ניתק את הכבל, יצר גישור בין המגעים והבריג בחזרה את החיישן. הבריג אותו ברשלנות. במילים אחרות, מישהו נטרל את החיישן המגנטי כדי שהאזעקה לא תופעל כשדלתות הזכוכית ייפתחו.

כלומר, מישהו כבר פרץ לכאן.

מישהו נכנס בחשאי אל הבית של רוג'ר ולורן כדי לערוך חיפוש או מסיבה אחרת.

והוא עלול לעשות את זה שוב.

בארבעים וחמש הדקות הבאות הסתובבתי מסביב לבית וחיפשתי ראיות לפריצה נוספת. נעזרתי בפנס לֶד קטן שמצאתי במטבח, מהסוג שמקבלים בתערוכות מסחריות. כל הסימנים הרגילים: שיבושים בתוואי הקרקע, שיחים שבורים, מנעול פרוץ, שבבי עץ וכולי. לא יותר מזה. שום הפתעות: מי שפרץ לחדר העבודה של רוג׳ר לא נזקק לשום דרך אחרת. הופתעתי בהחלט ממערכת האבטחה הפרימיטיבית. מוכרחים להחליף אותה.

לא חשבתי שיש טעם לספר ללורן על הפריצה. לפחות בשלב הזה. לא רציתי להפחיד אותה עוד יותר.

עליתי לקומה השנייה כדי לישון קצת.

החדר שהוקצה לי היה בין יחידת ההורים לחדר של גייב. הוא היה מעוצב בסגנון סבתא קלאסי - מחצלת אליפטית, שידות מיטה קטנות ומנורות קריאה זעירות. על הקיר היו תלויים תחריטי ציפורים במסגרות זהב קטנות. כיסוי מיטה לבן בסגנון מיושן, מבד מחוספס שנקרא שֶניל, אם אני לא טועה.

על מכסה האסלה בשירותים הצמודים היתה מונחת סלסלה ובה מברשת שיניים לנסיעות עטופה בנייר צלופן, שפופרת נסיעות קטנה של משחת שיניים קולגייט, בקבוקים קטנטנים של שמפו ומרכך, וסבוני ידיים קטנים מקרֶבְּטְרִי אֶנד אֶוֶולין. צחצחתי שיניים, פשטתי את הבגדים ותליתי אותם על קולב המהגוני.

נכנסתי למיטה עירום, בהיתי בציפורים המוזרות על הקיר - חוּבָּרָה, איביס קדוש ועגור כתר לבן-לחיים - ותהיתי אם הן כבר נכחדו או עדיין חיות במדגסקר או באיזה ג׳ונגל באמזונס.

לא הצלחתי להירדם. אולי בגלל הבית הזר והרחשים הלא מוכרים. אולי מפני שהמצעים היו עשויים מכותנה מצרית בצפיפות של אלף וחמש מאות חוטים או משהו כזה. אני לא רגיל למצעים כאלה. חלקלקים מדי.

סביר יותר שפשוט הקשבתי בדריכות לקולות שעלולים להעיד על ניסיון פריצה נוסף.

חשבתי על אחי. על ילדותנו. איך התעקשנו שהחדרים שלנו יהיו צמודים, אם כי בבית כמו שלנו הם יכלו להיות במרחק חצי קילומטר זה מזה.

רוב הזמן היינו חברים הכי טובים. חלקנו כמעט בכול. היינו קרובים דווקא בגלל הבידוד המוזר שהכסף של אבינו כפה עלינו. או ליתר דיוק, בגלל אורח החיים שהוא כפה עלינו. כי יש אנשים עשירים שמקפידים על כך שילדיהם יחיו חיים נורמליים - שולחים אותם לבתי ספר ציבוריים, מסתירים את העושר שלהם כמיטב יכולתם, נוהגים במכוניות רגילות וגרים בבתים רגילים.

אבל ויקטור הלר - לא ולא. הוא היה סוחר מכוניות ממולח שעלה ממעמד הפועלים אל כס המלוכה של וול סטריט ורצה שכולם ידעו את זה. זאת היתה הסיבה לאחוזה בבדפורד, עם הסוסים והאורוות, מגרשי הטניס ואוסף המכוניות העתיקות. במשך שנים טס לעבודה

ובחזרה במסוק סיקוֹרסקי פרטי, שנחת על משטח מרופד בחצר שלנו, עד שהרשות המקומית הגישה נגדו תביעה והכריחה אותו להפסיק.

בצעירותם, אימא היתה היפהפייה של התיכון. בסיפורים מאותה התקופה נטען שהיא היתה יפה יותר מגרייס קלי, והתצלומים שנשארו אכן אישרו זאת. ויקטור הלר כבש את לבה אך ורק בזכות הקסם האישי שלו, רצונו הנחוש ושאפתנותו העצומה.

בעיני העולם היא הצטיירה כאשת חברה מושלמת, אבל זאת היתה תדמית כוזבת. היא היתה פיקחית מכדי לגלם את התפקיד שהוא הקצה לה - בת לוויה נוצצת ומתנדבת נלהבת בארגוני צדקה שלקח תחת חסותו. האמהוּת היא שהסבה לה את העונג הרב ביותר, אבל ויקטור דאג להרחיק אותה ככל האפשר מהבית. הוא התעקש שהיא תבוא איתו לכל המסיבות והנשפים ותנפוש בסופי שבוע בוֶורבְּיֶה שבשווייץ, במָיוֹרקָה שבספרד או באגם קומו שבאיטליה, אף על פי שלא נהנתה מכל הדברים האלה.

רוג'ר ואני חיינו רוב הזמן עם המטפלות שלנו ועם הגנן והמשרתים, ולא עם הורינו. לכן הילדוּת שלנו לא היתה מזהירה במיוחד, אבל לפחות נוצרה בינינו קִרבה רבה. אני צעיר מרוג'ר בשנה וחצי - סמיכות גילים שעלולה לעורר יריבות גדולה. במקום זה היינו כמעט כמו תאומים. עשינו הכול יחד.

אם כי האופי שלנו היה שונה לגמרי מאז ומתמיד. אני הייתי הספורטאי המרדן והבעייתי, ורוג'ר היה אינטלקטואל, תולעת ספרים וזאב בודד ביסודו. אבל גם הוא היה בעייתי בדרכו השקטה. אחת מסוכנוֹת הבית שלנו קראה לו אֶדי הַסקֶל. אף פעם לא ראינו את תוכנית הטלוויזיה הישנה הזאת, **סמוך על בִּיבֶר**, אבל כעבור שנים, כשהזדמן לי לראות כמה שידורים חוזרים בשעת לילה מאוחרת, הבנתי שסוכנת הבית שלנו לא כל כך אהבה את רוג'ר. אדי הסקל היה נער ערמומי וחלקלק, טיפוס דו-פרצופי, שהחמיא לגברת קְליבֶר על השמלה היפה שלה ותוך כדי כך זמם איך לסבך את הבן שלה, בִּיבֶר, באיזה תעלול זדוני.

רוג'ר לא היה גרוע כמו אדי הסקל ואני לא הייתי בִּיבֶר, אבל הוא בכל זאת אהב להקניט אותי עם להטוטי הקסמים שלו. במשך שעות רבץ בחנות הקסמים בעיר, וההישגים שלו בזריזות ידיים לא נפלו מההישגים שלי בבייסבול. היה לו קסם אחד ששיגע אותי במיוחד: הוא היה תוקע אגודל דרך חור שהוא חתך בשני קלפים כחולים שהדביק זה לזה, ואחר כך הוא היה תוחב קלף אדום בין הקלפים הכחולים כאילו הקלף חותך לו את האגודל ועובר הלאה. שוב ושוב התחננתי לפניו שיסביר לי איך הוא עושה את זה, אבל הוא לא הסכים.

כי חוץ מלהטוטי קסמים מוצלחים, הכישרון הכי גדול של אחי היה שמירת סודות.

20

שכבתי במיטה ובהיתי בחריצים שבין קורות העץ בתקרה, כשלפתע נשמעה דפיקה קלה בדלת.

"כן?" אמרתי.

"ניק?"

קולה של לורן, חרישי, מהסס.

"תיכנסי."

"אני לא מפריעה לך?"

"לא, לא." התיישבתי והתכסיתי בשמיכה עד המותניים. הדלת חרקה קצת כשלורן פתחה אותה באטיות והציצה פנימה.

היא הבחינה בחזה העירום שלי ואמרה, "אוי לא. סליחה."

"הכול בסדר," אמרתי. "אל תדאגי, אני לא אקום מהמיטה."

היא נכנסה. עכשיו לבשה רק חולצת טריקו גדולה, אבל ארוכה ורחבה כמו כותונת לילה. השיער שלה היה פרוע. "אני לא מצליחה להירדם."

"גם אני לא."

היא התיישבה בכורסה שבפינת החדר. "איך המיטה?" שאלה בדאגה.

"מעולה. איפה התחבושת שהיתה לך על הראש?"

"אני לא זקוקה לה. החתך לא כל כך נורא והוא כבר מחלים."

עיניה ירדו לרגע אל החזה שלי והוסטו מיד. "התכוונתי להשאיר לך פיג'מה של רוג'ר."

"אני לא ישן בפיג'מה בדרך כלל. בכל מקרה, הפיג'מה שלו בטח לא היתה מתאימה לי."

"נכון," היא שתקה כמה שניות. "אתה חושב שגייב בסדר?"

"קשה לדעת," אמרתי. "הוא בגיל ההתבגרות."

"על מה הוא רצה לדבר איתך?"

הנדתי את ראשי. "אני אף פעם לא מלשין על האחיין שלי."

"גייב מפחיד אותי לפעמים. הוא רואה כל פרט קטן."

"את צריכה לשמוע לאיזו מוזיקה הוא מקשיב."

"הוא תמיד מתעסק במחשב עם האוזניות על הראש, מקשיב למוזיקה האיומה הזאת."

"כן, חבל שהוא כבר לא אוהב את Halo 3 ו-Call of duty 4 - משחקי הווידיאו האלה שצריך להרוג בהם כמה שיותר אנשים. עיסוקים בריאים כאלה."

היא הנידה בראשה וחייכה, מהורהרת. "אני מוטרדת גם בגלל המחברת הזאת - חוברת הקומיקס שהוא כל הזמן עובד עליה."

"רומן גרפי."

היא הנהנה. "הוא הראה לך אותה?"

"לא. עדיין לא."

"אתה יודע כמה הוא מעריץ אותך."

"אני לא יודע למה."

"אתה נראה לו גזעי."

"לא, הוא יודע שאני לא גזעי."

"טוב, אז הוא סתם חושב שאתה נהדר."

"בטח. אני קופץ לביקור פעם בחודש ולא מנדנד לו על שיעורי בית."

"לא, אני פשוט חושבת ש... שאתה הכי דומה לאבא שהוא היה רוצה שיהיה לו. פעם הוא אמר..." היא נראתה נבוכה, כאילו התכוונה להגיד משהו והתחרטה. "שלא תבין אותי לא נכון, רוג'ר עושה כמיטב יכולתו. הוא תמיד התייחס לגייב כאילו הוא הבן שלו, אבל הוא לא האדם הכי... אתה יודע, לא הכי חם בעולם..."

קולה גווע, ואני אמרתי, "טוב, אבא שלנו לא היה דגם מוצלח במיוחד לחיקוי. בכלל, הנישואים של הורי לא עוררו חשק עז להקים משפחה."

"לכן לא התחתנת?"

משכתי בכתפי.

היא אמרה, "עוד לא מצאת את האישה הנכונה?"

"מצאתי המון נשים נכונות."

"ומה קרה?"

"תראי, נישואים הם דבר מצוין - לאנשים מסוימים. הם כנראה פשוט לא כלולים במערך הכישורים שלי."

היא נראתה מהורהרת. נשכה את שפתיה. הביטה בכפות ידיה.

"לורן," אמרתי, "למה גייב חושב שרוג'ר ברח עם אישה אחרת?"

"מה? ככה הוא חושב? אלוהים ישמור. זה מה שהוא אמר לך?"

הנהנתי.

"אוך, זה שובר לי את הלב."

"למה הוא חושב ככה?"

"כי יש לו דמיון מפותח. חוברות הקומיקס הן רק קצה הקרחון."

חייכתי, אבל היא לא התלוצצה. "אני צריך לשאול אותך משהו אישי מאוד."

"מה, אם לרוג'ר היתה מאהבת?"

"תראי, זה לא ענייני, אבל אולי זה השפיע איכשהו על מה שקרה לו," אמרתי.

"אני מבינה, אבל לא, לא היתה לו מישהי אחרת."

"את בטוחה."

"אם אני בטוחה שהוא אף פעם לא בגד בי? איך אפשר להיות בטוחים במאה אחוז במשהו? אבל אני ממש לא חושבת שהיתה לו מישהי אחרת, ולדעתי, כבר הייתי יודעת."

"לא בהכרח. הוא תמיד הצטיין בשמירת סודות."

"לדעתי, אישה תמיד יודעת אם בן זוגה בוגד בה. במודע או בתת-מודע, היא פשוט יודעת."

"וסקרת היטב את מעמקי התת-מודע שלך."

"תשמע, ניק, אני יודעת."

הנהנתי. "אני מבין."

אבל היתה לי הרגשה שהיא לא מספרת לי הכול.

21

אזעקת מכונית העירה אותי בסביבות ארבע וחצי בבוקר, והחלטתי לקום ולהתחיל לסרוק את התיקים של אחי. מי יודע, אולי אמצא בהם איזשהו רמז. בצעדים כבדים ירדתי למטבח, גיששתי עד שמצאתי את מתג התאורה, ובמשך כמה דקות חקרתי את מכונת הקפה מכל עבריה. בדרך כלל יש לי חוש טכני לא רע, אבל מאחר שלא למדתי במכון הטכנולוגי של מסצ'וסטס ולא עברתי הכשרה בפיזיקה גרעינית, המכונה הזאת נראתה לי כמו חידה בלתי-ניתנת לפיצוח. בסופו של דבר מצאתי בכל זאת איזשהו מתג שהדליק שורת נוריות ירוקות. פולי קפה נטחנו, וכעבור דקה או שתיים יצא מצינור המתכת זרזיף של קפה - אספרסו, ככה זה נראה. לא היה לי מושג איפה הם מחביאים את ספלי הקפה, ועד שמצאתי ספל נקי במדיח כבר פספסתי את קילוח האספרסו הראשון, אבל הצלחתי להבין איך לסחוט עוד נוזל שחור מהמכשיר.

כעבור זמן קצר ישבתי בחדר העבודה של רוג'ר עם ספל אספרסו גדול. אי-שם זרמו מים בצינור: מישהו השתמש בשירותים. לורן, שיערתי. היא בוודאי ישנה פחות טוב מגייב. במיוחד מאז ההיעלמות של בעלה.

בסתר לבי קיוויתי שהמחשב הנייד החלים באורח פלא במהלך הלילה, אבל זאת היתה תקוות שווא, כמובן. מסך המוות הכחול נותר בעינו, מכוסה בכתב חרטומים.

נוסף על כך, דווקא מגירות התיק שהכי עניינו אותי - שעל פי התוויות שעליהן הכילו את דפי החשבון של רוג'ר ואת כל המסמכים הקשורים לענייניו הכספיים - דווקא הן היו נעולות, אם כי במנעולי צילינדר פשוטים, שכל ילד יכול לטפל בהם. כלומר, ילד עם ידיים ימניות במיוחד וצרור מפתחות גנבים ראויים לשמם.

בינתיים התחלתי עם המגירות שלא היו נעולות ומצאתי הרבה תיקים מלאים בדפי חשבון של כרטיסי אשראי. התיקים היו ממוינים לפי סוג הכרטיס (אמריקן אקספרס פלטינום וכל מיני כרטיסי ויזה ומאסטרקארד), והדפים שבתוכם היו מסודרים לפי תאריכים.

בשלב הזה עוד לא היתה לי שום השערה. לכן חיפשתי דפוסים בולטים: חיובים שחוזרים על עצמם, משיכות חריגות. נסיעות, מסעדות וכולי. כל דבר שיוכל לספר לי משהו על אחי, משהו שאני לא יודע.

די מהר גיליתי יותר ממה שרציתי לדעת.

כמו העובדה שרוג'ר נהג לצבוע את השיער, כפי שהבהיר לי חשבון מפורט של בית מרקחת שכלל צבע לשיער ג'אסט פוֹר מֶן ורכישות נוספות, כמו נרות לטחורים ועוד דברים שהצטערתי שראיתי. לא מפריע לי שגברים צובעים את השיער, אבל רוג'ר תמיד התרברב שהוא נראה צעיר בזכות הפעילות הגופנית שהוא מקפיד לעשות. אז מתברר שלא בזכות הפעילות אלא בעיקר בזכות ג'אסט פוֹר מֶן, חום טבעי בינוני.

וטיפול בוטוקס פה ושם, כפי שגיליתי. במרפאה לאסתטיקה מתקדמת בסילבר ספרינג. אלף וחמש מאות דולר כל זריקה.

מתברר שאחי היה קצת יותר גנדרן מכפי שהוא נהג לספר.

מצאתי גם כמה חיובים של חברת התקשורת וֶרייזֶן בדף חשבון של המאסטרקארד. חיוב אחד על קו הטלפון הביתי, שכלל שלושה מספרים ועוד שלושה חיובים נוספים על תקשורת סלולרית לשלושה מספרים שונים.

חיפשתי את דפי הפירוט של חשבונות הטלפון ודי מהר מצאתי אותם במגירה אחרת. מתברר שהיו לו שני קווים בבית. אחד כמעט לא היה בשימוש, וכנראה היה מחובר לפקס בתקופה הפרה-היסטורית שאנשים עוד שלחו פקסים. הקו השני היה הקו הראשי שלהם בבית, ודף הפירוט כלל רשימת שיחות ארוכה. השיחות התכופות ביותר היו לווירג׳יניה ביץ׳. ידעתי ששם גרה אחותה של לורן. גם השיחות התכופות לשרלוטסוויל שבווירג׳יניה נראו לי הגיוניות, כי שם גרה אמא של לורן.

עברתי לחשבונות הסלולריים. החשבון העיקרי של רוג׳ר היה מסוג התוכניות המיוחדות בלי הגבלת דקות. הטלפון הזה שימש אותו לעבודה, כנראה, כי היו שם הרבה שיחות לאלכסנדריה שבווירג׳יניה, ככל הנראה למשרדים של גיפורד שם. פה ושם היתה שיחה הביתה או שיחות לסלולרי של לורן. חשבון הסלולרי השני היה של לורן, והטלפון של גייב נספח אל הטלפון שלה כחלק מ"תוכנית משפחה".

אבל את דף הפירוט של הסלולרי השלישי לא מצאתי בשום אופן, למרות כל החיפושים. החלטתי להפנות את השאלה הזאת ללורן, ובינתיים חיפשתי מפתח למגירות הנעולות, שהכילו את המסמכים הקשורים לענייני כספים. מכיוון שלא מצאתי מפתח בכל המקומות הרגילים שאנשים מחביאים בהם את המפתחות שלהם, לקחתי מברג קטן ואטב נייר מאחת ממגירות השולחן של רוג׳ר והתחלתי לעבוד על פתיחת המנעול.

כחכוח גרון נשמע מאחורי. הרמתי את עיני.

לורן עמדה בפתח החדר, בידיים שלובות, והביטה בי. היא לבשה חליפה כחולה, מחויטת ויפהפייה, עם חולצת משי לבנה מתחת, ונראתה נהדר למרות החבורות והשפשופים, שכבר היטשטשו קצת.

"קמת מוקדם," אמרתי.

"לילנד צריך לטוס היום ללוקסמבורג."

"טוב."

"אבל הוא תמיד מתחיל מוקדם. האזעקה של המכונית העירה אותך?"

"כן."

"מצטערת."

היא חצתה את החדר, ניגשה אל השולחן של רוג׳ר ופתחה את המגירה העליונה. "אני לא רוצה לקלקל לך את הכיף," אמרה, שלפה מעטפה חומה קטנה והגישה לי אותה, "אבל יכול להיות שיהיה קל יותר להשתמש במפתח."

"להסתיר במקום גלוי לעין," אמרתי. "נדמה לי שאדגר אלן פו כתב על זה משהו."

"אפשר לשאול מה אתה מחפש?"

"משיכות כספים גדולות. צ'קים. העברות מהחשבונות שלו או אליהם."

"מה תוכל להבין מזה?"

משכתי בכתפי. "אם הוא קיבל סכומים חריגים ממישהו. או שילם כסף. במיוחד סכומים גדולים. אפשר לגלות כל מיני דברים מעניינים כשהולכים בעקבות הכסף."

היא הנהנה. "טוב, אני לא יודעת מתי אתה צריך לצאת לעבודה, אבל לגייב יש הסעה לבית הספר בסביבות רבע לשמונה. אתה יכול לוודא שהוא יאכל ארוחת בוקר? לדעתי, הוא פוסח על ארוחת הבוקר וזה ממש חבל."

"מצטער, המשרה שלי לא כוללת השגחה על ארוחות בוקר."

"טוב, תראה מה תצליח לעשות."

"תגידי, לורן, רוג'ר השתמש במחשב הזה לעתים קרובות?"

"כל יום. למה?"

"מתי בפעם האחרונה ראית אותו משתמש במחשב?"

היא צמצמה את עיניה, הטתה את ראשה לצד אחד ואחר כך לצד האחר. "בבוקר האחרון שהוא היה כאן. למה אתה שואל?"

"הוא הרוס. מחוק לגמרי."

"מוזר מאוד."

"אם אין לך התנגדות, אני אקח אותו איתי לעבודה ונראה אם אפשר לשחזר ממנו מידע. ועוד משהו: בדרך כלל את מפעילה את מערכת האזעקה במהלך היום?"

"לפעמים. למה?"

"כי מעכשיו והלאה אני רוצה שתפעילי אותה בכל פעם שאת יוצאת מהבית. וכשאתם הולכים לישון אני רוצה שתפעילי אותה במצב לילה. חוץ מזה, אני רוצה להביא לכאן מישהו שישדרג את המערכת. יכניס משהו קצת יותר מתוחכם."

"אתה באמת חושב שזה נחוץ?"

"אני פשוט רוצה לנהוג בזהירות."

"ונראה לך שמערכת אזעקה ביתית תפריע למישהו לפרוץ פנימה?"

"מובן שלא. אבל אני רוצה להקשות עליהם ככל האפשר."

היא חייכה, אבל ראיתי את המתח בפניה, את שרירי הלסת שהתהדקו, את הקמטים סביב העיניים, את החבורות שהלכו והצהיבו.

כשהסתובבה לצאת, אמרתי, "עוד דבר אחד. לא הצלחתי למצוא מסמכים שנוגעים לאחד הטלפונים הסלולריים של רוג'ר."

"הכול אמור להיות כאן. אתה מתכוון שמשהו חסר?"

"אני לא מוצא דפי פירוט של אחד המספרים," אמרתי וקראתי לה את המספר.

"זה לא מספר ששייך לרוג'ר."

"זה חשבון שנשלח מחברת הסלולר."

"מעולם לא שמעתי על המספר הזה," אמרה. "אתה בטוח שזה שלו?"

"שלו."

"מצטערת, ניק," אמרה. "אני לא יודעת מה להגיד לך. אין לי מושג. רוג'ר הוא ששילם תמיד את כל החשבונות, לא אני."

"מעניין," אמרתי.

"אבל הוא לא היה מסתיר ממני דבר כזה. הוא לא היה מחזיק מספר סודי. זה לא אופייני לרוג'ר."

היא הנידה את ראשה בהחלטיות ויצאה מהחדר, ואני חשבתי בלבי - **אולי את לא ממש מכירה את רוג'ר**.

בדרך לעבודה בטויוטה לֶקסוס שלה האזינה לורן להודעות בתא הקולי.

רובן היו מלילנד. בכל פעם שנזכר במשהו שרצה לבקש ממנה, השאיר לה הודעה קולית.

שנים עברו עד שלמד לכתוב אי-מיילים. עד אז הקליט ברשמקול והיא הקלידה את הדברים המוקלטים, אבל בסופו של דבר שכלל את שיטת שתי האצבעות ונהנה לעשות זאת בעצמו. גם הבלקברי מצא חן בעיניו מיד, אם כי התלונן שהמקשים הזעירים לא מתאימים לאצבעותיו העבות.

אבל כשהיה בנסיעות או סתם בדרך לעבודה, היה לו הרבה יותר קל להשאיר לה הודעות קוליות. שתי ההודעות הראשונות היו מתנצלות: "אני לא רוצה ליפול עלייך ביום הראשון שחזרת," נאמר בתחילת ההודעה הראשונה; וההודעה השנייה הסתיימה במילים - "...אבל אם את מרגישה שקשה לך, אז עזבי. אני אבקש מנורין."

נורין פֶּרוויס, מזכירתו של מנהל הכספים הראשי, עבדה גם היא בקומת ההנהלה, באותו אולם פתוח, במרחק של הרמת קול קלה. היא היתה אסון מהלך, אף על פי שלילנד היה מנומס מכדי לומר זאת. היא היתה מבוגרת מלורן, עבדה בגיפורד זמן רב יותר, ולא הסתירה את אכזבתה מכך שלילנד לא בחר בה לפני עשר שנים, כשהמזכירה הקודמת שלו, סינתיה, פרשה לגמלאות.

לילנד לא אהב את נורין. היא נראתה לו מבולגנת ואפילו רשלנית, והעישון שלה עצבן אותו אף על פי שעישנה רק בחוץ. נוסף על כך, הוא לא רצה לקחת מהסמנכ"ל את המזכירה שלו, ולכן קיבל לעבודה את לורן.

נורין לא ידעה מה לילנד חושב עליה, כמובן. היא חשקה במשרה של לורן ולא החמיצה שום הזדמנות להבהיר לה, בחביבות מלאת עוינות, שלדעתה היא מתאימה הרבה יותר ממנה להיות העוזרת האישית של המנכ"ל.

דרך פארקוֶויי היתה פקוקה לחלוטין, כמו תמיד בשעת בוקר כזאת, אבל זה לא הפריע ללורן.

ההתעכבות בפקק תאפשר לה לחשוב בשקט.

אחר כך, כשתגיע לעבודה, תתמקד אך ורק בלילנד ולא תניח לבעיות האישיות שלה להסיח את תשומת לבה. בשעות המעטות שתהיה במשרד היא תיתן את כל כולה ללילנד.

עוד לפני זמן רב הבינה שמבחינות רבות היא מתפקדת כמו רעיה שלו, למעֵט יחסי מין, כמובן (אם כי לא פעם הזכירה לעצמה בעצב שגם חיי המין שלה ושל רוג'ר כמעט נכחדו בשנתיים האחרונות). למעשה, מבחינות מסוימות הכירה את לילנד טוב יותר מאשתו. אבל להבדיל מקשרי נישואים רבים שיוצרים תיעוב בין בני הזוג (כמו שקרה בנישואיה הראשונים), יחסיה עם לילנד גיפורד רק הלכו והשתפרו. החיבה והכבוד שרחשה כלפיו התעצמו עם הזמן. אט-אט הכירה את כל חסרונותיו ואהבה אותו למרות מגרעותיו ואולי אפילו בגללן.

כרגע לא יכלה להרשות לעצמה לחשוב על רוג'ר, לנסות לשער איפה הוא נמצא. הניסיון לדמיין מה קרה לו עורר בה חרדה איומה, מאכלת.

היא נכנסה למגרש החניה של גיפורד תעשיות והחנתה את הלקסוס קרוב לבניין. לא היה לה מקום חניה שמור. רק למנהלים היו מקומות שמורים. אבל בזכות השעה המוקדמת היו עדיין הרבה מקומות פנויים, והיא לא נאלצה לחנות במרחק קילומטר.

אור הבוקר הרך הבהיק על מעטפת הזכוכית האפורה-ירקרקה של בניין גיפורד - מגדל מוזר, עתידני בחזותו, מקבילית עם עשרים וארבע קומות. היא לא הצליחה להחליט אם הוא יפה או מכוער. בניין "ירוק" - ידידותי לסביבה, חסכוני באנרגיה. בטון שיוצר מסיגי מתכות. חלונות מבודדים מזכוכית מחוסמת, מהרצפה עד התקרה. על הגג היו מערכת לאגירת מי גשמים ומערך סולרי שהפיק מגה-ואט אחד.

כשפסעה לעבר הכניסה הראשית, מישהו קרא לה. טום שאטק, סמנכ"ל בכיר, בחור בלונדי גבוה ורחב כתפיים.

"לורן, הצטערתי כל כך כששמעתי מה קרה לבעלך," אמר בדאגה קודרת של קברן.

היא תהתה איך השמועה נפוצה מהר כל כך ואם כולם מניחים שרוג'ר מת.

"תודה," אמרה.

"אם את צריכה משהו, את יודעת שאני מוכן לעזור."

תמיד התייחס אליה בנימוס רב, אבל היא שמעה מהמזכירה שלו שמאחורי החזות היפה הזאת מסתתר רודן שממרר את חייה. הרי מזכירות מדברות זו עם זו, הבוסים שלהן לא מבינים את זה?

היא חייכה, הנהנה והמשיכה ללכת. היא נופפה את כרטיס הזיהוי מול חיישן הקִרבה, נכנסה לדלת המסתובבת ומשם אל המבואה הגדולה. במרכז האולם, בין עציצים של צמחים טרופיים, ניצב גלובוס ארד ענקי ועליו תבליט של היבשות. בחזית הגלובוס, נטוי בזווית קלה, היה מוטבע הסמל המצועצע של גיפורד תעשיות, עם אותיות רבועות פשוטות שבוודאי נראו מודרניות שבעים שנה קודם לכן.

כמה עובדים נוספים נופפו לעברה והביטו בה באהדה לפני שנבלעה במעלית המהירה אל הקומה העשרים וארבע. היא החליקה את כרטיס הזיהוי שלה בחריץ המתאים, והמעלית נסקה.

כשהגיעה אל קומת ההנהלה, הופתעה לראות שהאורות כבר דולקים. בדרך כלל הגיעה ראשונה. היא העבירה את כרטיס הזיהוי מול החיישן, ולמשמע הצפצוף פתחה בדחיפה את דלתות הזכוכית. כשפנתה מעבר לפינה, ראתה מישהי יושבת ליד השולחן שלה.

נורין פֶּרוויס.

23

החדר של גייב היה חשוך כמו מאורה.

הוא ישן מתחת לשמיכות, גוש חסר צורה כמעט. המוזיקה המעצבנת טרטרה ברמקולים של מערכת השמע השחורה והגדולה, שניצבה על השולחן ושידרה את תוכנו של האייפוד שהיה מחובר לחלקה העליון על תקן של שעון מעורר.

המוזיקה היתה מענגת כמו מחטים שננעצות בגלגלי העיניים. הדלקתי את כל האורות. גייב גנח.

"קדימה," אמרתי. "היית צריך לקום כבר לפני עשרים דקות."

הוא משך את השמיכה וכיסה את ראשו, ואני ציטטתי את ג'ו לואיס ואמרתי, "אתה יכול לברוח אבל לא תצליח להסתתר."

הוא רטן בזעף והתחפר עוד יותר עמוק.

"לא תצליח להיפטר ממני בקלות כזאת. תתחיל לזוז, או שתרגיש על בשרך איך שלפתי את הטרוריסטים של אל-קעידה מהמערות שלהם בטוֹרָה-בּוֹרָה."

ראשו הגיח באטיות מהשמיכות, כמו צב מהשריון. "אל תבלבל את המוח," הוא אמר. "בכלל לא מצאתם את אוסאמה בן לאדן."

"הי, אל תאשים אותי."

הוא מלמל איזושהי הערה עוקצנית, ואני אמרתי, "מישהו אמר לך פעם שאתה חוכמולוג? תכבה את המוזיקה."

הוא כיבה. "מה אתה עושה כאן?"

"דואג שתלך לבית הספר. קדימה."

"אני נשאר בבית. לא מרגיש טוב." שוב כיסה את פניו בשמיכה.

"אתה ישן עם הרעש הזה כל הלילה?"

"לא, זה השעון המעורר שלי." קולו היה עמום.

"לא פלא שלא התעוררת. המוזיקה מרדימה מדי. אין לך משהו צורם יותר? סֶלין דְיוֹן אולי?"

הוא גנח. זה לא הצחיק אותו. למרות חיבתי לגייב, הוא היה ילד קשה, אבל למרבה המזל זאת היתה בעיה של מישהו אחר, לא שלי. המחשבה שאצטרך אי-פעם לגדל ילד, או ילדים, העבירה בי צמרמורת, וילד בגיל ההתבגרות בכלל נראה לי סיוט. קשה לי להבין איך אנשים מצליחים לעשות את זה, אם כי עובדה שהם מצליחים. אמא שלי הצליחה, לדוגמה (האבא היקר שלי עשה בשכל והסתלק כשהייתי בן שלוש-עשרה, כך שאת רוב הכיף הוא החמיץ).

"בחייך, ילד," אמרתי. "תקום."

"אתה לא יכול להכריח אותי."

"באמת? לא ידעת שאני מתנדב במשטרה? אני יכול לעצור אותך ברגע זה בעוון השתמטות." זה נשמע כמעט סביר.

גייב הפשיל באטיות את השמיכות, הציץ החוצה והטיח בי קללה גסה למדי.

"אני יכול גם לעצור אותך על ניבול פה."

"לכן סבא יושב בכלא?" אמר.

"איזו מחשבה מהירה."

"אני נשאר בבית היום."

"מה הבעיה, גייב?"

הוא מלמל משהו שלא הבנתי. התקרבתי אליו ומשכתי את השמיכות.

"מה מלמלת שם? לא שמעתי," אמרתי.

הוא הניח יד על עיניו כדי להגן עליהן מפני האור וקרקר, "כל הבית ספר מדבר על זה."

"על מה?"

"על אבא."

"מה כבר אפשר להגיד על זה?"

הוא התיישב, שלשל את הרגליים אל מחוץ למיטה ונעמד. בתנועת יד מהירה העביר אצבע על מסך המגע של המֶקבוק שלו והצג התעורר לחיים.

הכרטיס שלו בפייסבוק. תצלום שלו במלבן למעלה ועוד כמה מלבנים קטנים וקטעים כתובים. "מה רואים פה?" שאלתי.

הוא נקש באצבע על המסך. הבטתי אל המקום שעליו הצביע - אזור בדף שנקרא "הקיר" והיה מלא בתצלומים קטנים של תלמידי תיכון, בעיקר תצלומי דיוקן אבל גם תצלומים בכל מיני תנוחות משונות. חלק מהבנים חבשו כובעי בייסבול שהמצחייה שלהם פונה אחורה. ליד כל תצלום הופיעו שֵם והערה כלשהי, כמו "מה השיעורים באנגלית??" ו"בוחן על פעלים מחר?!" ככה גייב והחברים שלו מתקשרים, הבנתי.

באחד המלבנים לא היה תצלום אלא רק סימן שאלה כחול, ומתחתיו היה כתוב:

"היי, גֵיי גייב, אפס שכמוך, אבא שלך זרק אותך, לא מאשים אותו, למה שלא תתאבד?"

הבטתי בגייב וראיתי דמעות בעיניו. "מי כתב את זה?" שאלתי.

"לא יודע."

"יש כאן שם. אתה לא יכול להקיש עליו?"

"סתם כינוי. מישהו פתח משתמש בעילום שם."

"ואתה חושב שזה מישהו מבית הספר?"

"חייב להיות."

"זה מה שנקרא בריונות רשת?"

"לא יודע."

"כשאני הייתי צעיר, אם מישהו היה מעליב אותך היית מחכה לו אחרי בית ספר ומחטיף לו כהוגן."

"בחייך," הוא אמר. "אתה למדת באיזה בית ספר פרטי יוקרתי במחוז וֶסטצֶ'סטֶר. בטח הגעת כל בוקר עם לימוזינה ונהג."

"נכון," אמרתי. "אבל בכל זאת ניהלנו קרבות אגרופים."

כמעט סיפרתי לו באיזו תכיפות הרבצתי לילדים שלעגו לרוג'ר אחרי שוויקטור נעצר, אבל חשבתי שאולי לא יהיה לו נעים לשמוע שהדוד ניק היה המושיע של אבא שלו. במיוחד לנוכח העובדה שרוג'ר הוא הבכור מבין שנינו.

"'למה שלא תתאבד'," חזר במרירות על הדברים. "אולי זה מה שאני אעשה."

"כן, תַראה להם מה זה," אמרתי, אבל מיד הבנתי שציניות היא לא רעיון מוצלח ברגע זה. "בחייך, גייב. מה אתה מתייחס בכלל לנבלות כאלה. אתה יודע מה אני אומר תמיד - אף פעם אל תיתן לשמוקים לשכור מקום בראש שלך."

הוא התיישב בחזרה על המיטה והניח את ראשו על כפות ידיו.

"קדימה."

גייב התחיל להתלבש: ג'ינס הדוקים עד כדי כך שנאלץ להידחק לתוכם בכוח, סווטשרט שחור ונעלי צ'אק טיילור שחורות. על השולחן עמדה פחית רֶד בוּל פתוחה, והוא לגם לגימה ארוכה.

הסתכלתי בשעון. "עוד עשר דקות ההסעה מגיעה. אמא שלך רוצה שתאכל ארוחת בוקר."

הוא הרים את פחית הרֶד בוּל כשותה לחיים. "ומה זה, לדעתך?"

משכתי בכתפי. ממש לא התחשק לי למלא את תפקיד הדמות הסמכותית.

"גייב, למה הילדים בבית הספר אומרים דברים כאלה על אבא שלך?"

"כי הם חארות?"

"אין ספק. אבל למה אתה חושב שהם אומרים דברים מטורפים כאלה?"

הזעף השתלט על פניו. "מאיפה לי לדעת?"

"אין לך מושג מאיפה הם לקחו את הרעיון הזה?"

"אולי זה נכון."

"כבר אמרת את זה פעם," אמרתי בשקט ובזהירות. "למה אתה חושב ככה?"

הוא נראה נבוך מאוד. "אמרתי לך, אני פשוט רואה כל מיני דברים. מבחין בכל מיני דברים."

"רוג'ר אמר לך משהו?"

"לא," הוא אמר בכעס. "ברור שלא."

"אז במה הבחנת? מה ראית?"

"כלום. סתם... לא יודע, מין הרגשה כזאת."

"מין פחד כזה אולי?"

"אולי."

"זה טבעי לגמרי."

"אני צריך ללכת לבית ספר."

כשחיכיתי איתו להסעה, שאלתי, "גייב, אתה משתמש לפעמים במחשב של אבא שלך?"

"מה פתאום? יש לי מחשב משלי."

"יש לך מושג למה הוא נמחק?"

"נמחק?"

"מסך המוות הכחול."

"אה. הוא שאל אותי איך מוחקים את הדיסק. הוא אמר שהוא רוצה לקנות דיסק חדש. אולי בסוף זה התחרבש לו. לא מפתיע."

"הוא ניסה למחוק את הדיסק? למחוק את כל התכולה שלו?" אם כך, אין בסיס לתיאוריה שלי על מישהו שפרץ לבית כדי לחבֵּל במחשב של רוג'ר. אבל הרי ראיתי שנטרלו את חיישני האזעקה בדלתות הזכוכית בחדר העבודה שלו. כלומר אין ספק שמישהו פרץ לבית, אבל אולי כדי לחפש משהו או מאיזושהי סיבה אחרת שעדיין לא הבנתי.

"כן, כנראה."

"למה?"

"מי יודע. בכל מקרה, למה חיטטת במחשב של אבא שלי?"

"קיוויתי למצוא שם רמז שיבהיר מה קרה לו."

"למה שהוא ישאיר רמז במחשב שלו?"

"לא חשבתי שהוא השאיר בכוונה אלא..." אמרתי, אבל לפני שהספקתי לגמור את המשפט עצרה לידינו טויוטה לֶנד-קרוזֶר כחולה וגדולה.

"להתראות," אמר גייב.

"תזכור מה שאמרתי לך לגבי שמוקים."

"כן. לא לתת להם לשכור מקום בראש. הלוואי שזה היה קל כל כך."

הוא תלה את התרמיל שלו על כתפו וניגש למכונית.

היתה לי הרגשה שגם הוא, כמו אמא שלו, מסתיר ממני משהו.

24

"מה את עושה פה?!" אמרה נורין פרוויס וקמה מיד על רגליה. "את צריכה להיות בבית, במיטה!"

"אני בסדר גמור," אמרה לורן. "אל תדאגי."

"באמת, מותק, אני אטפל בדברים עד שתחלימי כמו שצריך."

"אני מעריכה את זה מאוד, אבל אין שום סיבה שאני אשב בבית."

נורין היתה אישה גדולה וגרמית, עם שיער צהבהב קצר בתספורת פשוטה, כמו של הנסיכה דיאנה בסביבות 1990, אלא שלנסיכה דיאנה התסרוקת הזאת התאימה.

היא לבשה חיקוי של צעיף שאנל, חליפת מכנסיים חומה ונעלי טורי בֶּרץ' שחורות עם עיגולי זהב ענקיים בקצה. יש לשער שגם הנעליים היו חיקוי. היא הדיפה צחנה של בושם ורדים ועשן סיגריות.

"למה הדלת סגורה?" שאלה לורן והעיפה מבט לעבר דלת החדר של לילנד, שהיתה סמוכה לשולחן שלה.

נורין משכה בכתפיה. "הוא כבר ישב שם כשהגעתי, לפני עשרים דקות בערך."

"עם מי הוא מדבר?"

שוב משכה בכתפיה והחלה לפנות את חפציה מהשולחן של לורן. "טוב, אז אני צריכה לעדכן אותך בסידורים לקראת הנסיעה של לילנד."

"תכף חוזרת," אמרה לורן. "אני ניגשת רגע לשירותים."

היא נעלה את עצמה באחד התאים, הורידה את מכסה האסלה, התיישבה ופרצה בבכי.

כאילו סכר נפרץ. נורין המגעילה הזאת יושבת ליד השולחן שלה ומדברת על לילנד בצורה רכושנית כזאת.

ורוג'ר. הפחד כרסם בה. היא לא ידעה מה לחשוב. מה עלה בגורלו של רוג'ר?

אי-ידיעה היא הדבר הגרוע ביותר.

היא תלשה פיסה ארוכה של נייר טואלט כדי לספוג את הדמעות. כעבור כחמש דקות הרגישה שמיצתה את הבכי, יצאה מהתא, ניגשה אל הכיור ותיקנה את האיפור. אחר כך שטפה את הידיים במים קרים, הברזים האוטומטיים נסגרו כעבור כמה שניות והמים לא הספיקו להתחמם. מתקן מגבות הנייר פלט מלבן קטן ומעצבן של נייר חום מחורר.

הכול הרגיז אותה עכשיו. הכול עצבן אותה.

רק לפני חצי שעה הגיעה לעבודה וכבר הרגישה שהיא זקוקה לחופשה.

אחרי שליוויתי את גייב להסעה, התקשרתי למרלין, החבר שלי מהצבא שהוא מומחה למעקב וציתותים, וביקשתי ממנו עוד טובה.

ביקשתי שיעבור מאוחר יותר בבית של לורן ויעזור לי להתקין מערכת אזעקה נורמלית. נכון, לבקש ממרלין להתקין מערכת אזעקה זה כמו לבקש מביל גייטס תמיכה טכנית לתוכנת וורד. אבל מרלין קיבל את זה ברוח טובה ואמר שאין בעיה.

כשנכנסתי למכונית ויצאתי בהילוך אחורי מהחניה, הסלולרי שלי צלצל. העפתי מבט בשם המתקשר ואמרתי, "שלום, מפקח גארווין."

"אולי תרצה לעבור אצלי."

קולו של ארתור גארווין היה צרוד ומאנפף. הצינון רק החמיר מאז אתמול.

"השגת את הקלטת?"

"כן."

"ו..."

"אני נמצא כאן עד אחת-עשרה בערך."

"יש לי פגישה במשרד," אמרתי. "אולי תוכל לשלוח לי עותק?"

הוא השתעל בקול גדול במשך כמה שניות. "בטח," אמר. "אולי אני אשלח לך את זה עם שליח על סוס לבן."

"בסדר," אמרתי. "אני תכף מגיע."

המפקח גארווין סובב את צג המחשב שלו - דֶל עתיק יומין - כך ששנינו נוכל לצפות בו. הוא הציע לי קפה, והפעם קיבלתי את ההצעה.

תמונה צבעונית מטושטשת היתה קפואה על המסך. התקשיתי להבין מה אני רואה. שתי צלליות לא ברורות עומדות ברחוב. כלומר הכספומט ממוקם בחוץ, ליד תחנת דלק. מכוניות חלפו ברקע.

במסגרת שמסביב לתמונה היו מספרים - תאריך, שעה ועוד כל מיני נתונים.

גארווין תיזז עם העכבר, הקיש פעם ופעמיים על הלחצן השמאלי ואחר כך על הימני. בסופו של דבר, הוא הצליח להפעיל את התוכנה, ושני הכתמים המטושטשים התחילו לעשות תנועות מקוטעות ומצחיקות מול המצלמה.

"אני חייב להזהיר אותך מראש שהרזולוציה לא טובה," אמר.

"מה אתה אומר."

"זה לא הכול. חשבתי שהם ישלחו סרט וידיאו, אבל זה לא וידיאו."

"אז מה זה?"

"רצף של כמה תצלומים."

"מה זאת אומרת?"

"קצב הצילום בכספומט הזה הוא אחת לעשר שניות."

גנחתי. "כדי לחסוך מקום בדיסק, כנראה."

"מי יודע. במצב כזה, לא ברור למה הם טורחים לצלם בכלל."

הוא צדק. קצת מצחיק שהבנקים משקיעים כל כך הרבה כסף במערכות אבטחה, מתקינים בכספומטים מצלמות וידיאו דיגיטליות משוכללות, שמעבירות אותות וידיאו דחוסים לשרת המרכזי, הכול מתוחכם וחדשני מאוד, ובסוף, כדי לחסוך מקום, הם מתכנתים את המצלמות כך שיקליטו בקצב הכי אטי שאפשר. עשר עד חמש-עשרה תמונות בשנייה זה קצב אטי, אבל תצלום אחד כל עשר שניות זה לא יותר טוב ממצלמה רגילה עם מנגנון להקפאת תנועה.

גארווין הקיש עם העכבר ועבר לתצלום הבא. גבר בחליפה גחן לעבר צג הכספומט. פניו היו ברורים.

רוג'ר.

לא היה שום ספק בכך.

משקפיים בלי מסגרת, מצח גבוה, שיער חום כהה עם שביל בצד. השיער היה משוח במוס והמשקפיים היו עקומים מעט. הוא לבש חליפה כהה, חולצה לבנה ועניבה, אבל דש החליפה שלו היה מקומט כלפי פנים והעניבה שלו היתה עקומה. הוא נראה חבול. היה קשה לפענח את הבעת פניו, אבל הוא נראה לי מפוחד.

רוג'ר שרד את התקיפה.

לא היה שום ספק בכך. אבל איפה הוא נמצא כרגע ואם הוא עדיין חי - לא היה לי מושג. התעלומה שנכנסתי לתוכה (או נסחפתי לתוכה) נעשתה תמוהה הרבה יותר.

וכנראה גם הרבה יותר מסוכנת.

26

"זה הוא?"

"כן, זה הוא."

"אני חייב לך התנצלות," הוא אמר.

"מקבל את ההתנצלות, אבל על מה?"

"אתה צדקת. זו היתה חטיפה."

"באמת?"

"אחיך לא פעל מרצונו. זה די ברור."

"על סמך מה?"

"אני אראה לך. אם אני אצליח לעשות את זה." הוא הקיש פעמיים על העכבר והזיז את התצלום שמאלה. ואז הקיש שוב והתמקד בדמות שליד אחי.

בחור בסווטשרט עם כובע, שגבו מופנה למצלמה. המפקח גארווין נגע בצג והפנה את תשומת לבי למשהו שנראה דומה מאוד לאקדח.

"רואים בתצלומים גם את הפנים של הבחור?"

"לא. כל הפעולה נמשכה דקה ועשר שניות. שבעה תצלומים. ובאף אחד מהם לא רואים את הפנים שלו. אפילו לא חלקית."

"הייתי שמח לראות את כל התצלומים, אם לא אכפת לך."

גארווין הנהן. ציפיתי שייאנח בתסכול, אבל היחס שלו אלי התרכך קצת. כבר לא הייתי האח המעצבן של הקורבן או חוקר מתחרה שפולש לו לחקירה. עכשיו הייתי כמעט עמית שעוזר לו לפתור תעלומה.

הוא הקיש על העכבר והתקדם תצלום אחרי תצלום, מההתחלה. עכשיו ראינו רק את החצי השמאלי של התמונה, שהיה קודם מחוץ למסך. הגבר עם הסווטשרט עמד קרוב מאוד לרוג'ר, כל הזמן עם הגב למצלמה. הוא לא הרים את הנשק אלא החזיק אותו כל הזמן בצד, מכוון אל רוג'ר.

"במדור האבטחה של הבנק אמרו לך אם יש להם עוד מצלמה?" שאלתי.

"זאת המצלמה היחידה."

"איפה הכספומט הזה?"

"בג'ורג'טאון. רחוב M, ליד גשר קִי."

הנהנתי. "שני רחובות מהמקום שבו הם הותקפו. אז מי שחטף אותו סתם רצה כסף מזומן? מצטער, עדיין קשה לי להאמין."

הוא משך בכתפיים. "הם משכו ארבעת אלפים ותשע מאות דולר. מתברר שהחשבון שלו מאפשר לו למשוך עד חמשת אלפים דולר ביום. זה לא כסף קטן."

"נכון, אבל ספק אם הכסף היה המניע העיקרי."

"חמשת אלפים דולר זה חתיכת מניע."

"ברור. אבל זה לא העניין."

"יש לך תיאוריה יותר מוצלחת?"

"לדעתי, זאת לא חטיפה פשוטה. הרי לא ביקשו כופר."

"עדיין."

"כבר עבר מספיק זמן. אבל אני בהחלט חושב שהתקיפה כוונה כלפיו אישית. זו לא היתה תקיפה אקראית."

"למה?"

"כי רוג'ר ציפה לזה, כנראה."

"איך אתה יודע?"

"לפי מה שהוא אמר לאשתו באותו לילה. הוא אמר לה, 'אני אוהב אותך'."

"אז מה?"

"זה לא אופייני לו."

"לא אופייני לו להגיד לאשתו שהוא אוהב אותה? ממש בחור רגשני, מה?"

"תאמין לי שלא כדאי לך להיכנס לזה. מה שאני רוצה להגיד זה שהוא ידע שעומדים לתפוס אותו. הוא ידע שאולי הוא לא יראה אותה שוב לעולם. הוא נפרד ממנה."

"אולי." הוא נשמע מפקפק.

"ואז, כשהוא ראה שהם תפסו את לורן, הוא אמר, 'למה אותה?'"

"אה. כאילו 'תיקחו אותי במקום אותה'."

"בדיוק."

"אבל זה לא אומר שהוא הכיר אותם."

"אתה צודק. זה לא אומר."

"אין דם, אין ראיות, אין בקשת כופר. התיאוריה שלך עדיין לא מקרבת אותנו לשום מקום."

שתקתי רגע. אחד העקרונות המנחים שלי הוא אף פעם לא לספר למישהו דברים שהוא לא חייב לדעת. אוזניים לכותל וכל זה. אבל גארווין ואני כבר היינו שותפים מבחינה מסוימת, וככל שהוא יֵדע יותר, כך הוא יוכל לעזור יותר.

לכן סיפרתי לו על ניסיון הפריצה לכאורה לבית של רוג'ר ועל האי-מייל מהאתר "במקרה שאמות".

"מישהו איים עליו," אמרתי. "לכן הוא דאג לשלוח אי-מייל כזה. הוא פחד שהם ינסו לביים ניסיון התאבדות."

גארווין התעטש בזמן שדיברתי וקינח את אפו בקול רם. התחלתי לתהות אם זה רק צינון או נגיף אֶבּוֹלָה.

"אני יכול לראות העתק של האי-מייל הזה?" שאל.

"הוא נעלם," אמרתי, והסברתי.

"טוב, חייב להיות העתק במקום כלשהו."

הנדתי את ראשי לשלילה.

"בטח בחברה שלך יש איזשהו מומחה מחשבים שיוכל לשחזר אותו."

"אני יכול לברר."

"אתה אומר שאיימו עליו. למה?"

הנדתי את ראשי. "לא יודע. אולי כדי להוציא ממנו משהו."

"כמו מה?"

"אולי היה לו מידע שהיה נחוץ למישהו, או מידע שלא היה אמור להגיע אליו. משהו שקשור לעסקים. איזה פרויקט גדול שהוא הקצה לו מימון."

"די מעורפל."

"זה רק ניחוש. אני לא ממש יודע. אבל הוא ניסה למחוק את כל החומר מהמחשב הנייד שלו בבית."

"להיפטר מראיות?"

"או להגן על משפחתו."

"מה זאת אומרת?"

"לטשטש עקבות. בוא נגיד שהוא אסף מידע במחשב ולא רצה שהחבר'ה האלה ידעו שהמידע הזה נמצא ברשותו."

"המחשב הנייד הזה נמצא בהישג ידך?"

"אני חושב שכן," אמרתי במעומעם. היו לי תוכניות אחרות לגביו. "אני אחפש אותו."

"טוב. אז נדמה לי שעכשיו אני מבין."

"מה אתה מבין?"

הוא התחיל לסדר את שולחנו ולערום תיקים בערימות. "ביקשתי מהיחידה לאבטחת פנים לבדוק את כל הטיסות היוצאות. אמרתי להם שיחפשו את מספר הדרכון של אחיך. זה היה בשלב שעדיין חשבתי שהוא ברח, לא נחטף."

"ומה הם גילו?"

"מתברר שאחיך כלול ברשימה השחורה."

"איזו רשימה שחורה?"

"אתה יודע, ה-TSDB - מאגר המידע לניפוי טרוריסטים. רשימת האנשים שאסור להם לעלות על מטוס."

"אבל זו רשימה של טרוריסטים," אמרתי. "אחי לא היה טרוריסט."

"כמו רוב האנשים האחרים ברשימה," הוא אמר.

גנחתי. גם אני, כמו רוב האנשים שמכירים מקרוב את הממשל האמריקאי מאז 11 בספטמבר 2001, נתקלתי במקרים רבים של ניצול לרעה של החוק. "החוק הפטריוטי", שנחקק בסוף השנה ההיא, שימש עילה להפרת פרטיות באופנים שונים.

"אתה יודע מה זה שלל לוואי?" שאל גארווין.

הנדתי את ראשי לשלילה.

"כשספינות דיג מסחריות יוצאות לדוג טונה ומעלות יצורים אחרים ברשת - צבי ים או דולפינים - זה נקרא שלל לוואי."

"קוראים לזה גם דיג מלוכלך, לא?" אמרתי.

"נכון."

"בסדר, אז הביטוי הזה אומר שתפסת משהו או מישהו שלא התכוונת לתפוס," אמרתי, "אבל לרשימה השחורה הזאת לא מכניסים שמות במקרה."

"נכון," הסכים גארווין. "אז אולי זה לא מקרה. אולי אתה צודק. יכול להיות שאחיך קנה לעצמו כמה אויבים. הסתבך במשהו שהוא לא היה צריך להסתבך בו. אולי משהו שקשור לביטחון לאומי."

"אבל הוא בסך הכול מתעסק בענייני כספים בחברת בנייה."

"גיפורד תעשיות היא חברת בנייה כמו שהום-דיפו היא חנות שכונתית לחומרי בניין. אולי יש עוד פרטים שקשורים לאחיך שאתה לא מספר לי?"

"סיפרתי לך כל מה שאני יודע."

"אז אולי יש עוד משהו שקשור לאחיך שאתה בעצמך לא יודע," אמר גארווין.

למעשה לא ידעתי ולא הבנתי הרבה דברים שקשורים לאחי.

לדוגמה, איך המוח שלו פועל.

אמנם היינו אחים, אבל למעשה לא היה לנו שום דבר משותף חוץ מילדות מעוותת וחמישים אחוז מהדי-אן-איי שלנו. מעבר לכך היינו שונים לגמרי.

ובכל זאת, במשך רוב הילדות שלנו - עד היום שאבא עזב - היינו חברים הכי טובים.

אבא הצטייר לנו כטיפוס מרוחק, מסתורי, דמות אגדית כמעט. הצחוק שלו היה רם יותר, הזעם שלו היה עז יותר, הוא היה פיקח יותר, נמרץ יותר. הכול יותר.

אהבנו לבקר במשרד שלו במנהטן. החֶברה שלו שכנה בכל הקומה העליונה של בניין גרֵייסטוֹן, ליד תחנת הרכבת גרַנד סֶנטרַל. בניין גרייסטון היה מגדל בסגנון אַר דֶקוֹ, שהזכיר מאוד מקדש בבלי. במבואה היה ציור קיר ענקי - פרומתיאוס גונב את האש, פרי מכחולו של איזשהו אמן מפורסם. דלתות המעלית היו עשויות מפליז מעוטר. במשרד שלו עמד תמיד ריח של עשן מקטרת, מעורב בניחוחות של עץ ישן, עור משובח וחומר לצחצוח פליז, וכולו הקרין עוצמה. מהחלון נשקף נוף עוצר נשימה של העיר, ועל רקע קו השמים של מנהטן נראה ויקטור הלר בולט יותר מכל גורדי השחקים הדקיקים שבמרחק - כמו ענק שעומד בפישוק רגליים על הגלובוס.

פחדנו ממנו מאוד. כשהתרגז, ידענו שרצוי לא להיות בטווח קילומטר ממנו. באחד הימים הוא חיפש משהו בחדר השירותים שלי ושל רוג׳ר (מי יודע מה חיפש שם, אולי גליל של נייר טואלט) ומצא שקיק של טבק לעיסה מהסוג שנקרא רֶד מֶן - איש אדום.

הוא נכנס בסערה אל חדר המשחקים, שבו היינו שקועים במשחק ״סיכון״, ודרש לדעת מי מאיתנו משתמש בטבק לעיסה.

שנינו הכחשנו.

אני לא ידעתי אפילו מה זה טבק לעיסה.

אבא הצליף בנו בזעם בחגורה שלו שהיתה עשויה מעור תנין. אני לא חושב שעניין אותו אם אנחנו משתמשים או לא משתמשים בטבק. הוא פשוט לא אהב שמערערים על הסמכות שלו.

אחר כך רוג׳ר ואני ניסינו לנחם זה את זה. שנינו ידענו שנענשנו על לא עוול בכפנו, והידיעה הזאת הכאיבה עוד יותר מהמכות עצמן. רוג׳ר הוריד קצת את המכנסיים הקצרים והראה לי את הנזק שאבא גרם לו. הישבן שלו היה אדום. וכך גם הישבן שלי.

״הֵי, רֶד מֶן,״ הוא אמר, ושנינו פרצנו בצחוק.

בסופו של דבר התברר שאחד המנקים השאיר שם את שקיק הטבק כשתיקן נזילה מתחת לכיור. אבל מאז התקרית הזאת קראנו זה לזה ״רֶד מֶן״. מין שם צופן סודי כזה, רק בין שנינו. אף פעם לא בנוכחות אחרים.

"הי, רֶד מֶן," אמרנו זה לזה, והמילים האלה היו כמו נגיעת מרפק או כמו קריצה, שהעלו באוב עולם שלם: החפירות הארכיאולוגיות שערכנו בפאתי האחוזה, שהרגיזו את יושי, הגנן היפני הקשיש; התעלולים שהצחיקו את גברת תומאסון, המבשלת החביבה עלינו; ההסתבכויות שלנו ואיך עזרנו זה לזה להיחלץ מהן.

בזכות הכינוי הזה הרגשנו קרובים. הרגשנו כמו קושרי קשר. וזה היה נעים.

עד שנוצר בינינו קרע.

בגלל גחמה כלשהי של גלגל הרולטה הגנטי, אני צמחתי ונעשיתי שרירי ורחב כתפיים, ואילו רוג'ר נשאר צנום וחסר קואורדינציה. הוא נזקק למשקפיים ואני לא. הוא נהפך לתולעת ספרים ואילו אני הייתי הספורטאי שהעמיד פנים שלא אכפת לו מלימודים. הוא היה הפיקח, אני הייתי החזק. הוא היה החנון הטיפוסי, שבריונים אוהבים להציק לו, ואני נהפכתי למגן שלו, אף על פי שהייתי צעיר ממנו (עובדה שלא כל כך מצאה חן בעיניו, כמובן).

כשהגענו לגיל ההתבגרות, כבר היה ברור שרוג'ר רוצה להיות בדיוק כמו אבא. הוא סיפר לכולם שהוא יעבוד "בפיננסים".

באחד הימים, כשהייתי בן שלוש-עשרה ורוג'ר היה כמעט בן חמש-עשרה, חזרנו הביתה מבית הספר ומצאנו את אמא מחכה לנו בספרייה המפוארת, בכורסת העור הגדולה, בתוך עיגול האור של מנורת הקריאה. היא אמרה שהיא רוצה לדבר איתנו.

היא קמה, חיבקה את שנינו ואמרה שעצרו את אבא הבוקר, בעבודה. מול כל העובדים. שמו לו אזיקים על הידיים והוציאו אותו דרך חדר העסקאות.

"למה?" שאל רוג'ר.

"משרד המשפטים רצה להביך אותו."

"לא, אני מתכוון, למה עצרו אותו?"

היא הסבירה, אבל לא הכול נקלט במוחנו. משהו שקשור להונאה בניירות ערך ומסחר על פי מידע פנימי. איזושהי חקירה שהרשות לניירות ערך ניהלה במשך חודשים. ומאחר שעד אז כמעט לא הבנתי ממה אבא מתפרנס, לא היה לי מושג על מה הוא נעצר.

רק למחרת ראינו אותו. הוא היה בבית כשחזרנו מבית הספר, וזה היה חריג ומוזר, כי בדרך כלל הוא חזר הביתה רק מאוחר בלילה.

הוא הכניס אותנו אל חדר העבודה שלנו וסיפר לנו שהיה בכלא כל הלילה, שכלאו אותו בבית המעצר העירוני עם כל מיני סוחרי סמים. בבוקר הביאו אותו לפני שופט, קראו את האישומים ושחררו אותו בערבות.

הוא אמר שאין לנו מה לדאוג, שהכול מצוץ מהאצבע. יש לו כמה אויבים רבי-עוצמה שמנסים למוטט אותו. אבל יש לו גם עורכי דין נהדרים, והוא יילחם בכל הכוח, ואנחנו נעבור את זה והכול יהיה בסדר.

"אבל אני רוצה שתדעו דבר אחד," אמר בלהט. "אני חף מפשע. אל תשכחו את זה."

"אני לא מבין," אמר רוג'ר. "איך אפשר לעצור מישהו אם הוא חף מפשע?"

אבא נשען לאחור בכורסה וצחק בקול גדול. "אוי, אלוהים אדירים, ילד, יש לך עוד הרבה מה ללמוד על העולם הזה."

למחרת בבוקר, כשרוג'ר ואני נסענו לבית הספר, המכונית נעצרה פתאום בקצה שביל החניה הארוך, הנהג קילל (כן, היה לנו נהג), ושלושתנו הבטנו מבעד לשמשה הקדמית.

אספסוף התקבץ מול שערי האחוזה - מצלמות, עיתונאים עם מיקרופונים תְּפוּחים, אנשים שהסתערו לעבר המכונית וצרחו עלינו.

הנהג נסע אחורה ולקח אותנו לבית הספר דרך היציאה האחורית.

גם בבית הספר לא היה נעים במיוחד ביום ההוא. כולם כבר שמעו על המעצר של ויקטור הלר. בבית ספר פרטי כזה, של ילדי עשירים, ההורים דיברו על הנושא הזה ליד שולחן ארוחת הבוקר, בשמחה לאיד בלתי-מוסתרת. הרבה טינה נצברה כלפי אבא שלי. הרבה קנאה.

החברים הקרובים ניסו לעודד אותנו, אבל הרבה ילדים ניצלו את המצב כדי להטיח בנו עלבונות.

ואז למדתי להילחם.

כל מי שהעז להגיד משהו לא יפה על אבא שלי נאלץ להתמודד איתי. וגם כל מי שאמר משהו לא נעים לאחי.

הפכנו למשפחה במצור. עכשיו ההורים שלנו היו איתנו כמעט כל היום, קיצוניות שלא היתה טובה יותר מהקיצוניות הקודמת. מדי פעם הגיעו עורכי הדין של אבא וישבו איתו בחדר העבודה שעות על גבי שעות. הטלפון צלצל בלי הרף, אבל הורי לא ענו. הם הפסיקו לצאת מהבית.

אמא, שעד אותה תקופה נראתה כמו גֶן רֶצֶסיבִי, נכנסה מיד לפעולה וסייעה לעורכי הדין לתאם את ההגנה המשפטית. פתאום הרגישה יעילה. היא לא ידעה כלום על וול סטריט או על פשעי צווארון לבן, אבל היא היתה פיקחית ונחושה בדעתה לעמוד לצד בעלה.

כשחזרתי מבית הספר, היא ראתה את השריטות והחתכים הטריים בפנַי ולא אמרה כלום. היא הבינה. היא רק חבשה אותי והבטיחה שזה יעבור ושהכול יהיה בסדר.

אבא שוטט כל הזמן בבית, בין ישיבות האסטרטגיה שלו עם עורכי הדין. הוא התאמן על חבטת ההגשה שלו עם מאמן הטניס הפרטי שלו, דיבר איתנו הרבה והבטיח לנו שהוא חף מפשע, שכל ההאשמות יופרכו ושחלום הבלהות הזה ייגמר בקרוב.

כשבועיים לאחר המעצר הראשוני שלו התעוררתי פתאום באמצע הלילה לקול מכונית מותנעת. התיישבתי במיטה ואחר כך ניגשתי לחלון. בחשכה ראיתי את האורות האחוריים של הפּוֹרשֶה ספידסטֶר 1955 של אבא - כוורת קטנה של נוריות אדומות. חזרתי לישון.

בבוקר אבא כבר לא היה בבית. הוא אפילו לא נפרד מאיתנו. עיניה של אמא היו אדומות, פניה היו נפוחים. הבנו שהיא בכתה. היא אמרה רק שאבא נאלץ לעזוב בפתאומיות כדי לטפל בכמה דברים.

הוא לא היה בבית גם כשחזרנו מבית הספר.

גם לא למחרת.

רק כעבור שלושה ימים אמא אמרה לנו שאבא לא יחזור בקרוב, שהוא עזב את הארץ. היא לא ידעה לאן הוא נסע.

היא יודעת רק דבר אחד, כך אמרה, שהוא חף מפשע. הוא לא עשה שום דבר רע, אבל גם אדם חף מפשע לא תמיד זוכה למשפט הוגן.

כתב האישום הוגש ארבעה ימים לאחר הבריחה שלו. ויקטור הלר הואשם בהונאה באמצעים אלקטרוניים, בהעלמת מס, בהונאה בניירות ערך ואפילו בהלבנת הון. העיתונים התחילו לכנות אותו "איש הכספים הנמלט".

אבל מאותו היום כבר לא הייתי צריך להגן על הכבוד של אבא בבית הספר הפרטי היוקרתי שלנו, כי למחרת לא הלכנו לבית הספר. נשארנו בבית ועזרנו לאמא לארוז הכול, ויום לאחר מכן הגיעה משאית הובלות.

הממשלה עיקלה את כל הנכסים של אבא - את הבית בבדפורד, את הפנטהאוז דופלקס בשדרה החמישית, ברחוב 64 מזרח, את הבית בפאלם ביץ' שרוג'ר ואני שנאנו, את הבקתה באַספֶּן ואת החווה במונטנה. וגם את כל חשבונות הבנק. עד הסנט האחרון.

נדחקנו לסובארו סטיישן הישנה שאמא נהגה להסתובב בה בבדפורד ונסענו לעבר הבית של סבתא, מצפון לבוסטון. אחרי שחצינו את גבול מסצ'וסטס, אמא עצרה לקנות לנו ארוחת צהריים בסטֶרברידג', ניגשה לכספומט כדי להוציא כסף מזומן ופרצה בבכי. גם חשבון הבנק האישי שלה עוקל.

לא נשאר לנו כלום.

רוג'ר ואני היינו רעבים באותו רגע כמו שרק נערים מסוגלים להיות, אבל לא אמרנו כלום.

"אתה בסדר, רֶד מן?" אמר לי רוג'ר.

"אני בסדר," אמרתי.

לא עצרנו עד שהגענו למוֹלדֶן, אל הקוטג' הוורדרד והקטנטן של סבתא. הבית שאמא גדלה בו. בלי מגרש טניס. בלי אורוות.

וגם בלי אבא.

לא ראינו אותו שוב בעשר השנים הבאות.

לאחר חמש שנים של עבודה בצד האפל של וושינגטון, בשירות המדינה ומחוצה לו, כבר היתה לי רשת קשרים לא רעה. לא מסועפת כמו של ג׳יי סטודארד, אבל מכובדת למדי. אפשר להגיד שבכל משרד ממשלתי הכרתי לפחות אדם אחד.

למעשה, במקום לקרוא לזה רשת קשרים, אני מעדיף לקרוא לזה בנק של טובות. אתה עושה טובה למישהו, מחלץ אותו מצרה או עוזר לו ליצור קשר מועיל, ורוב הסיכויים שיום אחד הוא ישמח לגמול לך טובה.

נכון שלא תמיד זה פועל. יש אנשים שהם סתם חארות, ביצועי עבר לא מבטיחים תשואות עתידיות וכן הלאה. חוץ מזה, הפקדות בבנק הטובות לא מבוטחות על ידי הרשות הפדרלית לביטוח פיקדונות. מצד שני, לא תמיד עושים טובה רק כדי להרוויח משהו. לפעמים עושים מעשה טוב רק כדי לעשות מעשה טוב, ואז אפשר לקרוא לזה רשת הקארמה הטובה.

בכל מקרה, בלי קשר למניע, תמיד רצוי לשמור על מאזן חיובי בחשבון הטובות. לשמור על נזילות, למקרה שנזדקק אי-פעם למשיכת חירום. ככל שאני עובד זמן רב יותר בעולם האפל הזה, ככה הוא מזכיר לי יותר את המשרד של טוני סופרנו בחדר האחורי של מועדון באדָה בינג. אני לא מתכוון רק לוושינגטון אלא לכל עולם העסקים: כמו המאפיה, אבל בלי ראש של סוס במיטה. ברוב המקרים.

בכל מקרה, הכרתי מישהו די בכיר ברשות לאבטחת התחבורה - החבר׳ה האלה בנמל התעופה שעורכים חיפוש בבגדים שלך, ממששים אותך, מכריחים אותך לחלוץ נעליים ומחליטים בשרירותיות אם לחפש לך גם בתחתונים. החבר׳ה האלה שלפני כמה שנים תפסו כוס שתייה של פעוטות בנמל התעופה רייגן והאשימו את אמו של הילד בניסיון להבריח למטוס אבקת חלב זדונית ומסוכנת; ולא מזמן הם הכריחו איזו גברת בטקסס להוריד את העגילים מהפטמה בעזרת פלאייר חלוד (אף על פי שאני מעדיף לא לדבר על עגילים בפטמות).

לפני שנה בערך, הרשות לאבטחת התחבורה ביקשה מסטודארד ושות׳ לחקור מעשה שחיתות בתוך הרשות, מערך הברחות שאחד העובדים ניהל לכאורה. משום מה, הם לא רצו להשתמש בבולשת הפדרלית. היתה איזושהי סיבה שקשורה לפוליטיקה ולתחום סמכות, סיבה שלא עניינה במיוחד את ג׳יי סטודארד.

הם הפנו אצבע מאשימה אל האחראי על תחום אבטחת המידע, בחור ששמו ביל פוצ׳ינו. נפגשתי איתו והבנתי מיד שהוא לא קשור לעניין. נוצר בינינו קשר טוב. המבטא הבוסטוני שלו היה נעים לי כמו נעלי בית ישנות בזכות כל השנים שגרתי בבית של סבתא שלי במולדן.

בסופו של דבר התברר שהבוס שלו רצה להפליל אותו. טיהרתי את שמו של פוצ׳ינו. הוא קיבל את המשרה של הבוס שלו. כעונש העבירו את הבוס שלו לעמדה בכירה יותר

בביטחון פנים, וכפרס על ה"יושרה" שלו שלחו אותו לפריז כ"נספח" מטעמם. עונש חריג ואכזרי. גורלו המר של מינוי פוליטי.

הרשות לאבטחת התחבורה היא חלק מהמשרד לביטחון המולדת, שהוא עצמו חלק ממנגנון חדש ועצום שהוקם לאחר המתקפה ב-11 בספטמבר 2001. וושינגטון הגיבה על המתקפה הזאת בדיוק כמו שתאגיד מגיב על רבעון חלש - היא ביצעה התארגנות מחודשת, העבירה ממקום למקום את המשבצות בטבלת הארגון. הרשות לאבטחת התחבורה יצרה תוך זמן קצר רשימה שחורה, סודית, של אנשים שאסור להם לעלות על טיסה מסחרית כדי לטוס ברחבי ארצות הברית. גם מספר האנשים ברשימה היה סודי. בסביבות חמישים אלף איש.

נסעתי בשדרות קונסטיטושן לעבר רחוב K וצלצלתי אל ביל פוצ'ינו בעבודה. הוא ענה בנביחה, "פוצ'ינו."

"פוץ'," אמרתי. "כאן ניק הלר."

"ניקו!" הוא אמר. "מה העניינים?"

"הכול טוב. מה אצלכם? עדיין שומרים על העולם מפני עגילים בפטמות?"

הוא שתק רגע, קלט את הבדיחה וצחק.

"אני זקוק לטובה קטנה," אמרתי.

"בשבילך - הכול, בחור."

"אני צריך שתציץ בשבילי לאיזשהו מאגר מידע."

"לאיזה מהם?"

"מאגר המידע לניפוי טרוריסטים."

הוא שתק שניות ארוכות. "מצטער, ניקו. אני לא יכול לעשות דבר כזה."

וניתק.

בהתחלה לא הבנתי שהוא ניתק את השיחה. חשבתי שאולי היא התנתקה מעצמה, בעיות קליטה וכולי. זה קורה לעתים די קרובות.

אבל כעבור שתי דקות הסלולרי שלי צלצל. פוצ'ינו.

"מצטער," אמר. איכות הקול היתה שונה, כאילו עכשיו גם הוא מדבר מסלולרי. "אני לא יכול לדבר על דברים כאלה בקו של העבודה."

"מאזינים לשיחות שלכם?"

"בחייך, בן אדם, מה אתה חושב? אני עובד בשביל האח הגדול. תגיד לי מה אתה רוצה."

"איך מישהו נכנס לרשימה השחורה הזאת?"

"מאיים לפוצץ את הבית הלבן? לומד לטוס אבל אומר למורה שנחיתה לא מעניין אותו ללמוד?"

עכשיו הגיע תורי לצחקק.

"תראה," אמרתי. "יש ברשימה הזאת שֵם שהייתי רוצה להבין למה הכניסו אותו לשם."

הוא נשף בקול לתוך הסלולרי. "עד כמה זה חשוב לך, ניק?"

"מאוד."

עוד נשיפה לתוך הטלפון, אבל לא נשיפה של רוגז אלא של היסוס. הוא התלבט.

"אין בעיה לבדוק אם מישהו נמצא ברשימה," אמר פוצ'ינו. "זה קל מאוד. להרבה אנשים במערכת יש גישה לתוכנית הטיסה הבטוחה, אבל ברגע שאתה שואל איך ולמה הכניסו אותו לשם - זה כבר סיפור אחר לגמרי. בשביל זה צריך לגשת למאגר מידע סודי ביותר שנקרא TIDE - מאגר זהויות טרוריסטים או משהו כזה. שם נמצאים המוקשים."

"מוקשים?"

"הדברים הרעים שהאדם הזה עשה. הסיבה שהוא נהפך לאיום ואיזו רשות הכניסה אותו לשם. הרשות היוזמת."

"אתה יכול להיכנס למאגר הזה?"

"בטח, אבל כל כניסה לשם משאירה עקבות. יש עכשיו כל מיני יישומים של אבטחת מידע. מערך ביקורת שלם. אז אני חייב להיזהר."

"ברור. תודה שאתה מוכן להסתכן בשבילי, אני מעריך את זה מאוד."

"אתה יכול לתת לי תאריך לידה או תעודת זהות? לא תאמין כמה גארי סמית או ג'ון ויליאמס יש אצלנו."

אמרתי לו את השם.

הוא אמר, "הלר, כמו ניק הלר?"

"אחי."

"אתה מתלוצץ."

"הלוואי."

"מה הוא עשה?"

"הרגיז את האנשים הלא נכונים."

"בלי כל ספק." הוא ניתק שוב את השיחה וצלצל אלי כשעמדתי להיכנס לחניון תת-קרקעי ברחוב K מספר 1900. עצרתי במקום פנוי ברחוב, ליד ברז כיבוי אש, כי שיערתי שהקליטה בחניון תהיה גרועה.

"ניקו, אולי מישהו גנב את הזהות של אחיך או משהו כזה? זה קורה לפעמים."

"למה, מה גילית?"

"בסעיף שמציין את הרשות שהכניסה אותו לשם כתוב DoD. כלומר, רוג'ר הלר הוכנס לרשימה על ידי משרד ההגנה."

"כתוב שם למה?"

"זאת הבעיה, אתה מבין. במאגר הנתונים מציינים בדרך כלל את הסיבה - לדוגמה, 'מוסטפה אמר שהוא רוצה לפוצץ את הבית הלבן'. אבל כדי להיכנס לנתון הזה צריך סיסמה, וזה כבר מעל הדרגה שלי."

"הבנתי," אמרתי. "טוב, בכל מקרה עזרת לי מאוד. תודה."

כשעמדתי לנתק את השיחה, הוא הוסיף, ״תשמע, ניק, אני יודע שאני סתם פקיד קטן, אבל אני צריך להגן על עצמי, אתה מבין.״

״כן,״ אמרתי. ״זה בסדר. אני לא אתקשר אליך שוב.״

שמו של אחי ברשימת טרוריסטים? ממש מגוחך. נכון, הוא טמבל לא קטן, אבל מה פתאום טרוריסט? מכל העובדות האלה הבנתי דבר אחד - שיש לו אויבים רבי-עוצמה, שמסוגלים לעשות שימוש לרעה במאגר המידע לניפוי טרוריסטים. אויבים שנמצאים כנראה במקום העבודה הקודם שלי, בפנטגון.

אבל איך רוג'ר הצליח לרכוש לו אויבים במשרד ההגנה? מה הוא כבר היה יכול לעשות?

ככל שחפרתי עמוק יותר, הרגשתי שמשהו מוזר ומטריד קורה כאן, איזושהי שחיתות חמורה שאחי נתקל בה באקראי ויצא ניזוק. ידעתי שאני חייב לחשוף את הרשת הזאת שלכדה אותו ולנסות לחלץ אותו. לתחושה הזאת נוסף הצורך הכפייתי שלי להפוך כל אבן, כמו שג'יי סטודארד נהג לומר. לגלות את האמת. פסיכולוג בטח היה אומר שזו תוצאה הגיונית - אם כי חולנית קצת - של ילדותי המשונה, מפני שאבא שלי שיקר לי בלי הרף. אבל מכיוון שמעולם לא נפגשתי עם פסיכולוג ומעולם לא הרגשתי צורך לחפור לעצמי בנשמה, לא כל כך עניין אותי ממה זה נובע. לא הרגשתי צורך להבין.

ידעתי רק דבר אחד: שאני לא אפסיק לחפור עד שאצליח לגלות מה קרה לאחי.

על שולחן העבודה של דורותי דובאל היתה לוחית ועליה הכתובת - "ישו הולך ובא - תעמידו פנים שאתם עובדים!"

אהבתי את הפן הזה שלה: היא ביקרה בכנסייה די בקביעות, ובכל זאת לא היתה לה שום בעיה להתלוצץ על הנושא. בכלל, היא נהנתה לעצבן אנשים, לדחוף אצבע לנקודות רגישות. זה היה חלק בלתי-נפרד מהאופי הנחרץ והעיקש שלה. היא היתה בחורה מבריקה, נמרצת ושיטתית, שאף פעם לא ויתרה.

כבר ראיתי אותה לובשת חולצות שכתוב עליהן "ישו ייקח את האליפות" ו"אלוהים שלי יכסח את האלוהים שלך". אבל לא בעבודה. בעבודה היא תמיד התלבשה יפה, הרבה יותר יפה ממה שנדרש מטכנאית זיהוי פלילי. באותו יום היא לבשה חצאית שחורה, חולצה בגון אפרסק ועגילי חישוק כסופים וענקיים.

מכיוון שהיתה טכנאית ולא חוקרת, לא היה לה חדר משלה אלא רק עמדת עבודה בחלל פתוח עם אנשי צוות אחרים. השולחן שלה היה תמיד מסודר למופת. על המחיצות שסביב עמדת העבודה שלה היו תלויים תצלומים משפחתיים - הוריה, אחיה וחבורת האחיינים שלה. לא היו לה ילדים משלה וגם לא בן זוג משמעותי - גבר או אישה - ומעולם לא חקרתי אותה על חייה הפרטיים. למרות ההומור המחוספס שלה, היא שמרה בקנאות על פרטיותה, ותמיד כיבדתי את זה.

כשהתייצבתי מול שולחנה, היא שלחה מבט חששני לעבר המחשב הנייד שהחזקתי מתחת לזרועי. "בשבילי?"

הנהנתי. היא לקחה אותו מידי. "מה מספר התיק? אני לא רואה על זה שום תווית."

היא התכוונה למדבקת הברקוד עם מספר התיק שאנחנו שמים על כל ראיה כדי שיהיה אפשר לשייך אותה בקלות.

"זה לא תיק של סטודארד," אמרתי וסיפרתי לה בקצרה את הסיפור.

היא סובבה את המחשב ופתחה אותו. "אז זה המחשב של אחיך?"

הנהנתי.

"רק תגיד לי מה אתה רוצה, חבוב." היא הביטה סביבה. מרטי מאסֶר, החוקר הקפדן והקטנוני, חלף על פנינו והנהן לעברנו. "אבל בוא נדבר בחדר שלך. צריך קצת פרטיות."

"כן, נדפק ועוד איך," אמרה דורותי כעבור כמה דקות של התבוננות בצג. "מישהו ניסה למחוק כל מיני דברים ופישל. פגע גם במערכת ההפעלה. מה אתה רוצה שאני אעשה עם זה?"

"שתוציאי כל מה שאפשר."

"מה כל כך חשוב כאן?"

"אין לי מושג," אמרתי. "אבל אם אחי ניסה להיפטר מזה, זה כנראה היה מספיק חשוב."

"ובשביל מה אתה צריך את זה?"

"אמרתי לך בשביל מה."

"לא. אמרת לי מה אתה מחפש אבל לא אמרת לי **למה**."

"אולי תעשי את זה ודי?" אמרתי בעצבנות קלה.

"תשמע, מותק, זה לא עובד ככה," היא אמרה ונקשה בציפורן ארוכה וורדרדה על כף היד השנייה. "אין איזשהו קסם שמבטל מחיקות או משחזר מידע שנמחק לצמיתות, אתה מבין? הסיפורים האלה הם סתם מדע בדיוני. אתה רואה יותר מדי סרטים."

"למען האמת, אני לא רואה מספיק סרטים. אין לי זמן."

"כן, טוב, אם מישהו רוצה מאוד למחוק את המחשב שלו, יש תוכנות מחיקה יסודיות שממש כותבות מחדש על כל סקטור, מההתחלה ועד הסוף של הדיסק. אם מי שמחק את זה ידע מה הוא עושה, לא תהיה שום דרך למצוא עקבות. אני יכולה להפעיל כל מיני תוכנות לשחזור מידע, ואולי יהיה לי מזל. אבל זאת ירייה באפלה."

"טוב, נראה מה תצליחי לעשות," אמרתי. "אני לא מבין כלום במחשבים, אבל אני גם לא צריך להבין."

"בן אדם, אין שום סיבה שתתגאה בפוביית הקִדמה שלך."

"אני לא מתגאה. יש דברים שאני טוב בהם ויש דברים שלא."

"כן, טוב, אבל אולי בכל זאת כדאי ללמוד קצת את התחום."

"אני לא רוצה לגזול ממך את המשרה."

"אין שום חשש."

"בדיוק. זאת השקפת העולם שלי. הכלכלנים קוראים לזה 'היתרון היחסי'. לא זוכר איפה קראתי את זה. גם אם מייקל ג'ורדן יכול לגזום את המדשאה שלו יותר מהר מכל אחד אחר, זה לא אומר שהוא צריך לגזום אותה בעצמו."

"מייקל ג'ורדן כבר לא משחק כדורסל."

"אז טַייגֶר וודס. או דיוויד בֶּקהם."

"כלומר, אתה חושב שאם תתעמק בזה תוכל להיות טייגר וודס או דיוויד בקהם של תחום שחזור המידע?"

"אני חושב שעדיף שאני אסתום את הפה."

"סוף-סוף אמרת משהו חכם היום."

"צודקת."

"תשמע, ניק, אם אתה באמת רוצה להבין מה אחיך ניסה לעשות, אני מניחה שאתה זקוק לחפירה עמוקה בכל מה שקשור אליו, נכון?"

חייכתי ומשכתי בכתפי. "קלטת אותי."

"אני מכירה אותך לא מהיום."

"אז כל מה שתוכלי למצוא," אמרתי.

"אני מקבלת תשלום?"

"מה שתרצי."

"בוא נגיד הפקדה של שש ספרות בחשבון שלי בבנק הטובות, אם ננסח את זה במונחי ניק הלר."

חייכתי שוב. "סיכמנו."

היא קמה ממקומה ושילבה את זרועותיה. "ניק, מותק, אני יכולה להגיד לך משהו?"

"אם אני אגיד 'לא' זה יעזור?"

"לא ממש. תשמע, ניק, אל תעשה את זה."

"מה לא לעשות?"

"אל תסתבך בזה. כל העניין הזה עם אחיך - זה יותר מדי אישי. אתה יותר מדי מעורב ואתה רק תסתבך. תתחיל לעשות דברים שאסור לעשות. תאבד את הריחוק המקצועי."

"ראית אותי פעם מתנהג בצורה לא מקצועית?"

היא חשבה רגע. "הרבה פעמים."

"אבל לא בעבודה."

היא משכה בכתפיה. "אולי."

"אני אצליח להתמודד עם זה."

"אני לא לגמרי בטוחה. בחייך, תשאיר את זה לשוטרים. זאת העבודה שלהם. אם אתה רוצה לעזור להם, לספק להם חומר - בסדר גמור. אבל אל תיקח את זה על עצמך, כי בסופו של דבר אתה תעבור את הגבול. ואני אומרת לך את זה כי אני אוהבת אותך."

"אני מעריך את זה," אמרתי.

"אני מדברת ברצינות, ניק."

"אל תדאגי לי," אמרתי.

"כבר סידרתי הכול," אמרה נורין. "הסוויטה הקבועה שלו במלון לֶה-רויאל בלוקסמבורג, חדר פרטי במוּסקוֹני למנהלים הבכירים של בֶּנְלוּקס..."

"פרינסֶייר."

"מה?"

"כשהוא נמצא בלוקסמבורג, הוא אוהב את סוויטת פרינסייר בלה-רויאל."

"אני יודעת," אמרה נורין במורת רוח קלה.

"ביקשת מהמלון שיציידו את המטבחון בבקבוקי סַן פֶּלֶגרינוֹ או פֶּרְיֶיה? המים המינרליים הרגילים שלהם מלוחים מדי."

"הוא לא אמר לי כלום בקשר לזה."

"הוא תמיד שוכח עד שהוא מגיע למקום, ואז הוא מחולל מהומות," אמרה לורן, אבל פתאום תפסה את עצמה והבינה שהיא נשמעת כמו חולת שליטה. קולה התרכך. "אני אתקשר לקוֹנסְיֶירז'."

"אה, ולילנד יושב עכשיו בפגישה עם יועץ השקעות חדש. לתיק האישי שלו, לא של החברה. בחור נחמד אבל מכוער משהו פחד. נפל מעץ הכיעור ונחבט בכל ענף בדרך למטה."

"טוב, אני אקח בחשבון את האזהרה," אמרה.

"פני צפרדע, ככה אני קוראת לו. כשהוא עובר ליד השירותים כל הניאגרות מתחילות לזרום."

"אני חייבת להתחיל בעבודה," אמרה לורן.

נורין חזרה סוף-סוף לשולחן שלה, ולורן בדקה את תיבת האי-מייל.

שום דבר מרוג'ר.

אבל למה ציפתה שיהיה משהו? רק אי-מייל מזעזע אחד הגיע, וגם הוא נעלם.

ניק ביקש שהיא תבדוק במה רוג'ר טיפל במסגרת העבודה שלו בגיפורד, אבל למען האמת, היא פחדה לגעת בזה. איך היא תוכל לחטט בדברים בלי להפעיל כל מיני פעמוני אזעקה?

היא חייבת להיזהר.

דלת המשרד של לילנד נפתחה, וגבר בחליפה אפורה מהוהה יצא במהירות. היא ראתה אותו במבט חטוף בלבד - פנים מכוערים, משקפי קרן - והוא נעלם.

ואז יצא לילנד ממשרדו ופניו אורו.

"לא חשבתי שבאמת תחזרי כל כך מהר!" רעם במבטא הטקסָני שלו. אביו עבד בחברת הרכבות במערב טקסס עד שהקים את העסק המשפחתי. עכשיו העסק הזה הכניס עשרה מיליארד דולר בשנה, חלש על מיזמי בנייה בארבעים ושבע מדינות, ועדיין היה בבעלותה של משפחת גיפורד. הנהלת החברה שכנה באוסטין, עד שלילנד קיבל את ההחלטה

הכאובה לעבור לוושינגטון הבירה מכיוון שרוב העסקים התנהלו שם. עסקים עם הממשל, לא שדות נפט.

לורן קמה ממקומה כשלילנד ניגש אל שולחנה וחיבק אותה. הוא היה גבר גבוה ומלא, ולו ראש גדול, שיער לבן קצוץ, לחיים ורדרדות, גבות סבוכות ולסתות מדולדלות. בפגישה ראשונה הטיל פחד על כל רואיו, וגם ברגעי שלווה היתה בפניו הבעה רודנית, שנראתה מאיימת בגלל גבותיו העבותות.

ואז הרפה ממנה לפתע ואמר, "אוי לא, שכחתי שנפצעת. אני מוחץ אותך למוות."

"בחייך, לילנד, אני לא עשויה מזכוכית."

הוא הניח את ידיו על כתפיה והביט בה בחומרה. "אין שום חדש בקשר לרוג'ר?"

היא הנידה את ראשה לשלילה.

"אפילו לא יודעים אם הוא חי?"

"נכון."

הוא עצם את עיניו. "אז למה את כאן בכלל?" אמר ברוך.

"כי אני צריכה להיות כאן," אמרה.

"את יודעת שאת יכולה לנוח כמה שאת רוצה, נכון? שבועות, חודשים, כמה שתצטרכי."

"אני רוצה להיות כאן."

"תראי, אני לא יודע במה רוג'ר עסק בדיוק, אבל הוא עובד מוערך מאוד. ויתרה מזאת, הוא בעלך. אז אם תצטרכי משהו, רק תגידי לי, את שומעת?"

היא הנהנה. "אתה צריך לצאת בעוד חצי שעה," אמרה. "עשרים וחמש דקות, ליתר דיוק."

היא שלפה כמה כתבי עת מהערימה שעל שולחנה וציידה אותו בעותקים עדכניים של **ביזנֶס-וויק** ו**פוֹרבּס**. אחר כך הסתובבה, פתחה מגירה, הוציאה כמה חפיסות של טבליות מֶטָמוּסיל ונתנה לו גם אותן.

"את חושבת על כל דבר," הוא אמר. "מתוקה אמיתית."

צחוק רם בקע מהמשרד של ג'יי סטודארד כשהתקרבתי לשם. ציפיתי לראות את ג'יי שקוע בשיחה ערה עם אחד מעמיתיו הוותיקים מהביון, אבל הוא היה לבדו, ישב ליד השולחן, נשען לאחור בכורסת המנהלים וצפה בצג המחשב.

הוא העיף מבט לעברי והחזיר את עיניו למחשב. ביד שמאל אותת לי להתקרב אליו.

"ניקי," הוא אמר. "בדיוק רציתי לדבר איתך."

"טוב."

סטודארד לבש חליפה מהודרת במיוחד, מבד טוויד עבה, עם שתי שורות כפתורים מלפנים. גם בכל חפת היו ארבעה כפתורים שבאמת התכפתרו, והתחתון היה פתוח. הוא נראה כאילו חזר רק עכשיו מסוף שבוע בטירת באלמוֹרֶל שבסקוטלנד. אבא שלי נהג ללבוש חליפות כאלה. לפני שעבר ללבוש מדים ירוקים כל הזמן.

"אלוהים אדירים," הוא התנשף והתגלגל מצחוק. "ראית את זה?"

התקרבתי, גחנתי מעבר לשולחן שלו ועיקלתי את הצוואר. הוא צפה בסרט וידיאו באינטרנט, שבמבט ראשון נראה כמו סרט פורנו. למעשה, זה באמת היה מין סרט פורנו: צעירות שופעות חזה בתלבושות מינימליות הצליפו בשוטי עור בישבנו העירום של גבר בגיל העמידה; אחת מהן בדקה אם יש לו כינים, וכולן צעקו עליו בגרמנית קלוקלת. אורגיה בסגנון נאצי, שלא נראתה נעימה במיוחד מבחינתו של הגבר.

"המבטא הגרמני שלהן לא כל כך משכנע, מה?" אמרתי.

"אתה יודע מי האיש הזה?"

"אני לא מזהה את הישבן שלו, לצערי."

סטודארד נקב בשמו של פוליטיקאי בריטי בכיר. "הוא רוצה שנחקור איך הווידיאו הזה דלף לרשת. הוא מנסה להשיג צו מניעה כדי להסיר אותו מהאינטרנט. לטענתו, זה פוגע בפרטיות שלו."

הסתכלתי מקרוב יותר. "כתוב כאן שצפו בו כבר מיליון וארבע מאות אלף פעמים..."

"כן, כן. הוא איש אוקספורד, אתה יודע?"

"לא, לא ידעתי. לדעתי, הָאל..."

"ברוּפי יכול לעשות את זה מתוך שינה," הוא אמר. ברופי היה אחד החוקרים הבכירים שלנו. "בזבוז זמן, אם תשאל אותי, אבל למה שאני אדחה את הלקוח."

"אולי ברופי יוכל למצוא גם חומר על המנכ"ל הזה שרוצים להשתלט על החברה שלו."

הוא הוריד את הכיסא למצב מאונך. "לא, ניקי, אתה המספר החזק שלנו. אל תגיד לי שגם התיק הזה נראה לך בעייתי מבחינה אתית?" הוא העביר את אצבעותיו ברעמתו הכסופה.

"לא. אבל השאלה היא אם זה יכול לחכות. אני לוקח כמה ימי חופשה כדי לטפל בעניינים אישיים."

"אה, באמת?"

"כן, משפחה וכאלה."

הוא הביט בי בציפייה.

לא אמרתי כלום, רק החזרתי לו מבט.

הוא רצה פרטים, כמובן, אבל לא התכוונתי לספר לו שום דבר שלא הייתי חייב לספר.

הוא הוריד את מבטו אל המשטח המצוחצח של השולחן והניד בראשו, מהורהר. "המשפחה שלך," אמר. "אבא שלך, ועכשיו אחיך... אתה בטוח שאתה לא צאצא של בית אטראוס?"

"סליחה?"

"בהכרח עולה המחשבה אם אין פה איזו קללה שרודפת את המשפחה."

"מה אתה יודע על אחי?" שאלתי.

הטלפון זמזם. קולה המתנגן של אליזבת, פקידת הקבלה, נקב בשמו של מטלפן שמתעקש לדבר איתו מיד.

קמתי כשג'יי הרים את השפופרת. אצבעו הארוכה והמחודדת ריחפה מעל כפתור השלוחה. "אני רק יודע שהמצב לא נראה כל כך טוב, נכון?" אמר, ואז לחץ על הכפתור וקיבל את השיחה.

הערת הסיום של סטודארד היתה כמו בעיטה בבטן.

"המצב לא נראה כל כך טוב." מה זאת אומרת?

כנראה הוא התכוון לומר שאין הרבה סיכויים למצוא את רוג'ר. אבל איך הוא יודע? חוץ מזה, מי סיפר לו שרוג'ר נעלם?

היתה לי הרגשה שג'יי סטודארד יודע משהו שלא ידוע לי. ידעתי שהוא מקושר יותר מכל אדם אחר ושומע הכול הרבה לפני כולם.

אבל משום מה הוא רצה להבהיר לי שהוא יודע.

עמדתי במסדרון מחוץ למשרד שלו ולרגע חשבתי להסתער בחזרה פנימה, לתלוש לו את השפופרת מהיד, להצמיד אותו לקיר ולשאול אותו מה ידוע לו לכל הרוחות. אבל איכשהו הצלחתי לכבוש את הדחף הזה ולהירגע. יש דרכים אחרות, טובות יותר, לגלות את מה שאני רוצה לגלות.

אחת מהן היתה פרנק מוֹנטֶלוֹ, בחור מפרברי מרילנד ששירת בבולשת לפני הרבה זמן. טיפוס מחוספס, אבל מועיל בנסיבות מסוימות. פרנק כינה את עצמו סוכן מידע. כזה שישיג לך כל מספר טלפון חסוי אם אין לך זמן או זכות להשיג אותו באמצעות צו בית משפט. הוא התחיל לעסוק בתחום בזמן שהיתה רק חברת טלפון אחת. מאז הוא צבר קשרים מסועפים בכל ספקי הטלפוניה העיקריים, כולל וֶרַייזן, AT&T וטי-מוֹבַּייל. אף פעם לא שאלתי אותו איך הוא משיג את המידע הזה. ממש לא רציתי לדעת.

ברגע שחזרתי מלוס אנג'לס, אחרי שגיליתי את הכסף בבטן המטוס, התקשרתי אל פרנק וביקשתי ממנו למצוא למי שייך מספר הסלולרי שוודי נתן לי בנמל התעופה. הוא דרש ממני מחיר מופקע ואמר לי שזה ייקח יום-יומיים.

עכשיו התקשרתי אליו שוב.

"סבלנות, חבוב," הוא אמר בקולו המחוספס והעמוק. "העוזרת שלי לא הגיעה לעבודה אתמול."

"אני לא מתקשר בנוגע למספר ההוא," אמרתי. "יש לי עוד משימה."

"נשמע."

נתתי לו את מספר הסלולרי של רוג'ר, שדפי הפירוט שלו לא נמצאו במגירות בחדר העבודה, וביקשתי ממנו לשלוח לי אותם באי-מייל. שיערתי שאם אחי טרח להסתיר את פרטיו של הסלולרי הזה, בטח יש בהם משהו מועיל. או לפחות משהו שהוא רצה להסתיר.

פרנק נקב במחיר גבוה עוד יותר.

"אין הנחה על כמויות?" שאלתי, ופרנק צחק מכל הלב. כלומר אין.

יצאתי לקנות כוס קפה, וכשחזרתי מצאתי את דורותי דובאל בחדר שלי. היא היתה שרועה בכורסת המנהלים שלי, עם הרגליים על השולחן, בנעליים בצבע אפרסק עם עקבי

סיכה ופתח בחרטום.

"איך מקבלים משרד כזה?" שאלה.

"מלקקים לאנשים הנכונים."

"אז מזל שיש לי רק עמדת עבודה," מלמלה. "אתה יודע, מדהים מה אפשר למצוא על אנשים בימינו. אני לא מצליחה להחליט אם זה מדליק או מפחיד. אולי שניהם."

"הצלחת לשחזר את המחשב?"

"זה ייקח שעות, חמוד. המון שעות. בינתיים עסקתי קצת בכריית מידע."

"תספרי."

"מה דעתך על מרשמי התרופות של אחיך?"

"את רצינית?"

"רצינית כמו התקף לב."

"איך השגת אותם?" אמרתי בהתפעלות.

היא צחקה. "עניין זדוני ביותר. כל רשתות בתי המרקחת הגדולות מוכרות את נתוני המרשמים שלהם לשתי חברות - רשתות מרשמים אלקטרוניות, ככה הן נקראות. בעיקרון, המטרה היא להגן על המטופל, אבל אתה יודע מה עומד באמת מאחורי זה." היא שפשפה שלוש אצבעות זו בזו - הסימן האוניברסלי לכסף. "בן אדם, הכול מקוון עכשיו."

"הגנה מצוינת, מה?"

"כן, ברור. אז עד כמה אתה רוצה לדעת על אחיך?"

"על מה את מדברת?"

"על ויאגרה, לדוגמה."

"הוא לקח ויאגרה, מה?"

היא הצליבה את קרסוליה. אצבעות רגליה היו מעוטרות בלכה בצבע אפרסק.

"לא בטוח שאני רוצה לדעת פרטים על חיי המין של רוג'ר ולורן."

"אולי זה לא קשור ללורן," אמרה.

שילבתי את זרועותי. "למה את חושבת ככה?"

היא הורידה את רגליה ארצה וגחנה קדימה.

"כי לפני שבעה חודשים אחיך מימן למישהי הפלה."

בהיתי בה במשך כמה שניות. "וזאת לא היתה לורן, אני מניח."

היא הנידה את ראשה לשלילה.

"איך את...?" המילים גוועו בפי. הייתי המום.

לא חשבתי שמידע כלשהו על אחי יוכל להפתיע אותי, אבל התגלית הזאת הימממה אותי לגמרי. יתרה מזאת, היא העציבה אותי. חשבתי על לורן, שמעריצה אותו כל כך, שאוהבת אותו, אם כי אף פעם לא הבנתי למה בדיוק. חשבתי על גייב. נזכרתי בחשד שלו שאביו בגד באמו, ותהיתי אם ילדים פשוט רואים דברים בצורה ברורה יותר. מכיוון שהוא בן יחיד, יש לשער שגייב בוחן את הוריו בעיני רנטגן ממש.

היא פלטה אנחה מהורהרת ודיברה בשקט. "אתה יודע שרשומות רפואיות הן לא באמת חסויות."

"אבל הפלות... לפעמים אנשים משלמים במזומן כדי לשמור על פרטיות, לא?"

"מתברר שהיו סיבוכים. ככה גיליתי את הרשומות - האישה הגיעה מהמרכז לתכנון ילודה במסצ'וסטס לבית החולים הכללי בבוסטון, ושמו של אחיך תועד כמבוגר מלווה."

"מי האישה?"

"שם מצחיק. קֶנדי משהו." היא הביטה ברשימות שלה. "קֶנדי דופּוֹנט."

"וגילית פרטים כלשהם עליה?"

"עדיין לא."

"את חושבת שזה שם אמיתי?"

"נשמע לי כמו שם של חשפנית."

"את יכולה להמשיך לבדוק את זה? במאגרי המידע הרגילים - אַקיוּרינט, אוֹטוֹטרֶק, לֶקסיסנֶקסיס - תראי מה תמצאי עליה, על הרקע התעסוקתי שלה וכל זה."

"בחייך, ניק, ברור שאני אבדוק."

"אני מעריך את זה מאוד."

"אתה חושב שאשתו יודעת?"

"ספק רב."

"בת הזוג היא תמיד האחרונה שיודעת, מה? אתה מתכוון לספר לה?"

היססתי ולבסוף הנדתי את ראשי לשלילה. "אני לא חושב שיש טעם. זה לא קשור למה שקרה לו."

"אתה בטוח?"

"יש לה מספיק בלגן בחיים. יכול להיות שהיא איבדה את בעלה. חבל להקשות עליה עוד יותר."

"אז אולי חבל שסיפרתי לך?"

"לא, ברור שהיית חייבת לספר לי," אמרתי, מופתע מכך שהעלתה את הרעיון בכלל. "אני חייב לדעת הכול על אחי. גם דברים שהייתי מעדיף לא לדעת."

"ניק," אמרה, "אי-אפשר לדעת הכול. לא משנה עד כמה אתה חוקר טוב, לא משנה כמה מאגרי מידע תבדוק, לא משנה כמה עמוק תחפור. פשוט אי-אפשר להכיר בן אדם עד הסוף."

"את יותר מדי חכמה בשביל המקום הזה," אמרתי.

כשלמדתי במכללה, עבדתי בקיץ במקינזי ושות', חברה גדולה לייעוץ עסקי. למעשה לא הייתי אמור להתקבל לעבודה הזאת. היא נשמרה בדרך כלל לתלמידי תואר שני או לדוקטורנטים, ולא לתלמידי תואר ראשון, אבל הבוסית ששכרה אותי חשבה כנראה שוויקטור הלר - הנסיך האפל של וול סטריט ואיש הכספים הנמלט - יזרוק איזה ג'וב גדול לכיוון שלה. מה שלא קרה, כמובן.

הייתי חלק מצוות שטיפל ביצרן נעלי ספורט שלא היה מרוצה מהמכירות שלו, ולכן הייתי צריך לראיין את כל מי שרק אפשר ולהכין מצגת מקיפה להנהלה הבכירה. התעניינותה של הבוסית שלי התמקדה משום מה ב"שומרי הסף" וב"מקבלי ההחלטות" בחברה, ולאו דווקא בשאלה עד כמה נעלי הספורט שלהם גרועות. היא דרשה ממני להכין מטריצת החלטות ולצבוע את שמות שחקני המפתח בצבעים מוגדרים: בצבע ירוק את אלה שמעוניינים להמשיך להשתמש בשירותי הייעוץ שלנו, ובצבע אדום את המתנגדים לכך. תוך כדי העבודה על המצגת, היא לחצה עלי בלי הרף ללכלך על אחד ממנהלי המחלקות ולהדגיש את כל הבעיות במחלקה שלו.

ניסיתי להתווכח איתה. הרי המנהל הזה היה בסדר גמור. עד שאחת העמיתות שלי, אישה מקסימה, שחורת שיער, שלמדה מנהל עסקים בטאק שבדרטמות ושאיתה יצאתי באותו הקיץ, הסבירה לי מה קורה.

התברר שהמנהל המסוים הזה נהפך ל"שם אדום" כי הוא סבר שיועצים כמונו הם בזבוז זמן אדיר, והבוסית שלי רצתה להחליש אותו.

אז עשיתי את מה שהתבקשתי לעשות. השלמתי את המצגת והבלטתי כל שגיאה וכל החלטה שגויה שהוא עשה אי-פעם.

זמן קצר אחרי זה האיש פוטר.

הבעיה נפתרה.

ואז הבנתי שייעוץ עסקי זה לא בשבילי. אבל להעמיד פני יועץ ולדבר כמו יועץ - מתברר שמערך הכישורים הזה יכול להועיל לא פעם.

התקשרתי ללורן ודאגתי שישאירו לי תג אורח בדלפק הקבלה במבואה של גיפורד תעשיות. עכשיו הייתי יועץ עסקי מחברת בֵּיין ושות', או כך לפחות נאמר בניירת שהבאתי איתי.

התג הזה יאפשר לי להיכנס למשרדים ולהסתובב שם בלי שום פיקוח.

הגעתי לבניין המפואר של גיפורד רק בשעות אחר הצהריים המוקדמות. קיוויתי שאצליח לצאת מהעבודה הרבה קודם, אבל לא יכולתי לזנוח סתם ככה את התיקים שעבדתי עליהם. הייתי חייב להעביר אותם לחוקרים אחרים בסטודארד, להסביר להם לאיזה שלב הגעתי ואילו סוגיות נותרו פתוחות. נאלצתי גם להתקשר ללקוחות, להודיע להם שאני

יוצא לכמה ימי חופשה מסיבות משפחתיות, שלא פירטתי מהן, ולהבטיח להם שהם נמצאים בידיים טובות. בסוף נאלצתי גם לענות על אי-מיילים ולכתוב כמה חדשים. אני לא זוכר מה עשינו לפני שהומצא האי-מייל, אבל אין ספק שהוא נהפך לקללת המשרד המודרני.

עדיין הייתי המום מהפרטים שדורותי מצאה על רוג'ר. מהעובדה שניהל רומן; שלקח את המאהבת שלו למרפאת הפלות; שבגד בלורן, האישה הנפלאה הזאת שמצא במזל גדול כל כך. הרי אחי לא היה בדיוק בראד פיט או ג'ורג' קלוני. אני זוכר שפעם קראתי איזו ידיעת רכילות הוליוודית על בעלה של דוגמנית-על שנתפס כשהוא בוגד בה, וחשבתי, **מה קורה לך, בחור? אתה נשוי לאחת הנשים הנחשקות בעולם. מה עוד אפשר לרצות?** בדיוק ככה חשבתי גם עכשיו.

כרווק אני מודה שהבנתי את הדחף. כשהיינו ילדים, היתה לנו מין בדיחה כזאת - **שמעת שפלייבוי הוציאו עכשיו גרסה לגברים נשואים? בכל חודש מופיעה בעמוד האמצע אותה אישה.** אבל יש הבדל בין משיכה למישהי אחרת לבין מימוש המשיכה הזאת.

נדמה לי שקיוויתי, באיזשהו רובד עמוק מאוד של התת-מודע שלי, שחקירת ההיעלמות של אחי תחשוף לפני איזשהו פן יפה שלו שלא הכרתי, וכך אלמד סוף-סוף להעריך אותו.

בשום אופן לא ציפיתי למצוא דברים שרק יגבירו את הבוז שחשתי כלפיו.

רוג'ר עבד באגף לפרויקטים מיוחדים ביחידת הפיתוח של גיפורד תעשיות. האגף מנה שלושה עורכי דין ומזכירה אחת, משותפת לשלושתם. כשנכנסתי לשם עכשיו והעברתי מבט מהיר על המשרדים שלהם, הרגשתי שהאגף לפרויקטים מיוחדים הוא מין מובלעת מבודדת בחברה. הוא היה דחוק באיזו פינה נידחת של המחלקה המשפטית, בקומה הרביעית, בחדרים זהים, קטנים וצפופים, שעל הקירות שלהם לא היה שום דבר חוץ ממודעות משעממות עד מוות שרואים בכל משרד בעולם - מועדים שבהם אפשר לקחת ימי חופשה בהתראה מראש, קריאה נמלצת לתרום דם, ודרישה תקיפה לשמור על הניקיון במטבחון ("אנחנו לא אמא שלך!" נאמר בה). פתאום הרגשתי שהעניבה שלי הדוקה מדי.

למזכירת האגף לפרויקטים מיוחדים קראו קים הרדינג. היא היתה אישה עצורה ואפרורית, בת חמישים ומשהו, עם עיניים בולטות מאחורי משקפיים ענקיים בעלי עדשות מתכהות, שיער חום מתולתל וקצר ושפתיים קטנות והדוקות, צבועות באדום כהה. היא נראתה כמו ארנבת מפוחדת.

"שלום, קים," אמרתי. "שמי ג'ון מֶרי, מ'אבטחת מידע'." הושטתי לה כרטיס ביקור. הכרטיס הזה היה אחת הזהויות הבדויות שסטודארד ושות' סיפקה לחוקרים שלה. הוא פעל תמיד. לפי הכתוב בו, "אבטחת מידע בע"מ" היא חברה לייעוץ עסקי העוסקת בביקורת אבטחה בחברות הגדולות ביותר בארצות הברית. הכתובת שהופיעה בו היתה של סטודארד ושות', ומתחתיה היה מספר של קו טלפון, שאליזבת, פקידת הקבלה, תענה בו בנוסח המתאים במקרה הצורך.

כל תאגיד שעושה עסקים עם הפנטגון, כפי שעשו בגיפורד תעשיות, נאלץ לסבול ביקורים סדירים של מומחי אבטחה חיצוניים, שמשוטטים במסדרונות החברה, נפגשים עם העובדים, בודקים את המתקנים ואת רשתות התקשורת ומוודאים שהם עומדים בתקני האבטחה המגוחכים והפרנואידיים שהממשל דורש מכל ספק שעוסק בחומרים מסווגים. לכן קים הרדינג היתה מתוכנתת מראש לשיתוף פעולה.

היא העיפה מבט בכרטיס הביקור ואמרה, "כן, ג'ון, במה אני יכולה לעזור לך?"

"ובכן, מר גיפורד שכר את שירותינו כדי לבדוק חריגות מסוימות הנוגעות לאחד העובדים באגף שלכם. רוג'ר הלר. את בוודאי יודעת במי מדובר."

היא נראתה המומה. היא הידקה את שפתיה והביטה בי. לרגע היה נדמה לי שתכף תשאל אם אנחנו קרובי משפחה. רוג'ר ואני מעולם לא היינו דומים במיוחד, אבל מישהי כמו קים, שעבדה איתו מדי יום ביומו, אולי תבחין בקווי דמיון דקיקים.

היא רק אמרה, "אני כל כך דואגת לרוג'ר. אולי נודע לך משהו חדש?"

"אסור לי להיכנס לנושא הזה, קים, אבל אני אשמח מאוד אם תעזרי לי כמיטב יכולתך."

היא מצמצה כמה פעמים. "כן?"

"טוב, בואי נתחיל במשהו קל. אולי יש לך את פירוט שיחות הטלפון שרוג'ר ביצע או קיבל?"

קים קמה ממקומה בכבדות. נחיריה התרחבו כששאפה. "התשובה לא תשתנה גם אם תשאלו אותי אלף פעמים."

"אה, מישהו כבר שאל אותך את השאלה הזאת?"

"רק הבוקר. מהמשרד של מר גיפורד. למה יש לי הרגשה שיד שמאל לא יודעת מה עושה יד ימין?"

"מי מהמשרד של מר גיפורד?"

היא נעצה בי מבט נוקב. שפתון נמרח על שיניה.

"נורין פרוויס. ממלאת המקום של לורן הלר."

"אני מבין."

"ואני אגיד לך בדיוק מה שאמרתי לה." היא הרימה מהשולחן קופסה של פתקי הודעות, מהסוג המוכר לכולם. "כשמישהו מתקשר, אני כותבת הודעה על פתק כזה ומוסרת אותו לעורך הדין או שמה אותו על השולחן שלו אם הוא לא נמצא. ולא, אני לא כותבת את הפתק הזה עם העתק. אם אתה רוצה פירוט של שיחות הטלפון, תדבר עם הבחורות בהנהלת חשבונות."

"טוב, גם זה משהו," אמרתי. "ומצטער על הכפילות. את יכולה בבקשה להראות לי איפה נמצא החדר של רוג'ר? אני צריך להעיף מבט במחשב שלו."

"אתם באמת לא מחליפים מילה ביניכם, מה?"

"נורין בדקה גם את המחשב שלו?"

"לא. היא שאלה איפה המחשב שלו ואמרתי לה שהוא איננו. לקחו אותו ממחלקת אבטחה, לפי הוראה ישירה של מר גיפורד."

בשלב זה חלפה על פנינו אישה צנומה ומכוערת למדי, עם משקפי מתכת עבים וחליפת עסקים אפורה. קים מיהרה להגיש לה פתק הודעות ורוד, והאישה לקחה אותו מידה ואמרה, "תודה, קים." היא העיפה מבט בפתק, קימטה אותו וזרקה אותו לפח ניירות מתכתי ליד השולחן של קים הרדינג.

ואז הפנתה את מבטה אלי. "אתה מתעניין ברוג'ר?"

"נכון," אמרתי.

"מה הפעם?"

הושטתי לה את כרטיס הביקור שלי וסיפרתי לה על חברת "אבטחת מידע בע"מ". היא לחצה את ידי בחוזקה, כמו גבר.

"אתה נראה לי מוכר," אמרה.

"הרבה אנשים אומרים לי את זה," אמרתי.

המזכירה התערבה בשיחתנו. "אם אתה רוצה לדעת משהו על רוג'ר, מרג'ורי היא הכתובת שלך," אמרה והעבירה את מבטה אל האישה בחליפה האפורה. "מרג'ורי יודעת הכול על רוג'ר."

מרג'ורי חייכה והסמיקה קלות. "נו באמת," אמרה. "הוא עוד יחשוב שהיה בינינו רומן."

"אני אמרתי דבר כזה?" אמרה קים, העבירה את מבטה אלי וחזרה על שאלתה. "אני אמרתי דבר כזה?"

"לא, ממש לא," אמרתי.

"לא אמרתי שום דבר כזה," אמרה קים והנידה את ראשה באטיות. "אבל רוג'ר תמיד אמר לי שאם הוא לא כאן ואני צריכה לדעת משהו על עסקה שהוא עובד עליה, שאני אפנה ישר למרג'ורי."

מרג'ורי משכה בכתפיה ואמרה, "נחמד מאוד, אבל קצת מוגזם." ובכל זאת חייכה בעונג בלתי-מוסתר.

"בחייך, מותק," אמרה לה קים. "רוג'ר תמיד אמר - גם אם מרג'ורי לא תדע, היא תברר לך צ'יק צ'ק. למה את חושבת שהוא קרא לך 'הספרנית'?"

"למה אתה מתעניין כל כך בפרויקטים שרוג'ר טיפל בהם?"

"אני רק ממלא הוראות," אמרתי. למרג'ורי אוגונובסקי לא היה חדר משלה אלא רק עמדת עבודה, ולכן ישבנו בחדר של רוג'ר.

החדר הזה ממש לא תאם את הציפיות שלי. חשבתי שהמשרד של רוג'ר יהיה מפואר לפחות כמו חדר העבודה שלו בבית. שיהיה על הקיר איזה ציור סוסים של ג'ורג' סטאבס. אולי אפילו תדפיס עתיק של ברודית גמדית, מעשה ידיו של ג'ון ג'יימס אוֹדוּבּוֹן חובב הציפורים. אבל החדר היה זעיר ומדכא, בלי שום סממנים אישיים. לא היתה בו כורסת מנהלים מסוגננת אלא רק כיסא משרדי שנראה כאילו נקנה בחנות עודפים קטנה.

לא היה מחשב על השולחן.

"למה ביקשו ממך לבדוק את הפרויקטים שלו?" שאלה. "זה קשור להיעלמות שלו?"

"את יודעת משהו על ההיעלמות שלו?"

"לא ענית לי על השאלה."

לא התחשק לי להיכנס לעימות, ולכן אמרתי, "זאת ההנחה הבסיסית שלנו. מה תוכלי לספר לנו על כך, מרג'?"

"מרג'ורי, בבקשה. אבל אני לא מבינה, אם אתה עובד בשביל לילנד גיפורד, אתה יודע בדיוק על מה רוג'ר עבד."

שתקתי רגע. היא צדקה. החלטתי לנדב קצת מידע. "מר הלר שלח לאשתו אי-מייל ובו ציין שאם יקרה לו משהו, את תדעי למה זה קרה."

"באמת?"

הנהנתי.

"אני יכולה לראות את האי-מייל הזה?"

"אני חושש שאין אפשרות כזאת."

"מה הוא אמר על... על מה שעלול לקרות לו?"

"אני משער שהוא שוחח איתך גם על זה."

"אתה לא מוכן להגיד לי מה הוא כתב?"

"זו בדיוק הבעיה, שהוא לא כתב שום דבר נוסף. יש לך מושג לְמה הוא התכוון?"

פניה היו גבריים וחסרי כל חן. שיער חום לא ארוך ופוני ישר, בלי שפתון ובלי שום איפור. אפילו החליפה האפורה שלה היתה גברית. היא נראתה פיקחית מאוד ועניינית, חסכנית במילים ובתנועות.

היא מצמצה במהירות. "למרות מה שקים אמרה, הוא לא סיפר לי הכול."

"אבל הדברים שהוא סיפר לך בוודאי עוררו בך דאגה לשלומו." זה היה סתם ניחוש פרוע. היה ברור לי שהיא גאה ביחסיה המיוחדים עם רוג'ר, ששיערתי שלא היה בהם שום דבר מיני. אולי הוא חלק איתה את סודותיו דווקא בגלל הענייניות שלה.

"הוא סיפר לי מעט מאוד על זה."

"על מה?"

"על מה שהוא גילה."

חיכיתי, ומכיוון שלא המשיכה, שאלתי, "מה הוא גילה?"

"מר מרי, יש לך מושג במה רוג'ר טיפל?"

"את יכולה לקרוא לי ג'ון," אמרתי. "ולא, אני לא יודע בדיוק במה הוא טיפל."

"עבדנו בעיקר על מיזוגים ורכישות עם צוותי פיתוח עסקי, בדקנו את הספרים, עברנו על גיליונות רווח והפסד, מגמות ותשואות, הכרה לצורכי מס."

הרבה זמן לא הוצפתי במלל עסקי כזה. מאז העבודה שלי במקינזי, למעשה. לכן לקח לי כמה שניות לתרגם לעצמי את הדברים, ואז אמרתי, "אתם קונים חברות."

"במילים פשוטות - כן. אני רק עורכת דין זוטרה, ואני עוזרת לרוג'ר. אני חייבת לומר שרוג'ר הלר הוא האדם הפיקח ביותר שפגשתי בחיי. פשוט גאון בעסקאות איגוּח. ולצערי, הוא אף פעם לא זכה פה להערכה שמגיעה לו. אנשים הרבה פחות מוכשרים ממנו קודמו מעל ראשו. כבר היה מגיע לו להיות יועץ בכיר או מנהל כספים ראשי. או לפחות מנהל מחלקת מיזוגים ורכישות העולמית. אבל הוא כאילו קפא במקום."

"ולמה זה קרה, לדעתך?"

"אולי מפני שהוא פיקח מדי. מפחיד אנשים."

"באמת?"

היא הנהנה ודחפה את גשר משקפיה במעלה אפה. "הוא תמיד אומר בדיוק מה שהוא חושב. בלי שום מסננת. אפשר להגיד שרוב האנשים לא מסתדרים איתו. הוא נראה להם חסר הומור. אבל רוג'ר ואני - אנחנו מסתדרים נהדר. הוא דורש מכל אחד את המקסימום, ואני מספקת לו את המקסימום. הוא מצפה לשלמות, לא פחות מזה, ואני..."

"ואת סיפקת לו את זה."

"בדרך כלל אני לא טועה. הוא יודע שהוא יכול תמיד לסמוך עלי." היא חייכה. "אני מתעדת הכול. בהתחלה הוא קרא לי 'ספרנית היַעַץ' ואחר כך רק 'הספרנית', בקיצור. תמיד הסתדרנו נהדר."

"הוא סמך עלייך."

"אני חושבת שכן."

"אז מה הוא סיפר לך?"

הרגשתי שהיא נעשית נינוחה יותר במחיצתי. "הוא אמר שהוא מצא משהו בספרים של אחת החברות. במהלך בדיקת הנאותות. משהו 'מטריד', ככה הוא אמר."

"מה זה היה?"

"הוא לא פירט. אבל הוא אמר שהוא מצטער שהוא ראה את זה בכלל. שהוא פוחד. שהוא חושש לחייו."

"אני לא כל כך מבין. אם הוא גילה משהו 'מטריד', למה הוא חשש לחייו?"

"הוא... הוא השאיר עקבות, כנראה. כאמור, הוא לא סיפר לי הכול. אבל הוא רמז שהוא צלצל אליהם, שהם הבינו ממנו שהוא עלה על זה."

"למי הוא התקשר?"

"לחברה שהוא בדק. זאת שעשתה את הדבר המטריד שהתגלה לו."

"את יכולה לשער מה היה הדבר הזה?"

"מעשה שחיתות, כנראה."

"אבל למה הוא התקשר אליהם?"

היא הנידה את ראשה. "כדי לברר פרטים, כנראה. הוא בן אדם כזה, אתה מבין? תמיד חייב להקפיד על קוצו של יוד. אולי לכן הסתדרנו כל כך טוב."

התחשק לי מאוד להגיד משהו, אבל ריסנתי את עצמי בכל הכוח. כמעט נשכתי לעצמי את הלשון.

היא המשיכה, "אתה יודע, אבא שלו הוא איש הכספים המפורסם הזה, שנמלט ואחר כך נעצר ונשפט. שמעת פעם על ויקטור הלר? יכול להיות שהוא כבר מת, אני לא יודעת, או שהוא עדיין בכלא. אבל היתה לי הרגשה שכל העניין הזה הציק לרוג'ר. כלומר, הוא לא אהב לדבר על אבא שלו. פעם נסענו יחד לנמל התעופה דאלֶס, ותוך כדי נסיעה העזתי לשאול אותו על אבא שלו. חשבתי שאחרי זמן רב כל כך שאנחנו עובדים יחד כבר אפשר לדבר על זה. הוא אמר שאבא שלו היה אדם מבריק, שאף אחד לא הבין אותו ושהוא לא היה צריך להגיע לכלא. מנעימת הקול שלו הבנתי שהנושא הזה לא נעים לו, ולכן עברתי מהר לנושא אחר. רק אחר כך עלה על דעתי שלא הבנתי בדיוק למה הוא התכוון, אתה יודע? מה זאת אומרת שאבא שלו לא היה צריך להגיע לכלא - שחבל שהוא עבר על החוק? או שהמעשים שלו לא הצדיקו מאסר? כאמור, לא הבנתי, אבל לא יכולתי לשאול."

"הממ," אמרתי. לא ידעתי מה עוד לומר.

"ובהזדמנות אחרת הוא אמר לי במין הערת אגב מבודחת, בנוגע לישויות בעלות זכויות משתנות שראה במאזן של אחת החברות - 'את יודעת, בשוק טוב זה נקרא הנדסה פיננסית. בשוק רע זה נקרא הונאה.' לא הבנתי למה הוא התכוון בדיוק."

מכיוון שגם אני לא הבנתי, אמרתי, "כלומר, היה קשה להבין אם הוא רואה את זה בעין יפה או לא?"

היא שתקה זמן ארוך למדי. "קשה לי להסביר אפילו למה אני עצמי מתכוונת."

"אבל את אומרת שהוא הזדעזע ממשהו שהוא מצא בספרי החברה - איזו חברה אמרת שזו היתה?"

"לא אמרתי."

"אז איזו חברה זו היתה?"

היא שתקה זמן ארוך עוד יותר. "אני לא יכולה לנקוב בשמה."

"זה חשוב במיוחד," אמרתי.

"אני מבינה, אבל על חלק מהרכישות שעשינו אסור לי לדבר."

"כלומר, זו חברה שגיפורד תעשיות רכשה לאחרונה."

"אני לא יכולה לומר."

"זה לא כל כך עוזר לי."

"אני יודעת. צר לי, אבל אני חייבת לפעול על פי החוקים כאן."

שתיקה יכולה להיות לפעמים הנשק החזק ביותר של החוקר, ולכן הבטתי בה במשך זמן ארוך ולא אמרתי כלום.

אבל הנשק לא תמיד פוגע במטרה. היא העיפה מבט לאחור, השפילה את עיניה והרימה שוב את מבטה. לבסוף אמרה בשקט, "אני רק יכולה להגיד לך שרוג'ר היה מפוחד."

"אני מבין."

"אתה יודע," אמרה, "אתה באמת נראה לי מוכר."

עד שהגעתי לג'ורג'טאון כבר כמעט ירד הערב. נכנסתי בהילוך אחורי למקום חניה ברחוב ווטר, ליד גדר רשת. כמה מאות מטרים משם נהפך רחוב ווטר לרחוב K. גדות הפוטוֹמֶק במקום הזה לא נראו בדיוק כמו גלוית נוף. לא היו כאן עצי דובדבן פורחים או מבנים מרהיבים כמו אנדרטת ג'פרסון. רק תלוליות עפר גדולות, מכולות משרד ובתי שימוש ניידים. כבר שנים שהעירייה מנסה לבנות פארק על שפת הנהר, במקום ההרס והעזובה שהותירו אחריהם בתי החרושת הנטושים והמגרשים לחלקי מסילות ברזל ורכבות. המשרפה הישנה כבר נהפכה למלון ריץ-קרלטון, ואולי ביום מן הימים יהיה כאן גם פארק. אבל כרגע עדיין שרר כאן בלגן פרוע, מכוסה עשבים ואשפה, מתחת לכביש המהיר וַייטהֶרסט. כישלון עירוני מובהק.

הסלולרי שלי פלט ארבעה צפצופים דקים - התראה על מסרון שהגיע.

דו"ח איכון ממכשיר העיקוב הלווייני שמרלין שלח בתוך חבילה לאיזי-אוֹפיס, כתובת-הדֶמֶה של טראוורס פיתוח בארלינגטון שבווירג'יניה. בהודעה נאמר שהמכשיר הגיע לכתובת, ובקישור למפה של גוגל ראיתי נקודה אדומה מהבהבת שציינה את מיקום המכשיר כרגע.

הדיווח הזה לא חידש לי כלום. הכתובת הזאת כבר היתה בידי, כמובן.

עליתי על הגשר להולכי רגל שמוביל לסמטת קיידי וחציתי אותו לעבר המסעדה שבה לורן ורוג'ר אכלו את הארוחה האחרונה שלהם. מסעדה יפנית ברחוב שלושים ושלוש, שנקראת אוג'י-סאן.

אחר כך שחזרתי את מסלול ההליכה שלהם מהמסעדה לאורך סמטת קיידי, אל הגשר להולכי רגל ומשם לאורך רחוב ווטר אל המכונית שלהם.

עמדתי שם במשך כמה דקות והרהרתי. האמר שחור עבר לידי. בעיראק השתמשנו בהאמרים M1114 ממוגנים כרכבים משימתיים, מצוידים במערכות כיבוי, מיגון מפני מטענים חלולים ועמדות להצבת מקלעים ומטולי רימונים. גם מיזוג האוויר היה לא רע. אבל מעולם לא הבנתי מה הטעם לנסוע ברכבים כאלה בעיר, אפילו בדגם אזרחי. ממה חוששים האנשים שנוהגים בהם, מרקטות נגד טנקים בג'ורג'טאון?

לורן אמרה שירד גשם בליל התקיפה. יש לשער שלא היתה חניה בשפע. המסעדה לא מציעה שירותי חניה, אבל יש חניון סמוך. אם כך, למה רוג'ר חנה ברחוב ווטר שבמורד הגבעה?

הוא לא היה קמצן. מי שגדל באחוזה בבדפורד לא נהיה גוזר קופונים. לכל היותר מפתחים איזושהי אדישות לכסף כשרואים מה כסף מסוגל ולא מסוגל לעשות. אבל אחי, להבדיל ממני, ירש מוויקטור הלר את הקיבעון החולני בכל הנוגע לעושר. הוא אהב להפגין את העושר שלו. הוא היה חייב לקנות את המכונית המהודרת ביותר ואת המטבח החדיש והמשוכלל ביותר. אדם כמוהו לא היה שש להחנות את המרצדס שלו בזוהמה של

רחוב ווטר, מתחת לכביש המהיר, בין קבצנים ובקבוקים שבורים, במרחק הליכה ארוכה בלילה גשום.

לא הצלחתי להבין את זה.

חשבתי שוב על המשפט שלורן זכרה מליל התקיפה. "למה אותה?"

הוא לא אמר **"מה אתה רוצה?"** או **"תעזוב אותה!"**

אלא **"למה אותה?"**

כאילו התכוון, "למה אתם תוקפים אותה כשבעצם אתם רוצים אותי."

או משהו כזה.

הסתכלתי בשעון, המשכתי להרהר במשפטים האחרונים שאחי אמר באותו ערב ופסעתי לאורך רחוב ווטר לעבר גשר קי. אני אוהב את הגשר הזה. את קשתות הבטון הגבוהות, את המשולשים שנוצרים ביניהן. אפילו את האירוניה הטמונה בכך שכדי לבנות את הגשר על שם פרנסיס סקוט קי, שכתב את ההמנון האמריקאי, נאלצו להרוס את הבית של פרנסיס סקוט קי. או אולי הרסו אותו כדי לבנות את המפגע המכוער הזה שנקרא כביש וייטהרסט.

שש דקות נמשכה ההליכה אל הכספומט שבו ביצע רוג'ר את משיכת המזומנים. מכשיר שפועל כל היממה, משובץ בקיר לבנים ליד תחנת דלק. בלי שום קירות או גג. בחורה גבוהה השתמשה בו עכשיו - בגדים שחורים ושיער פלטינה שהזדקר מלפנים כמו כרבולת של תרנגול. חלק מהשיער היה צבוע בכתום ובכחול - קטע פאנקיסטי או שהיא היתה בדרך לנשף מסכות. היא הסתובבה והביטה בי. כנראה עמדתי קרוב מדי אליה וזה עצבן אותה.

התרחקתי כמה צעדים וסקרתי בינתיים את השטח: תחנת דלק נידחת שפתוחה כל היממה, ולפי השלטים שעליה מכרה גם מאפים טריים, את המשקאות הכי קרים בעיר וגם סיגריות וכרטיסי לוטו. התדלוק היה בשירות עצמי.

האמר שחור חלף בכביש. אותו האמר שעבר לידי ברחוב ווטר? לרגע עברה בי המחשבה שאולי עוקבים אחרי. שיננתי את המספר של לוחית הרישוי.

שיערתי שהתוקפים הכניסו את רוג'ר לתוך רכב והסיעו אותו לכספומט. למה? לא ידעתי בדיוק. מהמקום שבו עמדתי ראיתי את הכניסה לגשר קי, שעובר מעל הפוטומק ומוביל אל וירג'יניה, אל פארקווֵיי, בֶּלטוֵויי ועוד כמה כבישים מהירים. כך שהכספומט הזה הוא מקום לא רע לעצור בו בדרך אל מחוץ לעיר.

לבחורה שהשתמשה בכספומט ממש לא בער לסיים את ענייניה. התקרבתי. הנעליים שלי גרסו ערימה קטנה של חצץ דק, שבעזרתו נוהגים לספוג כתמי דלק. היא הסתובבה, העיפה בי מבט, שלפה סוף-סוף את הכרטיס שלה ואת הכסף והסתלקה במהירות.

קיר הלבנים משני צדי הכספומט היה מכוסה בגרפיטי. למיטב זיכרוני היה זה בניין מהמאה התשע-עשרה שהיה פעם תחנת רכבת גדולה. הנחתי שכבר הפכו אותו לבניין משרדים או לבית דירות.

מעל צג הכספומט היתה עדשה של מצלמת טלוויזיה במעגל סגור - זו שהקליטה את רוג׳ר והבחור עם האקדח. כשנעמדתי ליד הכספומט, הסתובבתי רגע וראיתי הונדה ישנה נכנסת לתחנת הדלק ונעצרת ליד אחת המשאבות. בהנחה שרוג׳ר והחוטפים שלו הגיעו מרחוב ווטר, שיערתי שהם נכנסו מרחוב M מפני שרחוב ווטר הוא כביש ללא מוצא.

אחרי הביקור בכספומט הם יכלו לעלות ישר על גשר קי. אבל הם יכלו לצאת גם דרך ווייטהרסט. כשסובבתי את הראש, הבחנתי במשהו על גג המכולת שבתחנה: מצלמת אבטחה נוספת. מצלמה חסינת מזג אוויר, כמו שקוראים לזה, מחוברת לזרוע פלדה. היא היתה מכוונת אל הכספומט.

איש השירות בתחנת הדלק עמד בתוך ביתן סגור, מאחורי פלקסיגלס חסין קליעים, והחליף את סליל הנייר בקופה הרושמת. גבר נמוך קומה, בשנות החמישים לחייו, אולי ממוצא פקיסטני, עם שיער שחור, משקפיים עם מסגרת מתכת והבעה זועפת. בגלל החולצה המכופתרת והעניבה שיערתי שהוא לא רק איש שירות אלא הבעלים של התחנה. תג שֵם שחור היה צמוד לחולצתו הלבנה ועליו השם מר יוניס.

מר יוניס נראה כאדם שדורש יחס של כבוד.

"סלח לי, מר יוניס," אמרתי.

הוא הביט בי בחשדנות. "כן?"

"אולי תוכל לעזור לי." המשכתי בנעימת קול עניינית. "לפני יומיים שדדו אותי שם, ליד הכספומט. שני בריונים לקחו לי את הכסף, את התיק, הכול."

הוא הניד את ראשו לשלילה וחזר לעסוק בהחלפת הסרט בקופה. "אין לי מושג."

בטח, חשבתי. הוא פוחד להסתבך בפשע שלא קשור אליו רק מפני שזה קרה בשטח שלו. אבל הכספומט באמת נמצא בשטח שלו? הרי הוא שייך לבנק. וקיר הלבנים הוא חלק מבניין ששייך כנראה לאוניברסיטת ג'ורג'טאון, שהיא בעל האדמות הגדול ביותר כאן באזור. אז למה מצלמת האבטחה שלו מכוונת לשם?

בגלל הגרפיטי, שיערתי. ילדים עם תרסיסי צבע מלכלכים את הקיר שנמצא לו מול העיניים כל היום. כנראה זה מעלה לו את לחץ הדם לרמות מסוכנות.

"השוטרים לא מוכנים לעשות שום דבר," אמרתי. "הם לא מתייחסים לזה בכלל."

הוא רטן, מולל את גליל הסרט וניסה להשחיל את הנייר למקום המתאים.

"אתה יודע מה הם אמרו?" המשכתי. "הם אמרו לי לעזוב את זה ודי. ממש לא מעניין אותם. הפשע מציף את העיר הזאת, והשוטרים לא מוכנים להזיז את התחת השמן שלהם."

הוא הניד את ראשו והבעת הזעף בפניו העמיקה. הוא סגר את מגירת הקופה והרים את מבטו. "בושה וחרפה," הסכים איתי.

בן אדם שמתקין מערכת אבטחה מתוחכמת כל כך בוודאי לא נותן אמון רב במערכת אכיפת החוק. בוודאי נוטר לה טינה עמוקה.

ממש חומר ביד היוצר.

"הבריונים האלה פשוט מתפרעים להם כאן ועושים מה שבא להם," אמרתי. "למה לא? הרי הם יודעים שלא יקרה להם כלום. כמו כל הגרפיטי הזה שם על הקיר."

כמעט שמעתי נקישה קלה כשגלגל השיניים של הזעם התחיל לפעול סוף-סוף בראשו של האיש. הוא הביט בי. "המשחיתים האלה - הם קוראים לעצמם 'מתייגים'. ולהשחתה הזאת הם קוראים אמנות. ומה השוטרים אומרים לי? הם אומרים לי שאם אין תיעוד, הם לא יכולים לעשות כלום. אז התקנתי מצלמות."

"וזה לא עוזר, מה?"

"לא! כלום וחצי! אחד השוטרים אפילו אמר לי שזה חלק מחופש הביטוי!" הוא שילב את זרועותיו בכעס.

"ברור, קל להם להגיד. הם לא צריכים לחיות עם זה מול העיניים."

"בדיוק. איזו שערורייה!"

"אבל עושה רושם שהתקנת מערכת פיקוח מעולה. אינפרה אדום, רזולוציה גבוהה..."

"ומה זה עוזר לי?! אלפי דולרים, והמשחיתים האלה ממשיכים לעשות את ה'אמנות' שלהם!"

"בחיי, מעצבן. אבל אתה יודע מה, אולי המערכת הזאת הצליחה לצלם את מי ששדד אותי לפני יומיים? אולי זה אפילו אותם חבר'ה שכותבים על הקיר? אני רוצה לראות את השוטרים מתנערים מדבר כזה!"

הוא הביט בי בעיניים מצומצמות.

"אתה יודע לתפעל מכשיר הקלטה דיגיטלי?" שאל. "כי אני חייב להישאר פה, ליד הקופה."

ציוד האבטחה של מר יוניס היה נעול בארונית ציוד, ליד מדף עמוס פחיות בירה. על מדף המתכת בפנים היתה מונחת תיבה שחורה - מכשיר הקלטה דיגיטלי פשוט, של שמונה ערוצים. תצלומי הווידיאו אוחסנו על דיסק קשיח במחשב. במכשיר עצמו היה צג צבעוני זול, ארבעה-עשר אינץ'. מר יוניס הראה לי איך מחפשים את התאריך והשעה וחזר אל ביתן הפלקסיגלס כדי לשרת שני סטודנטים שרצו לקנות חפיסת מרלבורו ושישיית באדווייזר.

הארונית לא היתה עמוקה, ולכן עמדתי חצי בפנים וחצי בחוץ. לקח לי חמש דקות למצוא את הלילה שבו אירעה התקיפה. לחצתי על כפתור ההפעלה. המכשיר היה מתוכנת להקליט צילום בודד כל שתי שניות, עד הרגע שהבחין בתנועה, ואז האיץ את קצב ההקלטה לשלושים תצלומים בשנייה. מכוניות נכנסו לתמונה, הסתובבו ונעלמו. אנשים ניגשו לכספומט, לבדם, בזוגות, ומדי פעם שלושה אנשים יחד. בשניות הראשונות התנועות שלהם היו מקוטעות ופתאום הן נעשו רציפות. הרצתי את ההקלטה עד שהגעתי ל-23:00.

ב-23:06 נכנסה לתמונה מכונית מסחרית לבנה ונצמדה אל הקיר כשהחזית שלה מופנית אליו, כמה מטרים משמאל לכספומט. בחור חסון בסווטשרט אפור עם כובע יצא ממושב הנהג, טרק את הדלת, עקף את המכונית מאחור וניגש אל מושב הנוסע. היה קשה להבחין בבירור, אבל נראה שיש לו אקדח ביד שמאל. כשהסתובב קצת, הצלחתי לראות בחטף את הצדודית שלו: פנים בשרניים, שפם. בן ארבעים בערך. הוא פתח את מנעול דלת הנוסע ביד ימין, הכניס את המפתחות לכיס, העביר את האקדח ליד ימין ופתח במשיכה את הדלת.

ורוג'ר יצא.

הבחור הרים קצת את האקדח ונופף בו. רוג'ר הנהן. הוא נראה מבוהל. העניבה שלו היתה עקומה, החליפה היתה סתורה.

הבחור בסווטשרט תפס את רוג'ר, ושניהם עברו מאחורי הוואן ונעצרו לרגע.

"חבוב."

הרמתי את מבטי מעל הארונית. נער עם כתובות קעקע ונזם כסף עמד שם.

"ניירות זיג-זג," הוא אמר.

"מה איתם?" היו לו גם חישוקי כסף גדולים בתנוכי האוזניים. לרגע ניסיתי לדמיין איך הילד הזה ייראה בגיל שבעים - עם חורים גדולים ומידלדלים באוזניים ובאף.

"איפה הניירות גלגול המזוינים?"

"כאילו שאני יודע," אמרתי במבט נוקב.

הוא מיהר לדרכו.

חזרתי אל הצג. הבחור בסווטשרט עם הכובע אמר משהו לרוג'ר והסתובב. עכשיו הצלחתי לראות את כל הפנים שלו.

לא הכרתי אותו, אבל ראו עליו שהוא "טיפוס" - מצח ניאנדרתלי, עיניים שקועות ותווי פנים של קוף. הוא היה יכול להיות אחד מעשרות הבחורים שהתאמנו איתי בכוחות המיוחדים ונשרו לפני הסוף. אחד מאותם מפגרים שריריים וחתומי פנים שחושבים שהם נורא קשוחים ונורא חכמים, ובסופו של דבר נאלצים להסתפק בתפקידי אבטחה.

עצרתי את סרט הווידיאו וקירבתי את התצלום עד שהפנים של הבחור היו מרוחים על כל הצג. ואז עשיתי לתצלום "גזור" ו"הדבק". ביצוע לא רע למישהו שלא מבין כלום במחשבים. חזרתי לסרט ההקלטה והרצתי אותו עד שהחלק האחורי של המסחרית היה במרכז הצג. פורד אקונוליין E-350, די חדשה. מהסוג שרואים בכל חור.

קירבתי את התמונה והעתקתי גם אותה.

החוטף הקפיד להסתיר את פניו ממצלמת הכספומט, אבל הוא לא היה מבריק במיוחד. לכן הוא לא הביא בחשבון את מצלמת האבטחה האחרת, שתפסה יפה מאוד את הפנים שלו.

ואת לוחית הרישוי של הרכב שלו.

אני מניח שיכולתי לבקש ממישהו בסטודארד ושות׳ לבדוק לי את מספר הרישוי, אבל ידעתי שהפרטים של כלי הרכב בווירג׳יניה לא נמצאים ברשת (בגלל איזשהו חוק מדינתי מגוחך) ולא רציתי לבקש טובות מיותרות בעבודה. לא כשג׳יי סטודארד פוקח עין על מה שאני עושה.

ארתור גארווין, לעומת זאת, שמח מאוד להריץ חיפוש כזה: זאת היתה פריצה דרך רצינית בתיק שעורר בו לא מעט תסכול. בדרך חזרה למכונית שלי קראתי לו את מספר הרכב והבטחתי שאשלח לו באי-מייל כמה תצלומים של הבריון שתפס את רוג׳ר. הוא אמר שהחיפוש עלול לקחת יום-יומיים אבל הבטיח לחזור אלי עם המידע.

הסלולרי שלי השמיע ארבעה צפצופים. עמדתי ליד הלנדרובר דיפֶנדר ובדקתי את המסרון. עוד דו״ח איכון ממכשיר העיקוב שנשלח לטראוורס פיתוח. עכשיו הוא היה בפולס צֶ׳רץ׳ שבווירג׳יניה. כעשרה קילומטרים מכתובת הדֶמֶה בארלינגטון, במקום שנקרא ליסבֶּרג פַּייק.

כלומר, החבילה זזה. מישהו לקח אותה והוא מעביר אותה למקום אחר.

הידיים שלי היו מלאות חפצים: הטלפון הסלולרי, מכשיר הבלקברי (שלא אהבתי להשתמש בו כטלפון) וקופסת תקליטורים עם העתק די-וי-די של ההקלטה מהמכשיר של מר יוניס. רגע לפני שהם יתחילו ליפול לי מהידיים, הנחתי אותם על המדף הקדמי של הדיפנדר, שהיה המשרד הנייד שלי.

חזרתי אל מפת הגוגל בבלקברי, התקרבתי אל הנקודה האדומה שהבהבה על הצג וראיתי בניין משרדים גדול בצורת V.

הצלחתי, כנראה. מישהו לקח את החבילה והעביר אותה מכתובת הדמה לבניין משרדים בפולס צ׳רץ׳. יכול להיות שהגעתי ליעד שחיפשתי. ויכול להיות שזה חסר כל משמעות. לא אוכל לדעת עד שאגש לשם ואבדוק. תחבתי לכיסים את הסלולרי והבלקברי, החזקתי את התקליטור ביד שמאל כדי שלא ייפול בנסיעה, ושלפתי את מפתחות המכונית.

הדיפנדר היא המכונית הכי לא-אוטומטית שיכולה להיות: חלונות ידניים. אין כרטיס התנעה. מתניעים אותה במפתח, בדיוק כמו לפני מאה שנה. הכנסתי את המפתח למנעול וסובבתי אותו...

החיכוך במדרכה הגיע לאוזני שנייה אחת מאוחר מדי.

הפניתי את הראש אל החלון, אבל השמשה ניתזה עלי בפתאומיות ונחבטה לי באף ובפה. והתקליטור נחטף מידי.

התפתלתי מכאב, אבל הצלחתי לצאת מהמכונית. התנדנדתי לרגע על רגלי. למרבה הפלא, שמשת החלון לא נשברה, אבל הרגשתי שאולי האף שלי נשבר.

מלא זעם הסתערתי בעקבות התוקף, שכבר הספיק להתרחק ממני בריצה. האמר שחור טס במורד הרחוב והאט לרגע. דלת הנוסע נפתחה והבחור זינק לתוך הרכב.

ברגע שראיתי בחטף את לוחית הרישוי, ידעתי שזה אותו האמר שעבר לידי כבר פעמיים. אני לא רץ מהר במיוחד, אבל עכשיו, כשהאדרנלין והכעס שצפו בעורקי, הצלחתי להתקרב אליו ולהלום באגרוף זועם על חלקו האחורי לפני שנעלם בהמשך הרחוב.

התוקף שלי היה גבוה במיוחד, מבנה גוף של מתאבק מורעל בסטרואידים עם תספורת מארינס אופיינית - מגולח בכל הראש חוץ מאשר למעלה, כמו תספורת מוהוק קצרה. הוא נראה כמו טראוויס ביקל מהסרט **נהג מונית**, אבל עם קצת משקל עודף.

מיששתי את גשר האף שלי. הוא לא היה שבור. גם השיניים לא נשברו, אף על פי שירד לי דם מהשפה העליונה והיה לי טעם של דם בפה.

הוצאתי את הסלולרי ולחצתי על חיוג חוזר. כשגארווין ענה אמרתי לו, "עוד לוחית רישוי לבדיקה."

במעדניית דין ודֶלוּקָה ברחוב M בג׳ורג׳טאון מכרו עוגיות שוקולד צ׳יפס נהדרות וטריות. קניתי עשר עוגיות וביקשתי מהמוכר לארוז לי אותן בקופסה לבנה חלקה. הנחתי את הקופסה על מושב הנוסע לידי ועליתי על כביש ג׳ורג׳ וושינגטון מֶמוֹריאַל פארקוויי. המכונית התמלאה מיד בריח החמאה המתוק של העוגיות הטריות.

כעבור חצי שעה בערך ירדתי מליסבֶּרג פַּייק אל כביש גישה מעוגל שהוביל אל בניין משרדים מודרני בן עשר קומות, בצורת V פתוח מאוד, עם מעטפת זכוכית כחולה ששיקפה את השמים בשלמות מוחלטת, עד שמדי פעם היה נדמה שהבניין נעלם.

בחזית הבניין התנוסס השם מרכז סקַייוְויוּ. בניין משרדים רב-דיירים, כמו הרבה בנייני משרדים ומסחר בטַייסוֹנס קוֹרנֶר ופולס צ׳רץ׳. גם בבניין הזה היה חניון תת-קרקעי, אבל אני חניתי במלון דאבֶּלטרי, בקצה הרחוב, והלכתי ברגל עם קופסת העוגיות.

בשעה האחרונה לא קיבלתי מסרונים ממכשיר העיקוב. לכן הוצאתי את הטלפון תוך כדי הליכה, פתחתי את ההודעה האחרונה שקיבלתי והקשתי על המפה. הנקודה האדומה נעלמה. הבנתי שהמכשיר הפסיק לשדר. כלומר, הוא התגלה והושבת, כנראה.

נכנסתי למבואה ובמשך כמה דקות סקרתי את רשימת החֶברות - אותיות לבנות על קיר שחור גדול, עם תאורה אחורית. רשימה ארוכה, שרובה היתה מורכבת מעסקים קטנים עד בינוניים: רואי חשבון, מנהלי השקעות, הרבה עורכי דין. שני משרדים ממשלתיים. כמה חברות בעלות שמות לא מובהקים, כמו איגֶ׳ס ושות׳ או אוֹריון אסטרטגיות, שעסקו אולי בסחר נשק או ביחסי ציבור ושַדלנות.

אבל השם טראוורס פיתוח לא הופיע שם. גם לא שם אחר שנשמע טיפ-טיפה מוכר. לא הופתעתי מכך שהחברה המסתורית הזאת לא מופיעה ברשימה, אבל ידעתי שאחת החברות בבניין קשורה אליה באופן כלשהו.

המאבטח, שישב מאחורי דלפק שחם מעוגל באמצע המבואה, ראה שאני מתבונן עוד ועוד ברשימה וקרא, ״אפשר לעזור לך, אדוני?״ גבר בן חמישים ומשהו, עיניים שקועות ומצח גבוה, קרחת בוהקת ואוזניים בולטות.

״אולי יש לך רשימה של החברות בבניין שאתה יכול לתת לי?״

״לא, אדוני, אסור לי, לצערי. חברת הניהול לא מרשה לי למסור את הרשימה הזאת.״

״ואסור זה אסור, מה? הבעיה היא שאשתי מנסה לפתוח עסק של עוגיות שוקולד צ׳יפס,״ אמרתי והרמתי קצת את הקופסה הלבנה מהמעדנייה, ״ואני עוזר לה בשיווק. היא לא מרשה לי להתקרב למטבח.״

חייכתי והוא החזיר לי חיוך. המשכתי, ״אנחנו רוצים לחלק עוגיות חינם לכל החברות כאן, במסגרת קידום מכירות כזה, מבין?״ התקרבתי והושטתי לו את הקופסה. ״הנה, אלה בשבילך. תטעם ותגיד לי מה דעתך על כישרון האפייה של אשתי.״

הוא היסס.

"קדימה, תטעם עוגייה אחת. אם תצליח להפסיק אחרי עוגייה אחת."

הוא פתח את הקופסה, הוציא עוגייה ונגס בה נגיסה גדולה. "מממ," אמר. "גם רכה וגם פריכה. היא שמה שוקולד מריר?"

"אך ורק שוקולד מובחר ביותר."

הוא נגס שוב. "בחיי שזה טוב."

"תודה."

הוא פתח מגירה בשולחן, שלף כמה דפים משודכים ומסר לי אותם. "אבל אל תספר לאף אחד מאיפה קיבלת את זה, בסדר?" הוא קרץ.

קרצתי בחזרה. "אף מילה."

הוא הביט רגע בפני, נגע באפו ובשפתיו ואמר, "הסתבכת בקטטה עם אשתך?"

ברגע הראשון לא הבנתי על מה הוא מדבר, אבל אז נזכרתי שהאף החבול והשפה הפצועה שלי בטח נראים די רע. "כן," אמרתי. "יעצתי לה להשתמש בשומן במקום בחמאה. למדתי לקח. מעכשיו אני מסתפק בשיווק."

במקום לנסוע בחזרה למשרד, עצרתי בחנות צילומים ופקססתי לדורותי את רשימת החברות בבניין. לא לאחד ממכשירי הפקס בסטודארד ושות', שבהם מישהו עלול לראות את הרשימה, אלא לחשבון האי-פקס שלה כדי שהיא תקבל אותה ישירות למחשב שלה. באותה הזדמנות שילמתי גם תמורת זמן שימוש במחשב, בדקתי את תיבת האי-מייל שלי ומצאתי אי-מייל מפרנק מונטלו, סוכן המידע שלי.

> רצ"ב חשבונות הטלפון של אחיך. קובץ גדול. עדיין עובד על הסלולרי השני, אבל מחר כבר בטח יהיה לי משהו. רצ"ב גם חשבונית, לתשלום תוך 10 ימים כרגיל.

כלומר, הוא עדיין לא מצא למי שייך מספר הטלפון שוודי סוייר נתן לי בנמל התעופה ליד לוס אנג'לס. אבל הוא הצליח לגלות את פירוט השיחות של אחד הסלולרים של רוג'ר, הפירוט שלא הצלחתי למצוא בחדר העבודה שלו. רישומי השיחות השתרעו על פני עשרות עמודים. לא יהיה נוח לקרוא אותם בבלקברי. הדפסתי את כולם, ישבתי במכונית וסקרתי את הרשימה.

טורים על גבי טורים של מספרים חסרי משמעות. עד שמשהו הזדקר פתאום לנגד עיני.

חמש שיחות, כולן גוביינא וכולן ממספר טלפון באַלטַמוֹנט שבמדינת ניו יורק.

"נגבה על ידי גלוֹבּל טֶל-לינק," היה כתוב שם, ליד מספר טלפון מאזור חיוג 518.

מתקן כליאה אלטמונט, כך היה כתוב.

ויקטור הלר, כמובן.

אני לא דיברתי עם אבא שלי כבר הרבה שנים, אבל רוג'ר דיבר איתו חמש פעמים בחודש האחרון.

אחי תמיד הסתדר איתו טוב, הרבה יותר טוב ממני. ייחסתי את זה לדמיון הרב ביניהם. אבל חמש שיחות טלפון בחודש האחרון?

סקרתי בעיון את פירוט השיחות בשאר חודשי השנה ומצאתי רק שיחת גוביינא אחת מאבא שלי, לפני אחד-עשר חודשים. שש שיחות גוביינא מוויקטור הלר, חמש מהן בארבעת השבועות האחרונים. ממש לפני ההיעלמות של רוג'ר.

צירוף מקרים?

40

עצרתי לרגע בתחנת הדלק של מר יוניס בג׳ורג׳טאון כדי לקחת העתק נוסף מההקלטה של מצלמת האבטחה, במקום זה שנחטף ממני, ואחר כך נסעתי חזרה לבית של לורן. היא וגייב היו בבית. הלקסוס שלה היתה בחניה והאור בחדר של גייב דלק. פתחתי את דלת הכניסה. צליל האזהרה של מערכת האזעקה לא נשמע. הם נטרלו אותה.

הם לא פעלו כמו שביקשתי. הרי אמרתי ללורן שתפעיל את תוכנית הלילה כשהם בבית, כדי שהמערכת תשמיע צליל כשמישהו נכנס. ניגשתי למצוא אותה כדי להסביר לה איך להשתמש במערכת.

היא לא היתה במטבח. גם לא בחדר הטלוויזיה או בגומחה שבה עמד המחשב. שמעתי קולות רמים בקומה השנייה, ניגשתי למדרגות והתחלתי לטפס.

האם והבן התווכחו. עצרתי באמצע גרם המדרגות ושמעתי את גייב צועק: ״...אבל את לא **יודעת**, את סתם משערת!״

לורן ענתה לו בצעקה, ״תקשיב לי טוב! הוא יחזור. ימצאו אותו. אני מבטיחה לך!״

״אחרי כל כך הרבה זמן? הוא מת, את לא קולטת? למה את ממשיכה להעמיד פנים?״

״הוא לא מת, גייבריאל! אתה צריך לחשוב בצורה חיובית. אתה צריך להאמין. אבא שלך לא מת!״

הרגשתי שהלב שלי נשבר, ובכל מקרה, לא רציתי לצותת לרגע פרטי כל כך. ירדתי בחזרה במדרגות.

במשך כמה דקות בהיתי בטלוויזיה, החלפתי ערוצים ולא מצאתי שום דבר שעניין אותי. דלת נטרקה, צעדים כבדים נשמעו ולורן נכנסה לחדר.

״הילד הזה, אני אומרת לך...״

היא נעצרה בפתאומיות כשראתה את פני החבולים. ״אלוהים ישמור, ניק, מה קרה לך?״

משכתי בכתפי.

״מי עשה לך את זה?״

״זה לא כל כך נורא כמו שזה נראה,״ אמרתי וחייכתי.

״כן, אני מבינה את ההקשר. אבל איך זה קרה?״

״לורן, שמעתי חלק מהשיחה שלך עם גייב.״

היא התיישבה בקצה הספה שישבתי עליה. ״אתה קורא לזה שיחה? אני הייתי קוראת לזה צרחות. הוא פשוט יודע איך להוציא אותי מהכלים.״

״למה את מעודדת אותו לקוות? מה הטעם להבטיח לו שרוג׳ר חי?״

״למה לקוות?״ עיניה רשפו. ״אתה יכול לתאר לעצמך מה מרגיש ילד שאבא שלו נעלם פתאום והוא לא יודע אם הוא...״ קולה דעך כשראתה את הבעת פני ונזכרה.

״כן, אני יכול לתאר לעצמי.״

שתיקה השתררה לרגע.

"למה לא הבחנתי בדמיון בין המקרים?" אמרה לבסוף.

"איזה דמיון יש בין שני המקרים האלה? אבא שלי ברח באמצע הלילה. אמא שלי אמרה לנו שהוא ברח. ידענו שהוא נמצא אי-שם, מסתתר מהרשויות."

היא אמרה בשקט, "אולי גם רוג'ר מסתתר? אני רוצה להאמין שזה מה שקרה."

"אני לא חושב," אמרתי ותיארתי לה את ההקלטה ממצלמת האבטחה: את האקדח, את המסחרית הלבנה שרוג'ר הוכנס לתוכה ואת החטיפה.

היא נראתה המומה ועצמה את עיניה לכמה שניות. "אני יכולה לראות את ההקלטה הזאת? יש לך העתק?"

"כן," אמרתי. "מישהו חטף לי את ההעתק ושיפץ לי את הפנים." הצבעתי על אפי החבול ועל שפתי השסועה. "אז פשוט חזרתי ועשיתי עוד העתק."

הפעלתי את תקליטור הדי-וי-די במחשב, והתגובה שלה היתה בדיוק כפי שציפיתי: הלם, תדהמה והקלה עצומה. ואחר כך תמיהה: מה אפשר להבין מזה? רוג'ר לא נהרג בתקיפה אלא נחטף. מי חטף אותו? ולמה?

"זאת אומרת שהוא חי," אמרה.

"אולי," אמרתי בזהירות. "זה מוכיח שהוא שרד את התקיפה. אין שום ספק בכך. אבל השאלה אם..."

"הוא חי," אמרה. "הוא נמצא בידי האנשים האלה."

"יכול להיות."

היא הצביעה על הפנים שלי. "מי עשה לך את זה?"

"כנראה אותם האנשים שחטפו אותו."

"מי הם?"

"ברגע שאני אמצא את התשובה, את תהיי הראשונה שתדע," אמרתי.

היא הנהנה והידקה את שפתיה. "ניק, הצלחת להיכנס היום לגיפורד תעשיות, נכון?"

"נכון. ונפגשתי עם 'הספרנית'."

"הספרנית?"

"האי-מייל של רוג'ר, את זוכרת? הוא מסר דרישת שלום לספרנית. מתברר שזה כינוי שרוג'ר נתן לעורכת דין שעובדת איתו, שקוראים לה..."

"מרג'ורי משהו. נכון! שכחתי לגמרי. אז מה היא אמרה?"

סיפרתי לה שמרג'ורי גוננה על רוג'ר ולא היתה מוכנה למסור פרטים מעבר לעובדה שרוג'ר גילה משהו "מטריד" בספרי החברה שרכשו.

"טוב, לא נראה לי שתהיה בעיה לגלות על איזו חברה היא מדברת. בארבעת החודשים האחרונים רכשנו רק חברה אחת, חברת חשמל בברזיל."

"היא לא היתה מוכנה להגיד אם זו חברה שרכשתם או שקלתם לרכוש."

"היא מסתירה משהו?"

"אני לא חושב." שתקתי רגע וחשבתי. "הסתובבתי קצת בג'ורג'טאון. הלכתי בדרך שבה הלכתם בליל התקיפה. ואני רוצה לשאול אותך משהו."

"ברצון."

"רוג'ר החנה את המכונית ברחוב ווטר, שזה די רחוק מהמסעדה. אני לא מבין למה."

"למה לא? באוג'י-סאן אין חניון."

"אבל יש חניונים הרבה יותר קרובים מהמקום שבו חניתם. וירד גשם באותו הלילה, כך שזה לא בדיוק מזג אוויר מתאים לטיול רגלי בג'ורג'טאון."

"לא יודעת מה להגיד לך... לא חשבתי על זה בכלל."

"זה לא נראה לך מוזר באותו ערב?"

"לא, ממש לא. מה אתה מנסה להגיד בעצם?"

"לא יודע. עדיין אין לי תיאוריה. אבל זה פשוט לא נראה לי הגיוני."

"זאת לא הפעם הראשונה שרוג'ר חנה שם. חניה בחינם, קל להיכנס לשם וקל לצאת. אני לא רואה בזה משהו חריג."

"טוב."

"מה, אתה חושב שהוא חנה שם מתוך כוונה מסוימת?"

"לא בהכרח."

"אז אני לא מבינה מה אתה מנסה להגיד."

דיברתי בזהירות. "אני פשוט שואל את עצמי עד כמה את מכירה אותו. אם את יודעת עליו הכול."

"עד כמה אני מכירה את רוג'ר? על מה אתה מדבר? אם אתה רוצה להגיד לי משהו, למה אתה לא מדבר בגלוי וזהו?"

היססתי ופלטתי נשיפה ארוכה. "ידעת שרוג'ר מנהל רומן?" שאלתי בזהירות.

"תפסיק עם השטויות האלה."

"ידעת?"

"אני לא מוכנה לשמוע דברים כאלה."

"לא היה לך מושג?"

"זה פשוט לא נכון. למה אתה מקשיב לרעיונות המטורפים של גייב?"

"אני לא שואל אם זה נכון. אני שואל אם ידעת על זה."

היא הנידה את ראשה בהחלטיות. "אולי די כבר?" שאלה בכעס.

קמתי, סגרתי את שתי הדלתות של חדר המגורים. "מה ידוע לך על קֶנדי דופּוֹנט?" שאלתי.

לורן מצמצה כמה פעמים. "קנדי...?"

"קנדי דופונט היא אישה. אישה שרוג'ר ניהל איתה רומן."

פניה האדימו. היא נראתה כאילו חטפה שתי סטירות. היא עצמה שוב את עיניה.

"לפני שבעה חודשים..." התחלתי להגיד.

"אני לא רוצה לשמוע," קטעה אותי. "אם הוא התחיל להתראות איתה שוב, אני לא רוצה לדעת בכלל."

"אז ידעת."

"איך זה קשור למה שקרה לו?"

"זו עובדה משמעותית. אולי היא יודעת איפה הוא."

"ואולי לא."

"נכון, אולי לא," הסכמתי.

"ניק, אנחנו עברנו... עברנו תקופה קשה בנישואים שלנו, לפני כמה שנים."

היא הביטה בי, אבל אני רק הנהנתי בשתיקה.

"משבר, אפשר לקרוא לזה. הוא פגש איזו אישה בנסיעת עסקים לבוסטון. לפני הנסיעה היה בינינו ריב גדול, ואני משערת שהוא כעס עלי. הוא סיפר שהוא היה בפאב במלון, וברגע של חולשה..."

"הוא פגש את קנדי דופונט."

"לא ידעתי איך קוראים לה. הוא לא היה מוכן להגיד לי. אבל זה קרה לפני שלוש-ארבע שנים, ניק. הוא התחנן שאני אסלח לו והבטיח שזה נגמר. הוא נשבע לי שזה נגמר."

"אז מתברר שזה לא נגמר. לפני שבעה חודשים רוג'ר שילם למרפאה בבוסטון כדי שאישה ששמה קנדי דופונט תעבור שם הפלה."

"אלוהים אדירים."

"לא מצאנו שום 'קנדי דופונט' במאגרי המידע הרגילים, ולכן יכול להיות שזה שם בדוי. בכל מקרה, יכול להיות שזו אותה אישה שרוג'ר סיפר לך עליה. ואם כך, הרומן הזה לא נגמר לפני שלוש-ארבע שנים."

לורן תפסה ספר שהיה מונח על שולחן קטן ליד הספה והשליכה אותו בזעם אל צדו האחר של החדר. הספר פגע בקיר, עיקם תמונה ממוסגרת ונפל ארצה. במקרה שמתי לב לשם הספר. **כעס והתבונה שתצנן את הלהבות** מאת טיך נאט האן. "מספיק!" צעקה. "אני לא רוצה לשמוע! אם הוא לא הפסיק להיפגש עם ה... זונה הזאת... אני לא רוצה לדעת! אתה לא קולט?"

"אני קולט," אמרתי בשקט. "אני מצטער. סליחה."

היא קמה, הרימה את הספר, הניחה אותו על השולחן והתיישבה בחזרה על הספה, הרבה יותר קרוב אלי. לרגע שתקה וגם אני לא אמרתי כלום. ואז היא אמרה, "ניק."

"כן?"

"שיקרתי לך."

"בסדר," אמרתי בעדינות. השתדלתי שהקול שלי יישמע רך, מעודד, לא מתעמת. רציתי שהיא תאפשר לעצמה להיפתח אלי סוף-סוף.

"תספרי לי."

"רוג'ר כן אמר לי משהו."

"בקשר למה?"

"הוא סיפר שהוא גילה משהו שהוא לא היה אמור לדעת. איזשהו מעשה שחיתות. ככה זה נשמע."

"בדיוק מה שמרג'ורי אוגונובסקי סיפרה לי. הוא אמר אם זה קשור לגיפורד תעשיות?"

"לא. הוא אמר שזה כרוך בהמון כסף. חוץ מזה הוא לא היה מוכן לפרט. ככל שלחצתי עליו, הוא הסתגר יותר ויותר. זה אופייני לו, להסתגר לפעמים בתוך עצמו."

"הוא לא נתן לך שום פרטים?"

"כלום. אבל... הוא באמת אמר שהוא פוחד. שמשהו עלול לקרות לו. שמישהו איים עליו."

"גם זה די מעורפל."

"הוא הודה שזה נשמע קצת פרנואידי. כאילו הוא מפתח תיאוריות קונספירציה. שאלתי אותו אם הוא רוצה שאני אדבר עם לילנד - אולי לילנד יוכל לעשות משהו, לעזור באיזשהו אופן. אבל הוא השביע אותי שאני לא אגיד ללילנד שום דבר. הוא הכריח אותי להבטיח לו."

"וקיימת את ההבטחה הזאת?"

"כמובן."

"ובשום שלב הוא לא סיפר מי מאיים עליו?"

היא הנידה שוב את ראשה. "הוא לא סיפר, ואני הפסקתי לשאול. הוא אמר שהוא רוצה להגן עלי ועל גייב, ועדיף שנדע הכי מעט שאפשר."

"אז האי-מייל שהוא שלח מאתר הצוואות הזה לא ממש הפתיע אותך, מה? מה שהוא סיפר שם."

היא שתקה רגע ולבסוף אמרה בעצב, "לא."

"אז למה הסתרת את זה ממני?"

"אוי, ניק." היא נאנחה, כרכה את זרועותיה סביב גופה והצטמררה כאילו קר לה. "כי אולי הוא... נכנע?"

"נכנע? מה זאת אומרת?"

"אולי הוא הסגיר את עצמו? כלומר, הם איימו עליו, איימו על המשפחה שלו, והוא ידע שהוא לא יוכל להחזיר את הגלגל אחורה, אתה מבין? הוא לא יכול להעמיד פנים שהוא לא יודע את מה שהוא גילה. אז אולי הוא עשה איתם עסקה. יכול להיות שאלה האנשים

שתקפו אותי, והוא כנראה הבין את זה ואמר, 'למה אותה? הרי אתם רוצים אותי, אז קחו אותי.' כדי להגן עלי ועל גייב. אתה מבין? זה נשמע לך הגיוני?"

"אני חושב שכן," אמרתי. "אבל מה קרה לו בהמשך, לדעתך?"

היא אמרה בקול חרישי, "יכול להיות שהוא הקריב את עצמו."

היא הרכינה את ראשה עד החזה כמעט והניחה את כפות ידיה על רקותיה. מהתזוזות הקלות של ראשה הבנתי שהיא בוכה. כעבור רגע הרימה את עיניה. ראיתי שדמעות זולגות על פניה. "אתה מבין למה אני פוחדת כל כך? אתה מבין?"

"כן, בהחלט." עניתי. הושטתי את זרועי, חיבקתי אותה חזק וחשתי את החום הלח שקרן ממנה. "אבל אני לא אתן לאף אחד לפגוע בך או בגייב."

"השאלה היא אם תוכל לשלוט בזה, ניק."

"בטח שאני אוכל," אמרתי, ובלבי נרתעתי מהתשובה שלי, שהיתה שקר ברור. הרי יכול להיות שאני לא אצליח להתמודד עם מי שעומד מאחורי הסיפור הזה.

"אתה יודע, אני חושבת על מה שאמרת בנוגע ללילה ההוא, הלילה שבו התקיפו אותי. ואני לא יודעת, אולי אתה צודק. אולי באמת היה שם משהו מוזר. ואחר כך האי-מייל הזה מרוג'ר, ומה שראיתי עכשיו בהקלטה ממצלמת המעקב. מצטיירת תמונה די שונה ממה שחשבתי."

חיבקתי אותה במשך זמן ארוך.

"לורן," אמרתי, "הוא סיפר לך למה הוא דיבר עם ויקטור לעתים קרובות כל כך?"

"רוג'ר התקשר לאבא שלו? מתי?"

"למעשה, ויקטור הוא שהתקשר אליו. בגובינא. חמש פעמים בחודש האחרון."

"הוא לא אמר לי כלום. אתה בטוח? חשבתי שהוא לא דיבר עם ויקטור כבר שנה בערך."

לורן עלתה לישון, ואני נשארתי מול הטלוויזיה. קֵיירה סֶדג'וויק בשידור חוזר של "המפענחת" דיברה עם כמה שוטרים זעופים ואמרה במבטא דרומי מתקתק, "באמת תודה רבה לכם, רבותי." ואז עלה על דעתי משהו.

ניגשתי למבואה, ליד דלת הכניסה. על שולחן קטן, בקדרת חרס יפנית ירוקה, היה מונח המפתח הנוסף למכונית של רוג'ר. כרטיס התנעה, למעשה. המרצדס שלו חנתה בחניה, שחורה ונוצצת. בפנים היה ריח של עור חדש. התנעתי אותה, הפעלתי את מערכת הניווט בלחיצה על צג המגע שלה, לחצתי על "זיכרון יעדים" ואחר כך על "יעדים אחרונים".

מכונית נהדרת המרצדס הזאת. מנוע V-12 שישה ליטרים עם 604 כוח סוס ומומנט כוח מדהים. בסביבות מאה ושמונים אלף דולר, אם אני לא טועה. ומערכת הניווט הכי גרועה בעולם.

אבל היא סיפקה לי את המידע שרציתי.

רוג׳ר לא הסתפק בשיחות הטלפון עם אבא. הוא גם ביקר אצלו בכלא. הוא נסע לצפון ניו יורק, ולפחות באחת הפעמים השתמש במערכת הניווט של המרצדס כדי להגיע לשם.

השאלה היתה למה.

ולצערי, האדם היחיד שהיה עשוי לדעת מה קרה לרוג׳ר היה האדם האחרון שרציתי לפגוש.

חלק שני

גם בפעולות הגלויות ביותר של כל אדם יש משהו נסתר.

ג׳וזף קונרד, **לנגד עיניים מערביות**, חלק I, פרק 2

מתקן הכליאה אלטמונט נבנה לפני מאה וחמישים שנה ושימש בתחילה כבית חולים לעבריינים בלתי-שפויים. בית המשוגעים אלטמונט, כפי שהוא נקרא אז, היה מתחם גותי ויקטוריאני מפואר, מלא צריחים ומגדלי ירי. אבל עכשיו כבר הצטבר פיח על קירות הלבנים האדומות. לפני כארבעים שנה נסגר בית החולים לחולי נפש ונהפך לבית כלא בדרגת אבטחה בינונית, שעדיין נראה כמו מקום שמטורף אובדני עלול להימלט ממנו ולהטיל אימה על מחנה קיץ סמוך. הוא גם הזכיר לי קצת את התיכון שלמדתי בו במוֹלדֶן.

מאז התקופה של כותנות הכפייה וכריתת אונות המוח הוכנסו כמה חידושים במקום: חומת בטון התנשאה לגובה עשרה מטרים, עם סליל תיל למעלה, מגדלי שמירה וזרקורים רבי-עוצמה. אבל בין החומות היה הכלא הגותי הישן מוקף מדשאה ירוקה שופעת שלא היתה מביישת מסלול גולף יוקרתי.

מוושינגטון טסתי לאוֹלבָּני, שם שכרתי מכונית ונסעתי כמה קילומטרים אל פאתי העיר גילדֶרלֶנד. מערכת הניווט ברכב היתה מין מכשיר פשוט שנצמד לפלסטיק בצמדני ואקום. הוא דיבר בקול נשי, מאנפף ומתרפס, שאולי היה נסבל אילולא הייתי תועה בדרך בגללו ומסתבך במשך עשרים דקות. נטרתי לו טינה מסוימת על האיחור שהוא גרם לי. אם כי אבא שלי לא מיהר לשום מקום, כמובן.

מילאתי טופס, הצגתי רישיון נהיגה, עברתי בגלאי מתכות ואחר כך בסריקת יונים כדי לוודא שאני לא מכניס סמים. נאלצתי לרוקן את הכיסים ולהשאיר את הסלולרי והמפתחות בשקית נייר עם השם שלי עליה. מערכת הבקרה על כניסת מבקרים היתה די אוטומטית - צילמו אותי והדפיסו מדבקת אישור עם התצלום שלי וברקוד לצדו.

אחרי שעברתי בשער המתכת השני, הסתובבתי אל הסוהר שסרק את המדבקה בקורא ברקודים ואמרתי, "ממש היי-טק, מה?"

הוא היה בחור שחום עור ושמן, עם עיניים עצובות ופה גדול, ונראה משועמם מאוד.

"בבניין ישן כזה ציפיתי למכתבה ועט נוצה, אתה יודע."

הוא פרץ בצחוק. לא נדרש הרבה כדי לשעשע אותו.

"אז אני מבין שכל המבקרים מתועדים במחשב."

"כן, בטח."

"כלומר, מישהו יכול לראות שביקרתי פה?"

"רק אם יש לו גישה למחשב," הוא אמר.

הנהנתי. "אני מבין."

"אתה מבקר את ויקטור הלר?"

"נכון."

"אח שלך?"

"אבא שלי."

"אה, אבא. יושב כבר הרבה זמן?"
"די הרבה."
"זה די מבהיל, מה?"
"אפשר להגיד, כן."

חדר המבקרים נראה כמו המזנון בתיכון שלי - אותם כיסאות פלסטיק יצוקים, רצפת לינוליאום ירקרקה ותקרה תלויה גבוהה מאריחים לבנים מוכתמים. גם אותו ריח אקונומיקה מעורבב בזיעה ובייאוש. דלפק ארוך וגלי התפתל באמצע חדר: אסירים מצד אחד, מבקרים מצד שני. בצד של המבקרים היה ציור קיר עליז, אמנות פרימיטיבית שתיארה נוף כפרי - כנראה פרי מכחולם של כמה אסירים. באותו רגע היו שם שישה מבקרים בערך. שני ילדים התרוצצו בחדר, אדישים לתפאורה. רק שלושה אסירים ישבו בצד השני.

בקצה הרחוק של הדלפק ישב אבא שלי.

שתים-עשרה שנה חלפו מאז פגישתנו האחרונה. אני התבגרתי בינתיים, כמובן, אבל הוא הזדקן במהירות האור. ויקטור הלר, הנסיך האפל של וול סטריט, היה ישיש עכשיו. כתפיים שחוחות. זקן לבן ששיווה לו מראה של נביא תנ"כי. גבות עבות ופרועות כמו צמר פלדה משומש מדי. הוא לבש חולצה ירוקה ומכנסיים תואמים - בגדי אסיר שנראו כמו מדים של שרת בית ספר.

הוא הרים את מבטו כשהתקרבתי. עיניו היו עמומות והוא נראה אבוד. מחלת הפסוריאזיס שלו החמירה מאוד מאז הפעם האחרונה שראיתי אותו. פתיתי עור גדולים התקלפו לו מהלחיים ומהמצח. הוא הזכיר לי זוחל שמשיל את עורו, נחש שמשתחל מתוך הנשל שלו, כאילו הקשקשים נושרים מעליו כדי לחשוף את הגרעין הפנימי המושחת שלו.

הוא הבחין בי וחייך, והניצוץ המוכר שב ועלה בעיניו.

הוא חיכה עד שהתיישבתי וסידרתי את הכיסא, שרגליו התחככו בלינוליאום, ולבסוף אמר, "אז סיפרו לך, מה?"

"מה סיפרו לי?" אמרתי.

"על הסרטן."

"סרטן?" השבתי, ואז הבנתי. זאת הסיבה שהוא ורוג'ר דיברו חמש פעמים. אבל למה רוג'ר לא אמר לי כלום? או לפחות ללורן? למה אמא שלי לא התקשרה לספר לי?

אבא שלי גוסס. הרגשתי ריקנות פתאומית.

השפלתי את מבטי. "אבא, אני... אני לא..."

הוא פרץ בצחוק פרוע והטיל את ראשו לאחור. הזקן שלו התארך עד החזה. הריקנות שבתוכי התמלאה לאט במשהו קר כקרח.

"אחרת לא היית מכריז על שביתת נשק ובא לבקר את האבא הזקן והמסכן שלך, מה?" אמר ובקושי הצליח לדבר מרוב צחוק. "לא, אני לא גוסס. אבל בטח יש סיבה טובה מאוד

לביקור שלך כאן. אתה בטח יודע משהו שהם לא מספרים לי."

"לא, אבא, אני לא יודע שום דבר."

"זאת הפעם הראשונה שלך פה, מה?"

הנהנתי.

"כמובן. רוג'ר הסיע אותי למשטרה ביום שהסגרתי את עצמי. אמא שלך היתה חולה."

"היא היתה מדוכאת מדי, היא לא היתה מסוגלת לצאת מהמיטה."

"כן, בטח. ואתה... היית צריך לגמור מצגת במקינזי, מה?"

"כבר הייתי מגויס בתקופה ההיא."

"אה, כן. החייל האמיץ ניק הלר התגייס לנחתים."

"לכוחות המיוחדים, לא לנחתים."

"לכוחות המיוחדים," הוא אמר, גלגל את המילים בפה כמו לגימה ראשונה של שאטו לפאייט. זוויות פיו התעקלו. "הידד."

ביום שאבא שלי נכנס לכלא, הוא נתן לרוג'ר את הנכס הכי יקר שלו - שעון זהב פאטק פיליפ שאמא נתנה לו כשצבר את המאה מיליון הראשונים שלו. על גב השעון היתה חרוטה שורה בלטינית מכתבי וירגיליוס: Audentes fortuna juvat. אלת המזל מסבירה פנים לנועזים. הוא בהחלט היה נועז, אבל אלת המזל לא קיבלה את ההודעה בזמן, כנראה.

"אז למה החלטת לכבד אותי בנוכחותך?"

"אני רוצה לדעת על מה רוג'ר דיבר איתך."

עיניו נאטמו. "על מה הוא דיבר איתי? על מה בנים מדברים עם אבא שלהם?" חיוך אטי ועגמומי עלה על פניו. "בטח כבר שכחת אחרי כל כך הרבה זמן."

אחד האסירים בהמשך השורה התווכח עם האישה שביקרה אותו, בחורה כהת עור, כנראה אמם של שני הילדים שהתרוצצו בחדר. אולי הוא האב. תהיתי אם האסירים כאן מקבלים זכויות התייחדות.

"הוא דיבר איתך הרבה לאחרונה."

"הוא מתקשר לאבא שלו. הוא דואג לי. הוא שולח לי חבילות. אמא שלך שולחת לי חבילות. כולם שולחים." הוא הטה את ראשו, הרים את גבותיו הכבדות והביט בי מבעד לעפעפיים שמוטים. "אבל אולי אתה סובל מקשיים כלכליים."

ידעתי כמובן שרוג'ר לא התקשר לאבא. בבית הכלא לא מאפשרים שיחות נכנסות. אבא הוא זה שהתקשר גובינא לרוג'ר.

"רוג'ר גם בא לבקר אותך."

"שעות הביקור הן בין שבע וחצי לשלוש. למעשה, אפילו מעודדים ביקורים. אומרים שלביקורים יש השפעה חיובית, אתה יודע? אומרים שאסירים שמבקרים אותם באופן קבוע מסתגלים טוב יותר כשהם משתחררים מהכלא. אם כי במקרה שלי זה רק בעוד שמונה-עשרה שנה, ובהנחה שאני אחיה עד אז, אני אהיה בן..."

"למה?"

"למה הוא מבקר אותי? אולי מפני שהוא מודאג. טיפשי, מה? זקן כמוני שכלוא עם אנסים וסוטים - מה יש לדאוג?"

"אבל למה הוא דיבר איתך לעתים קרובות כל כך?"

"לעתים קרובות? זה מושג יחסי כשאתה כאן." הוא לחלח את שפתיו. הן היו סדוקות, אדומות להחריד על רקע הלובן של הזקן הארוך.

ניסיתי שוב, הסתערתי קדימה. "מתי פגשת אותו בפעם האחרונה?"

הוא הזדעף, שילב את זרועותיו ונשען לאחור. "לא ראיתי את אחיך כבר... לפחות שנה." הוא הביט למעלה ואחר כך ימינה. סימן מובהק לכך שהוא משקר. אם כי אפשר לומר שהסימן המובהק ביותר היה עצם העובדה שהוא הזיז את השפתיים. "לרוג'ר יש משפחה וקריירה רצינית. לא כל כך נוח לו..."

"הוא היה כאן בשבוע שעבר," אמרתי.

הוא הניד את ראשו באטיות. "אני חושב שהייתי זוכר דבר כזה, ניקולס. אין הרבה מה לעשות כאן אם אתה לא מרים משקולות. וכבר ראיתי את כל השידורים החוזרים של 'חוק וסדר'."

"שמו של רוג'ר מופיע ברשימת המבקרים של הכלא שלוש פעמים בחודשיים וחצי האחרונים."

הוא היסס לשבריר שנייה, שבמהלכו שקל אם להמשיך למתוח את החבל. חיוכו התרחב באטיות ועיניו ברקו.

"אתה מכיר אותי יותר מדי טוב," אמר ופרץ שוב בצחוק.

לפני שרוג׳ר נסע ללמוד בהרווארד, ביקרנו יום אחד בסוכנות מכוניות משומשות של אחד החברים שלי, טימי לנג.

טימי בדיוק צבע בתרסיס כתום סוס דוהר על צדה של מכונית מוסטנג אדומה, ואדי הצבע הפיצו ריח לא נעים. רוג׳ר ואני האמנו תמיד שהמוגבלות השכלית של טימי נובעת משאיפה מוגזמת של אדים כאלה במהלך השנים, ולכן עמדנו רחוק ככל האפשר. אני דיברתי עוד ועוד על העוול שעשו לאבא, וכמה זה לא הוגן שהוא נאלץ לברוח ולהיות פליט איפשהו בשווייץ רק מפני שיש לו כמה אויבים חזקים, כי הרי הוא חף מפשע, הוא בעצמו אמר לנו את זה.

רוג׳ר הקשיב לי בקוצר רוח ולבסוף קטע אותי. ״תשמע, רֶד מֶן,״ הוא אמר, ״כדאי שלא תדבר על דברים שאתה לא מבין בהם.״

״מה אתה מנסה להגיד?״

״אני בסך הכול אומר שלפעמים הדברים הם... מסובכים, זה הכול.״

״מה זאת אומרת?״

״הגיע הזמן שתבין בעצמך,״ הוא אמר.

ואז עשיתי משהו שלא עשיתי אף פעם: הכנסתי לרוג׳ר אגרוף בבטן. הוא התקפל לשניים, ורק אחרי דקה התאושש והזדקף. הפנים שלו היו סמוקים, אבל הוא לא כעס. הוא חייך. ״אתה המאמין האחרון, מה, ניק?״ הוא אמר. ״אין דבר, אתה עוד תלמד.״

אומרים שציניקן הוא בסך הכול אידיאליסט מאוכזב. אם כך, רוג׳ר לא היה ציניקן אמיתי מפני שהוא מעולם לא היה אידיאליסט. הוא פשוט היה יותר מפוכח ממני.

כי אני האמנתי לאבא.

״כל שיחות הטלפון כאן נתונות לפיקוח ומוקלטות,״ אמרתי לאבא שלי. ״לכן אם רוצים לדבר על נושא רגיש צריך לעשות את זה פנים אל פנים. אז על מה רוג׳ר רצה לדבר?״

הוא הרים את סנטרו לאט והידק את שפתיו כמה פעמים. ״כן, מה פתאום שהוא יבזבז את הזמן שלו ויבוא הנה כדי לדבר עם תרח זקן כמוני?״

״אבא,״ אמרתי וסירבתי להיכנע לעוינות שלו, ״זה חשוב. בשביל רוג׳ר.״

אבל הוא לא רצה לסגת מעמדת התוכחה שלו. קולו התרומם בהדרגה. ריח גופו המעופש הגיע לאפי.

״פעם הערצת את אחיך. חשבת שהוא משתין שמפניה. חשבת שהוא סגנו של אלוהים. אבל אני מבין למה אתה מתעב אותו עכשיו. אתה לא יכול לסבול את העובדה שהוא עמד לצדי כל השנים, כשאתה בחרת בדרך הקלה, נכנעת ללחץ החברתי ופנית נגדי.״

״סיימת?״ אמרתי בסבלנות. אמם של שני הילדים הפסיקה להתווכח עם בן הזוג שלה. הילדים שלה גמרו לחקור את החדר הריק והתיישבו על הרצפה עם צבעים וחוברות

צביעה.

"אתה יודע שמפיקים מפוקס ניוז ו-CNN ואפילו מ'שישים דקות' עדיין מצלצלים לכלא, כותבים לי ורוצים לראיין אותי? רשת MSNBC רוצה שאני אופיע בתוכנית שנקראת 'כלואים'. אתה יודע למה אני מסרב? בגללך. ובגלל אמא שלך. ורוג'ר. והנכד שלי. כי אני לא רוצה לחולל מהומות. אני לא רוצה להביך אתכם. אני רוצה שאנשים ישכחו. אני יודע מה כל אלה רוצים - איזה סרט וידיאו עסיסי ונחמד, תקריב של המיליארדר במדי אסיר, מושפל, מלא חרטה ומביע צער על פשעיו הנוראים. מחזה מוסר הם רוצים. כדי שהצופים שלהם יוכלו להרגיש קצת יותר טוב בחיי הייאוש השקטים שלהם."

"אבא..."

"אתה יודע - יש לך **מושג** בכלל - עם מי אני כלוא כאן? עם רוצחים ואנסים! לשלושים שנה הכניסו אותי, ניקולס. יש פה אנסי ילדים שישתחררו הרבה לפניי!"

"אתה יכול להשתחרר מוקדם יותר על התנהגות טובה," אמרתי.

הוא חייך במרירות. "אם אני אתנהג מאוד-מאוד יפה, הם יעלו אותי על אוטובוס של הכלא וישלחו אותי לאסוף אשפה בשולי כבישים. אתה יודע שיש כאן מישהו שרצח את אבא שלו? הכה אותו במחבט בייסבול ואחר כך הוציא לו את הקרביים עם סכין לחיתוך דגים וזרק את הגופה שלו ביער. הברנש המקסים הזה הורשע ברצח מדרגה ראשונה והוא יושב חמש שנים. חמש שנים! ואני יושב כאן שלושים שנה! ואתה יודע למה?" רוק הצטבר בזוויות פיו.

הנהנתי. "בגלל הונאה בניירות ערך וקבלַת דבר במרמה."

הוא נופף באצבעו. "לא. אני נמצא כאן בגלל שאפתנות."

"אני מניח שאפשר לנסח את זה גם ככה."

"לא, לא השאפתנות שלי! אני נמצא כאן מפני שכמה תרנגולים צעירים ותאבי בצע במשרד התובע הכללי במנהטן רצו להתפאר באיזו גולגולת שהם ערפו. רצו לקדם את הקריירות הקטנות והעלובות שלהם. תאמין לי. לנחות על איזו משרה בכירה במשרד פרקליטים יוקרתי. או לרוץ למשרת ראש העיר. או המושל. הכול נובע משאפתנות, ניקולס. השאפתנות שלהם מול השאפתנות שלי. אני הייתי סתם אבן קטנה בדרך שלהם לתהילה גדולה יותר. זהו, כבר אין יותר מאפיה, אז עכשיו הם רודפים אחרי אנשים עשירים. 'פשעי צווארון לבן', ככה הם קוראים לזה. מזה אתה מתפרנס עכשיו, נכון? חקירות פרטיות, לא? אתה לא חושב שזה לא לרמה שלך, ניקולס? קצת עממי מדי?"

העברתי את מבטי על פני חדר הביקורים, באטיות, בהדגשה. "אתה צודק, באמת קשה להתחרות בהישגים שלך," אמרתי. "הצבת רף נורא גבוה." חייכתי. "חוץ מזה, סטודארד ושות' לא היו עממיים מדי כשרצית שהם יצילו אותך."

"כשצריך שרברב, קוראים לשרברב. זה לא אומר שאתה צריך להיות שרברב בעצמך."

משכתי בכתפי.

"ובכל זאת אתה מעז לשפוט אותי," הוא אמר.

"ממש לא. אני לא צריך לשפוט אותך. אני כבר יודע מה דעתי עליך."

הוא שלח אלי את חיוכו הערמומי.

"בכל מקרה, לא ביקשתי לשמוע את קורותיך," אמרתי. "אף על פי שזה סיפור מרתק. שאלתי על מה רוג'ר בא לדבר איתך."

הוא לחלח את שפתיו בדייקנות, בקצה לשונו. "אחיך ואני דיברנו על דברים מסווגים. אני לא אמעל באמון שלו. אתה יכול לשאול אותו בעצמך."

"הלוואי שיכולתי. אבל הוא נעלם. ולדעתי, זה קשור למה שדיברתם ביניכם."

"אלה היו שיחות בין אב לבן." הוא אמר את זה בהטעמה אכזרית, כאילו מערכת היחסים ביני לבינו היא דבר אחר, פחות מיוחד.

"טוב," אמרתי. דחפתי את הכיסא לאחור וקמתי. הסוהר, שישב ליד שולחן עץ קטן בפתח, הביט לעברי. "היה נעים לפגוש אותך, אבא. ממש תענוג, כמו תמיד."

"שב," הוא אמר. "אל תהיה טיפש. אחיך יכול לספר לך כל מה שהוא רוצה."

"לא מדויק. לפני יומיים, בג'ורג'טאון, מישהו תקף אותו ואת לורן, וכשהיא התעוררה בבית החולים..."

"בית חולים? לורן בסדר?"

הנהנתי ונסוגותי עוד כמה צעדים לעבר הפתח.

אבי נעץ בי מבט ומצמץ כמה פעמים. "ורוג'ר?"

"לא מוצאים אותו מאז. אף אחד לא שמע ממנו."

מבט של בהלה ניצת בעיניו והוא פלט צעקה גרונית רמה. "לא! אוי לא, אלוהים! אמרתי לו לא לעשות את זה."

אבי העביר את ידו על מצחו ועיניו, וכמה פתיתי עור מת נשרו. "מה זאת אומרת לא מוצאים אותו? גם לא...?"

"גם לא גופה. אולי הוא חי. אולי הוא בסדר. אבל..." חזרתי אל כיסא הפלסטיק והתיישבתי. "אז תגיד לי על מה דיברתם."

הוא הניח את מצחו הקשקשי על כפות ידיו ועיסה את העור באצבעותיו הגדולות והגסות. בעל כורחי הסטתי את המבט. פסוריאזיס נוטה להחמיר בתקופות של לחץ נפשי קשה, ואין ספק שהשהייה בכלא מלחיצה. הצטערתי שמצבו לא מעורר בי רחמים אלא רק מגביר את תחושת הדחייה שחשתי כלפיו.

"הוא סיפר שהוא גילה משהו ורצה לשמוע מה דעתי על זה," אמר ויקטור. מילותיו נשמעו עמומות.

"לשמוע מה דעתך?"

הוא הרים את עיניו ונאנח. הוא שילב את ידיו על הדלפק שלפניו. "כן, ניקולס, מתברר שאני יודע דבר או שניים. גם אם אתה אף פעם לא רצית ללמוד ממני."

"למה אתה אומר את זה? למדתי ממך הרבה מאוד."

"הלגלוג שלך ברור לי. בכל מקרה, רוג'ר אמר לי שהוא נתקל בהוצאה כוזבת אצל אחד מקבלני המשנה שלהם - איזו חברת אבטחה."

"קבלן משנה?"

"הם סיפקו אבטחת מתקנים לגיפורד תעשיות - מאבטחים חמושים לתחנות הכוח, לאתרי הבנייה שלהם וכדומה."

"מה זאת אומרת 'הוצאה כוזבת'?"

"הוא היה בטוח שזה שוחד, 'תמריץ' שנתנו לאיזשהו בכיר בפנטגון, והוא רצה להוכיח את זה. אבל זאת היתה משימה קשה, אפילו לבחור מבריק כמו אחיך. זה כמו לנסות להבין קומבינטוריקה כשעוד לא למדת חילוק ארוך."

השחצנות המוכרת של ויקטור הלר. אפילו כשדיבר על בנו האהוב, הוא היה מוכרח להפגין את עליונותו. "כמו ילד שמנסה לרוץ מרתון, מה?"

"עזוב, ניקולס. רוג'ר מכיר את החומר די טוב, אבל לא כמוני. אני עשיתי את הדברים האלה במו ידי."

שיערתי שהוא מתכוון להקמת חברות קש במקלטי מס נידחים. לא פעם תהיתי אם הוא החביא כספים. כספים שהממשלה לא הצליחה לאתר או לתפוס. אחרת איך הצליח לחיות כפליט במשך שנים?

"אז רוג'ר רצה להוכיח שחברת האבטחה הזאת משלמת שוחד לפנטגון?" שאלתי בספקנות. זה די התאים למה שהוא סיפר ללורן ולדברים שמרג'ורי אוגונובסקי אמרה לי.

"בשביל מה? כדי לדווח לממשל? לקבל אות כבוד, אולי? משום מה זה לא נשמע לי אופייני לרוג'ר."

אבי נאנח בקוצר רוח ונופף בידו כאילו הוא מנסה להבריח ענן יתושים. "בחייך," אמר. "תעשה לי טובה. לרוג'ר נמאס להיות עני."

"עני?" אמרתי בתדהמה. "אלוהים ישמור. הוא הרוויח משכורת שנתית של שש ספרות."

הוא נחר בבוז. "משכורת שנתית של שש ספרות? בימינו זה נקרא עוני."

"תגיד לי, כמה אתה מרוויח כשאתה עובד במכבסת הכלא?" אמרתי. "עשרה סנט ביום?"

הוא לא טרח אפילו לכבד אותי באחד ממבטיו הנוקבים. "נמאס לו לשבת על הספסל. נמאס לו לראות אנשים בינוניים זוכים בקידום בזמן שהוא נשאר תקוע. להיות עוד סמנכ"ל אחד. הוא היה מסוגל לנהל את גיפורד תעשיות, והוא ידע את זה."

"אז מה הוא ניסה לעשות?"

"פשוט מאוד, הוא רצה להבהיר להם מה הוא מצא. מה הוא יודע. וכמה הוא רוצה."

"דמי שתיקה," אמרתי.

הוא הנהן.

"סחיטה."

"תמיד היה לך כישרון למילים."

כן. האפשרות הזאת נשמעה הרבה יותר אופיינית לרוג'ר. "כמה הוא רצה?"

"עשרה מיליון דולר."

"זה הכול?" אמרתי בהיתממות.

"למעשה, זה סכום סביר. עסקה הוגנת. אם מביאים בחשבון את הזעם הציבורי שהיה מתעורר מפרסום השוחד הזה. הם הפסידו סכומים הרבה יותר גדולים בחוזים ממשלתיים."

"חוזים ממשלתיים, מה? על איזו חברה מדובר?"

"אולי שמעת על פָּלָדין העולמית."

"אה," אמרתי.

פָּלדין העולמית היתה הקבלן הצבאי הפרטי הגדול ביותר בעולם. היא התחילה כספקית של מאבטחים חמושים לעסקים כמו גיפורד תעשיות, ולבסוף נהפכה לצבא של שכירי חרב. פלדין היתה ידועה לשמצה ושנויה במחלוקת, ועוררה תיעוב בדרך כלל. חיילי פלדין, שנקראו "קבלנים", נתפסו כלוחמים פרועים שממהרים ללחוץ על ההדק. אבל מה שהכי עצבן את חיילי ארצות הברית היתה העובדה שלעומת סמָל רגיל שהרוויח מאה דולר ביום, שכיר חרב של פלדין הרוויח אלף דולר.

כששירתתי באפגניסטן ובבוסניה, שכירי החרב של פלדין לחמו לצד חיילי ארצות הברית. הם היו חיילים לשעבר, ולמעשה היו מיומנים לא פחות מכל אחד אחר, אבל מבחינת החוק הם נחשבו ל"יועצים", ולכן לא היו כפופים לחוקי הארץ שבה נלחמנו וגם לא לחוקי הצבא האמריקאי. כך יכלו לירות באזרחים ולצאת מזה בלי שום עונש. חלק מהם אכן עשו זאת. לא היתה אפשרות לתבוע אותם, ואיש מהם לא הואשם בפשע. ממש

כמו המערב הפרוע. למעשה, בעיראק היו יותר קבלנים פרטיים מאשר חיילים אמריקאים. ופלדין העולמית היתה הקבלן הגדול ביותר שם.

"הוא ניסה לסחוט עשרה מיליון דולר מפלדין? לא בדיוק הרעיון הכי חכם בעולם. החבר'ה האלה חמושים ומסוכנים."

"הזהרתי אותו ממעשה פזיז כזה."

"באמת, אבא? או שנתת לו טיפים איך לעשות את זה?"

אנחה נוספת, הפעם בכעס יותר מאשר בקוצר רוח. "אמרתי לו שהוא משחק באש."

שתקתי דקה ארוכה ולבסוף שאלתי, "והוא קיבל עשרה מיליון?"

"אני לא יודע. אני מניח שלא."

נזכרתי באי-מייל שרוג'ר שלח מאתר הצוואות. "מעולם לא כתבתי מכתב מוזר כזה," הוא כתב שם. "כי אם תקבלי אותו, פירוש הדבר שאני מת."

וגם: "אני לא יודע מה הם יעשו. אולי הם ינסו לביים התאבדות."

הוא דיבר על "האנשים שמנסים לעצור אותי".

האנשים שניסו לעצור אותו - ולא להניח לו לסחוט ולנצל אותם - היו פלדין העולמית, זה כבר היה ברור. רוג'ר עלה על הוצאה כוזבת שהם הגישו לגיפורד תעשיות, הוצאה שהיתה למעשה שוחד שהם שילמו לפנטגון וניסו לגלגל אותו על גיפורד. ומכיוון שרוג'ר הוא טיפוס מסוים מאוד, הוא הסתער על הטרף ודרש עשרה מיליון דולר דמי שתיקה.

מפלדין העולמית. הצבא הפרטי הגדול בעולם.

שלא ייתכן כמעט יריב קטלני ממנו.

"אז מה קרה, לדעתך?" אמרתי. "אתה חושב שפלדין תפסו את רוג'ר? או שרוג'ר נעלם כדי לברוח מהם?"

הוא הניח את ידיו על עיניו, ופתית עור כסוף וגדול נשר על הדלפק. "נעלם? לא, ניקולס. הרבה יותר סביר שהם... חיסלו אותו. ככה הם פועלים."

"אני לא בטוח." לא טרחתי לפרט את הסיבה לספקות שלי - העובדה שרק הימּמו את לורן ולא הרגו אותה. "אני לא מאמין בחוליות חיסול של חברות פרטיות."

"אז אתה תמים או שאתה לא מסתכל מסביבך. אתה לא זוכר מה קרה לסגן היו"ר ההוא באֶנרון, שהיה צריך להעיד בקונגרס ולמסור שמות שקשורים לאחת השערוריות הכספיות הכי גדולות שהיו אי-פעם? לפני שהוא הצליח לעלות על מטוס לוושינגטון, מצאו אותו מת במכונית שלו, עם כדור בראש. ברור שקראו לזה 'התאבדות'. ואחרי כמה חודשים, יועץ מחברת ארתור אנדרסון נמצא מת ביער בקולורדו, עם כדור בראש. מי היה הלקוח שלו? ניחשת נכון - אנרון. ואז בנקאי מהבנק המלכותי של סקוטלנד נמצא מת ביער ליד לונדון. הוא עמד להעיד נגד עמיתיו. באיזה תיק? נכון מאוד, תיק של אנרון. עוד 'התאבדות' לכאורה."

"נו באמת, אבא. אלה סתם תיאוריות קונספירציה מטורפות."

"קארן סילקווּד, שעבדה בכור הגרעיני באוקלהומה וחטפה הרעלת פלוטוניום, נסעה במכונית שלה לפגוש עיתונאי מ**הניו יורק טיימס** כדי לספר על ליקויי בטיחות בתעשייה הגרעינית, אבל המכונית שלה סטתה באורח פלא מהכביש. גם זאת היתה התאבדות?"

"ראיתי את הסרט עם מריל סטריפ. סרט טוב. מה אתה רוצה להגיד בזה?"

קולו נעשה זועם. "אין לי ספק שהרגו את רוג'ר. כנראה התכוונו גם להרוג את לורן, ולא רק לגרום לה זעזוע מוח."

החלטתי לפרוש מהוויכוח. הרגשתי שזה לא מוביל לשום מקום.

"אני זקוק לשמות," אמרתי. "עם מי הוא דיבר בפלדין. מי איים עליו."

אבא שלי הסתכל עלי במשך זמן ארוך כאילו הוא מתלבט מה להגיד, ולבסוף אמר, "הוא ניסה ליצור קשר עם אלן גריינג'ר, שהוא המייסד והנשיא של החברה, אבל גריינג'ר סירב לדבר איתו."

שמעתי פעם על אלן גריינג'ר, המייסד המיליארדר של פלדין העולמית, אבל ידעתי עליו מעט מאוד: שהוא שירת בחיל הנחתים; שהוא עשיר ואוהב להתבודד; שהוא ימני קיצוני ואוונגליסט נוצרי שעבר "לידה מחדש".

"אז הוא דיבר עם מישהו אחר בפלדין?"

ויקטור הנהן. "עם מנהל המשרד בוושינגטון, קרל קובלנץ. יכול להיות שהוא מנכ"ל החברה - מספר שתיים, מתחת לגריינג'ר."

"קרל קובלנץ," שיננתי את השם. "הוא זה שאיים ישירות על רוג'ר?"

"אמרתי משהו על איומים ישירים?"

"לא, לא אמרת," השבתי.

"אני מבין שאתה מתכנן משהו," הוא אמר.

"אולי."

"אל תעשה שום דבר. לפחות תלמד משהו מהשגיאות של אחיך. אני לא רוצה לאבד את הבן היחיד שנשאר לי."

"ממש נוגע ללב. אבל זה לא יקרה, אל תדאג."

"אתה בטח מכיר את 'שלושים ושש התחבולות'."

הנדתי את ראשי לשלילה.

"אמנות ההטעיה הסינית העתיקה."

"אה, כן. סון דְזֶה. חביבו של ג'יי סטודארד."

"עזוב את **אמנות המלחמה** של סון דזה. הספר הזה כבר נהפך לקלישאה." הוא זקר אצבע מסוקסת, מוכתמת בכתמי גיל. "ג'ו-גֶה ליאנג הרבה יותר מעניין. האסטרטג הצבאי הכי מבריק שהיה אי-פעם. אחת האסטרטגיות שלו היתה להביס את האויב מבפנים. אתה מסתנן למחנה האויב במסווה של שיתוף פעולה או כניעה. ואז, ברגע שאתה מגלה את מקור החולשה, אתה תוקף."

התפאורה שסביבנו - חדר המבקרים במתקן הכליאה אלטמונט - ערערה משום מה את אמינות העצות של אבא שלי.

אבל כשיצאתי מחדר המבקרים חשתי הקלה גדולה.

כי באותו הרגע ידעתי שאחי חי.

כנראה התכוונו גם להרוג את לורן, לא רק לגרום לה זעזוע מוח. ככה ויקטור אמר.

אבל אני לא הזכרתי שום זעזוע מוח.

בסך הכול אמרתי לו שלורן הותקפה והתעוררה בבית חולים. כלומר, יש לו מקור מידע נוסף, אף על פי שהעמיד פנים שהוא שומע את הסיפור בפעם הראשונה. ובהתחשב במספר הפעמים הרב ששניהם דיברו זה עם זה בחודש האחרון, סביר שמקור המידע הזה הוא רוג'ר.

אם כך, זאת אומרת שרוג'ר דיבר איתו אחרי שהוא נעלם.

לכן, נוסף על כך שרוג'ר עדיין חי, הוא גם יכול לקבל שיחות טלפון. ופירוש הדבר הוא שהוא לא מוחזק כבן ערובה, לא חטפו אותו ולא כלאו אותו. הוא פשוט מסתתר.

אבל אפשר ליצור איתו קשר. ויקטור לא יכול לקבל שיחות נכנסות, ולכן אין ספק שהוא התקשר אל מספר הטלפון של רוג'ר.

מספר הטלפון הזה בוודאי נשמר ברשימה שנמצאת במחשב של הכלא. האסירים יכולים להתקשר בגובּיינא רק לחמישה-עשר מספרי טלפון מאושרים, לא יותר מזה.

אחרי כמה דקות של שיחת חולין עם ידידי החדש, הסוהר שישב מחוץ לחדר המבקרים, הבעתי באוזניו את חששותי שאבי ינסה ליצור שוב קשר עם כמה מעמיתיו הישנים. האם זה לא נוגד את חוקי הכלא?

מובן שהסוהר שמח מאוד להיכנס למחשב ולשלוף את רשימת הטלפונים המאושרים של ויקטור. נתתי לו חמישים דולר על עזרתו בחיפוש והודיתי לו על שעזר לי לוודא שאבא שלי לא יסטה מדרך הישר הצרה.

בדרך לנמל התעופה הבינלאומי של אולבני התקשרתי לפרנק, סוכן המידע שלי.

"אמרתי לך לחכות בסבלנות, לא?" אמר עוד לפני שהספקתי לתת לו מספר טלפון שלא זיהיתי ברשימה של ויקטור.

"בקשר למשהו אחר, פרנק."

"אה, טוב. השגתי את המידע שרצית לגבי המספר הסלולרי שנתת לי."

לקח לי רגע להיזכר על איזה מספר הוא מדבר: המספר שוודי מחברת השילוח נתן לי בלוס אנג'לס. "נהדר," אמרתי. "מה מצאת?"

"זה מספר טלפון של חברה. הוא רשום על שם קרל קובלנץ."

"פלדין העולמית," אמרתי.

"אה, אתה כבר יודע?"

"אני מכיר את השם."

אז נשיא פלדין העולמית שכר את וודי כדי לגנוב מיליארד דולר מטראוורס פיתוח. גניבה בידי מנהל, ובהיקף עצום.

החלקים התחילו להתחבר לי לתמונה אחת גדולה. אם אבא שלי אמר את האמת (וזה לא מובן מאליו, כמובן), רוג׳ר מצא ראיה לכך שפלדין העולמית משלמת שוחד לפנטגון. ברגע שהם גילו מה יש לו ביד הם התחילו לאיים עליו. הוא ידע שהם מתכננים לחטוף אותו. אולי אפילו להרוג אותו.

לכן הוא נעלם לפני שהם יספיקו לעשות את זה.

אבל מה עם מיליארד הדולר? אולי פלדין, שביצעה הרבה עבודות בעיראק, גילתה שטראוורס פיתוח (שזהותה עדיין לא היתה ברורה לי) שולחת את כל המזומנים האלה בחזרה לארצות הברית, ופלדין פשוט החליטה להתכבד בנתח מהעוגה. מיליארד דולר יאפשרו לה לשלם הרבה מאוד שוחד.

״שלחתי לך את פירוט שיחות הטלפון של אחיך,״ אמר פרנק וקטע את הרהורי. ״קיבלת אותו?״

״כן, תודה רבה,״ אמרתי. ״ויש לי עוד מספר בשבילך.״

במהלך הבוקר גילתה לורן שהיא בודקת את תיבת האי-מייל שלה לעתים הרבה יותר מדי קרובות.

בודקת אם הגיע עוד אי-מייל מרוג'ר. אף על פי שזה היה טיפשי.

עזבי, אמרה לעצמה. **לא יהיו עוד אי-מיילים ממנו.**

תפסיקי לענות את עצמך.

היא הגיעה לעבודה באיחור, כי חבר של ניק בא לשפץ את מערכת האבטחה בבית. אבל זה לא נורא, כי לילנד נסע לחו"ל והכול התנהל באטיות. קצת לפני הפסקת הצהריים הרימה את עיניה מצג המחשב וראתה גבר יושב באחת מכורסאות המבקרים. היא החזירה את מבטה אל הצג אבל מיד שבה והביטה באיש.

רק לפני כמה ימים ראתה אותו יוצא מהמשרד של לילנד, נזכרה. איש לא כל כך יפה... ממש מכוער, למען האמת. פנים מלאי חטטים. קורבן קשה של פצעי בגרות. משקפיים עם מסגרת חומה, שיער חום דליל, כתפיים עגולות וחזה צר.

"שלום לך," אמרה.

"לא רציתי להפריע לך," אמר האיש. הוא קם בחיפזון מהכורסה, ותיק העור שלו החליק מעל ברכיו ונפל ארצה. הוא התכופף להרים אותו, וכשהזדקף היו פניו סמוקים. הוא נראה נבוך כשהתקרב אל שולחנה והושיט את ידו ללחיצה. "שמי לויד קוּזק. אני לא יודע אם לילנד הזכיר את שמי - אני יועץ ההשקעות החדש שלו."

לורן העיפה מבט לעבר נורין, שאמרה, "שלום לך, לויד."

"אה, כן... נורין, נכון?" הוא ניגש אל שולחנה של נורין ולחץ גם את ידה. "מצטער, לא ראיתי אותך." הוא העיף מבט אל לורן, החזיר את מבטו אל נורין ונראה כלכוד בין שתיהן. "אני פשוט... לילנד השאיר איזשהם תקליטורים בשבילי?"

לורן הנידה את ראשה לשלילה. "הוא לא אמר לי כלום..."

"כן, בטח, הנה הם," אמרה נורין, שלפה מעטפה חומה ומסרה אותה לאיש.

"תודה רבה," הוא אמר לה, ואז ניגש אל שולחנה של לורן ואמר, "סליחה שהפרעתי לך."

"לא הפרעת לי," אמרה לורן.

האיש מיהר לדרכו.

לורן חיכתה עד שלויד נעלם ואז אמרה לנורין, "לילנד לא אמר לי כלום בנוגע ליועץ השקעות."

"חשבתי שסיפרתי לך עליו."

"כן, סיפרת. אבל לילנד לא הזכיר אותו."

"אל תתרגשי," אמרה נורין. "לילנד אמר לי שהבחור יקפוץ היום וביקש ממני לתת לו את החומר. שום דבר מיוחד."

"טוב, לי הוא לא אמר מילה, אבל בסדר."

"את לא מצפה שהוא יסביר כל דבר פעמיים, נכון?"

"מובן שלא."

"טוב, אז הכול בסדר."

כשלילנד יחזור, היא תשאל אותו על יועץ ההשקעות הזה, החליטה לורן. אבל באיזשהו מקום הרגישה פגועה קצת. בדרך כלל, היא זו שטיפלה בכל העניינים שלו. הוא לא הסתיר ממנה כלום. עכשיו הרגישה כאילו מידרו אותה, אם כי ידעה שזה טיפשי לגמרי.

בכל מקרה, אין ספק שנורין נהנתה מהמצב: פיסה זעירה מהחיים האישיים של לילנד שהיתה ידועה רק לה. איזה סיפוק עצום.

לורן ממש לא אהבה את האישה הזאת.

בשעות אחר הצהריים המוקדמות, מיד אחרי הפסקת האוכל, בדקה שוב את תיבת האי-מייל שלה ומצאה הודעה מכתובת לא מוכרת. בשורת הנושא היה כתוב: "ללורן, אישי."

היא פתחה את המכתב.

בחלון ההודעה לא היה שום טקסט. רק מלבן אפור כהה. סרט וידיאו, הבינה מיד, מהסוג שרואים בכל מקום ברשת: מסגרת שבתחתיתה סרגל כלים עם כפתורי וידיאו. בעיגול אפור, גדול וחיוור, בדיוק באמצע, היה משולש לבן - הסימן play, שממש צעק אליה, **תקישי עליי! תקישי עליי!**

היא היססה רגע. נראה חשוד. אולי אפילו מסוכן.

היא הביטה שוב בשורת השולח וראתה שהיא ריקה. מוזר. לפני כמה שניות היה כתוב שם משהו. לא היה לה ספק בזה.

עכשיו שֵם השולח נעלם.

נשאר רק חלון וידיאו. ומשולש לבן ששיווע ללחיצה.

כעבור כמה שניות לא יכלה להתאפק. היא נקשה על המשולש. המלבן האפור התעורר לחיים: דמות החלה לנוע. בשחור ולבן. מטושטשת ומעורפלת בהתחלה. רק צללית. היא לא הצליחה להבין מה היא רואה.

לאט לאט התחיל הסרט להתמקד. הערפל הלך והתפוגג, ומשהו בתמונה נראה לה מוכר. היא לא הצליחה להבין מה היא רואה, אבל בכל זאת זה היה מוכר. דמות עטופה בלבן, שזזה קצת ונהפכה לאט לאט לגוש מתחת למצעי מיטה מבולגנים. מישהו ישֵן במיטה. משהו בסרט הזה היה מציצני, כאילו פורנוגרפי. מה זה? למה זה מוכר כל כך? היא לחצה על "מסך מלא" והתמונה נפרשה על פני כל הצג. הרזולוציה לא היתה טובה כל כך; הניגודיות היתה בעייתית; כאילו צילמו את זה בלילה, באינפרה אדום או משהו כזה.

הדמות שבמיטה זעה בחוסר שקט והתהפכה. לפתע זיהתה לורן את הריסים הארוכים, את השיער המתולתל. לבה הלם בפראות והיא נתקפה סחרחורת כשהמצלמה התקרבה ולכדה את פניו של גייב.

הבן שלה. ישן במיטה שלו.

היא נשנקה בבהלה.

הסרט נפסק פתאום. החלון האפור התכווץ לגודלו המקורי, עם המשולש הלבן באמצע. באצבעות רועדות גיששה לורן אחר העכבר וניסתה להקיש שוב על play, אבל גם המלבן האפור נעלם לפתע. נגוז. כמו חתול הצ׳שייר ב**אליס בארץ הפלאות**.

שום זכר לא נותר.

כאילו לא היה שם כלום.

נשאר לי זמן פנוי עד הטיסה מאולבני בחזרה לוושינגטון, ולכן לא החזרתי מיד את המכונית השכורה אלא נסעתי לי והרהרתי. הכבישים היו חדשים, סלולים היטב והרבה פחות צפופים מהכבישים בוושינגטון. אחרי כמה קילומטרים חלפתי על פני הספרייה הציבורית של קולוני, ובהבזק של רגע החלטתי לפנות לשם.

בעידן האינטרנט שוכחים קצת את ערכן של הספריות הציבוריות כמקורות מידע. עדיין אין תחליף לכל מיני ספרים נידחים, עיתונים ישנים, העתקי מיקרופילם והמון עיתונים מקומיים שלא זמינים ברשת. אפילו מקורות שאפשר לעיין בהם דרך הרשת לוקים לפעמים במפתח עניינים עלוב למדי, ואין ברירה אלא למצוא אותם בדרך הישנה.

בספרייה הציבורית של קולוני מצאתי את כרכי המפתח של העיתון **גרנד רָפידס פּרֶס** במישיגן וחיפשתי מאמרים על אלן גריינג'ר, המייסד המתבודד של פלדין. מכיוון שנולד וגדל בצפון מישיגן, שיערתי שיש סיכוי למצוא עיתונות מקומית מעניינת, שאולי אראה בה משהו שלא הופיע ב**טיים** או ב**ניוזוויק**.

עלעלתי במפתח העניינים, כרך אחרי כרך, כשלפתע צלצל הטלפון הסלולרי שלי. ספרנית כתבי העת שלחה לעברי מבט נוזף, ולכן מיהרתי לסגור את המכשיר בלי להסתכל בזהות המטלפן. מצאתי לא מעט פריטים שעסקו בגריינג'ר, אבל כמעט כולם היו מבזקים של סוכנויות הידיעות שלא חידשו לי דבר. היו גם הרבה כתבות על פלדין ועל בעיות שהתעוררו בעיראק בנוגע לעובדים שלה. היו גם מאמרים על אלן גריינג'ר כשהעיד בפני הקונגרס. כבר שנה עברה מאז העדות הזאת, ועד כמה שראיתי הוא לא נתן שום ראיונות אישיים. מצאתי רק ריאיון אחד, שבו "מר גריינג'ר דיבר עם סוכנות הידיעות בטלפון מהנהלת פלדין בדרום ג'ורג'יה". בשנה האחרונה דומה שתפקיד הדובר הציבורי עבר לקרל קובלנץ, שתואר כמנכ"ל פלדין העולמית, שמרכזה בפולס צ'רץ', וירג'יניה. גריינג'ר לא נראה בציבור כבר יותר משנה.

נאלצתי לדפדף כמה שנים אחורה עד שהצלחתי למצוא ראיונות עם אלן גריינג'ר בעיתונות המקומית. למען האמת, חמש-עשרה שנה אחורה.

ניגשתי אל דלפק כתבי העת וביקשתי את המיקרופילם של ה**גרנד רפידס פרס**. כעבור עשר דקות כבר ישבתי עם המיקרופילם הישן והשרוט, סקרתי אותו וניסיתי לדכא את מחלת הים שאיימה להשתלט עליי. לבסוף איתרתי את הריאיון עם עיתונאי של ה**גרנד רפידס**, שתיאר את אלן גריינג'ר כ"נחת לשעבר" וכ"צאצא יפה תואר" של "אימפריה לפינוי אשפה". התצלום שהופיע שם אימת בהחלט את יפי התואר: עיניים כחולות, עצמות לחיים גבוהות ועור בהיר חלק. גריינג'ר סיפר לעיתונאי שקנה לאחרונה ארבעים אלף דונם של יער אורנים בדרום ג'ורג'יה, כשטח אימונים ל"חברת האבטחה הגדולה ביותר בארצות הברית", כפי שפלדין כונתה שם.

בשורה האחרונה של הריאיון היה כתוב, "אפשר לומר שאלן גריינג'ר עבר דרך ארוכה מאז עזב את טראוורס סיטי."

טראוורס סיטי שבמישיגן היתה עיר הולדתו של גריינג'ר.

וטראוורס פיתוח? אולי זו עוד אחת מהחברות שלו?

לא הצלחתי להבין. האם קובלנץ, מנכ"ל פלדין העולמית, שכר מישהו מחברת שילוח כדי שיגנוב מיליארד דולר מחברה אחרת של אלן גריינג'ר? בשביל מה?

אלא אם גריינג'ר לא ידע מה קובלנץ עושה.

מיציתי את המיקרופילם עד תומו ועזבתי את הספרייה.

כשיצאתי אל אור השמש המסנוור, בדקתי את התא הקולי.

"הלר," אמרה דורותי דובאל בקול שקט. "תתקשר אלי. יש בעיה."

"מה קרה?" אמרתי.

"אף פעם לא חשבתי שסטודארד יודע איפה נמצאת עמדת העבודה שלי. אבל לפני כמה שעות הוא פשוט ניגש אלי ואמר לי שאני מנצלת לרעה את משאבי החברה."

"בכל מה שקשור לעבודה את עומדת בלוחות הזמנים?"

"בחייך, ניק, אתה יודע שזה לא פועל ככה. אני לא עובדת לפי שעון."

"בדיוק. אז תגידי לו שזה לא עניינו מה את עושה בזמנך הפנוי."

"קודם כול, בחיים לא דיברתי ככה אל סטודארד ואין לי שום כוונה להתחיל בזה עכשיו. אני לא כמוך. לא תהיה להם שום בעיה להחליף אותי במישהו אחר."

"מה פתאום, דורותי! אין הרבה מומחים כמוך, ואת יודעת את זה. אף אחד מטכנאי המז"פ שלנו לא מוזמן לישיבות הנהלה ביום שני בבוקר."

"כן, אבל מבחינתו של ג'יי סטודארד יש בחוץ עוד אלפי מומחים לשחזור מידע שיקפצו על ההזדמנות לעבוד כאן." היא הנמיכה את קולה. "ויש לשער שהוא צודק."

"הוא לא יפטר אותך רק מפני שאת עוזרת לי לאתר את אחי."

"לא? זה בערך מה שהוא אמר. שאם אני אערוך עוד חיפושים שקשורים לטראוורס פיתוח, רוג'ר הלר או כל דבר שהוא לא פרויקט של סטודארד, כדאי שאני אעדכן את קורות החיים שלי."

"דורותי," אמרתי. "את יודעת שאני מאחורייך."

"באמת? אז אולי זאת הסיבה שצולפים בי מלפנים," אמרה בעוקצנות. "אתה לא תוכל למנוע את הפיטורים שלי, ניק."

"תתפלאי."

"כן, ממש," אמרה. "מאוד מתחשק לי לראות את המחזה הזה."

"בואי נקווה שלא נגיע למצב הזה. מצאת משהו בקשר לרשימה שפקססתי לך, של החברות בבניין המשרדים?"

"לא, שום דבר. מצטערת."

"מה עושים בעצם במקרה כזה, מריצים שם של חברה כדי לבדוק אם היא חברה-בת של חברות אחרות?"

"לא, זה היה לוקח שנים. לא, אני מריצה אותן מול טראוורס פיתוח. אבל עוד לא גיליתי שום דבר."

"והמחשב הנייד של רוג'ר?"

"נראה לי שהרוב זה חומר אישי. אי-מיילים וכאלה."

"את יכולה לשלוח לי את זה?"

"לא, אני אתן לך את זה כשניפגש."

צפצוף של שיחה ממתינה. מגארווין. "דורותי," אמרתי, "אם תוכלי לסלוח לי..."

"בסדר, תענה לשיחה, ניק."

"תודה. אין כמוך."

"אני שמחה שאתה יודע להעריך את זה," היא אמרה, "אבל זאת העבודה האחרונה שאני עושה למענך. תבין אותי, ניק, אני זקוקה למשכורת הזאת."

עברתי לשיחה עם גארווין. הוא התחיל לדבר מיד, בלי להזדהות אפילו: "יש כאן משהו מעניין נורא."

"נשמע."

"קיבלתי איתור על שתי הלוחיות האלה - האקונוליין המסחרית וההאמר השחור."

"ו...?"

"שני הרכבים שייכים לאותם בעלים."

"הגיוני," אמרתי. "ומי הבעלים?"

"בשני המקרים מדובר בחברת אחזקות."

חיכיתי.

"חברה שנקראת א"ג אחזקות."

"יש כתובת?"

"רק תיבת דואר."

"טוב," אמרתי. "גם זה עוזר. עוזר מאוד."

ניתקתי וצלצלתי מיד לדורותי.

היא קטעה אותי: "אמרתי לך, ניק, אני לא יכולה לעשות לך עבודות נוספות."

"אני רק צריך שתסתכלי ברשימת הדיירים שפקססתי לך."

"רק להסתכל בה?"

"נכון."

"היא מונחת לפני."

"יש בבניין הזה חברה שנקראת א"ג אחזקות?"

שתיקה ארוכה, רשרוש נייר. לבסוף: "בקומה השביעית," אמרה.

"יפה," אמרתי.

"מה?"

"א"ג אחזקות זה אלן גריינג'ר."

"אני לא מבינה."

"גם אני לא כל כך מבין," אמרתי. "אבל אחרי הבדיקה שאני אעשה, אני מקווה שכולנו נבין."

ככל שהיה לי מידע רב יותר, כך הבנתי פחות.

פלדין העולמית, טראוורס פיתוח וא"ג אחזקות - שלושתן היו אותה חברה. ליתר דיוק, שתיים מהן היו בבעלותה של השלישית. המדרג ביניהן לא היה חשוב, למעשה, כי כולן היו שייכות לאלן גריינג'ר.

בסדר, אז טראוורס פיתוח, שהיתה חברה-בת של פלדין העולמית, שלחה בחשאי מיליארד דולר לארצות הברית, אבל הכסף אבד. ולמה? כי הוא נגנב על ידי מנהל האבטחה של חברת השילוח, שנשכר על ידי אותה חברה ששלחה את הכסף.

כלומר, בשורה התחתונה פלדין העולמית גנבה מעצמה.

ליתר דיוק, קרל קובלנץ גנב מהחברה שלו.

אולי זאת היתה הנקודה. אולי קרל קובלנץ מעל בכספי החברה שניהל.

אולי הוא ניסה לגנוב מיליארד דולר, ורוג'ר עלה על זה וניסה לסחוט ממנו דמי שתיקה. וקובלנץ החליט שיהיה קל יותר לחטוף את רוג'ר ואולי גם להרוג אותו.

ורוג'ר הצליח לחמוק מהם.

בסדר. אבל למה פלדין - בשמה של טראוורס פיתוח, שהיא חברה-בת שלה - שכרה את החברה שלי כדי לאתר את הכסף החסר?

ההסבר היחיד שנראה לי הגיוני הוא שחברת החקירות שלי לא נשכרה על ידי קרל קובלנץ אלא על ידי אלן גריינג'ר. במילים אחרות, הנשיא והבעלים של פלדין לא ידע שהמנכ"ל שלו הוא שגנב את מיליארד הדולר מהחברה.

ורוג'ר נסחף לתוך כל הבלגן הזה.

ועכשיו גם אני נסחפתי לתוכו.

כשנכנסתי למגרש החניה של נמל התעופה, התקשרתי לחבר של חבר שלא הכרתי אישית אבל ידעתי שהוא עובד בפלדין העולמית. קראו לו ניל בֶּריס - נחת לשעבר שעבד במשרד של פלדין בפולס צ'רץ', במחלקת אבטחה אישית.

בהתחלה הוא לא נשמע ידידותי במיוחד, אבל ברגע שהזדהיתי כמרטי מאסֶר מסטודארד ושות' ואמרתי לו שסטודארד בודקת אפשרות לצרף אותו לשורותיה במשכורת כפולה לפחות ממה שהוא מרוויח בפלדין - הוא נהיה חביב מאוד.

קבענו להיפגש לשתות משהו.

ידה של לורן רעדה כשהרימה את שפופרת הטלפון כדי להתקשר לניק.

לבה הלם בפראות. פיה היה יבש. היא חשה בחילה, סחרחורת. החדר חג לאטו מסביבה, והיא הרגישה כאילו היא נופלת בחלל.

איך הצליחו לצלם את גייב ישן? מישהו התגנב בלילה אל הבית? אולי יש מצלמה נסתרת בחדר שלו? ייתכן בכלל דבר כזה?

ומי עומד מאחורי כל העניין?

היא חשה שהיא עומדת להקיא והניחה את השפופרת. לא. זו תהיה טעות להתקשר לניק. כבר עכשיו הצטערה שהתגלו לו כל מיני פרטים על רוג'ר ועל חיי המשפחה שלהם. איך נודע לו על הרומן של רוג'ר - הפרשה הנוראה והמחליאה הזאת, שהרסה את הנישואים שלהם? חבל מאוד שגייב ביקש את עזרתו.

היא פתחה את האתר של סיינט גרגורי, בית הספר של גייב, והתקשרה למספר הטלפון שהופיע בתחתית העמוד. בזמן שהטלפון צלצל, היא בהתה בסמל הארגמני של בית הספר, שנראה כמו מגן אבירים מהמאה השמונה-עשרה.

היא זיהתה את הקול שענה לה - המזכירה, גברת ג'ורדן - והחלה לדבר במהירות. "רות, זו לורן הלר, אמא של גייב. אולי תוכלי לבדוק אם גייב הגיע היום לבית הספר?"

"כמובן, גברת הלר. יש בעיה כלשהי?"

"לא, לא. פשוט יצאתי מוקדם מהבית, וילדים אוהבים לישון מאוחר, את יודעת..."

גברת ג'ורדן צחקקה בשקט. לורן שמעה אותה מקלידה. מתחת למגן האבירים התנוססה האמרה הלטינית: Mens Sana in Corpore Sano. מה זאת אומרת? נפש בריאה בגוף בריא? היא תהתה איך אומרים בלטינית "אוסף בלתי-מוגבל של נאדות נפוחים ועשירים".

היא בקושי הצליחה לנשום.

"הוא הגיע היום," אמרה המזכירה כעבור כמה שניות שנראו כמו נצח. "הוא בשיעור מדעים עכשיו, כנראה. את רוצה להשאיר לו הודעה?"

לורן נשפה באטיות. "לא, אני..." היא היססה. "בעצם כן. אולי תוכלי למסור לו שאני אבוא בעצמי לאסוף אותו היום מבית הספר?"

אחר כך חיפשה את מספר הטלפון של קייט וון, האמא שמסיעה את הילדים השבוע. היא צלצלה אליה והשאירה לה הודעה שלא תיקח את גייב הביתה.

כן, היא תוכל לצאת היום מוקדם מהעבודה ולקחת את גייב. לילנד לא נמצא, ונורין תשמח מאוד לנהל את הממלכה.

היא חייבת לראות את בנה ולוודא שהוא בסדר.

כאב הראש חזר.

אותה הלמות הדופק במצח וברקות, ההרגשה שהראש שלה הוא נורת חשמל שברירית שעלולה להתפוצץ בכל רגע. המחטים שננעצות בחלק האחורי של גלגלי העיניים.

היא בקושי הצליחה להתרכז בכביש. מעולם לא יצאה מהעבודה בשעה מוקדמת כזאת, ולכן לא ידעה איזה עומס תנועה כבד יש בצהריים בג'ורג' וושינגטון פארקוויי. השעה שתיים וחצי בסך הכול, אנשים עדיין לא יצאו מהעבודה הביתה, וכבר המכוניות נוסעות פגוש אל פגוש.

והראש שלה איים להתפוצץ.

שוב ושוב הקרינה במוחה את סרט הווידיאו של גייב הישן במיטה, שוב ושוב עד שרצתה לצרוח.

בית הספר סיינט גרגורי שכן בקמפוס ירוק בשדרות ויסקונסין, ליד הקתדרלה הלאומית. הוא נראה כמו אחת האוניברסיטאות היוקרתיות. שלא לדבר על כך ששכר הלימוד בו היה כמו באחת האוניברסיטאות האלה. היא חלפה על פני מגרשי הטניס ומתקני האתלטיקה הענקיים והחדשים, ונעצרה בתור ארוך של מכוניות יקרות מאוד. לפניה עמדה מכונית ריינג'רובר. מאחוריה - פורשה קאיֶין טורבו.

הסצנה הזאת היתה זרה לה, אבל נעימה. מתי בפעם האחרונה לקחה את הבן שלה מבית הספר? כן, כשהיה בכיתה אל"ף. באותה התקופה רק התחילה לעבוד אצל לילנד, ולא היה קל לארגן לעצמה הפסקה באמצע העבודה, אבל היא בכל זאת הצליחה לעשות את זה. שבע שנים עברו. מאז לא יצאה למענו מהעבודה, חוץ מכמה ימים שהיה חולה.

פעם ידעה בוודאות שהיא מסוגלת לדאוג לביטחונו של גייב. פעם יכלה להרים אותו בזרוע אחת, להציע לו בקבוק או שד כדי לשכך את הבכי שלו, לטפוח לו על הגב עד שיפלוט שיהוק קטן או לעטוף אותו בשמיכות הדוקות, כמו אגרול.

אבל אחר כך הילד יוצא לעולם הגדול והכול יכול לקרות.

אזור העלאת הנוסעים היה דחוס במכוניות פאר ענקיות, שנכנסו, יצאו והתגוששו ביניהן כמו במרוץ משאיות מפלצתיות.

צפצוף מכונית קצר. טויוטה לֶנד קרוּזֶר כחולה נעצרה לידה והחלון החליק למטה.

"לורן?"

קייט וון. בלונדית נאה וספורטיבית, שיער אסוף בקוקו. שחקנית סקווש מצוינת. לורן שמעה שמשפחת וון בנתה מגרש סקווש בבית. שלושה בנים, שניים מהם בסיינט גרגורי, שלושתם שחקני סקווש רציניים, הבכור אפילו בדירוג לאומי. ארבעה נערים ישבו בשני הספסלים האחוריים, התקוטטו והתווכחו.

לורן נופפה לה וחייכה.

"קיבלתי את ההודעה שלך לגבי גייב. אתם נוסעים לאנשהו?"

"לא, פשוט... הבוס שלי מחוץ לעיר. ראית את גייב באיזשהו מקום?"

"לא, מצטערת. את בסדר? שמעתי שהיתה לך תאונה."

"כן, הכול בסדר, תודה רבה."

"ו... רוג'ר? יש משהו חדש?"

לורן הנידה את ראשה.

"אלוהים ישמור, את בטח כל כך מודאגת." קדילק אסקלייד שחורה וענקית ניסתה להידחק מאחורי הטיוטה של קייט וצפרה בקול.

"נכון," אמרה לורן.

אחד הבנים של קייט אמר לה משהו. היא פטרה אותו בנפנוף יד וקראה, "אתם מוכנים להירגע שם, חבר'ה?" ומיד המשיכה ואמרה ללורן, "שמעתי פעם שאנשים עלולים לאבד את הזיכרון בעקבות חבלה בראש. ואז הם שוכחים מי הם ואיפה הם נמצאים וסתם משוטטים ברחובות..."

האסקלייד צפרה בקול.

קייט זקרה אצבע משולשת לעבר הנהג של האסקלייד. "שקט! ראית את הטיפוס הזה? טוב, עדיף שאני אזוז. תעדכני אותי, טוב? אני בטוחה שלא קרה לו כלום. אבל בחיי, זה כל כך מפחיד, מה?"

"אני אעדכן אותך. תודה."

המכונית של לורן היתה בין האחרונות שהגיעו למדרכה שעליה המתינו התלמידים. בנים נופפו זה לזה, צעקו וצחקו. הקהל הלך והידלדל, והיא עדיין לא ראתה את גייב.

הדופק הלם במצחה והיא חשה מועקה בחזה.

אולי לא מסרו לו שתבוא לקחת אותו.

לא סביר. גברת ג'ורדן, המזכירה, היתה טיפוס אחראי במאה אחוז. בסיינט גרגורי עקבו בקפדנות אחרי התלמידים לאורך כל היום. כל התלמידים היו בנים של אנשים עשירים ובעלי משרות רמות - סנאטורים, שופטי בית המשפט העליון ונשיאי מדינות זרות - והם רצו לדעת בוודאות ששום סכנה לא נשקפת לילדיהם.

גייב היה אסטרונאוט לפעמים. בקלות היה עלול לשכוח שהיא באה, אבל במקרה כזה היה נכנס למכונית של קייט וון והיא היתה מזכירה לו לחכות לאמא שלו.

המכונית שלפניה נסעה, והיא התקרבה אל המדרכה. לא היה שם איש.

גייב איננו.

היא התקשרה לסלולרי שלו.

ארבעה צלצולים, חמישה ושישה, והשיחה עברה לתא הקולי (או איך שלא קוראים לפרץ המוזיקה המחריד שלא היה לה סבלנות להקשיב לו עד שתגיע ההודעה הקולית).

אולי הוא שכח לקחת את הסלולרי היום. גם זה אופייני מאוד לגייב. הוא לא מרבה להשתמש בטלפון, ולא פעם הוא משאיר אותו בבית או בארונית שלו בבית הספר.

היא כיבתה את המנוע ויצאה מהמכונית. אסור לחנות כאן, אבל לא אכפת לה. בלב הולם רצה לאורך שביל הבטון אל בניין המנהלה.

ערימת תרמילים קטנה במבואה. שלושה נערים ישבו על הרצפה. אחד מהם הראה לאחרים משהו באייפוד שלו.

"אולי מישהו מכם ראה את גייב הלר?" שאלה אותם.

הם משכו בכתפיים. הם לא בשכבה שלו, לא מכירים אותו. היא המשיכה לעלות במדרגות השיש הגדולות שהובילו אל מזכירות בית הספר.

גברת ג'ורדן, אישה נאה, כהת עור, בגיל העמידה, דיברה בטלפון, חייכה אליה, הניחה את ידה על הפומית ונפנתה אליה.

"כן, גברת הלר, למה את...?"

לורן ניסתה להישמע רגועה, ניסתה לא להישמע כמו אמא היסטרית ואמרה, "ראית את גייב?"

גברת ג'ורדן, שפיקחה על כל ההיעדרויות, האיחורים והיציאות המוקדמות של התלמידים, נראתה מבולבלת. "לקחו אותו לפני חצי שעה, כמו שאמרת לי."

לורן הנידה את ראשה. "לא, ביקשתי שתמסרי לו שאני אקח אותו היום. לא אמרתי שאני אגיע מוקדם יותר."

"נכון, אבל אז התקשרת שוב ואמרת שהמשטרה רוצה לדבר איתו."

"המשטרה...?"

"שני שוטרים באו, בדיוק כמו שאמרת, ושלחתי אותם אל כיתת האנגלית כדי לקחת אותו ו..."

לורן הרגישה שהחדר מסתחרר סביבה.

"אני לא התקשרתי..."

היא הסתובבה, וברגליים רועדות גררה את עצמה אל מחוץ למשרד.

"אני מצטערת, גברת הלר, אבל את אמרת ש..." קראה אחריה המזכירה.

אבל לורן כבר רצה לעבר המכונית ולא שמעה כלום.

כשהמטוס נחת בנמל התעופה על שם רייגן, הפעלתי שוב את הסלולרי והבלקברי שלי. היו לי חמש הודעות קוליות. שלוש מלורן.

גייב נעלם.

הדבר הראשון שעלה על דעתי הוא שגייב סתם עושה הצגות. הרי הוא נסער, לחוץ, דואג מאוד לאבא שלו. אם נוסיף לזה את הבעיות שיש לו בבית הספר ואת עצם העובדה שהוא פשוט גייב...

אבל צלצלתי אליה מיד. היא סיפרה לי ששני שוטרים לקחו אותו מבית הספר והיא לא מצליחה להשיג אותו בסלולרי. היא היתה מבועתת. ניסיתי להרגיע אותה, אמרתי לה שזה בטח המפקח גארווין או מישהו מטעמו, ואני אתקשר אליו מיד.

ואז היא סיפרה לי על האי-מייל האנונימי שקיבלה במשרד. סרט וידיאו שבו רואים את גייב ישן במיטה שלו. סרט שצולם כנראה במצלמה נסתרת בחדר שלו.

בשלב הזה הבנתי שקרה משהו רע מאוד. התקשרתי לסלולרי של גארווין ושאלתי אותו אם שלח שני שוטרים במדים לסיינט גרגורי כדי לדבר עם גייב.

לא. שני השוטרים האלה לא שייכים למחלקה שלו. אחרת הוא היה יודע.

ביקשתי ממנו לבדוק בַּקשר אם מישהו אחר שלח שוטרים לבית הספר של גייב. לא, אף אחד לא שלח.

דהרתי לצ'ווי צ'ייס בשיא המהירות.

לורן פתחה לי את הדלת. פניה היו סמוקים והאיפור שלה היה מרוח. היה ברור שבכתה.

"אל תדאגי, אנחנו נמצא אותו," אמרתי בבהילות.

היא הנידה בראשה, משכה באף ושפשפה אותו בגב כף ידה. היא עדיין לבשה את חליפת העבודה שלה ועדיין היתה יפהפייה כתמיד, אבל ראו עליה שהיא הרוסה.

"הוא כאן," אמרה.

"הוא היה בבית כל הזמן?"

היא הנידה שוב בראשה. "הם הביאו אותו הביתה. לקחו אותו מבית הספר והביאו אותו הביתה."

"מי?"

"לא יודעת. זה נשמע מוזר לגמרי. לא הגיוני... אתה יכול לדבר איתו, ניק?"

"מה קרה?"

"הוא לא מוכן לספר לי. אולי איתך הוא ידבר."

"הוא בסדר?"

"כן, הוא בסדר. אבל אסור לנו להישאר בבית הזה. זה לא בטיחותי."

"לורן."

"אני לוקחת את גייב ומסתלקת מפה. אולי אני אסע לאחותי."

"לורן," אמרתי. "תני לי לדבר איתו."

הרחש הזעיר מאוזניות האייפוד של גייב הגיע לאוזני עוד לפני שפתחתי את הדלת. הוא שכב על המיטה בחולצה שחורה, שעליה התנוססה הכְּרזה של סרט האנימציה **הסיוט שלפני חג המולד**. הוא קרא ספר. על כריכת הספר נראה בחור בתלבושת של גלדיאטור רומי, מחזיק חרב בוהקת ומתעופף באוויר. סדרת פנטזיה/מד"ב, כנראה, מאלה שהוא בולע נוסף על כל חוברת קומיקס שיוצאת לאור.

הוא לא הרים את מבטו.

התיישבתי על שפת המיטה. "הֵי," אמרתי.

הוא המשיך לקרוא. אולי זה קשור לפער הדורות, אבל אני לא מסוגל להבין איך אפשר לקרוא ולהקשיב במקביל למוזיקה כזאת. לא קולט את זה.

למען האמת, עם מוזיקה כזאת לא הייתי מסוגל אפילו לנקות את השיניים עם חוט דנטלי.

"אני רוצה לשמוע מה קרה," אמרתי.

הוא המשיך להסתכל בספר, אבל העיניים שלו לא נעו על פני העמוד.

"מה קרה, גייב?" אמרתי.

אין תשובה.

הושטתי יד ותלשתי את האוזניות מאוזניו במשיכה חזקה.

"הֵי!" הוא צרח.

"מה הם עשו לך?" שאלתי.

הוא נעץ בי מבט. "למה אתה שואל? כדי שתוכל לספר לאמא? גם ככה היא כבר מטורללת לגמרי."

"היא נבהלה. אי-אפשר להאשים אותה. מה הם עשו?"

"אתה מתכוון, אם הם עצרו אותי או משהו כזה?" הוא שלח לעברי מבט מתריס, אופייני למתבגרים, והניח את הספר על המיטה כשפניו כלפי מטה. "הם רצו לשאול אותי כל מיני דברים."

"כמו מה?"

"לא יודע, כל מיני דברים."

"הם לקחו אותך לאנשהו?"

"לא. רק דיברו איתי בדרך."

"בדרך לאן?"

"הם לקחו אותי מבית הספר והביאו אותי הביתה. הם ידעו איפה אני גר וכל זה. לא הייתי צריך להדריך אותם."

"ומה הם שאלו אותך?"

"הרבה שאלות."

"כמו מה?"

"אם לאבא יש כספת, ואיפה נמצאים המפתחות, דברים כאלה. אם הוא מחביא משהו בבית. אם יש בבית חדר ביטחון או איזשהו מקום נסתר שבו הוא שומר דברים. לאן אנחנו נוסעים בחופשות, ואם אבא ואמא אוהבים לנסוע למקומות מסוימים. הם שאלו איך קוראים לחברים ולקרובים של אבא, דברים כאלה. כל פרט שיכולתי לזכור."

"הם אמרו לך למה הם רוצים לדעת את כל זה?"

"ברור. הם אמרו שהם מנסים למצוא אותו. הם אמרו שאולי הוא השאיר תיקים או רשימות או משהו כזה. חומר שאפשר להבין ממנו לאן הוא הלך. מישהו שאולי יֵדע לאן הוא הלך."

"ו... ענית על כל השאלות שלהם, כן?"

"ברור."

הבטן שלי התכווצה.

"אמרתי להם שלאבא יש כספת בבנק צ'ווי צ'ייס, אבל שכחתי באיזה סניף. אמרתי להם שאני די בטוח שאבא בטח מסתתר בבית בקֵייפ קוֹד."

"בבית בקייפ קוד," חזרתי על הדברים.

"בוולפליט."

"לא ידעתי שיש לכם בית בוולפליט," אמרתי.

"כי אין לנו. וגם אין לו כספת בבנק צ'ווי צ'ייס. למיטב ידיעתי. בחייך, ניק, איזה מין בלש אתה בכלל?"

הייתי המום לרגע, עד שהבחנתי בחיוך קטן בזוויות הפה של גייב. חייכתי מאוזן לאוזן.

"שיקרת להם," אמרתי.

"הטעיתי אותם, בוא נגיד," אמר גייב. "טוב, שיקרתי להם."

"הבנת שהם לא שוטרים אמיתיים."

"תשמע, ניק, הם נסעו בפורד קראון ויקטוריה, כמו כל השוטרים הרגילים, והיו להם מדים כחולים עם כותפות שהיה כתוב עליהן משטרת מטרופוליטן. כך שבהתחלה הם נראו אמיתיים לגמרי. הם אפילו הראו לי את התגים שלהם, אבל מדים ותגים אפשר לקנות ברשת."

"אז איך הבנת שהם לא שוטרים?"

"לא היה להם מכשיר קשר משטרתי."

"מעולה."

"ולא היה להם פנס מהבהב כזה, כמו שהשוטרים זורקים על הגג של המכונית כשהם רודפים אחרי נהגים שעוברים את המהירות המותרת."

"יפה מאוד."

"ולא היה להם ריח של דונאטס." הוא חייך. החזרתי לו חיוך רחב.

"פעלת נהדר," אמרתי.

"תגיד את זה לאמא."

"אני אגיד," אמרתי. התכוננתי לקום, אבל כשגחנתי כדי לטפוח לו על השכם ראיתי שהפנים שלו מתעוותים קצת ודמעות עולות בעיניו. הוא השמיע קול גיהוק. הוא התאמץ לא לבכות.

"כל כך פחדתי, ניק," הוא אמר.

"אני יודע," אמרתי. ניסיתי לחבק אותו, אבל זה היה קשה במצב הזה, כשהוא שכב על המיטה. ואז הוא התיישב במהירות וחיבק אותי חזק.

"מי היו האנשים האלה?" שאל.

"אני לא יודע."

"אתה לא יודע או שאתה לא רוצה להגיד לי?"

"בשלב הזה אני יכול רק להפריח השערות, ואני לא חושב שיש טעם בזה."

הוא הרפה ממני והסתובב, התיישב על שפת המיטה והביט בי שוב. "בשביל מה הם עשו את זה? סתם בשביל להפחיד אותי ואת אמא?"

"אולי."

"מה יוצא להם מזה?"

"אני לא יודע."

"אתה חושב ש... שעלול לקרות לנו משהו?"

היססתי במשך יותר מדי זמן. "אני לא יודע."

"אתה תישאר איתנו כאן? או שאתה חוזר למבצר הבדידות שלך?"

"אמרתי לך, גייב, לא תצליח להיפטר ממני כל כך מהר."

"ותלמד אותי איך משתמשים באקדח?"

"לא."

"למה לא?"

"תסמוך עלי קצת," אמרתי.

הוא נשף בבוז.

"מה קרה?" אמרתי. "אתה לא סומך עלי?"

הוא גלגל את העיניים.

"תקשיב," אמרתי. "פעם היה לוליין צרפתי אגדי שקראו לו שארל בלונדַן, כן? הוא התפרסם במאה התשע-עשרה מפני שהלך על חבל במקומות בלתי-אפשריים. באחת הפעמים הוא קשר חבל מעל מפלי הניאגרה, בגובה מאות מטרים, ולעיני קהל גדול הלך על החבל מעל המפלים. הקהל השתולל, וכשהוא הגיע לצד השני, כולם מחאו כפיים והריעו."

גייב שלח בי מבט ספקני. "נו?"

"ואז שארל אמר לקהל, 'אתם מאמינים שאני אצליח לעשות את זה שוב?' והקהל הריע, 'כן!' והוא עשה את זה שוב. הקהל הריע עוד יותר, ואז הוא אמר, 'אתם מאמינים שאצליח לעשות את זה בעיניים קשורות?' כמה אנשים בקהל נבהלו וצעקו, 'לא, לא,' ואחרים אמרו, 'כן! הוא יכול לעשות את זה!'"

"והוא נפל," אמר גייב.

הנדתי את ראשי לשלילה. "הוא הצליח גם בעיניים מכוסות, והקהל הריע עוד יותר, ושארל אמר, 'אתם מאמינים שאני יכול לעשות את זה גם על קביים?' והקהל צעק, 'כן! אתה יכול!' והוא עבר את המרחק הזה גם על קביים, והקהל שאג והשתולל עוד יותר. ואז הוא אמר, 'אתם מאמינים שאני אצליח לעשות את זה גם כשאני דוחף מריצה על החבל?' והקהל שאג והריע ואמר, 'כן!' ובלונדן אמר, 'אתם באמת חושבים שאני אצליח? אתם מאמינים שאני יכול?' והם צעקו, 'כן! כן, אתה יכול!'"

למרות הציניות שאופיינית לגיל הזה, גייב היה מרותק ממש. לרגע הוא נראה שוב כמו ילד שמקשיב לסיפור לפני השינה. "זה קרה באמת?"

"כן."

"והוא באמת הצליח גם עם מריצה?"

"כן. הוא הלך על החבל, מאות מטרים מעל המפלים, ודחף מריצה. וכשהוא הגיע לצד השני, כבר התאסף שם קהל עצום, וכולם הריעו והשתוללו מרוב התלהבות. ואז בלונדן אמר, 'אתם מאמינים שאני אצליח לעשות זאת שוב גם כשמישהו יושב במריצה הזאת?' והקהל שאג ואמר, 'כן!' והוא אמר, 'אתם באמת מאמינים שאני אצליח?' וכולם צעקו, 'כן,

בטח! אתה תצליח! אנחנו מאמינים בך! כן! ברור!' בשלב הזה כבר כל הקהל תמך בו. הם חשבו שהוא מסוגל לעשות כל דבר. אז בלונדן אמר, 'מי מתנדב לשבת במריצה?' כולם השתתקו פתאום. דממה מוחלטת. והוא אמר, 'מה קרה? אתם כבר לא סומכים עליי?' הם שתקו המון זמן, עד שבסוף מישהו מהקהל אמר, 'כן, אנחנו סומכים עליך, אבל לא עד כדי כך.'"

"בסוף מישהו התנדב לשבת במריצה?"

משכתי בכתפי. "אני לא יודע."

"ואיך האיש הזה מת?"

"במיטה. מסוכרת. אחרי ארבעים שנה."

"על הפנים."

"עדיף מליפול לתהום, אתה לא חושב?"

"אני יכול להשתמש בזה ברומן שלי?"

"למה לא."

"אז מה רצית להגיד בזה, ניק? שכולנו נמות מתישהו? זה הלקח?"

"לא. הלקח הוא שלפעמים צריך לסמוך על אנשים." קמתי ממקומי. "לילה טוב, גייב."

רגע לפני שיצאתי מהחדר, הוא אמר, "הי, ניק?"

"כן?"

הוא השליך לעברי משהו ואני תפסתי אותו באוויר.

המחברת שלו. הרומן הגרפי.

"תקרא ותגיד לי מה דעתך," אמר.

עכשיו הגיע תורי לדמוע.

לורן התרוצצה בפראות בחדר השינה שלה והשליכה בגדים לתוך שתי מזוודות שהיו מונחות על המיטה. פניה היו סמוקים ובהקו מזיעה.

"תירגעי," אמרתי. "תנשמי עמוק."

"לא, ניק. אני לא יכולה. אסור לנו להישאר כאן."

"לורן, שבי, בבקשה."

"אתה מוכן לפחות לספר לי מה קרה לגייב?"

"אני אספר לך אם תשבי."

באטיות, באי-רצון, התיישבה לורן על הכורסה הקטנה שבפינת החדר. תיארתי לה בקצרה את מה שעבר על גייב ובאיזו מיומנות טיפל בזה.

"אז הם רק התחזו לשוטרים," אמרה.

הנהנתי.

"הם מנסים למצוא את רוג'ר, נכון?"

"אולי," אמרתי. "אבל אני לא חושב שהם עשו את זה כדי להשיג מידע. לדעתי, זה היה סוג של איום. בדיוק כמו סרט הווידיאו שקיבלת היום. כדי להגיד לך - אנחנו צופים בך. אַת והבן שלך פגיעים. נשקפת לכם סכנה בכל מקום."

הדם אזל מפניה. "זה אמור להרגיע אותי?" אמרה וקולה התרומם.

"לא באתי להרגיע אותך."

היא דיברה במהירות, כמעט מלמלה לעצמה. "לאחותי אין מקום בשבילנו. אנחנו יכולים להתאכסן אצל אמא שלי כמה ימים בזמן שאני אחפש משהו."

"למה את חושבת שאצל אמא שלך בטוח יותר? או באיזשהו מלון? הרי הם יכולים לעקוב אחריכם. אני לא חושב שאפשר להתחבא מהם."

"אלוהים ישמור, ניק!" היא קמה על רגליה.

"מֶרלין בא היום להתקין מערכת אבטחה חדשה?"

"כן. אז מה?"

"אז אני רוצה שתתחילי להשתמש בה."

"בשביל מה?" אמרה בתקיפות. "כדי שנהיה כלואים בבית כל היום, כשהאזעקה מופעלת, כאילו אנחנו במבצר? אתה חושב שאנחנו באמת בטוחים כאן? ומה יקרה כשגייב ילך לבית הספר? אתה חושב שהם לא יתפסו אותו שוב? והפעם..."

"אם הם היו רוצים לפגוע בך או בגייב, הם כבר היו עושים את זה. אני לא חושב שזה מה שהם רוצים."

"אז מה הם רוצים?"

"ההשערה שלי - שיתוף פעולה."

"שיתוף פעולה? במה?"

השבתי לה בשאלה משלי, "מה את מסתירה ממני?"

"אני לא מסתירה ממך כלום."

"לורן, יש לך משהו שהם רוצים."

"אין לי מושג מה מישהו יכול לרצות ממני."

"תשמעי," אמרתי. "ביקרתי את אבא שלי הבוקר."

"ביקרת את ויקטור? בכלא?"

"אלא איפה? הוא אמר לי שרוג'ר ניסה לסחוט הרבה כסף מחברה צבאית פרטית שנקראת פלדין העולמית."

היא הנידה את ראשה בעיניים פעורות. "רוג'ר ניסה לסחוט? אני לא מאמינה. בשום אופן."

"בכל מקרה, בלי קשר למה שרוג'ר עשה או לא עשה, אני בטוח שאלה האנשים של פלדין. והם לא משחקים משחקים. יש לך משהו שהם רוצים. אולי משהו שרוג'ר השאיר לך, גם אם את לא מודעת לזה. אם לא תמסרי להם את הדבר הזה, הם ייקחו ממך משהו אחר. משהו שחשוב לך מאוד."

"אלוהים, ניק, אל תגיד דבר כזה."

"משמעות האיום היתה ברורה, אבל הם לא אמרו מה הם מחפשים. לכן אני שואל, מה יש לך שיכול לעניין אותם?"

"אין לי שום מושג!"

"רוג'ר אמר באי-מייל שלו שהוא נקט אמצעי זהירות כדי להגן עליכם. אמצעים שיעזרו לך להרחיק אותם מכם. אז מה עוד לא סיפרת לי?"

היא הנידה שוב את ראשה, הפעם בפראות רבה יותר. "אני לא יודעת למה הוא התכוון. הוא לא סיפר לי שום דבר על סחיטה או משהו כזה. הוא אף פעם לא הזכיר את ה... פלדין הזאת. אתה חייב להאמין לי. אני מספרת לך כל מה שאני יודעת."

"סיפרת לי גם שלא היתה לכם שום בעיה ביחסים," אמרתי.

היא שתקה רגע, הזדעפה ואחר כך אמרה, "זה דבר אחר. זה משהו... אישי. לא חשבתי שאני צריכה לדבר איתך על זה. אבל מעבר לזה אני לא מסתירה שום דבר."

שקלתי אם להמשיך ללחוץ עליה. במקום זה אמרתי, "תשמעי, אני רוצה לעשות כל מה שאפשר כדי להגן על שניכם. לכן אני מבקש שתחשבי טוב-טוב על כל דבר שרוג'ר אמר לך. אולי בשעתו זה נראה לך חסר משמעות. אולי הוא נתן לך משהו."

"אני אומרת לך, ניק, לא עולה על דעתי שום דבר כזה. אתה חושב שהייתי מסתירה ממך משהו כשהחיים של גייב בסכנה?"

"ברור שלא. לא במודע. אבל אני מבקש שתחשבי טוב-טוב."

"בסדר."

"ואני אנסה למצוא את החבר'ה האלה. הפתרון היחיד הוא לחשוף אותם ולנטרל אותם."

"לנטרל? מה זאת אומרת לנטרל?"

"כשאני אגיע לזה, אני אדע. בבקשה תסמכי עלי קצת."

היא שתקה רגע ובלעה בקושי. "בסדר," אמרה. "אבל עוד איום אחד - עוד שיחת טלפון או אי-מייל או תקרית כמו זאת שקרתה היום - אני לוקחת את גייב ונוסעת הכי רחוק שאפשר."

"עשינו עסק."

היא הושיטה את ידה ולחצנו ידיים בהחלטיות. ואז הבחינה לראשונה במחברת של גייב ביד השנייה שלי. "הוא נתן לך את זה?" שאלה.

"הוא רוצה חוות דעת של מומחה."

"למה דווקא אתה?"

"לא יודע," אמרתי.

"אני אמא שלו, לכל הרוחות."

"אולי לכן הוא לא רוצה שתראי את זה."

פעמון הדלת צלצל, והיא הביטה בי בדאגה. "מי זה יכול להיות?"

"מרלין. וגם דורותי, עמיתה מהעבודה. הם באו לסרוק את הבית."

"לסרוק...?"

"לחפש מכשור אלקטרוני. מצלמות ומיקרופונים נסתרים, כל הדברים האלה. אני אבקש מהם להתחיל בחדר של גייב."

"בחדר של גייב? אני לא רוצה שהוא ישמע על הווידיאו הזה, ניק. זה יפחיד אותו נורא."

"אולי בהתחלה זה יפחיד אותו," אמרתי, "אבל תסמכי עליו. הוא יכול להתמודד עם זה."

"אין לך מושג מה זה לגדל ילד," אמרה.

"על זה אין שום ויכוח."

"גם אם קודם הרגשת כול-יכול, אתה עובר למצב של חוסר אונים מוחלט. אתה... אתה מביא לעולם יצור שאתה רוצה להגן עליו בכל לבך, אבל פתאום אתה מגלה שאתה לא יכול. אתה מבין שמשלב מסוים לא תוכל להגן עליו יותר."

"לורן," אמרתי בשקט, "את יודעת מה את יכולה לעשות אם את באמת רוצה להגן על גייב ועל עצמך?"

"מה?"

"תגלי לי הכול. כל מה שאת מסתירה. את חייבת לספר לי הכול."

וולטר מקג'ורג', המכונה מרלין, היה גבר קטן ומוצק, כמו הרבה חבר'ה מהכוחות המיוחדים. היתה לו תספורת קצוצה שחורה, אף של חזיר ושפם דקיק. קמטים אנכיים עמוקים היו חרותים במצחו ושיוו לו מראה זועם תמידית.

עזרתי לו להעלות את הציוד לחדר של גייב: שתי תיבות אלומיניום מרופדות בספוג פוליאוריתן ביצים שחור, ומשהו שנראה כמו מצלמת וידיאו ישנה וגדולה משנות השמונים על חצובה.

גייב הביט בנו בתדהמה כשנכנסנו.

"מצטער," אמרתי, "אבל תצטרך לפנות לנו את החדר שלך לזמן מה."

"למה?"

"אמא שלך תסביר לך הכול," אמרתי.

במשך דקות ארוכות הבטתי במרלין. הוא העביר לאורך הקיר מכשיר מוארך שנראה כמו גלאי מתכות או שואב אבק קטן, שהיה מחובר לאוזניות שחורות שהרכיב על ראשו.

"עוד לא מצאת כלום?"

"שום דבר. אתה בטוח שיש כאן משהו?"

"משוכנע."

"המכשיר הזה הוא נַתָּח התֶדֶר המעולה ביותר שלנו. עולה הון. הוא רואה אותות תדר רדיו בזמן אמת. דברים שאי-אפשר לאתר בדרך כלל."

"ועכשיו הוא לא מוצא כלום?"

"שום דבר."

"זאת אומרת שאין פה מכשירי ציתות?"

"מתברר שלא. בכל מקרה, שום דבר לא משדר כרגע. אבל מצלמת החום הזאת" - הוא הצביע על המכשיר שעל החצובה - "היא מכשור ברמת מעבדה. זאת אומרת, החבובה הזאת יכולה לאתר 'נקודות חמות' בקירות גם באחת חלקי שמונה-עשר אלף של המעלה."

"ושום דבר?"

"כלום."

"אם היית מוצא משהו, לא היית מצפה שזה יהיה מכשיר עיקוב לוויני?"

הוא הנהן. "אם זה באמת פלדין - כן. הם משתמשים בציוד ממשלתי."

כבר חלפו הימים שטכנאי הציתות נאלצו לשבת במכונית מסחרית ברחוב כדי לקלוט את השידור. מכשירי הציתות המודרניים משתמשים בטכנולוגיה של טלפונים סלולריים. למעשה, אלה פשוט קרביים של טלפון סלולרי בלי לוח המקשים וכל הקישוטים האחרים. אפשר להתחבר אליהם מכל מקום בעולם. הם עונים בלי להשמיע רחש, מפעילים את המיקרופונים שלהם, וככה אפשר להאזין. מכל מקום. הם קטנים יותר מחפיסת סיגריות.

לפעמים הגודל שלהם לא עולה על חמישה סנטימטרים, ואם מחברים אותם לקו חשמל קיים, הם עובדים לעד.

הם משדרים באמצעות אותות סלולריים, אבל רק כשהם פועלים. לכן מרלין השתמש במצלמת חום כדי לחפש מעגלים חשמליים. כי החשמל שעובר בדיודות מפיק כמויות חום זעירות.

"גם עם זה אתה לא מוצא שום דבר?"

"זה גלאי צמתים לא-לינארי," אמר. "הוא שולח אותות חשמליים בתדר גבוה ומנתח את ההרמוניות שניתזות בחזרה. הוא אמור למצוא כל מכשיר חשמלי, גם כשהוא כבוי."

"ו...?"

"אני מוצא הרבה כאלה."

"כן?"

"כן. שעונים, טלפונים, נגן די-וי-די - הרבה. אבל לא מכשירי ציתות. מותר לעשן כאן?"

"לא."

"בבתי כלא משתמשים במכשירים האלה כדי למצוא טלפונים סלולריים אסורים שמוחבאים בקירות או ברצפה."

"באמת?"

"כן. אבל אני אומר לך, הלר, אין כאן כלום."

ניסיתי לעזור לו בדרכי החיפוש הישנות - להסתכל טוב-טוב ולחפש עקבות זעירים בקירות ובתקרה. פירקתי מתגי תאורה, מכסים של שקעים ומנורות בתקרה. בימינו אפשר להסתיר מצלמות במטהרי אוויר, בשעוני קיר ובמנורות. אין גבול למקומות המחבוא האפשריים.

מרלין ואני עבדנו מהר, אבל כעבור חצי שעה הוא נשמע מיואש. "כלום," אמר.

"חשבתי שאתה קוסם!" אמרתי.

"אז סיימנו?"

"עוד לא," אמרתי. "נסיים רק כשנמצא את המצלמה."

כשנכנסתי למטבח, שמעתי את דורותי צוחקת בקול רם. לורן הכינה קפה ודורותי עזרה לה. הן נראו כידידות ותיקות. ידעתי שמעבר לחביבות הטבעית שלה, דורותי מנסה גם להרגיע את לורן, להוציא אותה מהחרדה.

"למה עד היום הסתרת ממני את האישה הזאת?" אמרה דורותי ולגמה מהספל.

"אני מאלה שמקפידים על הפרדה וגבולות ברורים," אמרתי.

"כן, בטח." צחוק עמוק וידעני. "ולמה לא סיפרת לי שהיא משַרלוטסוויל? בילדותי ביליתי שם כל קיץ, אצל סבתא שלי."

לורן מזגה לי ספל קפה מקנקן זכוכית של מכונת קפה פשוטה. לגמתי קצת. "מצוין," אמרתי. "למה אני לא מצליח לעשות קפה טוב כזה?"

"כי אתה לא משתמש במכונה הנכונה," אמרה לורן.

שמתי לב שמכונת הקפה הישנה, המילטון ביץ', עומדת על הדלפק. "הסתרת אותה ממני. במכונה הזאת הייתי יודע להשתמש."

"רוג'ר לא אהב שהיא עומדת על הדלפק. לא אהב את המראה שלה."

היא מזגה קפה לספל חרס נוסף. "איך החבר שלך שותה את הקפה שלו?"

"אין לי מושג," אמרתי. "באפגניסטן הרתחנו קפה נמס על גזייה. לפעמים, כשמיהרנו, פשוט לעסנו את גרגרי הקפה מתוך מנת הקרב. אבל יכול להיות שמאז הוא פיתח טעם מעודן יותר. איפה גייב?"

"בסלון, קורא."

"הסברת לו?"

היא הנהנה.

"איך הוא קיבל את זה?"

"הוא אמר שהוא לא מופתע."

"ניק," אמרה דורותי, "אפשר לדבר איתך רגע?"

"מצאת משהו."

"כן."

"זה בסדר," אמרתי. "אני רוצה שגם לורן תשמע."

דורותי העבירה את מבטה ממני אל לורן והחזירה אותו אלי. "אף אחת מהתוכנות שלי לא מצאה שום תוכנה זדונית," אמרה. "לכן, בסופו של דבר, נאלצתי לשים על הקו מכשיר שמגלה תנועות ברשת. ואז גיליתי תעבורה מוצפנת."

"מוצפנת?" שאלתי.

"כמה אותות לא ברורים. לא הצלחתי לקרוא אותם."

"אנחנו מדברים על תוכנות מעקב?" שאלה לורן.

"נכון," אמרה דורותי. "צופן די מתוחכם. לא מוצר מדף מסחרי כמו אַיי-קִיפֶּר, אלא משהו ברמת הממשל, ככה זה נראה."

"רמת הממשל?" אמרה לורן. "כלומר, הממשל עושה את כל זה?"

"או קבלן של הממשל שיש לו גישה לצופן של הממשל."

"אז הם רואים כל אי-מייל שאנחנו מקבלים או שולחים, כל אתר שאנחנו מבקרים בו..."

"כל נקישת מקלדת," אמרה דורותי.

"כל השמות והססמאות בכל חשבונות האי-מייל שלי?"

"נכון."

"פלדין היא קבלן של הממשל, נכון?" שאלה אותי לורן.

"הממשל האמריקאי הוא הלקוח העיקרי שלהם."

"אבל איך הם יכלו להתקין את זה? הם נכנסו לבית?"

"לא בהכרח," אמרה דורותי. "אפשר להתקין את התוכנה הזאת גם מרחוק, אבל סרט הווידיאו שהם שלחו לך מוכיח שהם נכנסו לבית כדי לשתול את המצלמה."

לורן הנידה בראשה ונשכה את שפתיה. "החבר שלך מצא את המצלמה?" היא הצביעה לעבר התקרה.

"עוד לא," אמרתי. "אבל הוא ימצא."

"אני לא מבינה איך סרט הווידיאו של גייב היה יכול להיעלם," אמרה לורן. "איך אפשר להעלים אותו ככה?"

דורותי הנהנה. "שמעתי על דברים כאלה. זה נקרא וֵייפֶּרלוֹק. זאת תוכנת אי-מייל שלא משאירה שום רשומות. ברגע שפותחים את המייל, שם השולח נעלם ואחר כך ההודעה נמחקת."

"טוב," אמרה לורן. "ומה נותנת להם תוכנת המעקב הזאת? הם מקווים שרוג'ר ייצור איתי קשר והם רוצים לקרוא כל אי-מייל שעשוי להגיע ממנו? זה העניין?"

"אולי."

"זאת אומרת שהם מאמינים שהוא חי, נכון?"

שתקתי במשך כמה שניות. "יכול להיות," אמרתי.

"ובעצם הוא לא בידיהם והם לא יודעים איפה הוא, נכון?"

"זאת אחת האפשרויות," הסכמתי. "אבל יש אפשרות שנראית לי סבירה יותר."

"והיא?"

"שלדעתם יש לך משהו שהם רוצים."

"ואני אומרת לך שאין לי מושג מה זה יכול להיות."

"אולי כסף?" העליתי את ההשערה. "הרבה כסף."

"ואיפה בדיוק אמור להימצא הכסף הזה?"

"אולי מדובר במידע? בתיק כלשהו?"

"אני לא יודעת, כי לי אין שום דבר. תאמין לי, אין לי כלום."

"בסדר," אמרתי, אם כי לא ידעתי למה להאמין.

"יש לי עוד שאלה," אמרה לורן. "כשהורים שמים תוכנת מעקב במחשב של הילדים שלהם, הם מקבלים ממנה דו"חות באי-מייל שבעבודה או במקום אחר, נכון? אי-אפשר לדעת לאן התוכנה הזאת שולחת את הדו"חות? להסתכל בכתובת ה-IP? אי-אפשר למצוא מי עומד מאחורי זה?"

דורותי חייכה באטיות והביטה בי. היה לה רווח קטן בין השיניים הקדמיות, שתמיד נראה לי חינני.

"הגברת הזאת חכמה ביותר," אמרה. "אני רואה שבורוּת במחשבים היא לא תכונה משפחתית אצלכם."

"אין בינינו קִרבת דם, רק דרך נישואים," ציינתי.

"ברור לגמרי," אמרה. "הדו"חות יוצאים לאיזושהי כתובת באוקראינה - כנראה אחד מהבּוֹטנֶטים המזרח אירופיים, שיוצרים רשת לא חוקית של אלפי מחשבים נגועים בכל העולם. רשת מדרגה שנייה."

"נדמה לי שאני מבין לפחות חלק," אמרתי. "את אומרת שהיעד הסופי של המידע שיוצא מהקו כאן הוא לא סתם איזו רשת לא חוקית באוקראינה, נכון?"

"נכון מאוד. הרשת הזאת רק מסתירה את כתובת היעד האמיתית. לכן אני מציעה שנשאיר את כל תוכנות המעקב ומכשירי הציתות, ואני אמשיך לעקוב אחרי התנועה עד שאמצא את היעד הסופי. אם אני אצליח."

"רעיון טוב," אמרתי. "תמשיכי בכיוון הזה. אני עולה למעלה." לקחתי את ספל הקפה מהדלפק. "מרלין ישתה קפה בלי חלב, גם אם זה לא בדיוק הטעם שלו."

מרלין עדיין לא מצא שום מצלמה.

"גם אם היתה כאן מצלמה," הוא אמר, "היא נעלמה. איך אתה יודע שהווידיאו לא צולם לפני שבוע? אולי אפילו לפני חודש?"

"אני לא יודע," הודיתי.

בזמן שהוא המשיך בחיפושים, התיישבתי על הכיסא של גייב, ליד שולחן הכתיבה, וקראתי את הרומן הגרפי שלו. נדהמתי מאיכות הציורים. מעולם לא התלהבתי מחוברות קומיקס, אבל פעם, בילדותנו, רוג'ר ואני קראנו קצת חוברות ישנות של **באטמן** ו**סופרמן**, ולפעמים גם **הפקח הירוק** או **קפטן אמריקה**. הציורים של גייב היו טובים לא פחות מכל אלה. הוא צייר בעט שחור דק ועשה הצללות ברשת של קווים דקיקים. גם הכיתוב נראה כמעט מקצועי.

אבל הסיפור הוא שהדהים אותי יותר מכול.

שם הסיפור היה "אמן ההימלטות". גיבור-על קשוח, שנקרא הבַּרדָס, לחם ברשעים בבירת המדינה, שנראתה כמו מין וושינגטון לאחר שנחרבה. הברדס נקרא כך מפני שחבש ברדס שחור כמו של באטמן, והוא נראה ממש כמוני. אפילו השיער שלו היה שחור כמו

שלי, אף על פי שגייב צייר לו על המצח תלתל סופרמני בוהק שאין לי. עברו של הברדס היה עלום ואפל, כולל רעיה שמתה מוות מסתורי. האופי שלו היה קודר ומהורהר. הוא התגורר ב"מבצר הבדידות", שדמה מאוד לדירה שלי באדמס מורגן. הוא היה מסוגל לברוח מכל כלא ולהשתחרר מכבלים כמו הודיני. והוא הכניס מכות רצח לרעים, שרובם היו נערים מגודלים ומרושעים, שהיו לבושים כמו הנערים בסיינט גרגורי - בז'קט ובמכנסיים מחויטים - אבל נראו גם כאילו יצאו מתוך דפי הספר **בעל זבוב**.

אמו של הגיבור לא הוזכרה שם אפילו פעם אחת. הרשע הגדול ביותר נקרא ד"ר כסף. במראה שלו הוא דמה מאוד לרוג'ר, אבל הוא היה מעוות נורא, והעור שלו היה כחול כתוצאה משתיית מֵי כסף. הוא היה מנכ"ל של תאגיד שטני, שתפס את השלטון בהפיכה פוסט-אפוקליפטית, ורדה בכל תושבי הארץ מתוך בונקר תת-קרקעי ששכן מתחת להריסות המתפוררות של הבית הלבן. לא פעם הופיע שלוב זרוע עם בלונדית תפוחת חזה, מרשעת ששמה קנדי דופונט.

קנדי דופונט.

שם שלא שוכחים בקלות.

קנדי דופונט היתה האישה שרוג'ר ניהל איתה רומן ואחר כך מימן לה הפלה. שם בדוי, כנראה, כי דורותי לא מצאה אותה בשום מאגר מידע. אבל מתברר שגם גייב שמע עליה.

דורותי נכנסה לחדר, ואני עצרתי באמצע הקריאה. "מרלין, לא הדלקת שוב את המחשב של הילד, נכון?"

סגרתי את הרומן הגרפי.

"לא," אמר מרלין.

"כי היה נדמה לי שסגרתי את שני המחשבים, ובכל זאת אני קולטת פה תנועת רשת יוצאת. משהו כאן עדיין משדר אותות רשת."

"נו יופי, אז מה זה עוזר לי?" אמר מרלין במרירות.

"זאת אומרת שיש כאן משהו שמשדר, נכון?" אמרתי.

מרלין משך בכתפיו. "אז נמשיך לחפש."

"בחיי, הילד הזה טובע בכסף," אמרה דורותי והתבוננה בחפצים של גייב שהיו פזורים מסביב. "תסתכלו על כל הזבל הזה. משחקי וידיאו, אייפודים, רשמקולים, גיים-בוי, נינטנדו ווי, פלייסטיישן 3 ואקסבוקס 360. ואני חשבתי שהאחיין **שלי** מפונק. בדקת את כל המכשירים האלקטרוניים?"

"כן," אמר מרלין. "מצאתי כמה מוליכים למחצה."

"ממש נהדר," השיבה. "לכל מכשיר אלקטרוני יש מוליך למחצה. אני מבינה את התסכול שלך. אבל אתה לא חושב שבכל זאת כדאי לחפש במכשירים האלה? בסופו של דבר, זה המקום הכי טוב להחביא דבר כזה, בין הרבה מעגלים חשמליים אחרים, לא?"

"בטח," אמר מרלין באותה נימה מלגלגת. "בדיוק המקום המתאים למצלמה - גיים בוי שמזיזים אותו כל הזמן."

"אני לא יודעת למה אתה טורח בכלל לבדוק במקום הזה," אמרה לו דורותי. "זו לא הזווית הנכונה. לורן תיארה לי את מה שראתה בסרט, ולפי זה המצלמה צריכה להימצא קצת מעל גובה העיניים." היא חתכה את האוויר בכף יד שטוחה ונעה הלוך ושוב לאורך הקו האופקי המדויק.

הנהנתי, התקרבתי לשולחן של גייב והסתכלתי על מערכת השמע הענקית שלו, עם הרמקולים המובנים. המערכת שאליה חיבר את האייפוד שלו כדי שישמש לו שעון מעורר בכל בוקר. המערכת היתה מכוסה בשכבת אבק דקה.

אבל מקום קטן בחזית שלה היה נקי מאבק.

מקום קטן מסביב לנורה אדומה שלא נראתה שייכת לשם. אחזתי בנורה הזעירה ומשכתי, וכבל נחשי שחור וארוך נשלף בעקבותיה.

"אלוהים ישמור," אמר מרלין.

"כן, כן," אמרה דורותי.

תוך כמה דקות פירק מרלין את המערכת והניח את הרכיבים על ערימת הספרים של גייב. "ממש מגניב," אמר בהתרגשות. "בחיים שלי לא ראיתי אולטרה-מיני כזה. מיצומי - חברה טייוואנית. מחובר למצפין אותות וידיאו שלוקח את האות האנלוגי ומשדר אותו ברשת."

"אז איך זה שלא מצאת אותו עם גלאי החום?" שאלה דורותי.

"עטפו אותו בנֵאוֹפּרין כדי להסתיר את חתימת החום. מחוכם מאוד. אבל איך הם ידעו איפה לשים את זה? הם בדקו את הבית מראש, כנראה."

נזכרתי בחיישנים שנותקו בחדר העבודה של רוג'ר ואמרתי, "כן, אין ספק בזה." העפתי מבט בשעון. "תודה, חבר'ה. אני חייב לכם המון."

"תוסיף את זה לחשבון שלי בבנק הטובות," הוסיפה דורותי.

"אין בעיה."

"בחיי, אני כבר מחכה לרגע שאני אפדה את זה," אמרה.

"יש קנס כבד על משיכה מוקדמת," הזהרתי אותה כשפסעתי לעבר הדלת. "אני אצטרף אליכם מאוחר יותר."

"יוצא לפגישה רומנטית?"

"לא," אמרתי. "פגישה עם חבר ותיק על כוס בירה."

הפאב אֶנקֶר טאוֶורן שכן לא רחוק מגבעת הקפיטול. על הקיר היו חיות מתות. ביום רביעי בערב הבירה היתה מוזלת, וההמבורגרים שלהם היו הכי טובים בעיר.

במשך עשר דקות ישבתי על ספסל מרופד בחומר דמוי עור אדום, שהיה דביק והדיף ריח חמוץ של בירה שפוכה. חיכיתי לניל בריס, שהיה איש אבטחה בפלדין העולמית.

שיערתי שבפרק הזמן שעבר מאז שיחת הטלפון בינינו, כשהתקשרתי אליו מנמל התעופה באולבני והעמדתי פנים שאני מרטי מאסֶר, הוא כבר נקט את אמצעי הזהירות הדרושים, שבמקרה שלו כללו כנראה ניסיון לברר כמה משלמים בסטודארד ושות׳. קרוב לוודאי שהוא הזיל ריר כשהוא שמע את התשובה.

כשהתחלתי להתייאש והתכוונתי לעזוב את הפאב, התקרב לספסל שלי בחור נמוך ומוצק, עם כתפיים רחבות עד גיחוך וזקן תיש מדובלל. הוא נראה כמו קשוח-לשעבר שמנסה בכל הכוח לא לאבד את התדמית. הוא לבש חולצה הדוקה מניילון שחור עם רוכסן מלפנים. המטרה היתה כנראה לחשוף את השרירים התפוחים שלו, אבל בפועל זה חשף בעיקר את השדיים השמנמנים שלו.

״אוֹלֶה,״ הוא אמר, ואפילו לא השתדל להגיד את זה במבטא ספרדי. הוא הושיט יד מעבר לשולחן ולחץ את ידי עד זוב דם כמעט. ״ניל בריס.״

״מרטי מאסֶר,״ אמרתי. ״נעים מאוד.״

״סליחה שאיחרתי. לא מצאתי חניה.״

״כן, קשה כאן בסביבה,״ אמרתי.

הוא התיישב על הספסל מולי והסתכל עלי במשך רגע ארוך. ״מצחיק,״ הוא אמר. ״אתה לא נראה כמו התמונה שלך.״

״התחלתי לעשות כושר מאז.״

הוא הסתכל עלי עוד קצת ואחר כך חייך באטיות. השיניים שלו היו קטנות, מחודדות וצהובות. מלעיסת טבק, כנראה. ״תקשיב, בן אדם,״ הוא אמר. ״כל העניין הזה נשאר בינינו, נכון? אני לא רוצה ש...״

״אתה לא רוצה שידעו בפלדין, ברור לגמרי. גם אנחנו לא רוצים.״

״טוב.״

אותתי למלצרית. ״קובלנץ לא יוותר עליך סתם ככה, עד כמה ששמעתי.״

״לא יודע...״ אמר ניל, משך בכתפו וחייך במבוכה.

״זאת אומרת, קובלנץ הוא הכוח האמיתי שם, נכון? לא אלן גריינג׳ר.״

״האמת היא שאף פעם לא פגשתי את גריינג׳ר. הוא מתבודד לו שם בג׳ורג׳יה, כמו נזיר כזה. לא רואים אותו אף פעם.״

״למה? יש לך מושג?״

עיניו התרוצצו מצד לצד והוא גחן קרוב אלי. "לפי מה ששמעתי, יש כמה חבר'ה שרוצים להרוג אותו."

"אני לא קולט את זה. הוא מנהל את הצבא הפרטי הכי גדול בעולם. יש לו כמה שומרים שהוא רוצה, לא?"

"כל השומרים שבעולם לא יעזרו לך אם מי שרוצה לחסל אותך הוא אחד העובדים שלך."

"מה זאת אומרת?"

הוא הנהן. "אתה זוכר, לפני שנתיים, שהיה איזה בלגן גדול בבגדד, ושמונה או עשרה בכירים חוסלו? אזרחים? אז שני חבר'ה מפלדין חטפו על זה בגדול."

זכרתי משהו במעומעם. שני מאבטחים של פלדין ירו באזרחים עיראקים והרגו אותם. "והמשפחות של הקורבנות הגישו תביעה בבית משפט אמריקאי, לא?"

"כן. פשלה גדולה, בן אדם. הפנטגון איים לא לחדש את החוזה. אז גריינג'ר הסגיר אותם."

"הסגיר אותם?"

"הוא היה יכול להיאבק בממשל, אם הוא היה רוצה, אבל במקום זה הוא עשה איזושהי עסקה. הוא אמר שהבחורים האלה הם סתם תפוחים רקובים. קחו אותם ותעשו מה שאתם רוצים, זה לא יקרה עוד פעם, כל הזבל הזה. טוב, הרבה חבר'ה מפלדין התחרפנו לגמרי מהעניין הזה. אנחנו חשבנו שתמיד יגנו עלינו, גם אם יקרה משהו רע. בלי יוצא מן הכלל." הוא הניד בראשו. "אז לפי מה ששמעתי, כמה חברים של השניים האלה, שעובדים עכשיו בפלדין בג'ורג'יה, ניסו למחוק את גריינג'ר."

"למחוק? זאת אומרת, להרוג אותו?"

"לא יודע, בן אדם. זה מה ששמעתי. אז הבן אדם בצרות."

המלצרית - בחורה נאה עם שיער בלונדי קוצני והרבה עגילים - רשמה את ההזמנה שלנו. בֶּריס הציג את עצמו וניסה לפלרטט איתה אבל לא הצליח. אולי בגלל השם. ניל זה שם מצוין, אבל לא לבחור קשוח. הוא בטח הצטער שלא קוראים לו ברונו, בוץ' או לפחות ג'ק.

"אז תשמע, ניל," אמרתי. "סטודארד שלנו רוצה להתרחב. להיכנס לתחום של פלדין. והוא מחפש מישהו שיעמוד בראש הפרויקט הזה."

"בראש הפרויקט," אמר בריס.

"שיבנה את זה מאפס. זאת אומרת, אנחנו צריכים מישהו שמכיר טוב-טוב את השטח."

"מכיר את השטח," אמר בריס. הוא נראה עצבני. כמעט ראיתי את בלון המחשבות צף מעל הראש שלו, כמו בדמות מצוירת: **אז מה אתם רוצים ממני? אני בסך הכול בריון להשכרה. לא מנהל בכיר.**

אבל הוא לא רצה להחמיץ את ההזדמנות. אם הוא לא מתאים לתפקיד, זאת הבעיה של הקונה, לא שלו.

המשכתי, "בעסקים כאלה יש לך לקוח אחד עיקרי, נכון? הממשל האמריקאי."

"נכון."

"חייבים לדעת מי השחקנים. איך לגשת אליהם. אתה מבין אותי?"

הוא הנהן. "לגמרי."

"חייבים לדעת איזה ידיים צריך לשמֵן, אתה יודע? לדחוף כמה שטרות." חיככתי שתי אצבעות זו בזו כדי להמחיש את העניין.

"אגב, פלדין משלמת לי במזומן, אתה יודע."

"במזומן? אתה רציני? לכל החבר'ה?"

"לדעתי, לא בא להם שיהיו רישומים בכל מקום. מזומן לא משאיר עקבות."

"מזומן? באמת?"

"לא לכולם. לא יודע, אולי זה קשור לעובדה שאנחנו קבלנים עצמאים, לא שכירים. תמיד חשבתי שיש פה איזה מעקף, דרך להתחמק מתשלום מסים, אבל אני לא שואל יותר מדי שאלות. מזומן מתאים לי."

"מובן לגמרי."

"זה בעיה בשבילכם?"

"אני בטוח שאפשר לסדר את זה," אמרתי.

המלצרית עם הקוצים הצהובים חזרה והניחה שתי כוסות בירה על השולחן שלפנינו. באדווייזר דלילה, מימית, חסרת טעם כמעט. בדיוק כמו שאני אוהב.

הרמנו כוס לחיים ואני אמרתי בנעימה חשאית, "אולי אני לא צריך להגיד את זה, אבל ג'יי סטודארד ממש מת להיכנס לעסקים האלה, וכמה שיותר מהר. כך שאם אתה יכול להביא לי דוגמית מהסחורה, אני בטח אצליח להוציא ממנו הרבה יותר ממה שאמרתי לך בטלפון. זאת אומרת, יכול להיות שלא נוכל לשלם לך במזומן. יכול להיות שלא, אבל אנחנו מדברים בהתחלה על שבע מאות חמישים אלף. ואופציות שאפשר לממש בהמשך."

הוא בדיוק ניסה לבלוע את הבירה, וחלק נכנס כנראה למקום הלא נכון, כי הוא התחיל להשתעל והפנים שלו הסמיקו. הוא הרים את כף היד כדי להבהיר לי שהוא בסדר או לאותת לי שאעצור לרגע. כשהפסיק להשתעל בסופו של דבר, הוא אמר, "מה שתגיד, אה, מרטי."

"אז איזה דוגמית אתם רוצים?" שאל בריס.

"בעיקר שמות. משהו שאני יכול להביא איתי בחזרה לסטודארד, כדי שהוא יהיה בטוח שאתה יודע מיהם השחקנים האמיתיים." חייכתי. "אתה רואה, אתה אפילו לא צריך לכתוב קורות חיים. רק שם או שניים וזה מספיק."

"אני בטח יכול לברר," הוא אמר.

"אתה לא יודע?"

"אני... אני אוהב להשאיר דברים כאלה לאחרים, אתה יודע?" הוא אמר במהירות. "אבל אני יכול לשאול."

"נשמע כאילו אתה לא לגמרי מתמצא."

"לא, לא, ממש לא נכון. אני פשוט מתמקד בדברים אחרים." הוא אלתר על המקום ולא באופן משכנע במיוחד. הוא פשוט לא ידע.

החלקתי הצדה על הספסל כדי לקום על רגלי והשלכתי שטר של עשרים על השולחן. "תודה, ניל, הבירה עלי. מצטער שבזבזתי את זמנך."

הוא הושיט יד ואחז במרפקי. "רגע, רגע. אני יכול לברר לך." הוא אותת לי בכף ידו שאתקרב. "לדוגמה, יש כל מיני לכלוכים."

"לא, לא."

"באמת. אני יכול לברר," הוא אמר.

"לברר?" אמרתי. "בחייך, בן אדם. כל אחד יכול לברר."

בריס הניד את ראשו בנחרצות. "לא אם רוצים חומר ממש טוב. חומר רציני, סודי - ממש שמור כזה."

"שמור, מה?" אמרתי בלגלוג.

"באמת." הוא הנמיך את קולו עוד יותר. "לדוגמה, קובלנץ מחזיק מין כרטיס חכם בכספת שבמשרד שלו. רק עם הכרטיס הזה הוא יכול להיכנס לחלק המאובטח ברשת כדי לבצע תשלומים, העברות ודברים כאלה."

המידע הזה סקרן אותי, אבל הקפדתי להיראות משועמם וספקני. "כן, כל תאגיד גדול מנפק כרטיסים כאלה. מין התקן אימות - כרטיס חומרה מאובטח שמייצר ססמאות אקראיות חד-פעמיות. לא סיפור גדול."

"לא. לא. אני לא מדבר על זה. בכרטיס החכם הזה יש משהו מוצפן. זה דור חדש לגמרי. משהו היי-טקי סוף הדרך. שמעתי על זה. סוכנות הביטחון הלאומית פיתחה אותו. זה עוד לא נמצא אצל אף אחד בשוק הפרטי."

"אז מה, ניל," אמרתי, "אתה יכול להשיג לי את הכרטיס הזה? כדוגמית?"

"אני חושב שכן. יכול להיות שאני יכול. למזכירה שלו יש את הצופן של הכספת שלו - נדמה לי שאני יודע איפה היא שומרת את זה."

הסבתי את מבטי באדישות מופגנת. ״אני מבין.״

״אני די בטוח שאני יכול,״ אמר בריס והושיט לי בחזרה את השטר של העשרים. ״ותשמע, הבירה עלי. באמת.״

הוא חבט על השולחן שטר חדש לגמרי של מאה דולר.

הסתכלתי על השטר והעברתי מבט חטוף על המספר הסידורי שבחזית. הוא התחיל באותיות DB. בדיוק כמו השטרות במשלוח שגיליתי ליד לוס אנג׳לס.

בריס חשב כנראה שאני מתרשם מיכולתו לפזר שטרות של מאה דולר. ״משלמים לי במזומן,״ הוא אמר. ״כמו שאמרתי לך.״

הסלולרי שלו צלצל והוא הוריד את מבטו אליו. ״אני חייב לענות,״ אמר לי. ״הבוס.״ הוא ענה לטלפון ואמר, ״כן, קרל.״

קמתי ממקומי, ובמחווה של הצמדת טלפון דמיוני ללחי אותתי לו ״נדבר בהמשך״.

הוא ענה לי באגודל זקור כלפי מעלה.

פילסתי את דרכי במהירות בין לקוחות הפאב, התפתלתי, הסתובבתי ונדחקתי בין כל מיני טיפוסים: לקוחות מקומיים בסרבלי פועלים שתג השם תפור להם בדש, ופקידי ממשל בחליפות מֶנס וֶורהאוס שחורות, שבאו להתפרק קצת אחרי יום ארוך של צילום מסמכים וליקוק ישבנים במשרד של איזה חבר קונגרס זוטר.

כשיצאתי מהפאב אל האוויר הצונן והמרענן, הבחנתי בהמולה מאחורי. ניל בריס פילס לו דרך בקהל, חתר בין האנשים במרפקיו.

״הי,״ קרא כשיצא בעקבותי אל הרחוב. ״אתה לא מרטי מאסֶר!״

״לא?״

שני אופנועים חלפו בשאגה.

בריס התקרב אלי עד שחשתי בהבל הפה המצחין שלו. ״אתה האח של הבחור הזה, רוג׳ר הלר,״ הוא אמר. ״אתה ניק הלר.״

מכוניות חלפו על פנינו בטיסה. אי-שם בסביבה נבח כלב. שתי בחורות בחולצות צמודות עישנו בחוץ, כי בתוך הפאב אסור לעשן. נערים מגודלים עמדו בחבורה, צחקו וצעקו, ואחד מהם השתין בסמטה ליד הפאב. השירותים בפאב היו מסריחים עד כדי כך שאף אחד לא השתמש בהם יותר מפעם אחת.

כנראה קרל קובלנץ גילה איכשהו שאני נפגש עם בריס. אין לי מושג איך הוא גילה, אבל אני מניח שזה לא היה מפתיע.

"ואני חשבתי שאני לא דומה לאח שלי," אמרתי.

"בן זונה שכמוך."

"אז אולי אתה יודע איפה הוא, ניל?" הימרתי על האפשרות שאולי אצליח להפיק ממנו עוד שבב של תועלת.

בריס הטיח בי קללה גסה והסתער עלי בפתאומיות, ואני קלטתי את זה שבריר שנייה מאוחר מדי. הוא הטיח אותי אל קיר הבניין וחבט את ראשי בלבנים. ביד ימין לפת את צווארי מתחת לגרוגרת ולחץ בכל הכוח. הוא היה חזק, יותר משציפיתי אפילו, והשקיע בזה את כל אנרגיית הגוף השרירי מדי שלו. במקביל, הוא ריתק את ידי השמאלית בעזרת הכתף הימנית שלו, לפת את ידי הימנית קצת מעל פרק היד ודחף את ברכו הימנית אל החלק הפנימי של הרגל שלי.

עכשיו ידעתי בוודאות שהוא באמת שירת בחיל הנחתים. הוא עשה הכול בדיוק כמו שמלמדים שם.

וזה מה שעזר לי בעצם.

הפנים שלו היו כל כך קרובים לשלי, שזקן התיש שלו דקר אותי. "האח שלך," הוא אמר והתנשף, "לא כל כך פיקח כמו שנדמה לו." פניו היו אדומים מהמאמץ והוא נשמע קצר נשימה. "הוא חשב שהוא יוכל לקרוע אותנו ולצאת מזה בשלום, אבל זה לא ילך לו." רסיסי רוק ניתזו לתוך עיני.

ריפיתי את הכתפיים ואימצתי את הצוואר כדי להקשות עליו. הישרתי מבט לתוך עיניו המטורפות מאדרנלין, עפעפתי באטיות ולא אמרתי כלום.

הוא ציפה שאיאבק בו. הוא לא חשב שאני לא אעשה כלום. לכן זה מה שעשיתי - כלום. במשך כמה שניות.

"אחיך הרגיז אנשים חזקים מאוד. הוא נעשה חמדן מדי. הלך רחוק מדי. אז כדאי שתבין את זה טוב-טוב, הלר. כל דבר שאחיך השאיר מאחוריו - תיקים, מסמכים או כל דבר אחר - אתה תעביר אלינו. אם תסתיר משהו, יהיה נזק סביבתי. אני מדבר על בני משפחה. תחליט אם זה שווה לך. תאמין לי, אתה לא רוצה להסתבך איתנו."

הוא הביט בי בניצחון, כמו מישהו שגבר על יריבו. הוא היה שיכור מביטחון.

ואז, בפתאומיות, שחררתי בחבטה את ידי השמאלית, תחבתי אותה נגד כתפו הימנית, כך שהקלתי זמנית את אחיזתו בצווארי. ואז תפסתי את ידו הימנית בידי השמאלית וסובבתי את פרק היד שלו בכיוון השעון. הוא פלט שאגה, דחק את הרגליים כדי לנסות לשפר את אחיזתו, אבל אני הורדתי את זרועו וסובבתי אותה עד שהוא השתטח על המדרכה הזרועה חצץ.

החזקתי את ידו הימנית בשתי ידי ומשכתי את אצבעותיו לאחור עד כדי כך שאם היה זז בפתאומיות רבה מדי, פרק ידו היה נשבר. הוא היה חסר אונים, וזה היה ברור לו. אבל הוא היה טיפש מדי ופראי מדי. הוא ניסה לסובב את הרגליים, ולכן הכנסתי לו ברך לפרצוף - יותר חזק משהתכוונתי, למעשה. שמעתי משהו מתנפץ, הוא פלט שאגת כאב, והבנתי ששברתי לו את האף ואולי אפילו את עצם הלחי. דם פרץ לו מהחלק התחתון של הפנים.

"התכוונת לאיים עלי?" אמרתי. "כי אני ממש שונא שמאיימים עלי."

הוא צרח, ואני סובבתי לו עוד קצת את פרק היד כדי להזכיר לו מה יהיה המחיר של כל מאבק נוסף. הוא הפסיק להיאבק, אבל לא בלב שלם, כי הוא לא הפסיק לנבל את הפה. בכל מקרה, נראה שכבר לא נשאר לו הרבה כוח.

הוא התנשף בכבדות מבעד לדם שבפיו ומלמל עוד איזה איום לפגוע בלורן.

"אני לא חושב שתצליח," אמרתי. "לא עם יד אחת."

ואז תפסתי לו את האצבעות של יד ימין ומשכתי אותן לאחור עד הסוף. פרק היד שלו השמיע נקישה חרישית כשנשבר, לא נפץ קולני כמו שציפיתי. הוא פלט צרחת כאב רמה. ידו הימנית - היד שבה הוא אוחז את האקדח, שיערתי - הידלדלה כמו סמרטוט, כמו בובה שגזרו אותה מהחוטים.

בריס ניסה לאזור כוח עוד פעם אחת אחרונה, אבל אז הכנסתי לו ברך לחזה ושמעתי צלעות נשברות. הראש היטלטל לאחור ונחבט במדרכה.

הוא פלט גניחה ונראה המום. כל האוויר יצא ממנו.

קמתי על הרגליים, ניערתי את הלכלוך והעפר מהמכנסיים שלי וסקרתי את הנזק.

עיניו התערפלו והתמקדו לסירוגין. הוא שייט אי-שם על סף עילפון. החבטה שספג בראשו היתה די חזקה.

"הֵי, ניל," אמרתי.

עיניו נעו קצת לעברי. לא ידעתי אם הוא מסוגל לראות אותי בבירור, אבל הייתי בטוח שהוא שומע אותי.

הוא לא אמר כלום.

גחנתי מעליו, תחבתי לו ברך לתוך הבטן ואמרתי בשקט, "מה אתה יודע על אחי?"

הוא מצמץ ופלט גניחה חרישית - ראיה קלושה לכך שהוא מקשיב לי, אף על פי שלא היה מסוגל לבטא מילים שלמות. בועת דם קטנה התנפחה בזווית פיו.

ידעתי שלא אקבל ממנו תשובה גם אם הוא יודע משהו.

אני לא מאלה שמפיקים עונג מעוות מהכאת אנשים. זה אפילו מעורר בי לפעמים תחושת אשמה. אבל אני חייב להודות שנטרולו של ניל בריס עורר בי סיפוק לא קטן.

סיפוק שנמוג כעבור כמה דקות, כשחציתי את הכביש וגיליתי שמישהו חרט על הדיפנדר שלי מדלת הנהג עד הפינה האחורית. חריטה לבנה עמוקה. במברג כנראה. אולי איזה נער שיכור.

מעצבן בהחלט, אבל באותו רגע היו לי דאגות גדולות יותר. הוצאתי את הסלולרי שלי וחייגתי את המספר שאיש חברת השילוח נתן לי בלוס אנג'לס. מספר הטלפון של קרל קובלנץ.

משיבון בקול נשי טיפוסי הודיע לי לאיזה מספר הגעתי והציע לי להשאיר הודעה לקרל קובלנץ אחרי הצפצוף.

איך שסיימתי להשאיר את ההודעה קיבלתי שיחה ממספר חסוי. בכל זאת עניתי.

פרנק מונטלו. סוכן המידע שלי. "אתה זוכר את מספר הטלפון שאבא שלך התקשר אליו מהכלא?" הוא אמר.

"כן?"

"מכשיר סלולרי חד-פעמי. נקנה במזומן, אני משער."

כל הכבוד, רוג'ר, חשבתי. בדיוק מה שציפיתי. "לספק הסלולרי יש דפי חשבון של המספר הזה?"

"דפי חשבון? הרי משלמים את זה מראש. עשרה דולר, עשרים, חמישים - כמה שרוצים. הספק לא עוקב אחרי חשבונות כאלה."

"אבל אולי בכל זאת אפשר לקבל פירוט שיחות. אני רק רוצה לדעת איפה רוג'ר היה כשהוא קיבל שיחת גוביינא מאבא שלי."

"לא, זה לא עובד ככה. הטלפונים הזולים האלה לא כוללים שבבי איתור בדרך כלל. בכל מקרה, לטלפון הזה לא היה שבב איתור."

"ומה עם מידע לגבי האנטנה שדרכה הטלפון קיבל את השיחה? באיזה אזור היא נמצאת?"

"לא מתעדים את המידע הזה, לא בטלפונים החד-פעמיים האלה. יש לי הרגשה שאחיך משקיע הרבה מאמצים בהסתרת המיקום שלו."

"אתה מספר לי," אמרתי. "תגיד, מה דעתך על עוד משימה אחת?"

לורן וגייב כבר ישנו כשנכנסתי בשקט לבית. מצאתי חומר חיטוי בארון התרופות, ניקיתי את השריטות והחתכים המכוערים בפנים ובצוואר שלי, וידאתי שמערכת האזעקה מופעלת כמו שצריך ושהבית מאובטח. ואז שקעתי בשינה עמוקה לכמה שעות. הייתי צריך להתכונן לפגישה חשובה.

משרדי ההנהלה של פלדין העולמית שכנו בדרום ג'ורג'יה, על אלפיים וחמש מאות דונם של אדמות ביצות ששימשו גם מתקן אימונים. זה היה כנראה מקום המשכן הקבוע של אלן גריינג'ר, הבעלים של פלדין.

אבל כשעושים עסקים עם הממשל האמריקאי צריך גם בסיס ליד וושינגטון הבירה. לכן החזיקה פלדין משרד קטן בפולס צ'רץ' שבווירג'יניה, בקומה השביעית של מרכז סקַייוויו בליסברג פייק, שממנו ניהלו את רוב המבצעים הממשלתיים שלהם, את מאמצי השדלנות שלהם וכדומה.

הפעם החניתי את המכונית בקומת המרתף השלישית של החניון התת-קרקעי, אבל במקום לעלות במעלית ישר לקומה השביעית יצאתי בקומת הקרקע וערכתי טיול קצר סביב הבניין. בדקתי את הגינון, את העצים מאחור, את תוואי הקרקע שמסביב לבניין. עליתי לגבעה הכי גבוהה שמצאתי בשטח, הוצאתי מהכיס משקפת חד-עינית קטנה ואיתרתי את החלונות שהיו שייכים למשרדי א"ג אחזקות, שהיתה למעשה פלדין או חברת אחזקות של פלדין. אחרי הכול, זה היה מקום העבודה של קרל קובלנץ ואליו הוא אמר לי לבוא. כעשרים דקות צפיתי במתרחש שם, ככל שהצלחתי לראות מהזווית הזאת.

להבדיל ממה שמראים בסרטים, לא הצלחתי לראות הרבה. אבל הייתי די בטוח שאני רואה את קובלנץ - שתצלום שלו ראיתי באתר של פלדין - יושב ליד השולחן שלו ומדבר עם מזכירה ושני גברים גדולים. בכל מקרה, מה שראיתי סיפק לי מידע כללי על כמות האנשים במשרד.

ואז ירדתי מגבעת התצפית שלי, נכנסתי למבואת הבניין וניגשתי אל שלט ההדרכה. השם פלדין לא הופיע בשום מקום, אבל בקומה השביעית שכנו חברה יפנית לקניין רוחני ולצדה הופיע השם א"ג אחזקות. אולי הם לא רצו להפיץ את המידע שהמשרדים של פלדין נמצאים כאן. יש לשער שלא התחשק להם להתמודד עם מפגינים או כל מיני פולשים מטורפים שינסו להסתער על שערי המשרד שלהם.

"הי, מר עוגיות!"

הסתובבתי וראיתי את ידידי הוותיק, המאבטח. חייכתי ונופפתי לו בידי.

"אין לך עוד איזה דוגמית חינם בשבילי?" אמר בחיוך.

"בפעם הבאה. מבטיח. היום יש לי פגישה בפלדין. קרל קובלנץ."

"אה, באמת? מצוין. יש שם כמה בחורים גדולים מאוד. הם בטח ימותו על העוגיות של אשתך." בדיוק כמו שחשבתי: א"ג אחזקות היא באמת פלדין.

מסרתי לו את שמי והוא הדפיס לי אישור אבטחה, להדבקה על חזית החולצה.

באותו בוקר לבשתי ג'ינס וחולצת פולו מרושלת קצת, כדי להזכיר לקובלנץ שאני לא בא בעניין רשמי של סטודארד ושות'. וגם כדי שידע שאני לא פועל על פי החוקים של עולם החליפות והעניבות. וגם מפני שזה יותר נוח.

המעלית נשאבה במהירות לקומה השביעית. יצאתי אל מסדרון רבוע קטן עם דלתות עץ כהות משני הצדדים. על כל דלת היתה לוחית פליז. על אחת הלוחיות היה כתוב נקָמורה ושות'. חברת פרקליטים, על פי שלט ההדרכה שבמבואה. על האחרת היה כתוב א"ג אחזקות.

מצלמת כיפה שחורה קטנה, בלתי-נראית כמעט, היתה מקובעת במרומי הקיר בצד של פלדין. בצד של נקמורה לא היתה מצלמה כזאת. הבנתי שלפלדין יש מערכת אבטחה פרטית משלה, נוסף על האבטחה שהבניין מספק לדייריו. לא הופתעתי. על משקוף הדלת היה חיישן קִרבה לקריאת כרטיסי זיהוי מגנטיים של העובדים.

לחצתי על הידית ונכנסתי לאזור קבלה ששולחן שחם שחור וארוך ניצב בו.

פקידת הקבלה היתה בלונדית צעירה וחמודה עם איפור מדויק ותסרוקת יקרה.

"מר הלר?" אמרה.

"נכון."

"שב, בבקשה. מר קובלנץ יתפנה אליך מיד."

על הקיר, מעל פקידת הקבלה, היה הסמל של פלדין - גלובוס כחול עם יבשות לבנות ופסי כוונת לבנים מעל. כאילו אומרים - **העולם הוא במוקד התעניינותנו**.

או: **עושק ממשלות ורצח חפים מפשע זה אנחנו**.

הגלובוס הזה הזכיר לי את הגלובוס בגיפורד תעשיות. אולי כל החברות הבינלאומיות החמדניות רואות לעצמן חובה לשבץ גלובוס בסמל שלהן. אחרי הכול, זה כדור המשחק האמיתי שלהן.

השולחן הסלוני נראה כמו ארון קבורה משיש שחור. לא היה שם הרבה חומר קריאה: **פוסט**, **וול סטריט ג'ורנל** ושני כתבי עת לענייני אבטחה. העפתי מבט על שער **הג'ורנל**, אבל עוד לפני שהספקתי להתחיל לקרוא נפתחה אחת הדלתות ושלושה בחורים גדולי ממדים יצאו אל חדר הקבלה.

ידו הימנית של אחד מהם היתה מגובסת.

"שלום, ניל," אמרתי. "אוי, מה קרה ליד שלך?"

ניל בריס נעץ בי מבט זועם. הוא לבש חליפה פשוטה, מאלה שקונים בקניון. לא שיש בזה משהו רע, אלא שראו בבירור שהיא לא עברה התאמה אישית: הדוקה מדי בכתפיים, קצרה מדי בזרועות. הוא נראה ממש כמו גורילת קרקס.

גם שני האחרים לבשו חליפות זולות. כנראה מדים של צוות האבטחה בפלדין. לאחד מהם היה שיער ארוך, מאפיר, ושפם משתלשל. גופו היה שרירי וחטוב, גוף של נחת.

השני נראה כמו אחד שיצא כרגע מתוכנית ההיאבקות רֶסֶלמַנִיָה - אוקראיני מרושע, מאה וארבעים קילו עם שיער קצוץ. גם אותו זיהיתי: הוא זה שחטף ממני את התקליטור עם ההעתק מסרט האבטחה בג'ורג'טאון ותוך כדי כך מחץ את החלון של הדיפנדר לתוך הפרצוף שלי.

בעל השיער הארוך, שנראה מבוגר וסמכותי יותר, אמר, "אתה צריך להסגיר לידינו את הסלולרי והבלקברי שלך."

"להסגיר?" התפלאתי. למעשה, זו היתה דרישה הגיונית. טלפון סלולרי ובלקברי יכולים לשמש מכשירי האזנה. כמו כן, הסקתי מכך שקרל קובלנץ רוצה לדבר בחופשיות. זה היה סימן טוב מבחינתי. הוא לא רצה שהדברים שייאמרו יוקלטו או ישודרו למישהו אחר.

השניים האחרים ניסו להכניע אותי במבטיהם. פקידת הקבלה היפה עיינה בגיליון של כתב העת **פיפל** כמו רב שמעיין בתלמוד.

"מר קובלנץ לא ייפגש איתך אם יש עליך משדרים."

משכתי בכתפי. "אני אף פעם לא מסגיר את היקרים ללבי," אמרתי.

הוא הושיט לי שקית אפורה מבודדת תדרי רדיו. יצא לי להשתמש בשקיות כאלה במתקנים מאובטחים, אבל אך ורק במתקני צבא ומודיעין, מעולם לא באזרחות. החלקתי את הבלקברי והסלולרי לתוך המעטפה, סגרתי את סגר הצַמדָן והכנסתי את השקית לתיק העור שלי.

"תודה," אמר בעל השיער הארוך. לכאורה, הוא היה גם היחיד שקיבל זכות דיבור. "מכאן, בבקשה."

"אני רואה שיש לי פמליה משלי," אמרתי. "מצוין."

בעל השיער הארוך נופף את הכרטיס המזהה שלו מול החיישן שליד הדלת הפנימית. הדלת זמזמה. הוא פתח אותה בדחיפה, ושני האחרים נכנסו בעקבותיו - בריס לצדי והאוקראיני הענק מאחורי. לא ברור אם הם ניסו להפחיד אותי או חששו שאגנוב משהו.

פסענו לאורך מסדרון שנראה כמו מלון בינוני.

"תשמע, ניל," מלמלתי אל בריס. "אני עדיין מחכה לרשימת הממליצים שלך."

הוא המשיך להסתכל ישר קדימה. זרועו היתה עטופה בגבס קל, סגור בפסי צמדן מסביב.

מחוץ למשרד של קובלנץ ישבה אישה קטנה וחסרת חן, עם שיער חום קצר. על לוחית דמוית עץ על השולחן שלה היה כתוב אלינור אֶפֶּלבי.

"שלום לך, מר הלר," אמר לי הגבר שקם לקראתי.

קרל קובלנץ היה בן ארבעים ומשהו, מתקרב לחמישים, אבל נראה צעיר יותר למרות השקיות הכהות מתחת לעיניו. עור פנים ורוד ומקורצף, עיניים ירוקות וצלולות, שיער חום בהיר וקצר. הוא לבש בלייזר כחול נאה מעל חולצה מפוספסת ועניבת פסים. אולי העניבה היתה ממכללת איטון שבה למד, ואולי ממכללת סֶנדהֶרסט שבה עשה את קורס הקצינים שלו. אני לא טוב כל כך בעניבות פסים בריטיות.

"קרל," אמרתי. לחצנו ידיים במרץ. הוא לפת את ידי בפרקי האצבעות, כך שלא יכולתי להחזיר לו לחיצה. מחווה שמשדרת עוצמה. יש לשער שיש לו שפע כאלה.

"תודה שבאת לפולס צ'רץ'." הוא דיבר כל כך בשקט שכמעט לא שמעתי אותו.

"תודה שהסכמת להקדיש לי מזמנך."

כשהשארתי לו הודעה והוא החזיר לי צלצול, התעקשתי שניפגש בוושינגטון. מובן שהוא סירב. אדם בכיר כמוהו לא עוזב את המשרד שלו, את עמדת הכוח שלו. הוא אמר בסגנון דיבור שנשמע לי אופייני לבוגרי איטון, "אני חושש שהלו"ז שלי עמוס מאוד, מר הלר. הלוואי שיכולתי לעזוב את המשרד, אבל אין לי שום אפשרות כזאת."

בדיוק כפי שציפיתי וקיוויתי. אותה פסיכולוגיה הפוכה שפועלת על ילד בן שלוש פעלה גם עליו, ובשלב הזה הסכמתי, באי-רצון לכאורה, להגיע למשרד של פלדין בפולס צ'רץ'.

"נדמה לי שכבר פגשת את ניל, לא?"

"חברים ותיקים," אמרתי. הושטתי יד ללחוץ את ידו הפצועה של בריס, אבל הוא לא הושיט אותה.

"תכיר את דון טיילור ואת אנטולי בּוֹנדַרצ'וּק," אמר והחווה לעבר השניים האחרים. הנחתי שבונדרצ'וק הוא האוקראיני הענק. "הם יצטרפו אלינו, אני מקווה שזה לא מפריע לך."

"לצערי, זה קצת מפריע לי," אמרתי בהתנצלות. "קיוויתי שנוכל לנהל שיחה גלויה."

"אני מעדיף שהם יהיו בעניינים."

"אין לי שום כוונה להזיק לך, קרל," אמרתי. "אני מבטיח."

"להזיק לי?" ניצוץ משועשע הבזיק בעיניו. "אתה לא יודע עלי יותר מדי, מה?"

למעשה, ידעתי עליו הרבה יותר מכפי שהוא היה רוצה. ידעתי שאחרי איטון וסנדהרסט הוא הצטרף לגדוד הסקוטי בצבא הבריטי, ואחר כך הוא נבחר לקומנדו הבריטי, שמקביל לכוחות המיוחדים ושחייליו נחשבים קשוחים אפילו יותר מאיתנו (אף על פי שהתקשיתי להאמין בזה). הוא היה אגדה מהלכת בזמן "סופה במדבר", חלק מצוות תקיפה שניסה להתגנב למתקני התקשורת העיראקיים. הם מצאו את עצמם מול שלוש מאות חיילים עיראקים, אבל בכל זאת טמנו את מטעני הנפץ וחמקו משם תחת אש. אף חייל קומנדו לא נפגע. אחרי המלחמה, הרבה ערבים עשירים בקנזינגטון רצו לשכור אותו כמנהל האבטחה

שלהם, אבל הוא העדיף להשתחרר מהצבא ולהצטרף לחברת שכירי חרב בינלאומית. הוא מכר רובים לממשלת סיירה לאונה והפר את האמברגו של האו"ם. אחר כך היה מעורב בניסיון הפיכה נגד נשיא גיניאה המשוונית, נעצר ונכלא לחצי שנה בעיר הבירה מאלאבו, בבית הסוהר "החוף השחור" - מתקן כליאה שבית הסוהר אלטמונט נראה כמו אתר נופש לעומתו.

"אני יודע מספיק כדי לא להתעסק איתך," אמרתי בחיוך נדיב. הוא החזיר לי חיוך, הניח את ידו על כתפי והכניס אותי אל משרדו, שנראה חסר כל ייחוד, כמו שאר המקום. ריח של עשן סיגרים ישן עמד באוויר.

שלושת המאבטחים נכנסו בעקבותי. נעצרתי והסתובבתי. "תודה רבה, חבר'ה," אמרתי. "הצלחתם להביא אותי בשלום. כל הכבוד. עכשיו הבוס ואני צריכים לדון באיזשהו עניין אישי."

קובלנץ הניד בראשו, נאנח ואמר, "טוב, חברים, תחכו בחוץ, בבקשה."

הוא התיישב אל שולחנו, אני התיישבתי בכורסה מולו, והוא אמר, "טוב, אין ספק שיש לך מוניטין מרשים."

"אל תאמין לכל מה שאתה שומע," אמרתי בצניעות.

מאחוריו ראיתי את הכספת שלו. לדברי ניל בריס, הוא שומר בה את הכרטיס החכם עם השבב המוצפן, שמאפשר לו גישה לרובד העמוק והסודי ביותר במערכת המחשוב של פלדין. הכספת היתה שחורה, בגובה השולחן שלו בערך, ונראתה כמו דגם עם שלוש או ארבע מגירות. לוח מקשים אלקטרוני. מרשימה מאוד.

גיבורים בסרטים פורצים כספות באלגנטיות ובקלילות, אבל במציאות קשה מאוד לפרוץ כספת משוכללת. הטכנולוגיה התפתחה מאוד בעשר השנים האחרונות. מצד שני, עם תוכנית פעולה נכונה, אין דבר שהוא בלתי-אפשרי.

"צדת פושעי מלחמה בבוסניה, מה? ביחידה סודית ביותר - ISA, לא? היחידה לתמיכה מודיעינית."

"היא בטח לא כל כך סודית אם אתה מכיר אותה."

הוא עשה שיעורי בית. יחידת המודיעין המסווגת הזאת שוטטה בבוסניה וחיפשה פושעי מלחמה סרבים. חטפה "מטרות בעדיפות גבוהה", כפי שקראנו לזה. מעולם לא דיברתי עם איש על מה שעשיתי בבוסניה או במלחמת המפרץ הראשונה בעיראק. לכן דבריו הבהירו לי מעל לכל ספק שיש לפלדין מקורות מעולים עמוק בתוך הפנטגון.

"מה עשית לסרבי הזה... דרשקוביץ'?" הוא הניד בראשו וחייך. "כל הכבוד," הוסיף בצחקוק של הערצה, של קשירת קשר.

לא הגבתי. שלפתי תיק תצלומים ומסרתי לו.

באחד התצלומים נראתה לוחית הרישוי של האקונוליין המסחרית שבה חטף אחד מאנשיו את רוג'ר. בתצלום אחר נראה תקריב פניו של הבחור. בשלישי ראו את רוג'ר והחוטף שלו ליד המכונית.

"העובד שלך נזהר שמצלמת הכספומט לא תקלוט את לוחית הרישוי," אמרתי, "אבל הוא לא שם לב שלתחנת הדלק יש מצלמת אבטחה משלה."

"כן," הוא אמר. "ראיתי את ההקלטה."

גם זה משהו, חשבתי.

"אני אמור לדעת במה מדובר?" הוא שאל.

"מדובר בחמש-עשרה שנות מאסר על חטיפה," אמרתי. "לך ולבוס שלך. מדובר באובדן עסקאות של מיליוני דולרים עם הממשל. ואם הרגתם אותו, מדובר בארבעים שנה עד מאסר עולם."

"אולי כדאי שתיזהר כשאתה זורק איומים משפטיים."

"אין לי שום עניין בהליך המשפטי." שילבתי את ידי ושילחתי אליו חיוך קטלני. "אני בסך הכול רוצה את אחי."

קובלנץ שתק כמה שניות ונראה מהורהר. הוא נשף אוויר מבעד לשפתיו ההדוקות. "קשה לי להחליט מאיפה להתחיל, הלר."

"אולי תתחיל מהמכולה עם המזומנים בלוס אנג'לס. זאת התחלה טובה. אני בטוח שאלן גריינג'ר ישמח לשמוע על זה."

"יש פה כל כך דברים שדורשים התייחסות."

"בטוח. אפשר גם להתחיל מהניסיון של אחי לסחוט מכם כסף. אני משער שהרבה יותר קל להיפטר מהבחור מאשר להסתכן בחשיפת כל השוחד שחילקתם בפנטגון."

הוא הניד בראשו ונראה משועשע קצת. "טוב, בוא נעבור אחד-אחד." הוא הרים את אחד התצלומים ואחר כך הרפה ממנו. התצלום רפרף באוויר, החליק על פני השולחן ולבסוף נחת על הרצפה. "קודם כול, אין לי מושג מי הבחור הזה. האיש השני הוא אחיך, אני מבין."

"אנחנו מריצים חיפוש כרגע," שיקרתי. "'החוק הפטריוטי' מקל מאוד בימינו. וגם התוכנה לזיהוי פנים עוזרת."

"טוב, אז תודיע לי מה גילית. ואם תמצא את הבחור, אולי תוכל לשאול אותו למה הוא גנב לוחית רישוי מאחד הרכבים שלנו."

"אני מתפלא עליך, קרל. טיעון כזה לא מתאים לך."

"אין לנו שום אקונוליין מסחרית, הלר."

"אז למי יש? לפלדין? או לאחת משתים-עשרה החברות-בנות שלכם?"

"יותר משתים-עשרה. אבל לא. שום אקונוליין מסחרית. אני אומר לך, הלר, אנחנו לא חטפנו את אחיך. אם כי אולי חבל שלא חשבנו על זה."

"אני מקווה שאתה לא מכחיש שזאת לוחית הרישוי שלכם," אמרתי.

"אני לא יכול לאשר או להכחיש," אמר קובלנץ בחיוך מריר. "אני בקושי זוכר את מספרי הרישוי של המכוניות הפרטיות שלי. לפי הקידומת על הלוחית סביר שהיא שלנו, כך שאין לי כוונה להתווכח, אבל היא שייכת לרכב מסוג האמר או אסקלייד ולא לאקונוליין. ואם תשאל אותי מי החליף את הלוחיות - אין לי מושג."

"משטרת הבירה לא תתעניין בשאלה לאיזה רכב שייכת הלוחית."

"נדמה לי שאתה טועה," אמר קובלנץ. "ובקשר למזומנים - ובכן, אני יכול רק להגיד שאני מודה לך מעומק לבי. אתה חוקר מעולה, בדיוק כמו שג'יי סטודארד אמר."

"מיליארד דולר במזומן," אמרתי. "סכום שיוכל לאפשר חלוקת כספים מתחת לשולחן במשך חודש-חודשיים."

"מודה באשמה, אבל אתה בטח יודע שאנחנו לא חברת האבטחה היחידה שנאלצה לשלם שוחד לפקידים עיראקים כדי להזיז דברים. זה היה כמו ניגריה שם." הוא החליק קופסת סיגרים על פני השולחן. "שכחת מה הלך שם, הלר? כלכלת מזומנים. ומחלק

השוחד הגדול ביותר היה הממשל האמריקאי. הייתי רוצה לראות אותם תובעים אותנו. סיגר?"

הנדתי את ראשי לשלילה. "לא, תודה."

"בטוח? הויוֹ דֶה מוֹנטֶרֵי דאבל קוֹרוֹנַס. עבודת יד מקובה, הטוֹרצֶ'דוֹראס המיומנים ביותר עושים אותם."

"לא, תודה."

"הסוג שאבא שלך הכי אוהב, אם כי אני מתאר לעצמי שעכשיו כבר לא מזדמן לו לעשן סיגרים כאלה." הוא בחר סיגר, הרים קוצץ גיליוטינה מהשולחן, החזיק את הסיגר בגובה העין וסירס אותו בהחלטיות.

שתקתי רגע וחייכתי. על דעתי עלו לפחות שלוש תשובות אפשריות. לקחתי סיגר מהקופסה, בחנתי אותו במשך כמה שניות והחזרתי אותו למקומו. "אבא שלי, עם כל החסרונות שלו, מעולם לא עישן סיגרים מזויפים."

"מזויפים? נדמה לי שאתה טועה, הלר." הוא נקש על מצית גז כסוף, החזיק את קצה הסיגר ליד הלהבה, גלגל אותו באטיות, ואז תחב אותו אל פיו ומצץ באטיות - כמו תינוק שנהנה ממוצץ שנתחב לפיו.

הצבעתי על חותמת המס הירוקה והלבנה בצד הקדמי השמאלי של הקופסה. "שים את זה מתחת לאור על-סגול. לא תראה את הדפס המיקרו מעל 'רפובליקה דה קובה'. זאת לא חותמת האחריות של ממשלת קובה."

מתוך העשן שאפף אותו הוא סקר את הקופסה בחשדנות. "אתה לא מתכוון ברצינות." הוא נשמע מהסס.

"מצטער. לא הייתי צריך להגיד כלום. לא התכוונתי לקלקל לך. בלאו הכי לא היית מבחין בהבדל."

הוא נעץ בי מבט מבעד לעיניים מצומצמות, בורקות.

המשכתי, "בהתחלה שאלתי את עצמי למה שכרתם את מנהל האבטחה של חברת השילוח כדי לגנוב מעצמכם את משלוח המזומנים שלכם. בסופו של דבר הבנתי שלא רציתם שהכסף יתגלה בבדיקת מכס אקראית ולכן ארגנתם לעצמכם גניבה מדומה. כדי לוודא שאיזה פקיד ממשל לא יתבע את פלדין על הברחת מזומן."

"התיאוריה שלך מוצאת חן בעיניי."

"תודה."

"הפגם היחיד בתיאוריה הזאת הוא שהממשל האמריקאי שכר אותנו כדי שניקח את הכסף מבגדד ונשלח אותו לכאן. הכול היה על השולחן, עד כמה שענייני ממשל יכולים להיות על השולחן." הוא חייך.

"מצטער. הטעות שלך היתה שנתת לאֶלווּד סוייר את מספר הסלולרי שלך למקרה חירום."

"על הקנה הרצוץ הזה אתה בונה תיק שלם נגדי? על זה שמישהו נתן לו את מספר הסלולרי שלי? אני מתחיל לשאול את עצמי אם ג'יי סטודארד לא הגזים קצת בשבחים שהוא חלק לך."

"בזה אין שום ספק," אמרתי.

"ובקשר לאחיך, נו טוב, הוא פשוט נטפל לאנשים הלא נכונים."

"כן," אמרתי. "הוא בטח התכוון להיטפל לאמא תרזה."

"המרשעת מכלכותה כבר מתה, לרוע המזל," אמר קובלנץ בחצי חיוך. "אם כי תמיד חלמתי לעשות מפה מהסארי שלה. אתה שואל אם אנחנו משלמים שוחד לכמה בעלי השפעה בפנטגון? ברור שכן."

"אתה מודה בזה."

"לא לפרוטוקול, כמובן. אני לא עד כדי כך טיפש."

"כמה כסף רוג'ר דרש מכם תמורת השתיקה שלו?"

"אפילו לא סנט אחד, למיטב ידיעתי."

"אז למה ראיתם בו איום כזה?"

"מי אומר שראינו בו איום?"

"'יש לי אבן בנעל, מר קוֹרלֵאוֹנֶה,'" ציטטתי מהסרט השלישי של **הסנדק**. עוד סרט שהיה אהוב מאוד על סטודארד, וגם עליי.

הוא הבין את ההקשר. "כמו שאמרתי, אין לנו שום קשר להיעלמות של אחיך. אני לא יודע מי הבחור שמופיע בהעתק של ההקלטה, אבל הוא לא אחד מהאנשים שלנו. תערוך כמה בירורים ותראה." הוא חייך. "ולא, גם לא האכלנו את אחיך בקנולי מורעל. למה שנעשה דבר כזה?"

"אולי מאותה סיבה שאתם מאיימים עכשיו לחטוף את הבן של רוג'ר. או שולחים סרטי וידיאו לאשתו. ותוכנת הריגול ומצלמת הווידיאו ששתלתם בבית שלו? המידע משם זורם לאיזשהו בוטנט במזרח אירופה ומשם ישר בחזרה לפלדין. אני מודה שזה דרש הרבה עבודה, אבל עכשיו יש תיעוד לכל צעד וצעד." רק חלק מהפרטים היו נכונים. דורותי עדיין לא הצליחה למצוא לאן מגיע המידע אחרי שהוא יוצא מאותה כתובת מזרח אירופית. אבל לא נורא אם הוא יחשוב שאנחנו שולטים בעניין, גם אם זה לא מדויק לגמרי.

הוא הניד את ראשו לשלילה. "אין לי שום מושג על ציוד מעקב או על... הדבר המזרח אירופי הזה. אבל רק לצורך הוויכוח, בוא נגיד שהעובדים שלי הפעילו לחץ על אשתו של אחיך. בשביל מה הם צריכים ללחוץ עליה אם רוג'ר נמצא בידינו? מה ההיגיון בזה?"

"כי הוא השאיר מאחוריו משהו, ואתם רוצים את זה."

"עכשיו אתה מתחיל לדבר בהיגיון. יש משהו בדבריך."

"באמת?"

"בהחלט. אנחנו באמת רוצים משהו שנמצא אצלו. אין שום ספק בכך. אבל אני לא חושב שהוא השאיר את זה מאחוריו. זה לא עולה בקנה אחד עם האופן שבו אני מבין את האופי של אחיך. אם כי אולי זה יומרני מצדי. אתה מכיר אותו הרבה יותר טוב מאיתנו. האם אני טועה כשאני מניח שהוא דומה לאבא שלך?"

"מה אתה מנסה להגיד?"

הוא סובב את כורסת המנהלים שלו אל ארונית התיוק שניצבה מאחוריו, שעליה עמדו שני עציצי משרד טיפוסיים. הוא שלף תיק חום ממתלה המתכת, פתח אותו, הוציא דף נייר, הביט בו רגע ואחר כך מסר לי אותו.

פקס מבנק כלשהו באיי קיימן, שנקרא הבנק הטרנס-אטלנטי (קיימן) בע"מ, וכתובתו היא רחוב מרי, בג'ורג'טאון שבגרנד קיימן. העתק של העתק של העתק, עם הרבה כתמי מריחות ותוספות של מכונות צילום. מכתב מרוג'ר, על נייר מכתבים של גיפורד תעשיות, אל מנהל הבנק. כְּתב הוראות.

רוג'ר הורה למנהל הבנק להעביר מאתיים וחמישים מיליון דולר מחשבון של חברה-בת של פלדין (שכבר נתקלתי בשמה באחד המסמכים) לחשבון על שמו.

"מה דעתך על זה?" הוא אמר.

"המסמך הזה מזויף."

הוא משך בכתפיו ונשף בבוז. "כן, ברור, הלר. יש לנו צוותים של זייפנים שיושבים ומזייפים מסמכים אך ורק למענך." הוא שתק רגע ונעץ בי מבט ארוך. "אז עכשיו אתה מבין? אתה מתחיל לזהות את דרך הפעולה של אחיך? לגנוב בוכטה של כסף כשאתה מבין שהסתבכת עם החבר'ה הלא נכונים ואז להתנהג כמו שפן ולברוח? מעניין ממי הוא ירש את דרך המחשבה הזאת."

"לך לעזאזל." כבר לא הרגשתי רע שהמצאתי את הבדיה על הסיגרים שלו.

"זאת האמת, תאמין לי. אולי בעיני הבנים של ויקטור הלר מאתיים וחמישים מיליון דולר הם כסף קטן, מטבעות שמוצאים מתחת לכריות של הספה, אבל בעיני זה ממש לא ככה. וגם לא בעיני אלן גריינג'ר."

"רוג'ר עבד בגיפורד תעשיות. לא בפלדין. לא היתה לו אפילו סמכות משפטית לעשות העברה כזאת."

"בטח שהיתה לו. לאחיך היה ייפוי כוח של לילנד."

"מה הקשר בין גיפורד לפלדין?"

קובלנץ הטה את ראשו. "אני מאוכזב ממך. אתה לא יודע?"

"מה אני לא יודע?"

"שגיפורד תעשיות היא החברה-האם שלנו. פלדין נמצאת בבעלות של גיפורד כבר חמישה חודשים."

בשלב הזה באמת לא ידעתי מה להגיד. הבטתי בו ושתקתי.

"זה לא מידע פומבי, כמובן," הוא אמר. "גיפורד היא תאגיד בבעלות פרטית ולכן היא לא חייבת לדווח על הרכישה הזאת, אבל אלן גריינג'ר ניסה למכור כבר שנים. כך שלא רק אני או אלן רוצים את הכסף הזה בחזרה. גם לילנד גיפורד רוצה אותו. וגם האדונים האלה שבחוץ. לכל אחד מהם יש מניע כספי למצוא את אחיך, וחשוב מזה - למצוא את הכסף שהוא גנב. תקרא להם 'ציידי פרסים' אם אתה רוצה. רווח כספי הוא תמיד מניע יעיל."

"לך לעזאזל," אמרתי. אוצר המילים שלי הצטמצם להפליא לפתע.

"יכול להיות שאשתו של רוג'ר תזדקק לתמריץ אחר כדי לשתף פעולה."

"זה לא יפעל יותר."

"הלר, יש כל כך הרבה דרכים לשכנע אותה לשתף פעולה."

"אני ממליץ שלא תנסו אף אחת מהן."

"אני באמת מעדיף לא לנסות, אבל אני אעשה כל מה שצריך."

קרקשתי בדף הנייר שהוא נתן לי. "אם זאת ההוכחה היחידה שיש לכם..."

"אני לא זקוק להוכחות," אמר קובלנץ בשלווה. "אני באותו מקום כמוך - גם לי אין שום עניין בהליך המשפטי. אנחנו בסך הכול רוצים את הכסף שלנו בחזרה. ולא אכפת לי מה נצטרך לעשות בשביל זה. אם יהיה נזק היקפי - שיהיה."

"זה נשמע כמו איום נוסף," אמרתי.

הוא משך בכתפיו. "המילים מדברות בעד עצמן."

קמתי ממקומי, הנחתי את הדף על השולחן ונקשתי עליו באצבע. "למעשה, זה זיוף די מוצלח. אם כי זה היה הרבה יותר משכנע אם הייתם מדפיסים נכון את קוד הסוויפט של הבנק."

קוד הסוויפט הוא סדרת מספרים ואותיות ייחודית לכל בנק, שבאמצעותה הבנק מזדהה למטרת העברה של כספים.

"אני מבין," אמר קובלנץ. "ואתה, כמובן, יודע בעל פה את כל הקודים של כל הבנקים."

"ממש לא," אמרתי. "אני פשוט יודע שקוד הסוויפט של הבנקים באיי קיימן כולל תמיד את האותיות KY. כמו ג'ל K-Y. אני בטוח שאתה יודע מה זה. והאותיות האלה לא נמצאות על הדף הזה. בקיצור, כמעט הצלחת, אבל רק כמעט."

קובלנץ, שלא נראה כמו מישהו שמסוגל לאבד את העשתונות, שתק לרגע. הוא מצמץ כמה פעמים, והפה שלו נסגר ונפתח כמו פה של דג.

ואז אמרתי, "עזרת לי מאוד, קרל. הבהרת לי בדיוק את מה שרציתי לדעת."

הוא התאושש ושילח אלי חצי חיוך ערמומי, ואני המשכתי, "אתה מבין, אני יודע טוב מאוד איפה אחי. אבל רציתי לדעת אם אתם יודעים. עכשיו אני מבין שאתם לא יודעים, אז תודה על העזרה." ויצאתי בשלווה מהמשרד שלו.

זה היה שקר גס, כמובן. ולמען האמת, תוך זמן קצר הצטערתי שהשתמשתי בו.

רק אחרי שיצאתי מהמשרד של פלדין וירדתי במעלית אל החניון הבנתי סוף-סוף את מה שקובלנץ סיפר לי.

הייתי חייב להניח שכל מה שיצא לו מהפה היה שקר אחד גדול. זה היה נתון בסיסי. בלאו הכי רוב הזמן יצאתי מתוך הנחה שוושינגטון ושקרים זה כמו הֶרשי ושוקולד.

האם פלדין העולמית אכן נקנתה על ידי גיפורד תעשיות?

למה לא? ייתכן בהחלט. זו תקופה של מיזוג חברות - חברות גדולות קונות חברות קטנות. חלק מהטבע, חלק משרשרת המזון התאגידית. בדיוק כמו שפיטופלנקטון מיקרוסקופיים נאכלים על ידי זואופלנקטון, שנאכלים על ידי דגים קטנים, שנאכלים על ידי דגים גדולים יותר, וכן הלאה, עד ללווייתן הקטלן הרצחני.

הרי הגיעו אלי שמועות שאלן גריינג׳ר רוצה למכור את פלדין. אולי הוא הבין שמשהו השתנה בוושינגטון, שהממשל החדש לא רוצה להמשיך לעשות איתו עסקים.

לדוגמה, אחת החברות-הבנות של פלדין היתה חברת תעופה שביצעה טיסות חשאיות של "מעצרים חריגים" למען סוכנות הביון המרכזית. כלומר, כשסוכנים מוסווים תפסו חשודים בטרור אי-שם באירופה, קשרו להם את העיניים וסיממו אותם, מטוס גאלפסטרים או בואינג 737 של פלדין הוא ששינע אותם משם כדי שסוכנות הביון תוכל לענות אותם באיזה מתקן סודי שלה במצרים, במקדוניה, במרוקו, בלוב או באיזושהי ארץ אחרת שההשקפות שלה בנושא זכויות אדם הן קצת יותר גמישות מאלה של ארצות הברית.

אבל עכשיו, כשנשיא חדש עלה לשלטון ותוכנית המעצרים החריגים בוטלה, אולי כבר לא השתלם כל כך להיות מעורב בעסק הזה.

אלן גריינג׳ר היה ידוע כאיש עסקים ממולח. טבעי שירצה לפדות ולצאת כשהשוק בשיא או רגע לפני שהוא מתחיל ליפול. הגיוני לגמרי.

ואם גיפורד תעשיות היא הבעלים של פלדין העולמית, ברור לגמרי שלרוג׳ר היתה גישה לעניינים הכספיים של פלדין בחו"ל.

גם זה הגיוני לגמרי.

וגם מסביר את הפגישות ושיחות הטלפון שרוג׳ר ניהל עם אבא שלנו, הגנב הראשי. הוא פשוט קיבל מוויקטור שיעורים פרטיים.

אמרתי לו שהוא משחק באש, ככה אמר לי ויקטור.

הזהרתי אותו ממעשה פזיז כזה.

כלומר, רוג׳ר, שתמיד הרגיש שהכסף הזה מגיע לו, מצא סוף-סוף דרך לשים עליו יד. גם אם פירוש הדבר היה שהוא זונח את אשתו ובנו: את אשתו, שכבר בגד בה בעבר, ואת הבן שלה, שהוא לא הבן שלו.

אבל הוא לא גנב כסף מפלדין. הוא ניסה לסחוט אותם, וזה דבר אחר. הוא גילה כנראה שפלדין משחדת את הפנטגון כדי לקבל את החוזים בלי שום מכרז ואיים לחשוף אותם,

לדווח עליהם לאחת מרשויות החוק. אלא אם ישלמו לו דמי שתיקה.

בקיצור, לרוג׳ר נמאס להיות עני.

הוא לא היה גנב, הוא היה סחטן.

אם כי סחיטה לא היתה עדיפה בעיני על גניבה. זה לא שינה כלום מבחינתי. אבל הייתי בטוח שקרל קובלנץ הראה לי מסמך מזויף כי הוא לא רצה שייוודע לי - או למישהו אחר - שרוג׳ר ניסה לסחוט אותם. כי הודאה בסחיטה פירושה הודאה במעשה הלא-חוקי שרוג׳ר איים לחשוף. וקובלנץ רצה להימנע מהודאה כזאת.

מצאתי את הדיפנדר שלי במקום שבו החניתי אותה, באחת השורות בקומה מינוס שלוש של החניון. כשהכנסתי את המפתח למנעול, היססתי.

אולי אני פרנואיד. אולי יש לי חוש לדברים כאלה.

ואולי פשוט ראיתי שמישהו הזיז בלי כוונה את אבני החצץ ששמתי משלושת הצדדים של המכונית - פירמידות זעירות של שברי חצץ. יש לי הרבה חסרונות, אבל טיפשות היא לא אחת מהם. החניתי את המכונית שלי בחניון הבניין שבו נמצא המשרד של פלדין. זו היתה תמימות מצדי אם הייתי מניח שהם לא יטפלו בה בצורה זו או אחרת.

כרעתי על הברכיים, מיששתי את החלק התחתון של המכונית וחיפשתי משהו שאולי הצמידו לשם כשהייתי אצל קובלנץ. אולי פצצה? הצצתי מתחת למכונית, סקרתי אותה בקפידה ולא ראיתי כלום.

כן, אני פרנואיד, חשבתי.

אבל גם לפרנואיד יש אויבים.

פתחתי את דלת המכונית, ורגע לפני שנכנסתי החלטתי לבדוק במקום אחד נוסף, רק לשם היסודיות. כרעתי לפני הפגוש הקדמי.

ושם מצאתי אותו. צמוד במגנט לגב של לוחית הרישוי. מכשיר עיקוב לוויני. ניתקתי את הקופסה: תיבה שגודלה עשרה על שלושה סנטימטרים ובתוכה מכשיר ניווט לוויני ומודם סלולרי. צעצוע קטן שיכול לשדר את מיקום הרכב דרך הרשת הסלולרית.

המכשיר הזה היה מאפשר לידידי בפלדין לעקוב אחרי כל תנועה של המכונית שלי דרך המחשבים שלהם במשרד ואפילו במחשב כף יד או באייפון שלהם. הטכנולוגיה התקדמה ללא הכר מאז משדר הרדיו שחוקר פרטי היה מדביק על מכונית של בן זוג בוגד כדי לעקוב אחריו אל המפגש עם המאהבת שלו באיזה מוטל זול.

שמעתי קול רחש והרמתי את עיני.

שלושה חרוטי תנועה זוהרים חסמו את נתיב היציאה.

ושלושת ידידי מהמשרד למעלה התקדמו לעברי באטיות ובנחישות.

שלושה נגד אחד, חשבתי בלבי. **לא בדיוק קרב הוגן.**

אם כי הם לא האמינו שאנסה לנהל איתם קרב כלשהו. ראו את זה עליהם.

"מה קורה, חבר'ה?" אמרתי.

בעל השיער הארוך והשפם המשתלשל (טיילור, נדמה לי) אמר לי בקול צרוד, "יש לך דקה לשיחה קצרה?"

השניים האחרים החליפו לג'ינס, אבל הוא עדיין לבש חליפה, אם כי בלי עניבה עכשיו. הוא נראה כמו כוכב קאנטרי מזדקן שמנחה תוכנית ראיונות מאוחר בלילה.

חוץ מהנשק שהחזיק. רוגר 45. עם מסגרת אלומיניום וקת פוליקרבונייט שחורה. P90, שיערתי. אחרי שנתיים בתחום נהייתי די מומחה בזיהוי נשקים. מיומנות שיכולה להציל חיים.

אבל הנחתי שהחבר'ה האלה לא באו להרוג אותי. החלטתי להאמין לטיילור שהם רוצים לשוחח איתי. לשאול אותי שאלות.

המתאבק מורעל הסטרואידים עם התסרוקת הקצוצה - בונדרצ'וק, נזכרתי בשמו - טלטל בידו צרור אזיקוני ניילון צהובים. לא כל כך הבנתי למה בריס הגיע איתם, אלא אם הוא רצה לשאוב סיפוק אישי במקרה שהם יכבלו ויכו אותי. מכל בחינה אחרת הוא לא היה יכול להועיל הרבה, בהתחשב בפרק היד השבור שלו.

הם המשיכו להתקדם לעברי באטיות. תפסו עמדות. בריס צעד בשחצנות וטלטל ביהירות את כתפיו הרחבות, אבל שמתי לב שהוא שומר על מרחק ביטחון. הצבת חרוטי התנועה היתה מהלך נבון. הם רצו לוודא ששום מכונית לא תעבור שם ותפריע.

"אני תמיד שמח לנהל שיחות," אמרתי בידיים פשוטות. "אם כי חשבתי שקרל ואני כבר מיצינו את כל נושאי השיחה."

"בוא נעשה את זה מהיר וקל," אמר טיילור.

"אין לי בעיה. אבל מה אני אגיד לך, לא נראה לי שבאתם לכאן לשחק ברידג'," אמרתי. עמדתי ליד החלק האחורי של הלנדרובר שלי ולא זזתי.

טיילור נעצר במרחק כשלושה מטרים ממני, הרים את הנשק שלו באטיות, שיפר את אחיזתו בכלי, ובעזרת האגודל העביר את הנצרה למצב ירי. בונדרצ'וק ניגש אל הצד השני שלי, עם האזיקונים בהיכון. רצועות הניילון הצהובות נראו כמו חוטים דקיקים בידו הענקית.

גבר ואישה עברו בין חרוטי התנועה, העיפו מבט לעברנו ומיהרו אל המכונית שלהם.

חיוך קטן היה מרוח על פני הירח של ניל בריס, מעל זקן התיש הדליל שלו. עכשיו הבחנתי שהוא מחזיק כלי נשק ביד שמאל - היד שעדיין תפקדה. כלי שחור, דמוי אקדח, עם סימונים צהובים ולוע רחב מדי לאקדח. טֵייזר, הדגם המשטרתי. הוא עמד במרחק כשישה מטרים ממני.

חוברת ההוראות המצורפת לאקדח ההלם הזה אמרה ששישה מטרים וחצי הם המרחק היעיל המרבי. תיאורטית, מחסנית החנקן הדחוס שבטייזר תירה עד מרחק שישה מטרים וחצי את שני חצי האלומיניום הזעירים שמחוברים בחוטי מתכת לכלי הנשק. החצים המוליכים הזעירים יחדרו דרך הבגדים ויעבירו בגוף זרם משתק של חמישים אלף וולט ושמונה-עשר ואט. תיאורטית.

אבל בריס היה צריך לקרוא את ההוראות ביתר עיון.

אם יורים במכשיר הזה ממרחק שישה מטרים וחצי, החצים מתרחקים מדי זה מזה. אם שני החצים לא פוגעים במטרה, המעגל החשמלי לא נסגר והמכשיר לא פועל. כך שהמרחק האופטימלי בפועַל הוא שלושה-ארבעה מטרים לכל היותר.

אבל בריס פחד להתקרב אלי.

"תרים ידיים ותסתובב," אמר טיילור.

לא נדרש לי הרבה זמן להגיע למסקנה שאין לי ברירה. רוגר וטייזר. שלושה נגד אחד.

והרי הם בסך הכול רוצים לנהל שיחה קצרה.

מצד שני, חלק מהחוקרים הקשוחים ביותר באבּו גרֵייבּ ובגוּאַנטָנָמוֹ היו אנשי פלדין. כך שאולי זה תלוי איך מגדירים "שיחה".

משכתי בכתפי, הרמתי את הידיים, הסתובבתי והפניתי את הגב אל טיילור. בונדרצ'וק דשדש ונעמד משמאלי, אבל במרחק בטיחותי, שלא יאפשר לי להסתער עליו.

"ידיים מאחורי הגב, בבקשה," אמר טיילור.

בריס שינה את מיקומו. הוא עמד עכשיו מולי, אבל עדיין במרחק גדול יותר משישה מטרים. הוא הרים את הטייזר ביד שמאל, הפנה אותו אלי ועצם עין אחת כאילו הוא מכוון. אבל זו היתה סתם הצגה. אקדח הלם לא דורש כיוון דייקני כזה, וממרחק כזה הוא בלאו הכי לא ישיג את מטרתו גם אם הוא יירה. הייתי די בטוח שבריס לא מתכוון להשתמש בו.

הצמדתי את הידיים לצדי הגוף. בונדרצ'וק התקרב כדי לכרוך את האזיקונים סביב פרקי ידי.

הם היו מקצוענים, וידעתי שאסור לי להניח להם להשיג יתרון טקטי.

טיילור לפת את כתפי השמאלית. "ידיים מאחורי הגב," צעק ודחף את אקדח הרוגר לתוך עמוד השדרה שלי. "עכשיו!"

באותו רגע מעדתי, אבל לא קדימה.

ברגע של חוסר ערנות מצדו נפלתי אחורה, ישר אל בין זרועותיו, והתנועה שלי הסיטה את ידו שאחזה באקדח אל הרווח שבין הגוף שלי לידי הימנית.

לא היה לי אפילו שבריר שנייה לחשוב. במהירות הבזק לפתי בשתי ידיים את פרק היד שלו וסובבתי אותו ימינה, הידקתי את מרפקו אל צד הגוף שלי, ובתנועה חדה ופתאומית יישרתי את ידו מעבר למִפרק המלא של המרפק.

המרפק הוא מפרק מסובך, ציר שבנוי משלוש עצמות שמחוברות ברצועות וגידים. רוב האנשים יכולים ליישר את המרפק עד מאה ושמונים מעלות בערך. אם פותחים את המרפק מעבר לזה, דוחקים את קצה עצם הגומד אל מתחת לקצה של עצם הזרוע, ואז קורים דברים רעים. העצמות עלולות להתנתק, להיסדק או פשוט להישבר.

שמעתי קול שבר.

הצרחה של טיילור היתה כמעט לא אנושית. היא הדהדה בין קירות הבטון כשהוא התקפל מכאב וצנח ארצה.

הרוגר שלו קרקש על הקרקע.

לא היה לי זמן להרים אותו. זה היה חושף אותי למתקפה של השניים האחרים. לכן בעטתי את האקדח הצדה והעפתי אותו אל מתחת למכונית שלי.

ואז קרו שני דברים כמעט בבת אחת.

בונדרצ׳וק הסתער לעברי, שלח מהלומה ישר לראשי, ואגרוף הברזל שלו נורה לעברי עם כל כובד גופו העצום. הדפתי את החבטה ביד שמאל, ערערתי את שיווי המשקל שלו, וכשגחן קדימה תקעתי מרפק לתוך הסנטר שלו. הוא גנח והתנדנד, אבל התיישר והצליח להנחית אגרוף לתוך הכתף שלי.

כאב עז עבר בי, אבל זה היה זניח לעומת מה שעבר על טיילור. הוא התפתל על הקרקע, שאג כמו חיה גוססת ולפת את מרפקו השבור.

ואז צעד ניל בריס לעברי, הרים את הטייזר שלו וירה.

דבר אחד כדאי לדעת על קרב מגע במציאות - כמעט תמיד הוא נגמר בתוך כמה שניות. לא כמו בסרטים, שבהם הגיבור מתכנן ומתמרן ומתגושש במשך דקות ארוכות.

למרבה המזל, כשהחיים שלנו בסכנה המוח פועל בשיא המרץ. עמוק במוח יש לנו בלוטה בצורת שקד שנקראת אֲמיגדָלָה; היא שולחת אות, והגוף מתחיל לפמפם דוֹפָּמין, אדרנלין וקוֹרטיזוֹל. ואז הכול כאילו עובר להילוך אטי. המיקוד מתחדד, ופתאום מתחילים לקלוט הרבה יותר גירויים מהרגיל. נוירולוגים קוראים לזה טאכיפסיכִיָה. כל השאר קוראים לזה תגובת הילחם-או-ברח. אנשי מערות שלא ניחנו בתגובה הגופנית הזאת נטרפו על ידי נמרים חדי שיניים.

עכשיו הייתי צריך לבחור בין הטייזר שישתק אותי לבין האגרופים של בונדרצ׳וק.

לא היתה לי ברירה. קיבלתי החלטה מהירה.

צללתי לעבר הענק ותוך כדי כך תקעתי לו ברך בבטן. הוא נפל ארצה ואני נחתתי עליו.

בום קולני נשמע ואחריו שני צלצולים מתכתיים, כשהטייזר של בריס ירה את שני החצים שלו לתוך הדלת האחורית של הדיפנדר. הוא החמיץ אותי בשנייה אחת בערך. ואז נשמעו תקתוקים וקול זמזום, כשהטייזר שלח את הזרם החשמלי שלו.

בריס קילל. עכשיו הוא לא יוכל להשתמש שוב בטייזר עד שיחליף את המחסנית המשומשת. ואיך הוא יעשה את זה כשרק יד אחת שלו מתפקדת?

בינתיים התחיל בונדרצ׳וק להתרומם והרים אותי איתו כמו מלגזה. מכיוון שלא כל כך התחשק לי לאפשר לו להסתער עלי שוב, הכנסתי לו ברך בסנטר והתזתי את ראשו כלפי מעלה. הוא צנח ארצה, מחוסל סופית.

״תשַתק אותו!״ שמעתי מישהו קורא. ״תשתק אותו עכשיו!״

טיילור התאמץ לקום על ברכיו. מאחוריו שלח בריס את אצבעות ידו הפצועה ופשפש בנרתיק שהיה מחובר לחגורה שלו. הוא לא חיפש אקדח. הוא ניסה לשלוף מחסנית חלופית לטייזר. שני הגברים נפגעו קשה אבל אף אחד מהם עוד לא נכנע.

רווח כספי הוא תמיד מניע יעיל, כמו שאמר קובלנץ.

המניע שלי ברגע המסוים הזה היה זעם טהור, אני מניח. במאמץ רב קמתי על רגלי, פצוע ודואב. ניסיתי להיאחז במראת הצד של הטויוטה קארמי שחנתה ליד המכונית שלי, אבל החפץ הארור הזה התעקם בגניחה מתכתית, ואני כמעט נפלתי אחורה.

שבתי והזדקפתי, בעטתי בטיילור בעורף, וגם הוא נפל.

בריס הצליח להכניס את המחסנית החדשה לטייזר.

לפַתי את מראת הצד המתנדנדת של הטויוטה, עקרתי אותה ממקומה וזרקתי אותה על בריס. היא פגעה בו במצח בחבטה רמה. הוא התנדנד, הטייזר החליק מידו, והוא צנח לאטו כמו עץ נופל.

נשענתי לאחור על דלת הקארמי ונשמתי עמוקות. האזיקונים היו מפוזרים על הקרקע, ליד רגליו של בונדרצ׳וק. הרמתי אותם במהירות. ארבעה. הוא הביא שניים כדי לכבול לי את הידיים והרגליים, ועוד שניים ליתר ביטחון.

תוך דקה ומשהו אזקתי את שלושתם. שיערתי שהם עלולים להתעורר תוך כמה דקות, אבל גם אם יעבור זמן רב יותר עד שהם יחזרו להכרתם, למה לא להאט אותם כמה שאפשר?

בדיוק כשהידקתי את האזיקון על פרקי הידיים של בריס, הוא התעורר והניד בראשו, גנח ופקח את עיניו. הן היו מזוגגות ואדומות.

"טעות גדולה," הוא אמר.

"הי, ניל. כמה טוב לפגוש אותך שוב."

"חושב שזה נגמר?" הדיבור שלו היה משובש.

"כן," אמרתי. "ככה אני חושב."

הוא לא ענה.

הטייזר היה על הרצפה בין רגליו. ממש קרא לי שארים אותו. הוא כבר היה טעון.

בריס ראה לאן אני מסתכל ואמר, "אל ת..."

"תגיד לקובלנץ שאם הוא רוצה לשאול אותי משהו, הוא יכול לקבוע פגישה עם המזכירה שלי."

"יש לך מושג מה גריינג׳ר יעשה לך? עוד תתחנן שיהרגו אותך."

"כבר שנים לא השתמשתי באקדח הלם כזה," אמרתי.

בריס נשף בבוז. "כן, נראה אותך. הילד סיפר לך שהוא עשה במכנסיים כשהחברים שלי לקחו אותו טרמפ מבית הספר? כן, ככה שמעתי. כנראה לא היה לו נעים לספר לך את זה, מה?"

הטייזר נראה לי פתאום לא אישי מספיק. כיוונתי את אגרופי בקפידה אל האזור הקטן בבסיס הגולגולת שלו, בעורף, אל העצם הבולטת שנקראת הזיז הפטמתי. ידעתי שאם לא אזהר, אני עלול לשבור את היד.

אז נזהרתי. חבטתי בו חזק ומהר, ולא שברתי את היד.

בריס איבד את ההכרה מיד.

לחגורה שלו היה צמוד כרטיס הזיהוי שלו: שֵם, מספר עובד, תצלום והחותמת של פלדין.

ידעתי שגם האחרים נושאים עליהם את הכרטיסים שלהם. אמנם הם שכירי חרב ונחתים לשעבר, אבל הם גם עובדי חברה, וכמו שכירים בכל מקום עבודה, הם לא זזים בלי כרטיסי הזיהוי שלהם.

רשמתי במהירות את שמותיהם המלאים, תאריכי הלידה ומספרי העובד שלהם. בדקתי את הארנקים שלהם ורשמתי לפני גם את המידע שמצאתי ברישיון הנהיגה שלהם. לכל

אחד מהם היה סלולרי נֶקסטֶל שמשמש גם מכשיר קשר. על אף אחד מהם לא היו מפתחות של מכונית וגם לא שום דבר מעניין נוסף.

לקחתי את הטלפון של טיילור מתוך הנחה שלבכיר מבין שלושתם יש קשרים לדרגים גבוהים יותר, כלומר שאמצא בטלפון שלו הרבה יותר מספרים מועילים.

אחר כך שלפתי את אקדח הרוגר מתחת לדיפנדר. נשק כזה תמיד יכול להביא תועלת.

למרות מגוון המכשירים הזה, כרטיסי הזיהוי הם שעניינו אותי יותר מכל דבר אחר. עם קצת תושייה, הם יאפשרו לי להיכנס לבניין. אולי אפילו למשרדים של פלדין.

אבל לא יכולתי לקחת אותם. ברגע שקובלנץ יבין שלקחתי את אחד הכרטיסים, הוא פשוט ינטרל אותו, יקפיא אותו. ואז מה יצא לי ממנו?

סקרתי את הכרטיס של טיילור ווידאתי שהוא זהה לסוג הכרטיסים בסטודארד ושות' - כרטיס זיהוי מפלסטיק. נוח, אבל לא מפתיע במיוחד. רוב התאגידים בעולם מנפיקים כרטיסי זיהוי כאלה, בדיוק כמו של פלדין. בגודל של כרטיס אשראי, מודפס מצד אחד.

למעשה, כרטיס כזה עשוי כמו כריך: שכבת פלסטיק, מעליה שכבה שמכילה חוט אנטנה ושבב אלקטרוני משולב, ומעל זה עוד שכבת פלסטיק עם מדבקת תצלום פנימית, שאפשר לייצר אותה במדפסת של החברה.

ברוב החברות ממחזרים את כרטיסי הזיהוי - פשוט מתכנתים אותם מחדש ומחליפים את מדבקת התצלום. לכן לא התקשיתי עכשיו לקלף את השכבה העליונה מכרטיס הזיהוי של טיילור. נעצתי ציפורן בין השכבות, ותוך כמה דקות החלפתי את התצלום שלו בתצלום שקילפתי מכרטיס הזיהוי שלי. ככה הם לא ישימו לב שלקחתי להם כרטיסי זיהוי. הכרטיס של טיילור לא יפעל, אבל הם יניחו שהוא פשוט התקלקל במהלך התגרה.

בכל מקרה, כרגע היו לטיילור ועמיתיו בעיות גדולות יותר מכרטיסי זיהוי מקולקלים.

נכנסתי למכונית שלי, יצאתי מהחניון, ותוך כדי נסיעה התקשרתי למרלין.

לילנד גיפורד לא אהב להשתמש במחשב, אבל לבלקברי שלו הוא התמכר תוך זמן קצר, ולא זז בלעדיו.

ליתר דיוק, לא יצא מהבניין בלעדיו; אבל כשהיה בבניין, הוא בדרך כלל השאיר אותו במשרד.

כרגע היה לילנד בישיבת תקציב עם מנהל הכספים הראשי והסמנכ"לים, בחדר הישיבות של ההנהלה שבקצה המסדרון. הבלקברי שלו היה מונח במקומו במשרד שלו.

לורן לא נכנסה בדרך כלל למשרד של לילנד אלא כדי להניח הודעות ותיקים על שולחנו. לילנד לא אהב שנכנסים אליו יותר מדי, וזה מובן לגמרי. גם בעבודה הוא היה זקוק לפרטיות כלשהי.

נורין היתה שקועה בהקלדת מסמך כלשהו. לורן העיפה לעברה מבט חטוף ונכנסה במהירות למשרד של לילנד.

לבה הלם.

היא ידעה שהיא עומדת לבגוד באדם שהיא מוקירה מאוד. אבל גם ידעה שאין לה ברירה. אם היא רוצה להציל את משפחתה - להציל את חייו של רוג'ר ולהגן על גייב - היא חייבת לעשות זאת.

החיים מזמנים לנו לפעמים בחירות נוראות. עכשיו גם היא נאלצה לבחור, ובסופו של דבר העדיפה את משפחתה האמיתית על פני משפחת עמיתיה בעבודה.

מתבונן מהצד לא היה רואה שום דבר חריג במעשיה. היא בסך הכול נכנסה למשרד של הבוס שלה, אבל בכל זאת היא היתה מתוחה להחריד.

הבלקברי שלו לא היה מונח במקומו הרגיל, בצד שמאל של השולחן.

"להביא לך כריך?"

נורין עמדה בפתח, זרועותיה שלובות מתחת לחזה השופע.

"כן, תודה רבה לך."

לכי כבר, חשבה בלבה. **עזבי אותי במנוחה.**

"כרגיל? חזה הודו מעושן על לחם מחיטה מלאה? חרדל וחסה, בלי גבינה או מיונז?"

"כן, מצוין. תודה רבה." היא חייכה והמשיכה לסקור בריכוז את השולחן של לילנד, שקועה בענייניה לכאורה. היא יישרה ערימת תיקים, אבל כשהרימה את מבטה ראתה שנורין עדיין עומדת בפתח.

נורין החזירה לה חיוך. לרגע נראה שהיא רוצה להגיד משהו, אבל בסופו של דבר היא הסתובבה ויצאה.

לורן חיכתה עד ששמעה שדלתות הזכוכית של המשרד נסגרות.

על הרצפה, ליד השולחן, היה מונח התיק של לילנד. תיק עור חום, ישן וחבוט שירש מאביו.

היא הרימה את כיסוי העור הקדמי ומצאה את הבלקברי שלו באחד הכיסים שבחזית.

היא שלפה אותו.

היא אמרה לעצמה שהיא בסך הכול בודקת משהו.

פיה היה יבש.

נורין הגיעה בוודאי לקפטריה למטה והיא מחכה בתור לכריך. לילנד נמצא בישיבת התקציב. היא הביטה בשעונה. הישיבה תימשך עוד עשרים דקות לפחות.

היא הפעילה את הבלקברי. הצג נדלק ועליו ההודעה: **המכשיר נעול**.

ממתי לילנד חוסם את הבלקברי שלו בסיסמה אישית?

היא נקשה על **פתח**.

נא להכניס סיסמה:

היא היססה רגע. אחר כך הקלידה את הסיסמה שמשמשת אותו בחשבון האי-מייל שלו במשרד. היא עצמה עזרה לו למצוא סיסמה שיזכור בקלות: **דון17**. על שם דון מרדית, שחקן הבייסבול האהוב עליו משנות השישים, בתוספת מספר החולצה שלו.

סיסמה שגויה!

היא לחצה על OK.

נא להכניס סיסמה (2/10):

ניסיון שני מתוך עשרה. מה יקרה אם תיכשל בפעם העשירית?

היא ניסתה את הכינוי של השחקן: **דנדידון17**.

סיסמה שגויה!

עוד כמה וריאציות על דון מרדית העלו שוב את ההודעה **סיסמה שגויה!**

בניסיון החמישי נדרשה להכניס את המילה "בלקברי" כדי להמשיך. היא עשתה זאת וניסתה סיסמאות אחרות. שם בתו. שם אשתו. יום ההולדת שלו. שנת הלידה שלו.

לפני הניסיון העשירי הופיעה הודעת אזהרה. ניסיון שגוי נוסף יביא למחיקת תוכן המכשיר.

"לא היה תור היום."

נורין עמדה מולה. היא הושיטה ללורן כריך עטוף בנייר חום ממוחזר ונטול כלור. "זה הבלקברי של לילנד, לא?"

לורן הרגישה שבטנה מתכווצת. היא הרימה את עיניה בהבעה משועממת. "כן," אמרה באנחת ייאוש. "אם עוד פעם הוא יבקש ממני להתקין עדכון של התוכנה..." היא הניחה לקולה לגווע. "תודה בכל מקרה."

"על לא דבר," אמרה נורין במבט חשדני.

כשפתחתי את דלת הדירה שלי, גיליתי שמחניק בפנים והכול מלא אבק. מכיוון שרוב הזמן הייתי בנסיעות וישנתי בבית של לורן, כמעט לא גרתי כאן בשבועות האחרונים. אבל את מטה המבצעים שלי בכל זאת העדפתי להקים כאן. מרלין קיצר את יום העבודה שלו ויצא מוקדם - הבוס שלו לא התנגד כי כמעט לא היתה עבודה באותו היום - והפעם התעקשתי שהוא יקבל ממני תשלום. גיבשנו תוכנית, הכנו רשימת קניות, התפצלנו ויצאנו להשיג את הדברים הנחוצים: כמה טלפונים סלולריים חד-פעמיים; מצביע לייזר מחנות למכשירי כתיבה; בחנות לחומרי בניין קנינו שתי נורות, כמה שקיות טיח וחוטי חשמל; בחנות לאביזרי רכב - אבקת אלומיניום שמשמשת לריתוך נזילות ברדיאטורים; שמן צמחי ושתי שקיות סוכר קנינו בסופרמרקט; שלוש מסכות סקי בחנות ספורט; ורובה מים משוכלל - בחנות צעצועים.

את שאר הדברים הנחוצים הצליח מרלין למצוא במחסן בבית שלו.

רימוני עשן לבן הוא לא התקשה להשיג בחנות לכלי נשק ותחמושת. הפריט הקשה ביותר להשגה היה אשלגן כלורי - אחד הכימיקלים שהממשל האמריקאי מנסה לצנזר, במיוחד מאז 11 בספטמבר 2001, אבל מרלין הצליח למצוא שתי שקיות מאובקות במשתלה גדולה, שבה מכרו את החומר כקוטל עשבים.

בשעה שתים-עשרה ורבע בלילה כבר הייתי שוב בבניין המשרדים של פלדין, או א"ג אחזקות, כפי שהיא נקראה שם.

הבניין בן עשר הקומות היה חשוך ברובו אבל לא לגמרי. כמה חלונות היו מוארים פה ושם, אם כי לא בקומה השביעית. במשרד של פלדין העולמית עבדו רק מתשע עד חמש.

התמקמתי מאחורי האגף המערבי של הבניין, בנקודה שבחרתי בשעה מוקדמת יותר באותו יום: מאחורי שורת עצים שניטעו במרווחים קבועים כדי לספק לדיירי הבניין אשליה של חורשה. משם לא יוכלו לראות אותי, ידעתי, גם אם מישהו יציץ במקרה מהחלון. אם כי בשעה מאוחרת כזאת לא היה סביר שיהיה מישהו במשרד.

מעטפת הזכוכית של הבניין נראתה שחורה ואטומה באור הירח. רק אור קלוש הגיע מפנסי רחוב רחוקים. הרוח נשבה בחוזקה והטיחה כמה טיפות גשם. הרמתי את עיני. השמים היו שחורים, קודרים ומאיימים. בעוד רגע יתחיל גשם זלעפות, הרגשתי.

עכשיו, בחצות, שרר כאן שקט. במקום השאגה המתמדת של תנועת הצהריים בליסברג פייק, נשמע רק זמזום אופנוע אקראי או נהמה גרונית של משאית.

העפתי מבט בשעון, פתחתי את רוכסן האפוד הצבאי ושלפתי כדור שחור, קטן ורך, בגודל של כדור בייסבול בערך. ג'ל חצי מוצק, מצופה בלַייקרָה. מהסוג שעובדי משרד אוהבים למעוך כדי להוציא עליו את העצבים.

החזקתי אותו ביד אחת וזרקתי אותו בחוזקה לעבר אחד החלונות בקומה השנייה. הוא השמיע קול חבטה כשפגע בזכוכית, אבל לא שבר אותה מכיוון שהיה רך.

זרקתי כדור שני, שלישי ורביעי. כולם לעבר אותו חלון.

כעבור כמה שניות שמעתי אזעקה מייללת במהירות מכמה מוקדים בפנים ובחוץ. החלונות היו מחוברים לגלאֵי שבר, שרגישים לתדירויות של גלי ההלם כשהזכוכית נשברת או מקבלת מכה חזקה.

הסתכלתי שוב בשעון וחזרתי אל הדיפנדר שחנתה ברחוב צדדי, במקום שאפשר לי תצפית ישירה על הכניסה הראשית לבניין. התיישבתי במכונית וחיכיתי.

המאבטח ממוקד השמירה הגיע כעבור תשע דקות.

הוא יצא מהרכב שלו - יונדאי סונָטה שעל צדה היה הסמל של חברת האבטחה. גבר בגיל העמידה עם תסרוקת הלוואה-וחיסכון ואדמומיות של ג'ין. מדים כחולים. חמוש רק במכשיר קשר. שוטר בגמלאות לפי החזות שלו, ומכאן שהוא יפעל בדיוק על פי הכללים.

כך בדיוק היה.

הוא הדליק פנס, פסע סביב הבניין, העביר את אלומת האור על פני מעטפת הזכוכית וחיפש חלון שבור שיעיד על פריצה. ברוב בנייני המשרדים מתקינים גלאי שבר רק בשתי הקומות הראשונות, מתוך הנחה שמגובה מסוים והלאה אף אחד לא ינסה לשבור חלון ולהיכנס.

כלומר, הוא יבדוק רק את החלונות בשתי הקומות הראשונות, וזה לא ייקח הרבה זמן. ברגע שהוא יראה ששום חלון לא נשבר, הוא יירגע. הוא יבין שלא מדובר בפריצה או בתאונה אלא בתקלה טכנית כלשהי. משהו הפעיל את הגלאי, הוא יגיד לעצמו. משב רוח מקרי. מסגרת חלון פגומה. אולי הוא יסתכל עוד קצת, אבל לא בתשומת לב רבה מדי.

הוא השלים את סריקת הבניין מבחוץ בתוך שש דקות - זמן ארוך מכפי שציפיתי. יסודי יותר מהנדרש. שוטר בגמלאות, בלי כל ספק. הרבה מאבטחים שלא שירתו במשטרה היו עושים רק את המינימום ההכרחי. הבחור הזה עשה מעבר לכך. הוא מילא את תפקידו. זה מצא חן בעיני.

וגם עזר לי מאוד.

אם הוא היה מגביל את הסריקה שלו לסיבוב מהיר סביב הבניין, היתה לי בעיה.

אבל לא. הוא הגיע שוב אל חזית הבניין עם חרוט האור שלפניו, שלף מפתח מתוך טבעת מפתחות גדולה שהיתה תלויה על החגורה שלו ופתח את דלת הכניסה הרגילה, משמאל לדלת המסתובבת.

הבטתי בו כשנעלם לתוך המבואה. שיערתי שהוא עולה לקומה השנייה, במדרגות או במעלית, כדי לבדוק את הדברים מקרוב יותר. לפי שפת הגוף שלו הבנתי שלדעתו לא מדובר בהתרחשות פלילית כלשהי.

כי הוא נכנס לבניין ולא נעל את הדלת מאחוריו.

בדיוק כמו שציפיתי. רוב האנשים, אפילו אנשי אבטחה, לא חושבים על הפרט הזה. אם הוא היה נועל את הדלת, הייתי עובר לתוכנית השנייה: הייתי מחכה עד שהוא יצא, חוזר אל עמדת התצפית מאחורי הבניין וזורק עוד כדורים רכים על החלון.

ואז הוא היה מגיע שוב, עצבני מפני ששוב הפריעו לו באמצע קריאת עיתון או צפייה בטלוויזיה, ושוב היה בודק, אבל הפעם באופן שטחי הרבה יותר. הוא היה משתכנע שמדובר בתקלה טכנית במערכת, ובסופו של דבר, אחרי שתיים-שלוש אזעקות שווא, הוא היה משאיר את הדלת פתוחה מאחוריו. כך קורה תמיד.

במקרה הזה הוא פשוט חסך לי חצי שעה או יותר.

העברתי את הדיפנדר אל מאחורי הבניין, יצאתי ממנה וחציתי את רצועת הדשא הצרה. שיערתי שהיא לא נמצאת בטווח מצלמת האבטחה שמקובעת בצדו של הבניין. תמיד יש אזורים מתים כאלה.

הגעתי לפינה הדרום-מערבית של הבניין. הסתכנתי באפשרות שאופיע לרגע על צג האבטחה (לא היתה לי ברירה אחרת), נצמדתי לקיר הבניין וחמקתי במהירות פנימה דרך הדלת הלא נעולה.

אמנם היה בידי כרטיס הזיהוי של פלדין שלקחתי מדון טיילור, ובשעות היום יכולתי להיכנס בעזרתו לבניין ולמשרדים של פלדין, אבל רציתי להגיע למשרדים של פלדין כשהם ריקים מאדם, כמובן.

לכן הכנתי תוכנית אחרת. כדי לבצע אותה נזקקתי לכל המצרכים שמרלין ואני קנינו, לעזרה של חברי ולתיאום קפדני בין כל השלבים.

נוסף על כל אלה נזקקתי גם לדבר היחיד שאי-אפשר לקנות, ליצור או להשיג בכוח; הדבר שלעולם אי-אפשר לסמוך עליו:

מזל.

למזלי הרב, נאלצתי להסתתר רק ארבע-עשרה דקות בארון השירות שבקצה המבואה. חלל קטן ודחוס, מלא ריח של סמרטוטים רטובים ומלוכלכים ונוזלי ניקוי חזקים. עד ששמעתי את דלת המעלית מצלצלת ונפתחת, את מכשיר הקשר מקרקר, ואת נקישות עקביו של המאבטח על רצפת השיש כשפסע לעבר היציאה.

חיכיתי עשר דקות נוספות. מהמרחק הזה לא הצלחתי לשמוע את המכונית נוסעת לדרכה. אבל כשיצאתי מהארון, המאבטח והמכונית כבר נעלמו.

הוא לא מצא כלום. הוא ייחס את האזעקה לטכנולוגיה כושלת - קללת החיים המודרניים. הוא מילא את חובתו, מילא את תפקידו בתוכנית שלי, והוא לא יחזור.

התקשרתי למספר שתכננתי מראש בחיוג מהיר.

כעבור שלוש דקות פתחתי את הדלת הצדדית לדורותי ומרלין.

"ממש 'צוות לעניין'," אמרתי.

"אם ככה, אני מניחה שאני מיסטר טי," אמרה דורותי.

"נדמה לי שהיית תינוקת כשהתוכנית הזאת שודרה, לא?" אמרתי.

"סמוך עלי שראיתי את השידורים החוזרים, מותק."

"אני בחיים לא ראיתי את התוכנית הזאת," אמר מרלין. הוא נשמע מרוגז, אם כי לא בדיוק הבנתי למה. הוא סחב שני סלי בד ירוקים מהסופרמרקט, גדושים במכשירים המאולתרים שהרכבנו.

את אחד המכשירים האלה הצבתי ליד הדלת של שירותי הגברים במבואה, במקום שלא נראה לעין מבעד לדלתות הזכוכית של הבניין. אחר כך הובלתי את דורותי ומרלין אל מדרגות החירום בחלק האחורי של המבואה.

המדרגות אפשרו גישה לכל קומה, כמתחייב מתקנות בטיחות אש, וכך יכולתי להגיח לרגע אל הקומה השנייה כדי להציב בה את המכשיר השני. כשחזרתי אל פיר המדרגות, שמתי לב שמרלין נראה קודר עוד יותר והחלטתי להגיד משהו.

"אתה מתחרט."

הוא הנהן.

"מאוחר מדי." נעצתי בו מבט נוקב והוא החזיר לי מבט.

ואז חייכתי קלות ואמרתי, "תשמע, מרלין. אין לנו פה שום פוליסת ביטוח, אבל יש לנו תוכנית פעולה מגובשת ותוכנית גיבוי. משלב מסוים אנחנו פשוט צריכים לסמוך על המזל."

"אני לא מאמין במזל," הוא אמר. פיר המדרגות היה אפל וריק, ודבריו הדהדו בחלל.

"לדעתי, מזל הוא דבר מהותי. אם כי אני מסכים איתך שאי-אפשר לסמוך עליו. בכל מקרה, אם אתה רוצה, אני מוכן לשחרר אותך."

במשך דקה כמעט עמדנו ושתקנו. דורותי העבירה את מבטה ממרלין אלי ובחזרה וחיכתה.

לבסוף הוא אמר, "אני פשוט רוצה להבהיר דבר אחד. אני לא עושה את זה בשבילך או בשביל אחיך, או בשביל איזשהו מסע נקמה שאתה מנהל כאן. אני עושה את זה רק כי אני שונא את כל מה שפלדין מייצגת."

"בסדר," אמרתי.

"זהו, זה מה שרציתי להבהיר," הוא אמר. ואז הוא הסתובב והתחיל לטפס במדרגות. טיפסנו בעקבותיו.

דורותי הגניבה אלי חיוך מהיר. "כמה קומות?"

"עד קומה שבע," אמרתי.

"אוף, למה לא יכולנו לעלות במעלית?"

היא סתם התלוננה כדי להתלונן. כשגיבשנו את התוכנית, הסברתי לה שהיציאה מפיר המדרגות בקומה השביעית היא הנקודה הרחוקה ביותר ממצלמת האבטחה של פלדין, שממוקמת מול המעליות.

מרלין ואני לא הוצאנו מילה תוך כדי טיפוס.

"בשבועיים הבאים אני לא עולה על ההליכון במכון," המשיכה דורותי למלמל ולהתנשף.

ואז אמר מרלין, "הבעיה היא שהסתמכנו רק על מה שראית בסיור אחד מהיר. לא בדקת שום דבר באופן יסודי. אנחנו לא באמת יודעים איך בנוי מערך האבטחה שלהם."

הוא צדק. הפרטים שבידינו היו מעטים מאוד. ידענו שהכניסה למשרדי פלדין מתאפשרת רק על ידי כרטיס זיהוי, שאין צורך להקיש סיסמה. כך אנשי התחזוקה יכולים להיכנס לנקות בשעות הלילה. לכן סמכתי על זה שכרטיס הזיהוי של דון טיילור יאפשר לנו להיכנס בלי שום בעיות.

כל זה בהנחה שקרל קובלנץ לא נכנס לכוננות עליונה אחרי שהתברר לו ששלושת המקצוענים שלו נוטרלו על ידי בחור שכישורי השדה שלו נראו לו חלודים למדי. הנחתי וקיוויתי שלאחר עיון בסוגיה הוא הגיע למסקנה שבסך הכול הגנתי על עצמי. הרי לא רציתי ששלושה בריונים יכפתו ויתחקרו אותי. טבעי, לא?

הוא לא יעלה על דעתו שמישהו התעסק עם כרטיסי הזיהוי של אנשיו. הוא לא יבדוק את הכרטיסים ולא ינטרל אותם. בזה הייתי בטוח. לא תהיה לו שום סיבה לחשוב שאחזור לשם ואנסה להיכנס באמצע הלילה.

או כך לפחות שיערתי. ועכשיו הלך וקרב הרגע שבו יתברר אם ההשערות שלי היו מבוססות.

בכל הנוגע למצלמות האבטחה, ראיתי רק מצלמה אחת מחוץ למשרד של פלדין - מצלמה במעגל סגור, אבל לא מצלמה ממונעת שמתמקדת ומאפשרת תמונת תקריב אלא כזאת שמקובעת במקום אחד. עוד מצלמה אחת ראיתי בפנים, בחדר הקבלה. מעבר לזה לא נתקלתי במצלמות נוספות.

בכל מקרה, שיערתי שהחומר המצולם במצלמות האלה מוקלט ונשמר אבל לא מנוטר בשידור חי. ניטור חי נחשב לאבטחה מוגזמת במשרד קטן כזה, שעוסק בעיקר בעניינים

מנהליים. במסגרת העבודה שלי ביקרתי בתאגידים ענקיים, שהיו בהם יותר ממאתיים מצלמות אבטחה, ואפילו שם ראיתי רק שלושה צגי ניטור לכל היותר.

סוף-סוף הגענו אל דלת הקומה השביעית. לחצתי בזהירות על הידית ופתחתי את הדלת רק סנטימטר או שניים, רק כדי לוודא שהיא לא נעולה מבפנים.

"אתה צודק, יש פה הימור מסוים," אמרתי. "פשוט תצטרך לסמוך עלי."

מרלין פלט אנחה ארוכה ורמה.

"אם ככה, מזל שאנחנו לא מהמרים כאן על סכום גדול," אמרה דורותי בנעימה עוקצנית. "רק על החיים שלנו."

מרלין היה הראשון שיצא מחדר המדרגות אל המבואה בקומה השביעית. הוא חבש מסכת סקי שחורה ונראה כמו שודד בנק בעיירה נידחת. במהירות איתר את מצלמת האבטחה, שהיתה מקובעת בקיר ליד המשרד של פלדין, וכיוֵון מצביע לייזר אל העדשה שלה. קרן הלייזר הדקיקה תסנוור את המצלמה ותעוור אותה זמנית, כך שייראה בה רק אובך לבן.

הוא המשיך לכוון את הלייזר לעבר העדשה וצעד באיטיות לעבר דלתות העץ של פלדין. דורותי ואני נכנסנו בעקבותיו. הוצאתי מהתרמיל שלי את רובה המים, פמפמתי אותו עשרים פעמים בערך כדי ליצור לחץ, וכיוונתי אותו לעבר עדשת המצלמה. פרץ דק של נוזל ניתז מהרובה - תערובת של מים ושמן צמחי - וציפה את העדשה במעטה שומני שטשטש את התמונה. כך, גם אם ההקלטה מנוטרת בשידור חי (למרות אי-הסבירות המוחלטת), המאבטח שיצפה בה יאמין שהמצלמה התקלקלה. מרלין הוריד את מצביע הלייזר והמשיך ללכת.

העברתי את כרטיס הזיהוי של פלדין מול החיישן ושמעתי קול נקישה. מנעול הדלת נפתח. מרלין הכין את מצביע הלייזר ביד ימין, וביד שמאל הפעיל את פנס הלֶד. פתחתי קצת את הדלת.

"לעזאזל, איפה ה..." הוא אמר.

"בשעה עשר," אמרתי.

"באיזה גובה?"

עצמתי את העיניים וניסיתי להיזכר בחדר הקבלה של פלדין. "שניים וחצי מטר בערך."

"'בערך' לא עוזר לי."

"המסכה מסתירה אותך בכל מקרה."

הוא משך בכתפיו, נכנס אל המשרד החשוך, כיוון את הפנס אל אזור דלפק הקבלה והרים את מצביע הלייזר. "בסדר," אמר כעבור כמה שניות.

נכנסנו מאחוריו, וגם על המצלמה הזאת התזתי שמן מתוך רובה המים.

מרלין שטף את הקירות באור הפנס, ועיניו סקרו במהירות את החדר. "גלאֵי תנועה?"

"לא," אמרתי.

"אתה בטוח."

"לא."

"נהדר," אמרה דורותי.

"לא סביר," אמרתי. "אני משער שאנשי התחזוקה מנקים כאן בלילה."

"'לא סביר'... 'אני משער'..." חזר מרלין על דברי. הוא הוריד את אלומת הפנס אל הרצפה.

"החיים מסוכנים," אמרתי.

"במיוחד בסביבתך," אמרה דורותי. "גמרנו עם החדר הזה? אני רוצה לגשת לעבודה."

הנהנתי, הושטתי לה פנס נוסף, ובעזרת הפנס שלי הארתי שביל אל החדר הסמוך ואל החלונות. החדרים נראו הרבה יותר קטנים בחושך. התחלתי בחלון השמאלי ביותר וסגרתי את התריסים הוונציאניים בכולם. ואז הובלתי את דורותי אל השולחן של אלינור אפלבי, המזכירה של קובלנץ.

מרלין התעסק בינתיים בציוד שלו. הוא חיפש גלי מיקרו שעשויים להצביע על גלאֵי תנועה והשתמש בגלאי גלי רדיו כדי לוודא שאין מצלמות נסתרות.

"השטח נקי?" אמרתי.

"עד עכשיו כן."

דורותי משכה את תשומת לבי **בפססט** ארוך. ניגשתי אליה עם הפנס שלי. היא ישבה מול המחשב של אלינור אפלבי ונראתה מתוסכלת. "הם נוקטים אמצעי זהירות," אמרה. "הוא נעול."

"בדקת במקום הרגיל?" שאל מרלין.

"אתה מתכוון לקופסת הפתקיות במגירה האמצעית? כן, בדקתי, אבל אין שם כלום. הם ממש לא בסדר, האנשים האלה."

"את יכולה לפצח את הסיסמה?" שאלתי.

"אם אתה רוצה להישאר כאן עד הבוקר, יכול להיות שאני אצליח. אבל תצטרך להביא לי קנקן קפה."

"לא רעיון כל כך טוב," אמרתי.

"טוב, אז אני לא אוכל להתקין את תוכנת המעקב. אבל אולי עדיף ככה. בלאו הכי במקום כזה בטח יש אנטי-וירוס שיגלה אותה."

"אז מה עכשיו?"

"אני תקועה."

התאכזבתי. אם אנחנו רוצים לגלות את הסיסמאות של אלינור אפלבי, אנחנו חייבים להתקין במחשב שלה מכשיר האזנה כלשהו.

"אז אולי חומרה?" אמר מרלין. הוא הביא שני רכיבי קי-לוֹגֶר שונים - מכשירים מפלסטיק שנראו כמו מַחבְּרֵי קָנֶה שרואים (או לא רואים) בפקעת הכבלים שמאחורי המחשב.

"לא, לא," אמרה דורותי. היא הצביעה על החלק האחורי של שולחן המזכירה. "הם מקשים עלינו. תסתכלו."

כיוונתי את הפנס שלי אל החלק האחורי של המחשב וראיתי רק עץ חלק. "מה אני רואה פה?"

"כל כבלי המחשב עוברים בתוך השולחן כדי שאף אחד לא יוכל להתעסק איתם."

"זאת אומרת שגם בקי-לוגר לא נוכל להשתמש," אמרתי.

"אז פשוט נצטרך לעבור לתוכנית מספר שלוש," אמר מרלין. "להשתמש ברכיב שמתחבר למקלדת."

עוד רכיב אלקטרוני קטן שהביא איתו, להתקנה בתוך המקלדת. קשה יותר לאיתור ממחבר הקנה, אבל זמן ההתקנה שלו ארוך יותר. הוא הניח את תיק הצד שלו על השולחן של אלינור אפלבי.

"דורותי, את יכולה להתקין את זה?" שאלתי.

"כן, אני אוכל להסתדר," אמרה. "אם כי וולטר יעשה את זה מהר יותר."

"מהר יותר וטוב יותר," אמר מרלין, "אבל יש לי עבודה אחרת."

"טוב, אז תצטרכו לחכות בסבלנות," הכריזה דורותי. היא תחבה יד לתוך תיק הצד שלה והוציאה מתוכו מסיר בידוד, מברג ושפופרת דבק סוּפֶּרגלוּ. היא הפכה את המקלדת והתחילה לפתוח את הברגים הזעירים.

"אבל אתה יודע שתצטרך לחזור לכאן בעוד יום-יומיים כדי לקחת את המכשיר הזה, כן?" אמר מרלין.

"**אנחנו** נצטרך," אמרתי.

הוא רטן. "אז באמת כדאי לך לקוות ששום דבר לא ישתבש הלילה."

הנהנתי. "בוא נדאג שהמזל יהיה לטובתנו."

התקרבתי לדלת המשרד של קובלנץ, סובבתי באטיות את הידית ופתחתי אותה בדחיפה. מרלין צעד בעקבותי עם תיק נוסף, מלא ציוד.

העפתי מבט לאחור. "לא הבחנת בשום גלאי תנועה כאן, נכון?" שאלתי את מרלין.

"לא כאלה שמבוססים על גלי מיקרו," הוא אמר. "אינפרה-אדום פסיבי אני לא יכול לאתר."

"אתה חושב שיש כאן אינפרה-אדום פסיבי?"

מרלין האיר במהירות את המשרד, את השולחן הנקי להפליא ואת הערימות המסודרות על הארונית שמאחוריו. "לא. הכול מסודר מדי."

אם היה כאן גלאי תנועה, אנשי התחזוקה לא היו יכולים לנקות את המשרד. הסכמתי עם מרלין: קובלנץ נראה טיפוס קפדן, שיֵצא מדעתו אם לא ישאבו מדי לילה את השטיח במשרד שלו וירוקנו את פחי האשפה.

מרלין נאנח. "כספת משוכללת. TL-30X6."

"חשבתי שזה דַייבּוֹלד."

"זאת הדרגה. הכספת הכי מאובטחת עלי אדמות. עם מנעול אלקטרוני. בחיי, בן אדם."

"כמו שאמרתי לך."

"ממש," הוא אמר.

"לא אמרתי לך?"

"אמרת מנעול אלקטרוני. לא ידעתי שזה TL-30X6."

"הקול שלך לא מוצא חן בעיני, מרלין. אתה נשמע מאוד פסימי. אולי אפילו תבוסתני."

"תקשיב לי, הלר. הבאתי מקדח יהלום של סטרוֹנגאַרם לפיצוח כספות, כן? אבל כדי לקדוח בכספת כזאת צריך לעבוד חמש שעות לפחות. הדבר הזה בנוי מפלדה בעובי ארבעה סנטימטר ויש לו בריחים מצופים כרום בעובי שלושה סנטימטר, מבין?"

"אם אתה אומר."

"ובפנים יש לוחות של זכוכית מחוסמת, שמפעילים מנגנון של נעילה מחדש שאפילו צירוף המספרים הנכון לא יפתח."

"מרלין," אמרתי. "אני קולט אותך. ולדעתי נצטרך לשנות את השם שלך לאִיָה החמור. בינתיים, אולי אתה מוכן לנסות את לוח המקשים? אני מעדיף אמצעים לא הרסניים."

הוא שלח בי מבט שהבהיר לי שזה מה שהוא תכנן בכל מקרה.

בחזית הכספת היה לוח מקשים אלקטרוני: תשע ספרות, מקשים שחורים, משובצים בחוגה שחורה עגולה עם אור לד אדום למעלה. במקום לסובב חוגה, מקישים את הצירוף.

הוא כרע לפני הכספת, הוציא צנצנת קטנה ומכחול והבריש את לוח המקשים באבקה לבנה לגילוי טביעות אצבעות. כשהאיר את המקשים בפנס, נגלו טביעות אצבעות ברורות רק על ארבעה מקשים: 3, 5, 9 ו-Enter.

"התחלה טובה," אמרתי. "האפשרויות הצטמצמו לשלוש ספרות."

"בטח. צופן בן שש ספרות מהספרות 3, 5 ו-9," אמר מרלין. "כמה צירופים יכולים להיות? משהו כמו מיליון?"

"פחות מזה, אִיָה."

"לא הרבה פחות. בכל מקרה, יש לנו ארבעה ניסיונות ואז הלוח ננעל. רק אחרי חמש דקות נוכל לנסות שוב."

"אז בוא נקווה שננחש נכון. מה ברירת המחדל של היצרן?"

"6-5-4-3-2-1."

"לא מתאים. אז פשוט תיאלץ לנסות באקראי."

למיטב ידיעתי, לא היה לקובלנץ קשר מובהק למספר מסוים בן שש ספרות. מספר הבית שלו היה בן ארבע ספרות, המספר של בניין המשרדים היה בן חמש ספרות ומספר המשרד היה בן שלוש ספרות.

"כן. ממש נהדר." מלמל מרלין. "אז נתחיל." הוא הקיש צירוף אחד.

שום דבר לא קרה.

"תנסה שוב," אמרתי.

הוא הקיש צירוף אחר.

כלום.

צירוף שלישי. כלום.

מרלין חרק שיניים וניסה צירוף רביעי.

ואז קרה משהו. אבל לא מה שרצינו. האור האדום הבהב. נדלק וכבה וכעבור עשר שניות נדלק וכבה שוב.

"לעזאזל," הוא אמר. "עכשיו נצטרך לחכות חמש דקות."

"לא. תנסה לטפל בסולנואיד."

הוא משך בכתפיו, העיף בי מבט זועף, סובב את לוח המקשים והוריד אותו מדלת הכספת. הלוח בנוי במכוון להסרה קלה כדי להחליף את הסוללות. הוא לחץ על כמה מהדקים, שחרר מכסה פלסטיק, שלף את אטם הגומי השחור וחשף לוח מעגלים חשמליים ושורה של שמונה יתדות מתכת זעירות.

הוא הוציא מהתיק סוללה של תשעה וולט והצמיד לה זוג חוטי חשמל. את התופסן השני של אחד החוטים הוא הצמיד ליתד השמאלית ביותר. כשהצמיד את החוט השני ליתד הימנית ביותר, נשמע קול פיצוץ קל וריח של רכיבים שרופים התפשט באוויר.

זה הכול. המנעול לא נפתח.

"זהו," הוא אמר. "עכשיו אכלנו אותה."

"תנסה את המקדחה."

"חשבתי שאתה מעדיף אמצעים לא הרסניים."

"אני רוצה את הכרטיס החכם," אמרתי. "ובשלב הזה אני רוצה אותו בכל דרך אפשרית."

"אם היית אומר לי מראש, הייתי מביא מכשיר חיתוך להבה."

"מחדר האביזרים של אוֹשֵן 11?"

"לא, בן אדם, באמת. חותך בטון, פלדה מחוסמת, כל דבר. אבל זה מכשיר ענקי, וצריך מכל חמצן בשבילו."

התכוונתי להגיד לו שינסה בכל זאת את המקדחה, למרות הסיכויים הקלושים, אבל מתוך החשכה הסמיכה בקודש הקודשים של קובלנץ קרץ אלי פתאום אור אדום זעיר, מנקודה גבוהה על הקיר, ליד התקרה.

"אתה רואה את האור המהבהב הזה?"

"כן," אמר מרלין בקוצר רוח. "אמרתי לך, ככה זה יהבהב במשך חמש דקות, ורק אז נוכל לנסות שוב."

"לא, שם למעלה." הצבעתי.

הוא הרים את עיניו.

הוא ראה את האור האדום המהבהב.

"לעזאזל, הלר."

"מה?"

"אינפרה-אדום פסיבי."

גלאי תנועה.

"אנחנו חייבים לעוף מכאן," הוא אמר וקולו התרומם.

"מה קורה?" קראה דורותי משולחן הקבלה.

"הפעלנו את האזעקה," אמרתי.

"החבר'ה שלו כבר בטח בדרך לכאן," אמר מרלין.

"אלוהים אדירים," אמרה דורותי.

"קדימה, בואו נסתלק," אמר מרלין. "לא ייקח להם יותר מעשר דקות להגיע לכאן, אין לי שום ספק בזה!"

"לא," אמרתי. "אנחנו לא יוצאים מכאן בלי כלום. דורותי, כמה זמן אנחנו עוד צריכים?"

"לא יודעת... שלוש-ארבע דקות, אבל אני לא יכולה להאיץ את התהליך."

"אל תאיצי," אמרתי. "תכניסי את המכשיר ותחזירי הכול למקום כדי שלא ירגישו שהיינו כאן."

העברתי את אלומת הפנס על פני המשרד של קובלנץ וראיתי את מערכת האוורור מתחת לחלונות. ניגשתי לשם במהירות ופתחתי את פאנל הבקרה.

"מה אתה עושה לכל הרוחות?" אמר מרלין. זיעה בצבצה על מצחו. "בוא נסתלק מכאן."

"תירגע," אמרתי. "הרי בשביל זה הכנו תוכנית גיבוי." המזגן לא פעל בלילה כדי לחסוך אנרגיה, אבל עכשיו הפעלתי אותו וסובבתי את המאוורר לעוצמה מרבית. ואז כיוונתי את המחיצות שבחזית המכשיר כדי שהאוויר ינשוב כלפי מעלה ויעיף את המסמכים שמונחים על השולחן והארונית. על הארונית עמד עציץ גדול של פיקוס גומי ועציץ קטן יותר של קרסולה מכסיפה. הטיתי את הקרסולה עד שנפלה. העציץ נפל לכיוון אחד והצמח עם גוש האדמה שסביבו נפלו לכיוון אחר. ואז לקחתי ערימת ניירות מהמזנון ופיזרתי אותם על הרצפה.

"מה אתה עושה?" אמר מרלין.

"יוצר הסבר אפשרי," אמרתי. למעשה, פרץ האוויר לא היה חזק עד כדי כך שיפיל עציצים, אבל יש לשער שקובלנץ יקבל את זה. במיוחד כשיראה ששום דבר לא נגנב. הוא יתמקד בתופעה הנראית לעין - המזגן שנדלק פתאום באמצע הלילה - אבל יפטור אותה כתקלה במערכת האוורור של הבניין. אנשים ששים מאוד להאשים את הטכנולוגיה.

שלפתי את ארבעת הסלולרים החד-פעמיים ומצאתי את המכשיר שכתבתי עליו מראש את הסִפרה 1 בכתב גדול וברור.

"טוב," אמרתי. "מפגן האש מתחיל." חייגתי מספר שתכננתי מראש במכשיר הזה.

לא יכולתי לראות את התוצאה, אבל ידעתי יפה מה קורה עכשיו במבואה ובקומה השנייה. מתקני ההצתה שבנינו היו פשוטים לגמרי, אבל התוצאה תהיה מרשימה. לא היתה לנו שום כוונה לשרוף את הבניין, ממש לא. רק רצינו שזה ייראה כמו שריפה גדולה.

בתוך כל סל ירוק שהשארנו מאחורינו היה אביזר פשוט: טלפון סלולרי מחובר לממסר חשמלי, סוללה של תשעה וולט וחוט להט ששלפנו מהנורות. הטלפון יצלצל, חוט הלהט יתלהט ויצית תערובת של סוכר ואשלגן בתוך רימון עשן. הבעירה הזאת תצית תערובת של

טיח ואבקת אלומיניום שיצקנו לתוך עציץ והנחנו לה להתקשות. תערובת כזאת מסוגלת לבעור גם מתחת לפני המים.

סתם ידע בסיסי בחומרי נפץ, שום דבר מיוחד. אבל תוך שלושים שניות כל המבואה תתמלא עשן שייתמר מאש לוהטת. לוהטת אבל מבוקרת. ומרשימה מאוד. והעשן יבקע מתוך הבניין.

גלאי העשן של הבניין הפעילו את האזעקה עוד לפני שהגעתי אל החלון וראיתי את ענני העשן הלבן-אפרפר באור הירח.

דורותי הכריזה, "הכול מוכן." היא חיברה בחזרה את חלקי המקלדת, החזירה אותה למקומה על השולחן של אלינור אפלבי וקמה ממקומה.

"הכבאיות יגיעו תוך חמש דקות," אמרתי. "נקווה שאנשי פלדין היקרים לא יגיעו לפניהן."

"חשבתי שאמרת שאנשי פלדין יגיעו תוך עשר דקות," אמרה דורותי.

"זאת היתה השערה."

"רק **השערה?**"

"השערה מושכלת."

"הלר, למה לא אמרת לי את זה?"

לא עניתי. התשובה היתה פשוטה: זה היה פער קטן בתוכנית. קיוויתי שהוא ייסגר מעצמו. עם קצת מזל. אבל אם הייתי אומר להם את זה מראש, יש לשער שהייתי יוצא למבצע הזה לבדי.

לראשונה במהלך הערב הזה נתקפתי עצבנות.

תוכנית הבריחה שלנו היתה מושתתת על ההנחה שהכבאים יגיעו לפני אנשי פלדין, יסגרו את המקום ולא יאפשרו לאף אחד להיכנס. אבל אם אנשי פלדין יגיעו לפניהם, הם עלולים לעלות במדרגות ולחסום את נתיב הבריחה שלנו. אולי הם גם יבינו שיש קשר בין גלאי התנועה שהופעל במשרד של קובלנץ לבין האש שמשתוללת לכאורה במבואה, ויהיה ברור להם שמישהו טיפל במשרד שלהם. ואז הם ימהרו עוד יותר לעלות לכאן.

הסירנות הלכו והתקרבו. עכשיו נשמעו צעקות, חריקת מעצורים של משאיות וקרקוש הציוד כשהכבאים קפצו החוצה. פלטתי אנחת רווחה.

"הם הגיעו," אמרה דורותי.

לחצתי על המספר השני שתכנתתי והפעלתי את מתקן ההצתה השני, בקומה השנייה.

"אני לא חירש," אמרתי.

צווחת צמיגים רמה.

"לא, הלר, אני מתכוונת לאנשי פלדין. שני האמרים שחורים."

"אני יוצא מפה!" צעק מרלין.

"וולטר," אמרה דורותי. "תירגע."

לפני שיצאנו בריצה מהמשרד של פלדין לעבר פיר המדרגות, עוד הספקתי לראות קרב צעקות בין כמה עובדי פלדין בעלי מראה מאיים לבין כמה כבאים ושני שוטרים ממשטרת פולס צ׳רץ׳.

היה לי ברור שהמאבטחים של פלדין לא ינצחו בקרב הזה. המשטרה ומחלקת הכבאות לא ייתנו להם בשום אופן להיכנס לבניין בוער לכאורה.

יצאנו בריצה מרציף הטעינה בחלק האחורי של הבניין. איש לא נראה בסביבה. שני מוקדי האש היו בחלק הקדמי של הבניין, ולכן הכבאים נאספו שם.

״תודה, מרלין,״ אמרתי לו לפני שנפרדתי ממנו כדי לרוץ בעקבות דורותי לעבר הדיפנדר שלי.

הוא הסתובב אלי, נעץ בי מבט קודר ולא אמר מילה.

72

במשך דקות ארוכות נסענו בדממה. אולי בעקבות פרץ האדרנלין נתקפנו עכשיו בחרדה ודיכאון קל, כמו שקורה לא פעם בעקבות מתח עצום. תופעה מוכרת מאוד אחרי קרב.

לבסוף היא אמרה, "אז מה עכשיו?"

"תמיד יש דרכים אחרות."

"טוב, אני לא מצליחה לחשוב על שום דרך אחרת."

"ואני כן," אמרתי והסברתי את התוכנית שעלתה על דעתי.

"בחייך," היא אמרה. "צריך להיות אמיץ נורא או טיפש נורא כדי לעשות דבר כזה."

"אני מעדיף את האפשרות הראשונה."

"אתה יודע, מדהים לחשוב שלקובלנץ יש באמת כרטיס-על כזה."

"ככה קוראים לזה?"

"ככה שמעתי. אתה זוכר, לפני שנתיים, כשנודע שהממשל האמריקאי חודר למערכות הסוויפט של הבנקים? כדי לפקח על תנועות כספים חשודות?"

"כדי לפקח על טרוריסטים, כן."

"נכון. אבל אז התברר שהממשל יכול לראות גם כל העברת כספים בודדת וכל עסקה. אין יותר סודיות בנקאית. האח הגדול משגיח."

לא רציתי להתווכח איתה, אבל מעולם לא האמנתי בסודיות בנקאית. אנשים עשירים חושבים שהם פשוט יסתירו כסף מעבר לים וזה יישאר סוד אפל ועמוק. אבל בנקאים הם בני אדם. כולל בנקאים מעבר לים. ואם משלמים לבנקאי הנכון או מתיידדים עם האדם הנכון, אפשר לגלות כל מיני דברים.

עובדה שמועילה מאוד למי שעובד בתחום שלי.

חוץ מזה, לא מזמן דלף לרשת איזשהו דו"ח שלפיו סיסקו סיסטמס בונה בחשאי כניסה אחורית לכל הנתבים שלה כדי לאפשר לממשל לצותת לכל תנועה ברשת, כולל אי-מיילים ושיחות טלפון.

"אז כרטיס-על מאפשר להעביר כספים ממקום למקום בלי שהממשל יראה?"

"נכון. באמצעות מפתח פרטי מוצפן שמשובץ בכרטיס. ההצפנה הכי מתוחכמת שתוכננה אי-פעם. הכי קרוב למחולל מספרים אקראיים. האימות מובנה בפנים. אפשר להשתמש בו בכל מקום."

"אז חשבונות ממוספרים שייכים כבר לעת העתיקה, מה?"

"נכון. לכן השאלה היא מה אתה מתכונן לעשות עם זה."

חשבתי רגע ארוך. התשובה היתה מסובכת, ועדיין לא היתה ברורה לי, למעשה. או לא לגמרי.

לפני שהספקתי לענות, הסלולרי שלי צלצל.

"יש לי משהו בשבילך," אמר פרנק מונטלו, סוכן המידע שלי. "משהו ממש מעניין. הסלולרי שביקשת ממני לאתר?"

לרגע היססתי ואז נזכרתי. "כן?"

"בדיוק עכשיו היא התקשרה לאותו סלולרי חד-פעמי שאבא שלך התקשר אליו."

"הסלולרי של רוג'ר," אמרתי ובחילה התחילה לעלות לי בגרון. "אתה מדבר ברצינות?"

"כן," אמר פרנק. "לפני שעה בערך לורן הלר התקשרה לבעלה."

מרג'ורי אוגונובסקי הסיטה קצת את הווילון והשקיפה מבעד לחלון בסלון שלה.

ביואיק סנצ'ורי סדאן כחולה נעצרה ליד המדרכה. היא הבחינה בלוחית הרישוי הלבנה עם האותיות הכחולות - **ממשלת ארה"ב**. המספר שעל לוחית הרישוי התחיל באות J, כלומר, משרד המשפטים. בת דודתה היתה נשואה לאיש הבולשת הפדרלית, כך שמרג'ורי היתה די בקיאה בנושא.

אחרי שאיש הבולשת התקשר אליה כדי לקבוע ריאיון בנוגע לעניין מסוים שקשור לעבודה שלה, התחשק לה מאוד להתקשר לבת דודתה ולבקש ממנה לבדוק במה מדובר. אבל האיש הורה לה לא לדבר עם אף אחד. מאז הטלפון הזה היא לא הפסיקה לדאוג. היא תהתה אם זה קשור באופן כלשהו לבוס שלה, רוג'ר הלר. די בטוח שכן. במיוחד אחרי שג'ון מֶרי, האיש הזה מ"אבטחת מידע", הגיע למשרד שלה ודיבר איתה על רוג'ר ועל ההיעלמות שלו.

טוב, לפחות איש הבולשת הגיע בדיוק בזמן. שבע בערב, בדיוק כמו שהבטיח. יפה מאוד. גם מרג'ורי תמיד הגיעה בזמן, תמיד דייקה. שמרה על סדר, הקדישה תשומת לב לפרטים. זו אחת הסיבות שהיא עורכת דין טובה כל כך. וגם בזכות השכל שלה והנכונות לעבוד שעות ארוכות בלי להתלונן. מיד כשסיימה את הפקולטה למשפטים באוניברסיטת ג'ורג'טאון, התקבלה לעבודה כעורכת דין ביחידת הפיתוח בגיפורד תעשיות, עסקה במיזוגים ורכישות והיתה משוכנעת שבתוך זמן קצר ימנו אותה ליועצת משפטית.

המשכורת שקיבלה לא היתה מדהימה, אבל גם זה ישתנה בתוך זמן קצר. בינתיים הצליחה לקנות בית קטן בלינתיקם שבמרילנד. המתווך אמר שהבית הזה הוא "חלומו של כל משקיע"; כלומר, נדרשו הרבה מאוד שיפוצים. את הרוב עשתה בעצמה - קילפה את הטפט המצהיב, צבעה, אפילו התקינה במו ידיה רצפת עץ חדשה במטבח במהלך סוף שבוע ארוך.

זה היתרון כשאין לך חיי חברה. אפשר להספיק לעשות המון דברים בבית.

איש הבולשת הפדרלית צלצל בפעמון, והיא השתדלה לא לפתוח את הדלת מהר מדי. היא לא רצתה שהוא יבין עד כמה היא עצבנית. היא גם לא רצתה שיבין שהפגישה הזאת היא גולת הכותרת של השבוע שלה.

התוכי שלה, סיזר, שרק בקול רם בחדר הסמוך.

היא פתחה את דלת הרשת ולחצה את ידו. פניו היו חסרי כל חן ולא נראו אמינים משום מה.

"הצלחת להגיע בקלות לפי ההנחיות שנתתי לך?" שאלה.

"בהחלט," הוא אמר. "פארקוויי לא היה עמוס במיוחד. לקח לי בדיוק שלושים ושבע דקות."

הדייקנות שלו מצאה חן בעיניה.

היא הזמינה אותו לשבת בסלון והציעה לו תה או משהו קר לשתות, אבל הוא סירב. הוא הראה לה את תג הבולשת ואת כרטיס הזיהוי שלו, והיא סקרה אותם בקפידה אף על פי שראתה דברים כאלה רק בטלוויזיה. התג המוזהב עם הנשר והאותיות הבולטות, בתוך נרתיק עור שחור. הכרטיס המנוילן עם התצלום והחתימה שלו היה צמוד בתופסן לכיס החזה של החליפה הזולה שלו. הוא הושיט לה כרטיס ביקור.

הם התיישבו כמעט זה מול זה, על שתי הכורסאות שריפדה בעצמה בשאריות בד שקנתה בלוֹרֶל. מחשב המֶקבּוּק שלה היה פתוח על שולחן הכתיבה הצר. היא העיפה בו מבט. ממקום הישיבה שלה ראתה את הצג. היא תהתה אם גם הוא רואה אותו.

שמו היה קוֹרֶלי, סוכן מיוחד, והדיבור שלו לוּוָה בגמגום קל שנשמע כמו שיבוש דיבור שמלווה אותו מילדות. הוא לא היה חלקלק או שחצן כפי שחששה שיהיה, וגם זה מצא חן בעיניה.

הוא הוציא פנקס מתיק הניילון השחור שלו.

"גברת אוגונובסקי, עד כמה את מכירה את רוג'ר הלר?" אמר.

כן, הוא בא כדי לדבר על רוג'ר. "אתה יכול לקרוא לי מרג'ורי."

"מרג'ורי," הוא אמר בחיוך מבויש.

"קרה לו משהו?"

"לצערי, אסור לי למסור פרטים על חקירה פלילית. מצטער."

חקירה פלילית! "טוב, מר הלר הוא הבוס שלי... זאת אומרת, אני מכירה אותו רק מהפן הזה, כמובן." משום מה לא הצליחה להסתכל לו בעיניים. היא הסתכלה בכרטיס הביקור והפכה אותו מצד לצד.

"כמובן."

"הוא הממונה הישיר שלי, ובזמן האחרון היה עומס רב..."

"הוא היה הרבה מחוץ לעיר, מה? מחוץ למשרד?"

"הוא נסע הרבה בענייני עבודה, כן."

"וגם בעניינים אחרים."

היא היססה. היא תופפה באצבעותיה על השולחן הקטן ליד הכורסה שלה. תוך כדי הרהורים הזיזה את החפצים שעל השולחן, כמתוך דחף פנימי, וסידרה את השלָט של המחשב ליד השלָטים של הטלוויזיה, של הכבלים ושל הדי-וי-די, כך שיהיו מונחים בשורה, מקבילים זה לזה ובמרווחים שווים. "מצטערת, מה היתה השאלה?"

"לאחרונה ניסית להתקשר אליו כשהוא נסע מחוץ לעיר. לא בענייני עבודה."

איך זה נודע לבולשת? היא הבטיחה שלא לספר לאיש. אולי ג'ון מרי, היועץ מ"אבטחת מידע", גילה את זה וסיפר להם?

"אני לא זוכרת."

"אני חושב שאת זוכרת," אמר הסוכן בשקט.

משהו בו כבה פתאום. שוב לא נראה כמו עובד מדינה מהוסס. עכשיו קרן ממנו קור שהפחיד אותה עוד יותר מהשאלה שהציג לה.

סיזר התחיל שוב לשרוק.

"מצטערת על הרעש," אמרה. "צריך לנקות את הכלוב, אז הוא נהיה קצת עצבני."

"זה לא מפריע," אמר איש הבולשת.

היא שוב החליקה את ידה על השולחן הקטן, הזיזה את השלטים ושוב סידרה אותם בשורה.

"יפריע לך אם אני אתקשר למשרדי הבולשת?" שאלה לפתע. "רק כדי... אתה יודע..."

הוא הרים את סנטרו, הפנה את כפות ידיו כלפי מעלה וחייך. "בבקשה. אין שום בעיה. המספר נמצא על הכרטיס."

היא קמה וניגשה אל הטלפון שהיה תלוי על קיר המבואה, בכניסה למטבח, בטווח ראייתו של איש הבולשת. "בעלה של בת דודתי עובד שם," היא אמרה. "אני אתקשר אליו, אם לא אכפת לך."

"כמובן," אמר. "לא אכפת לי. אם תרגישי רגועה יותר."

על הקיר היתה מודבקת רשימה ארוכה של מספרי טלפון, וביניהם גם הטלפונים של בת דודתה בוורלי ושל בעלה סטיוארט. היא מצאה את המספר של סטיוארט בעבודה וחייגה.

המספר בכרטיס של הסוכן קורלי התחיל בספרות אחרות לגמרי, שמה לב לפתע. אבל היא לא היתה בטוחה שיש לזה משמעות כלשהי. אולי המשרד הראשי של הבולשת לא נמצא ליד המשרד שאחראי לעיר וושינגטון. ואז הבחינה בפרט אחר בכרטיס.

"שינו לאחרונה את כרטיסי הביקור?" שאלה והביטה בעיון בכרטיס של קורלי. "אצל בעלה של בת דודה שלי, החותמת על כרטיס הביקור היא..."

יד לחצה במהירות על הלשונית במכשיר הטלפון שעל הקיר וניתקה את השיחה. היא אפילו לא שמעה כשהתקרב אליה.

היא ניסתה לצרוח אבל היד סכרה את פיה. "אני צריך שתספרי לי הכול," אמר האיש בשקט רב, עד כדי כך שכמעט לא שמעה את דבריו על רקע שריקתו החדה של סיזר.

כשחזרתי מהמשימה באותו הלילה, לורן וגייב כבר ישנו. היו לי כמה נקודות חשובות ללבן עם שניהם, אבל לא היתה לי ברירה אלא לחכות ליום המחרת. כשהתעוררתי בבוקר שניהם כבר יצאו מהבית, אבל כשחזרתי בערב ראיתי שהמכונית נמצאת. לורן כבר חזרה מהעבודה.

חיכיתי שהיא תצא מהאמבטיה.

בינתיים דיברתי קצת עם גייב בחדרו. החזרתי לו את הרומן הגרפי שלו והוא שאל מה דעתי. אמרתי לו שהספר מדהים, לדעתי, ושמחמיא לי מאוד שהוא שיבץ אותי בתפקיד הגיבור.

"על מה אתה מדבר?" הוא אמר.

"הברדס. הגיבור. עם מבצר הבדידות באדמס מורגן."

"זה לא אתה," הוא אמר.

"חשבתי שהוא דומה לי קצת. לא?"

"ממש לא!"

העפתי מבט בפניו. הוא נראה נבוך מאוד. מתגונן מאוד. חשפתי משהו שהוא לא רצה להודות בו בקול רם. "לא, ברור שלא," אמרתי. "הייתי מת, מה?"

"אל תחזיק מעצמך יותר מדי, בחור."

"גייב, מי זאת קנדי דופונט?"

הוא היה צעיר מדי, או ישר מדי, ועוד לא ידע איך להסוות את רגשותיו. פחד ניצת בעיניו. "סתם שֵם," הוא אמר.

"קנדי דופונט היא החברה של ד"ר כסף. ד"ר כסף הוא אבא שלך, גייב."

"בחייך, בן אדם. זאת יצירה בדיונית. אתה לא יודע איך זה עובד? לוקחים כל מיני פרטים מהחיים ומרכיבים את זה בתוך..."

"גייב. אתה קראת את האי-מיילים של אבא שלך, נכון?"

"לך לעזאזל!" הוא צעק בצרידות, דחף אותי מעליו והפנה לי את גבו.

"גייב." הנחתי את שתי ידי על כתפיו וסובבתי אותו אלי. "אבא שלך השתמש באותה הסיסמה בכל החשבונות שלו, נכון? בג'ימייל, באַייטיונס ובכל השאר. אז נכנסת לתיבת האי-מייל שלו."

עכשיו הוא בכה. פניו האדימו והפצעונים על אפו ולחייו נראו כמו טיפות דם קטנטנות.

"ככה נודע לך על קנדי דופונט, נכון? ככה ידעת שלאבא שלך יש... מערכת יחסים."

"הוא בגד באמא!" הטיח בי.

"הכול בסדר, גייב. אני לא כועס עליך. אין לי שום כוונה לנזוף בך. אני רק זקוק לסיסמה הזאת. אולי ככה נצליח להציל את אבא שלך."

הוא הביט בי. "איך הסיסמה הזאת תציל אותו?"

"תראה גייב, אתה צדקת. קנדי דופונט הוא סתם שם, כנראה. שם בדוי שאבא שלך נתן לחברה שלו. או שם שהיא השתמשה בו. לכן לא הצלחנו לאתר אותה. אבל אם נצליח לגלות מה שמה האמיתי, אולי נצליח למצוא את אבא שלך. כי אולי היא יודעת. אני יודע כמה זה קשה לך..."

"אבל איך תמצא את השם האמיתי שלה? הוא בסך הכול כתב כל מיני מיילים גסים, מיניים כאלה, לאישה הזאת שקוראים לה קנדי דופונט, והיא כתבה לו בחזרה, אפילו בצורה עוד יותר ברורה. והוא כל הזמן שיקר לאמא, וממש רציתי להקיא מזה."

"אני מבין אותך לגמרי," אמרתי בעדינות. "באמת שאני מבין. אבל אם תיתן לי את הסיסמה שלו, נוכל למצוא את כתובת המייל שלה. יכול להיות שזה יספיק כדי למצוא אותה."

הוא הרכין את ראשו אל חזהו. מרפקו הימני הסתיר את עיניו, ודמעותיו נשרו על חולצת הטריקו שלו.

"גייב," אמרתי. "בחייך."

כשלורן ירדה, ביקשתי ממנה להיכנס איתי לחדר העבודה של רוג'ר כדי שנוכל לדבר בארבע עיניים. התיישבנו בכורסאות העור העתיקות, שהזווית ביניהן אילצה אותנו להסתובב באי-נוחות כדי להביט זה בזה.

"מה שלום רוג'ר?" אמרתי.

תגובתה המיידית - מיקרו-הבעה, אני חושב שככה קוראים לזה - היתה הלם. כעבור שבריר שנייה התעשתה. "אתה שואל אותי? איך אני יכולה לדעת..."

"לורן," אמרתי. "את התקשרת אליו לפני כמה שעות. לאותו סלולרי חד-פעמי שאבא שלי התקשר אליו."

היא מצמצה במהירות. "ניק..."

"את משקרת לי מתחילתה של כל הפרשה הזאת. את ידעת כל הזמן איפה הוא."

"לא," היא לחשה. "אני לא יודעת."

"טוב," אמרתי וכחכחתי בגרוני. "הלוואי שיכולתי להאמין לך, אבל מבחינתי איבדת את האמינות שלך - אם אי-פעם היתה לך אמינות כזאת. אני לא מבין, מה את מנסה לעשות? לעזור לו להוציא לפועל את המזימה שלו?"

"ניק, אתה מוכן לתת לי להסביר?"

"כן," אמרתי. "אני אשמח מאוד לשמוע את ההסבר שלך. ואולי בהזדמנות הזאת תוכלי גם להסביר לי איך את מצדיקה את העובדה שאת מעבירה את גייב שבעת מדורי גיהינום כאלה."

"ניק," היא אמרה. "תאמין לי שעד אתמול בלילה לא ידעתי מה קרה לרוג'ר. לא ידעתי כלום, בדיוק כמוך. נכון שהסתרתי ממך כמה דברים, אבל..."

"אתמול בלילה?" קטעתי אותה. "זאת הפעם הראשונה ששמעת ממנו?"

"תבדוק את הרשומות הטלפוניות שלי."

"הוא התקשר אלייך? שלח לך אי-מייל?"

"שלח לי מסרון. עם מספר טלפון להתקשר אליו." היא שלפה את הסלולרי מהכיס שלה. "הנה, אתה יכול לבדוק את המסרונים שלי אם אתה לא מאמין."

"אז איפה הוא?"

"הוא אמר שמחזיקים אותו באיזשהו מקום בג'ורג'יה."

ההנהלה הראשית ומתקן האימונים של פלדין נמצאים בג'ורג'יה, זכרתי. "ובכל זאת הוא יכול להתקשר אלייך?"

"כן."

"וגם שיחה מאבא שלי הרשו לו לקבל? איזה מין מאסר זה?"

"הוא לא אמר שהוא במאסר. הוא אפילו לא אמר שהוא בן ערובה או משהו כזה."

"אבל הוא אמר ש'מחזיקים אותו', כן?"

"כן, זה מה שהוא אמר. הוא כל הזמן אמר שהוא חייב להזדרז, שיש לו רק דקה לדבר - היתה לי הרגשה שמי שמחזיק אותו לא יודע שיש לו טלפון. תשמע, הדבר הכי חשוב שהוא אמר היה שהם מתכוונים לשחרר אותו."

"לשחרר אותו?"

"שבסוף ייתנו לו לחזור הביתה. הם רוצים לעשות עסקה."

"מי זה 'הם'?"

היא הנידה את ראשה. "הוא לא אמר. גם לא שאלתי, כי לא היה זמן ולא ידעתי עד כמה הוא יכול לדבר בחופשיות."

"איזו מין עסקה?"

"אני לא יודעת, ניק. הוא רק אמר שאני צריכה להיזהר, שלא אעשה שום דבר, גם לא שיחות טלפון, כדי לא לשבש את הדברים באיזשהו אופן, ואז הם ישחררו אותו. בסך הכול דיברנו לא יותר מדקה עד שהוא ניתק."

"אני מניח שהרגשת הקלה כששמעת אותו."

"ברור. זה היה סיוט."

"קיבלת את בעלך בחזרה," אמרתי.

היא שתקה במשך זמן ארוך. "האמת היא שהנישואים שלנו נגמרו כבר מזמן."

הרגשתי שהעור שלי מצטמרר. "אני מבין." זה לא הפתיע אותי, אבל הופתעתי לשמוע את הדברים האלה מפיה.

"מהיום שגיליתי שהוא ניהל רומן. לא הייתי מסוגלת לסלוח לו. מאז לא היו לנו חיי זוגיות. אבל הוא בכל זאת היה אבא נהדר לגייב, וגם..."

קמתי ממקומי. "את יודעת מה, לורן? באמת שזה כבר לא מעניין אותי."

"המנתח" פתח את נרתיק הקנווס השחור של ערכת כלי הניתוח והוציא את הסכין האהוב עליו - מילטֶקס מַייסטֶרהֶנד מספר שלוש. בזהירות הכניס לתוכו תער מפלדת פחמן דקיקה.

מרג'ורי אוגונובסקי בכתה, אבל סרט ההדבקה שעל פיה עמעם את קולה. ידיה ורגליה היו כבולות בסרט הדבקה לעמודי המיטה.

הוא הוריד את משקפיה מעל עיניה. מקרוב כל כך היא תוכל לראות אותו בבירור גם בלעדיהם.

לפני כמה דקות הפסיקה להיאבק, אך כשראתה אותו עוטה את כפפות הלטקס התחילה להתפתל בטירוף ולצרוח. מראה הסכין העצים את אימתה. זה היה צפוי. אחד העקרונות של "שיטות חקירה מתוגברות" - כפי שקוראים לזה בלשון נקייה - הוא שהפחד מהכאב יעיל הרבה יותר מהכאב עצמו.

הוא לא היה מנתח אמיתי, כמובן. הוא סולק מבית הספר לרפואה בעקבות תקרית שלא אהב להיזכר בה. אבל הכינוי הזה דבק בו בבַּגראם שבאפגניסטן. סוכנות הביון המרכזית נאלצה לשכור קבלני חוץ כדי לנהל חקירות בבתי הכלא הסודיים, כדי להגן על עצמה מבחינה פוליטית. המעסיקים שלו התרשמו ממנו עד כדי כך שלאחר מכן שלחו אותו לאבו גרייב, אבל אחרי שהבלגן הגדול התפרסם בציבור זרקו אותו מכל המדרגות. במגזר הפרטי לא היה ביקוש רב לכישורים שלו, ולכן היה לו מזל שפלדין העולמית - אחד הלקוחות המעטים בתחום הזה - שכרה את שירותיו.

עינויים, אם לקרוא לדברים בשמם, הם אמנות שלא זוכה להערכה הראויה. בשנים האחרונות, כשגברה ההתנגדות למלחמה בעיראק, טענו בשם התקינות הפוליטית שעינויים הם חסרי תועלת. אבל אם הם חסרי תועלת, למה המין האנושי משתמש בהם כבר אלפי שנים? למה חברי המחתרת הצרפתית מסרו שמות של חברים ובני משפחה כשהנאצים עינו אותם? עינויים הם חסרי תועלת רק אם לא עושים אותם כמו שצריך. שיטות יצירתיות לא מספיקות. צריך גם אינטליגנציה רגשית. לדעת לקרוא אנשים, להפגין סמכותיות.

הוא דיבר בשקט, בשלווה, כפי שעשה תמיד. הרמת קול מעידה על אובדן שליטה. "בואי ננסה שוב. מר הלר היה מחוץ לעיר והיית צריכה להשיג אותו בדחיפות, נכון? אני מבין שטיפלת בעסקת רכש גדולה. תחנת כוח בסאו פאולו, נכון? תהנהני אם אני צודק."

עיניה היו פעורות ודמעות זלגו על פניה. היא הנהנה בחוזקה, בתנועות ראש גדולות.

"פתאום צץ משהו והיית צריכה להתקשר אליו מיד, אבל הוא יצא מהעבודה בגלל עניין אישי. נכון?"

היא הנהנה.

"למחרת בבוקר עמדה להתקיים פגישה חשובה של הוועדה למיזוגים ורכישות. מצגת השקופיות כבר היתה מוכנה, אבל במהלך בדיקת הנאותות מצאת משהו שהיה עלול לחבל

ברכישה, לדעתך. פגם מהותי. ככה חשבת, נכון?"

היא הנהנה באטיות. הוא ראה בפניה שהיא מתפלאת איך זה נודע לו, שהיא תוהה מי הוא.

הדברים הלא מובנים הם המפחידים ביותר. ולא היתה לו שום כוונה להסביר לה אותם.

"לא היתה לך שום דרך להתקשר אליו. היית צריכה להשיג אותו מיד, אבל הוא לא לקח איתו את הסלולרי. לא יכולת גם לשלוח אי-מייל לבלקברי שלו, כי גם אותו הוא לא לקח. נכון?"

היא היססה כמה שניות והנהנה.

"מוזר, לא? אדם קפדן כמו מר הלר לא לוקח את הסלולרי והבלקברי שלו כשהוא יוצא מהעבודה בתקופה עמוסה כל כך, שבה הוא צריך להיות נגיש בכל רגע?"

מבטה חמק הצדה לרגע. השקר שלה הבהב כמו שלט נאון.

"ובכל זאת הצלחת איכשהו להשיג אותו. הצלחת לדבר איתו. איך?"

היא הסיטה את מבטה.

"אני אוריד לך את הדבק מהפה," הוא אמר. "אבל קודם כול אני רוצה שתראי מקרוב את הסכין הזה. אני רוצה שתרגישי כמה הוא חד."

עיניה נפערו ושוב נמלאו דמעות. היא טלטלה את ראשה מצד לצד כאומרת, **לא, בבקשה לא**, אבל מיד הפסיקה, כי לא רצתה שיפרש בטעות את התנועה הזאת כחוסר נכונות לשתף פעולה.

הוא קירב את הסכין בידו הימנית והעביר אותו קרוב מאוד לגלגל העין הימני שלה.

היא עצמה את עיניה וטלטלה את ראשה בפראות מצד לצד.

"אל תעשי תנועות פתאומיות, בבקשה," אמר. "ככה רק תפגעי בעצמך."

עיניה נותרו עצומות בחוזקה.

"תפקחי את העיניים, בבקשה. אחרת תיפגעי עוד יותר."

הוא חיכה כמה שניות עד שעיניה נפקחו. היא כיווצה אותן ומצמצה.

"העובי של העפעף הוא פחות ממילימטר. הסכין יחתוך אותו בקלות. ואחר כך את לובן העין שמתחתיו. נוזל העין יפרוץ מיד החוצה. הנזק לעין שלך יהיה בלתי הפיך."

היא מצמצה במהירות. יללה.

"את יודעת איך כורתים עין?"

היא עצמה שוב את עיניה והיללה שלה גברה.

"את הניתוח הזה עושים רק במקרים קשים - פציעה חמורה או גידול ממאיר."

הוא ראה שהלסת שלה מתנועעת מעלה ומטה, שמע שהיא מנסה לצעוק את המילה "לא" שוב ושוב.

"מובן שגם בלי עיניים תוכלי להמשיך להיות עורכת דין," הסביר. "כבר המציאו תוכנה שקוראת בקול את מה שכתוב על הצג, ואפשר לסרוק חומר למחשב. ככה תוכלי להשתמש

גם באתר המשפטי וֶסטלוֹ, לדוגמה. אבל את יכולה לשכוח מרשימות ידניות, ולרוע המזל רק אתרים מעטים נגישים לכבדי ראייה. אין ספק שההסתגלות תהיה קשה."

הוא הניח את כף ידו השמאלית על מצחה, מעל עיניה. מחווה אינטימית, כמעט ליטוף.

"עכשיו אני אוריד לך את הדבק מהפה, ואם תשמיעי איזשהו רעש - אם תצעקי, תצרחי או תקראי לעזרה - אני אבצע ניתוחון מהיר מאוד. ברור?"

היא הנהנה בעיניים עצומות.

"ברגע שהדבק יֵרד, אני רוצה שתספרי לי איך השגת את מר הלר. ברור?"

היא הנהנה.

הוא אחז את הסכין כסנטימטר מעל עינה, וביד שמאל קילף במשיכה אחת את סרט ההדבקה.

היא התנשפה בקול רם, בלעה אוויר.

הדברים בקעו מפיה בפרץ דק ויללני. "הוא השאיר לי הודעה במשיבון. הוא אמר לי ללכת לשולחן שלו, היה לו שם סלולרי חד-פעמי כזה באחת המגירות, הוא אמר שהוא כבר מופעל, והוא רצה שאני אקח אותו משם וארד לרחוב ואתקשר אליו."

"תתקשרי לאן?"

"הוא נתן לי מספר טלפון."

"מה היה המספר שהוא נתן לך?"

"אני לא יודעת! אני לא יודעת! איך אני יכולה לזכור? לא למדתי את המספר בעל פה, איך אני יכולה לזכור אותו? התקשרתי מהעבודה. לא שמרתי אותו. הוא אמר לי לא לשמור אותו!"

"ברור שלא למדת את המספר בעל פה, אבל המספר שהתקשרת אליו יופיע ברשימת השיחות היוצאות בטלפון שהשתמשת בו. איפה הטלפון הזה עכשיו?"

היא היססה, רק לשבריר שנייה, אבל הוא כבר הבין שהיא ממציאה את התשובה. "החזרתי אותו למגירה בשולחן של רוג'ר."

"לא, אני לא חושב שזה מה שעשית. אני חושב שלקחת אותו הביתה כי הוא אמר לך לקחת אותו איתך."

היא הנידה את ראשה. היא רעדה.

"כל הכבוד לך על הנאמנות," הוא אמר. בשלב הזה כבר לא פנה אליה בשמה. אף פעם לא פנה אליהם בשמם. "את מגִנה על מר הלר וזה יפה מאוד, אבל הוא איננו עכשיו ואת כבר לא צריכה להגן עליו. כרגע יש לך ברירה: או שתתני לי את הטלפון הזה או שתעברי ניתוח מכאיב מאוד בלי שום הרדמה."

"לא! בבקשה!"

"איפה הטלפון הזה?"

היא אמרה לו והוא ניגש אל השידה. הטלפון החד-פעמי היה מונח במגירה העליונה, בדיוק כפי שאמרה. הוא הנהן והסתובב בחזרה אליה.

ליתר ביטחון הפעיל את המכשיר ובדק את רשימת השיחות היוצאות.

רק שיחה אחת.

"יפה מאוד," אמר.

"בבקשה," אמרה בלחישה, "בבקשה, אתה יכול ללכת עכשיו? קיבלת את מה שאתה רוצה, נכון? אני לא יודעת מי אתה ולמה אתה מחפש אותו, וגם לא אכפת לי. אני רק רוצה שתלך עכשיו, בבקשה. אני מבטיחה לך - אני נשבעת לך - שאני לא אדבר עם המשטרה. אני לא אדבר עם אף אחד."

"אני יודע שלא תדברי," אמר המנתח, תלש מהגליל עוד חתיכה של סרט הדבקה והניח אותה על פיה. "אני יודע שלא תדברי."

למרות הזמן שחלף, עדיין התקשיתי להבין מה קרה לרוג'ר.

עכשיו, כשהיה ברור לי שהוא חי, היו לי כמה השערות שדשתי בהן שוב ושוב, הפכתי אותן מצד לצד וניסיתי להחליט איזו מהן היא הסבירה ביותר. בסופו של דבר הגעתי למסקנה כזאת: אחי המגלומן, שאף פעם לא מרוצה ממה שיש לו ותמיד מתחבל תחבולות, מצא סוף-סוף דרך להיחלץ מאימת המעמד הבינוני. אחרי שגיפורד תעשיות רכשה בסתר את פלדין העולמית, הוא עלעל במסמכים הפיננסיים של פלדין, נתקל בראיה למזימת שוחד ענקית והחליט לסחוט מיליוני דולרים מקרל קובלנץ, המנכ"ל של פלדין. אבל פלדין, במקום לנסות לקנות את שתיקתו של רוג'ר, החליטה להסתער עליו במלוא עוצמתה. היא איימה עליו, שמה אותו על הכוונת, ולבסוף, באחד הלילות, חטפה אותו.

לגבי ההמשך - ובכן, ההשערה שלי נעשתה רעועה יותר ויותר. האם הוא הצליח להימלט מחוטפיו? לא נראה לי סביר. אחרי הכול, רוג'ר הוא לא גיבור-על. אם כך, האם מחזיקים אותו בשבי, במתקן האימונים של פלדין בג'ורג'יה, אבל השמירה עליו רופפת עד כדי כך שהוא הצליח להשתמש בסלולרי? ממש לא סביר.

ואולי החוטפים בעצם משתמשים בו? אולי הם מאלצים אותו לבצע את שיחות הטלפון האלה לאבא שלנו וללורן, כדי לדרבן אותם לשתף פעולה עם אנשי פלדין ולתת להם את מה שהם רוצים כדי שישחררו אותו?

אולי.

אבל איך אבא שלי קשור לכל העניין? באיזה אופן הוא יכול להועיל לפלדין? לא הצלחתי להבין.

אולי יש הסבר אחר לגמרי, שלא עולה על דעתי?

הרגשתי ששום דבר כבר לא יוכל להפתיע אותי.

זמן קצר אחרי השיחה עם לורן התקשרתי לדורותי דובאל. לסלולרי שלה. היא ענתה מיד. טלוויזיה טרטרה ברקע.

"מקווה שאני לא מפריע לך," אמרתי.

"לא, ממש לא." היא נשמעה מדוכדכת.

"את בסדר?"

"יהיה בסדר. רצית לחזור לשם היום?"

"הבעיה היא שאנחנו חייבים לעשות את זה באמצע יום העבודה, ואני מבין שזה לא פשוט מבחינתך."

"למה?" אמרה. "אין שום בעיה." קולה נשמע עגמומי, מריר.

"יש סיכוי שתגידי לי מה קרה?"

"פשוט מאוד, הלר. יש לי המון זמן פנוי. ג'יי סטודארד פיטר אותי."

"פיטר אותך? למה?"

"הוא אמר שאני מנצלת לרעה את משאבי החברה."

"כי את עוזרת לי," אמרתי.

"הוא לא פירט. הוא לא חשב שמגיע לי הסבר. הבעיה היא שאני כבר לא אוכל לעזור לך, כי אין לי גישה למאגרי המידע של סטודארד."

"לא, אני לא מוכן לקבל את זה," אמרתי. "זה לא בסדר."

"אולי זה לא בסדר, אבל זה מה שקרה."

"לא," אמרתי שוב. "לא מקובל עלי."

"לא מקובל עליך? מה אתה אומר! יתרה מזאת, הוא אמר שהוא יחסום אותי בכל דרך אפשרית וידאג שלא אתקבל לשום מקום עבודה אחר בעיר הזאת."

"אני אדבר איתו."

"לא, אל תטרח," היא אמרה. "אני לא יכולה לחזור לשם אחרי שהוא פיטר אותי ככה. אין טעם."

"אני אדבר איתו," אמרתי שוב. "בינתיים, תעשי לי טובה. אני צריך שתיכנסי למחשב הנייד של אחי ותחפשי משהו."

"אמרתי לך, אין שם דברים מעניינים במיוחד."

"יש לו חשבון הוטמייל. תוכלי למצוא את שם המשתמש שלו?"

"אם זה נמצא במחשב - כן, בטח. אבל הסיסמה..."

"אין בעיה עם הסיסמה. ויקטור10506."

"איך אתה יודע?"

"סיפור ארוך," אמרתי. "10506 זה המיקוד של בדפורד במדינת ניו יורק. שם גרנו כשהיינו ילדים."

"אין לי בעיה להיכנס לאי-מייל של אחיך, אבל מה אתה רוצה שאני אחפש שם?"

"אני רוצה שתבדקי את כל האי-מיילים שנשלחו ל-CatLvr74@yahoo.com," אמרתי. "באחד מהם יהיה מספר של טלפון סלולרי."

"ומה אתה רוצה שאני אעשה אם אני אמצא את המספר הזה?"

"יש לי רעיון מעניין," אמרתי.

מצאתי את ג'יי סטודארד בחדר האוכל של הסנאט, בארוחת בוקר עם סנאטור מווירג'יניה - יו"ר ועדת השירותים המזוינים, שרצה להיבחר שוב לסנאט בבחירות הקרובות וכבר התחיל לתכנן את הקרב האכזרי.

נכנסתי בסערה אל האולם המהודר - קירות צהובים, שטיח אדום עם עיטורים, מפות לבנות ושקט רב-עוצמה - כשלגופי בסך הכול ג'ינס, חולצת טריקו ונעליים גבוהות. סטודארד לבש חליפה מהודרת בתפירה ידנית, אפרפרה עם שני טורי כפתורים, ומתחתיה חולצה תכלכלה מעומלנת ועניבה אדומה. על השולחן לפניו היו מונחים ספל קפה וקערת קורנפלקס. ארוחת בוקר שנייה, שיערתי. הוא תמיד יעץ לי לאכול משהו לפני שאני יוצא לארוחת בוקר עסקית.

המארח רץ בעקבותי ומחה, "אדוני! אני מצטער, אבל אסור להיכנס בג'ינס. תצטרך ללבוש עניבה, אדוני."

המהומה משכה תשומת לב ומבטים רבים. סטודארד העיף מבט סקרני, הבחין בי פתאום והזדקף במקומו.

"הלר? מה אתה עושה...?"

"יש לנו איזה עניין קטן שדורש הבהרה," אמרתי.

הוא החליף מבט עם הסנאטור, משהו בסגנון **תן לי רגע לטפל בבחור**, ואמר לי בשקט תקיף, "נדמה לי שזה יכול לחכות עד שאני אחזור למשרד."

"באמת חשבת שתוכל להיפטר בקלות כזאת מדורותי דובאל?" עמדתי לפני השולחן שלו בזרועות שלובות.

סטודארד קם. "סלח לי, ג'ון," אמר לסנאטור. "בעיית כוח אדם." הוא צמצם את המרחק בינינו עד לאפס כמעט וסינן מבעד לשיניים חשוקות, "הלר, צא מכאן ברגע זה. אתה מחולל מהומות. אם אתה רוצה לדבר איתי, תקבע פגישה."

"לי דווקא מתאים יותר עכשיו," אמרתי.

"לכל הרוחות, הלר," הוא אמר והחל לפסוע לעבר היציאה. פסעתי בעקבותיו אל המסדרון. הוא נעמד קרוב אלי ונעץ אצבע בחזי. "שלא תעז לעשות לי דבר כזה," אמר בקול שקט, בנהמה מאיימת.

"אתה רוצה להסביר לי למה מינית אותי לחקור את המטען הגנוב בלוס אנג'לס?"

"מיניתי אותך כי חשבתי שתעשה את העבודה כמו שצריך."

"בטח," אמרתי. "אף אחד אחר לא היה מתאים, מה? ולכן לא רצית שאבדוק מי זה טראוורס פיתוח? כדי שאני לא אבין שטראוורס היא פשוט חברה-בת של פלדין? כדי שאני לא אבין שהלקוח האמיתי הוא לילנד גיפורד?"

"אין לי מושג על מה אתה מדבר, הלר."

"אולי לילנד גיפורד חשב שיש לי איזשהו מידע פְּנים בגלל אחי?"

"למה הוא צריך לחשוב שאחיך יודע משהו על העניין הזה? אני לא מבין את ההיגיון שלך."

"ואולי חשבת שתוכל לשלוט בי אם אני אגלה מה יש במכולה?" אני מודה שסתם זרקתי השערות פרועות, אבל היה לי ברור שהמינוי שלי למשימה הזאת לא היה מקרי.

"לשלוט בך? מתי אי-פעם ניסיתי לשלוט בך? אבל הפעם הרחקת לכת. פלדין באו אלי עם סרט האבטחה, שבו רואים איך אתה פורץ למשרדים שלהם עם דורותי ועוד מישהו."

"אז החלטת להעלות את דורותי על המוקד?"

"איתך עוד לא הזדמן לי לדבר."

"אז התכוונת לפטר גם אותי, כן?"

"אני לא יכול להרשות לכם לעשות דבר כזה."

הוצאתי חפץ מתכתי קטן מהכיס האחורי של המכנסיים והראיתי לו אותו: דיסק-און-קי קטן שהכיל שלושה ג'יגה-בייט של קבצים ואי-מיילים. "נכון," אמרתי. "זה באמת לא היה בסדר. כמו הציתות הלא-חוקי שאישרת לעשות בתיק של אוגילבי."

"בחייך," הוא אמר. "אל תגיד לי שצמח לך מצפון פתאום."

"לא יודע, אבל הברנש שאוכל איתך ארוחת בוקר אולי ישמח לשמוע על העבודה שעשית למען עמיתו, הסנאטור מקבְּרייד."

הוא הבין טוב מאוד על מה אני מדבר. הסנאטור מקברייד שכר את שירותיו של סטודארד כדי להשתיק אירוע של אלימות במשפחה לפני שיגיע לידיעת הציבור. כעבור שנתיים, יריבו של הסנאטור מקברייד שכר את סטודארד כדי לדלות פרטים עסיסיים על הסנאטור מקברייד, ומה סטודארד סיפק לו?

מזלו של סטודארד שהסנאטור מקברייד לא תבע את כספו בחזרה.

"אז מה זה - תעודת ביטוח למשרה שלך?"

הנדתי את ראשי באטיות. "לי אתה לא צריך לדאוג."

"אתה מתפטר, מה?"

"לפני שתפטר אותי."

"אתה חושב שמישהו אחר יקבל אותך לעבודה בעיר הזאת?"

"לא."

"אז מה, נשארה לך איזו קופת ילדים מלאה מטבעות, הלר? או שאבא שלך השאיר לך מטמון מתחת לאיזה סלע בהרי האלפים?"

לא אמרתי כלום. רק נעצתי בו מבט. שיחשוב מה שהוא רוצה. "אתה יודע מה זה באמת, ג'יי?" שאלתי וטלטלתי את הדיסק-און-קי בקצות אצבעותי. "זאת חבילת הפרישה שלך. מה שיחסל אותך סופית בעולם העסקים."

"מה אתה רוצה?"

"אני אגיד לך. דורותי לא רוצה לחזור לעבוד אצלך, אבל אתה תתאמץ ותשיג לה עבודה טובה יותר במקום אחר. אתה תיתן לה המלצה מעולה ואתה תרים טלפונים, תשתמש בקסם

המפורסם של סטודארד ותמשוך בכל חוט שיש לך. אתה תבצע עבודה ממש מעולה, כי אחרת..."

טלטלתי שוב את הדיסק-און-קי. הציפוי המתכתי שלו בהק באור הנברשת מעל.

הוא הביט בי בפה פעור. לא היה לו מה להגיד.

"אל תאכזב אותי, ג'יי," אמרתי ופניתי ללכת.

"הלר," הוא קרא אחרי. "אני לא יודע איזה שפנים אתה מתכונן לשלוף מהכובע, אבל אני מציע שלא תטרח. כמו שסוּן דְזֶה אמר: 'תוצאת הקרב ברורה עוד לפני שהוא התחיל.'"

"הוא לא אמר דבר כזה," ציינתי. "זה מהסרט **וול סטריט**."

"ובכל זאת זה נכון."

"נחכה ונראה," אמרתי.

הסלולרי שלי צלצל שוב ושוב במהלך השיחה שלי עם ג'יי סטודארד בחדר האוכל ומחוצה לו. כשהתפניתי סוף סוף לבדוק את התא הקולי, מצאתי שש הודעות. שתיים מדורותי, שהצליחה לשכור את כל הציוד והמדים שביקשתי; אחת מלורן; אחת מידיד ותיק שלי, פֶּט קיגֶן, שלימד עכשיו את תורת חומרי הנפץ במתקן הניסויים של הצבא האמריקאי באברדין שבמרילנד, ששמח מאוד לשמוע את ההודעה שהשארתי לו וביקש שאחזור אליו; ואחת מלקוח זועם שעדיין לא שמע שאני בחופשה מסטודארד ושות'. הוא לא ישמח לשמוע שרוב הסיכויים שאני לא חוזר לשם.

והודעה אחת מהמפקח ארתור גארווין. הוא קיבל מידע מהמשטרה של מחוז אן אֶרֶנדֶל לגבי רצח שקשור לכאורה לאחד התיקים שלו. הוא רצה שאפגש איתו בזירת הפשע בלינתיקום שבמרילנד. בשעת בוקר כזאת הנסיעה תארך יותר משעה. בשום אופן לא יכולתי להרשות לעצמי לנסוע לשם. היו לי יותר מדי דברים לעשות באותו היום.

התקשרתי לגארווין כדי להתנצל.

אבל כשסיפר לי שהרצח קשור לגיפורד תעשיות, מיהרתי למכונית שלי.

השכונה היתה חסומה בסרטים צהובים. שוטר תנועה ממחוז אן ארנדל עצר את התנועה. המכונית שלו חנתה לרוחב הכביש, הפנס המוארך על הגג הבהב באדום ובכחול ופלט הבזקי לובן מסנוורים.

גארווין פגש אותי ליד המחסום וליווה אותי פנימה, ויחד צעדנו כשלושים מטר אל זירת הפשע. השכונה הזאת הזכירה לי את העיירה של סבתא שלי: בתים קטנים, קרובים זה לזה, מכוניות גדולות ומדשאות מטופחות. הבית שבו התרחש הרצח היה צנוע במיוחד, הכי קטן בסביבה. הרחוב היה מלא רכבי משטרה. שביל הכניסה לחניה היה מלא שוטרים בלבוש אזרחי וטכנאי מז"פ. שוטר סיור עמד בפתח הבית ורשם כל מי נכנס לזירת הפשע. מכשירי קשר קרקרו. שכנים התקבצו במרחק בטוח ודיברו זה עם זה - אולי לראשונה בחייהם.

"תשמע," אמר גארווין. "אני לא מכיר אישית את המפקח שעומד בראש החקירה הזאת, אבל הוא ותיק כמוני, והוא מוכן להרשות לך להיכנס לזירה בתנאי שלא תזיז כלום ולא תיגע בשום דבר. לרוע המזל, הגופה התגלתה בשעות היום ולכן כל העולם ואשתו נמצאים כאן - שנים-עשר שוטרים ממחלק רצח, מפקד המחלק, צוות מז"פ ענקי, מי שאתה לא רוצה, בקיצור. אמרתי למפקח שאתה חבר שלי ושאני סומך עליך."

"אני מעריך את זה מאוד," אמרתי.

"אמרתי לו שהכרת את הקורבן."

"באופן שטחי מאוד," ציינתי.

"אמרתי לו שאולי תוכל להעיד על השתלשלות האירועים. הבחור לא טיפש, הוא ישמח לנצל כל עזרה אפשרית. רק אל תעשה צרות והכול יהיה בסדר."

השוטרים שבפתח צוידו אותי בסרבל טַייבֶק, כיסויי נעליים מאותו החומר, רשת שיער מפּוֹליפּרוֹפּילֶן ושני זוגות של כפפות לטקס. רק אחרי שעטיתי את כל הכיסויים האלה הרשו לי להיכנס אל הבית.

בסלון הקטן ניצבו שתי כורסאות ושולחן כתיבה שעליו היה מונח מחשב מְקֻבּוֹק פתוח. איש מז"פ עסק באיבוק החלון באבקה למציאת טביעות אצבעות, איש צוות אחר צילם את הזירה, ושלישי שרטט תרשים.

המפקח לנהן, הממונה על התיק, היה גבר גדול וכסוף שיער, על סף פרישה. הוא לא בזבז אף רגע על גינוני היכרות וחילק לי מיד סדרת פקודות - כל מה שאסור לי לגעת בו, להזיז אותו או אפילו להסתכל עליו. הוא הוביל אותי ואת גארווין בין אנשי הצוות הרבים שבסלון ואמר, "אז אני מבין שנפגשת עם הקורבן לפני יומיים."

"שלושה ימים," אמרתי.

"היא הביעה חששות? חשדה שמישהו עוקב אחריה, משהו כזה?"

"לא," אמרתי.

"אחד השכנים מספר שהוא ראה רכב ממשלתי חונה ברחוב לפני הבית שלה אתמול בלילה. היא סיפרה לך על שיחה כלשהי עם הבולשת, משהו שקשור לעבודה שלה אולי?"

"ממש לא."

"טוב. אני רק רוצה להזהיר אותך שהמחזה עלול להיות קשה."

"זאת לא הפעם הראשונה שלי בזירת פשע," אמרתי.

"כן, טוב..." אמר השוטר וקולו גווע.

"פצעי התגוננות בכפות הידיים," אמר גארווין.

מרג'ורי אוגונובסקי בהחלט נאבקה לפני שמתה. כפות הידיים שלה נראו כמו טופרי עוף דורס. סרט דבק כיסה את פיה. המשקפיים שלה היו זרוקים על הרצפה, שבורים. מדבקה ממוספרת היתה מונחת לידם.

כשראיתי מה קרה לעיניים שלה, גאה בי גל בחילה עצום ואחריו הציף אותי זעם נורא.

"שים לב לסרט הדבק שעל הפה שלה," אמרתי לגארווין. "אפשר לראות שהורידו אותו ושמו אותו בחזרה."

גארווין גחן כדי להסתכל מקרוב, הרים את משקפיו אל מצחו והנהן.

"כלומר, מי שעשה את זה הוריד את הדבק כדי שהיא תדבר," אמרתי. "אבל שם אותו בחזרה אחרי שהיא סיפרה לו כל מה שרצה לשמוע."

"או לא סיפרה," ציין גארווין.

"מי מצא את הגופה?" שאלתי.

"היא לא הגיעה לעבודה, ומאחר שהיא אף פעם לא נעדרה בלי להודיע, המזכירה שלה התחילה לחפש אותה. היא לא הצליחה להשיג אותה בטלפון, אז היא התקשרה לשכנים

וביקשה מהם לגשת לבית שלה ולבדוק אם הכול בסדר."

"למזכירה היה טלפון של השכנים?"

"לא. היא אמרה שהיא חיפשה מספרי טלפון ברשת, לפי הכתובת."

"ולשכנים היה מפתח?"

"לא לשכנים שהיא התקשרה אליהם. השכן שגר ממול, זה שראה את המכונית, התקשר לשכנה בבית הסמוך, ולה היה מפתח. הם פתחו את הדלת הראשית, נכנסו ומצאו אותה כאן. הם לא היו צריכים לחפש הרבה. הבית קטן בסך הכול."

"אני יכול להעיף מבט נוסף בסלון?" אמרתי.

עמדתי בלב המהומה והעברתי את מבטי מדלת הכניסה הפתוחה אל שולחן הכתיבה הקטן, שעליו ניצב המחשב הנייד, ומהשולחן אל שתי הכורסאות. "ליד שולחן הכתיבה היה כיסא?" שאלתי.

"לא הזזנו שום דבר," אמר לנהן.

"אם אין כיסא, זאת אומרת שהיא לא נהגה לעבוד ליד השולחן הזה," אמרתי, "אלא על השולחן בחדר השינה שלה."

"ומה זה אומר?" אמר לנהן.

התקרבתי אל שתי הכורסאות. ליד אחת מהן היה שולחן צד ועליו שַלטים מסודרים בשורה. "אין שום סימן לפריצה בכוח, נכון?"

"היא פתחה לו את הדלת," אמר לנהן.

"היא ידעה שהוא יבוא," אמרתי. הצבעתי על שַלט לבן, קטן יותר מאלה של הכבלים והטלוויזיה. "זה השַלט של המְקבוק."

"אולי היא השתמשה במחשב כדי לראות סרטים או טלוויזיה," שיער גארווין.

"לא," אמרתי. "מסך שנים-עשר אינץ' לא מאפשר צפייה נוחה ממרחק כזה. חוץ מזה, לא התרשמתי שהיא בטטת כורסה, מאלה שמעבירים את הזמן בצפייה בטלוויזיה או בסרטים. היא היתה מכורה לעבודה שלה. המחשב פועל, נכון?"

"נדמה לי שהוא כבוי," אמר לנהן.

"לא, הוא במצב שינה," אמרתי. "מותר לי לגעת במשטח המגע?"

"בשביל מה?"

"נוציא את המחשב ממצב השינה ונראה מה יש בו."

"אני לא חושב שאנשי המז"פ ישמחו אם תעשה דבר כזה," אמר לנהן. "אתה עלול לפגוע בטביעות אצבע, דגימות DNA וכל זה. אבל חכה רגע." הוא ניגש אל אחד הטכנאים ודיבר איתו במהירות. כעבור חצי דקה חזר אלי. "בסדר, קדימה. בלאו הכי יחפשו אחר כך טביעות אצבע באדי יוד."

העברתי אצבע בכפפת לטקס על משטח המגע של המקבוק, ושומר המסך הופיע - כוכב לכת שנראה כמו מאדים. הקשתי על אחת הנקודות במשטח המגע ושומר המסך נעלם. עכשיו נראה בצג חלון גדול ובתוכו תצלום שלי.

התצלום זז עם כל תזוזה שלי, ופני מילאו את המסך כשקירבתי אותם אל עדשת המצלמה בחלק העליון של המחשב. התוכנה הקליטה אותי, וברגע שנקשתי על משטח המגע היא הקפיאה את התצלום.

מתחת לחלון הגדול היתה שורת תצלומים קטנים יותר. בכולם נראה הסלון שבו עמדנו באותו הרגע, ובכולם נראו גבר ואישה יושבים בשתי הכורסאות.

מרג'ורי אוגונובסקי וגבר בחליפה ועניבה, עם כתפיים שחוחות ופנים בשרניים, מחוטטים.

לנהן וגארווין התקרבו אל הצג. "מה זה?" אמר לנהן.

"פוטו בות, תוכנת הצילום של מקינטוש," אמרתי. נקשתי על משטח המגע כדי להגדיל את התמונות ולהתקרב לדמויות על הכורסאות.

"היא צילמה את התמונות האלה בזמן שהם ישבו ודיברו," אמרתי.

אני מתעדת הכול, ככה היא אמרה.

"איך?" אמר גארווין.

"בעזרת השלט של המחשב, שם." הצבעתי לעבר שולחן הצד. "ליד הכורסה שהיא ישבה בה."

"אז זה האיש שאנחנו מחפשים," אמר לנהן בתהייה קלה.

"כן, זה האיש," אמרתי.

"והוא הרשה לה לצלם אותו?"

"הוא לא שם לב שהיא מצלמת. הרמקולים של המחשב סגורים, כך שהוא לא שמע את הרעש שֶׁמְצַמֵּם המצלמה משמיע בדרך כלל."

"היא צילמה אותו בלי שהוא הרגיש?" אמר לנהן.

"בדיוק," אמרתי. "ולכן ברור שהיא לא סמכה עליו. היא לא היתה בטוחה מי הוא באמת."

"הוא לא השאיר טביעות אצבעות בשום מקום," אמר לנהן. "כנראה היו לו כפפות. לא פלא שהיא חשדה בו."

"אני בטוח שהוא לא הגיע לכאן עם כפפות," אמרתי. "הוא פשוט הקפיד לא לגעת בשום מקום, ובמקרה שנגע - הקפיד לנגב אחר כך. הוא מקצוען. אם לא אכפת לכם, אני אשלח לעצמי באי-מייל את אחד התצלומים האלה."

"בשביל מה?" שאל לנהן.

"יש לנו במשרד תוכנת מחשב שמנתחת פרצופים."

השוטר ממחלק הרצח של מרילנד לא הבין על מה אני מדבר, אבל זה לא הפתיע אותי. ידעתי שהטכנולוגיה הזאת עדיין לא הגיעה למוסדות הממשל. "היא מזהה פָּנים באמצעות השוואה בין התצלום המסוים למאגר תצלומים מוּכָּרים. בתי הקזינו בלאס וגאס משתמשים בטכנולוגיה הזאת כדי לזהות סופרי קלפים."

"מה זאת אומרת 'תצלומים מוכרים'? על איזה מאגר מדובר?"

"נצטרך לבקש את שיתוף הפעולה של הממשל," אמרתי, "כדי שנוכל להתחבר למאגרי התצלומים שנמצאים בידי הרשויות השונות. מחלקת המדינה, מחלקת ההגנה, מחלקת ביטחון המדינה וקהיליית המודיעין." הסתובבתי אל גארווין. "זה ילך הרבה יותר מהר אם אתה תתקשר אליהם."

"אל מי?"

"יש לי תיאוריה," אמרתי. "נדמה לי שהבחור שלנו היה פעם עובד ממשל."

דורותי ענתה לי בתקיפות כשהתקשרתי לסלולרי שלה: "הלר, אם לא תיתן לי לעבוד במנוחה, אני לא אספיק לגמור את זה בזמן."

"אני צריך שתקפצי למשרד ותעשי שם משהו," אמרתי.

"אולי לא הקשבת כשסיפרתי לך שפיטרו אותי."

"אבל את צריכה לחזור לשם כדי לאסוף את הדברים שלך, נכון?"

"אתה פשוט לא קולט, מה? סטודארד דאג שילוו אותי החוצה מיד. נאלצתי לאסוף את הדברים שלי ולצאת משם. זהו. לתמיד."

"למען האמת, בדיוק דיברתי הבוקר עם סטודארד."

"הוא פיטר גם אותך?"

"התפטרתי לפני שהוא הספיק. למעשה, דיברנו עלייך."

"מה הוא רצה לדעת?"

"שום דבר. אני יזמתי את השיחה. אמרתי לו שימצא לך עבודה אחרת."

"והוא צחק."

"הוא ניסה, כמובן. אבל הוא ימצא לך עבודה."

"כן, בטח. אולי על משאית אשפה."

"אני דווקא חושב שהוא יֵצא מגדרו לעזור לך."

הדממה היתה ארוכה כל כך שחשבתי שהשיחה נותקה. ואז דורותי אמרה, "מה עשית, ניק?"

"את לא רוצה לדעת."

עוד שתיקה ארוכה. ואז, בשקט, אמרה משהו שלעתים נדירות שמעתי מפיה: "תודה."

"אין בעיה. אז מה את אומרת? תוכלי לקפוץ רגע למשרד? להריץ תמונה בתוכנה לזיהוי פנים?" הסברתי במהירות על תצלום הרוצח של מרג'ורי אוגונובסקי, כפי שנקלט במחשב הנייד שלה.

"אני לא אוכל לקפוץ לשם," היא אמרה. "אבל מי אומר שאני צריכה להיות שם כדי לעשות את זה?"

"אפשר לקבל הסבר?"

"יש לי כניסה אחורית לכל מאגרי המידע של סטודארד. עד עכשיו כמעט לא השתמשתי בה. לא רציתי. אבל אני אשתמש, אם אתה רוצה."

"את יכולה לעשות את זה עכשיו?"

"לא כרגע. אני חייבת לגשת לסוכנות ההשכרה כדי לקחת את המשאית."

"שינוי בתוכניות," אמרתי. "אני אשלח לך את התצלום בסלולרי ואת תריצי אותו, ובינתיים אני אקח את המשאית. ואז אני אאסוף אותך וניסע לפלדין יחד."

"אתה חושב שיש לנו זמן?"

"אין מה לעשות, חייבים לעשות את זה," אמרתי.

כעבור קצת פחות משעתיים החניתי את המשאית השכורה ליד המדרכה ברחוב K. דורותי המתינה לי שם.

"צדקת," היא אמרה כשעלתה למשאית. "יש התאמה לתצלום. הבחור עובד בפלדין העולמית."

"כפי שחשדתי."

"ותשמע עוד משהו. אתה יודע שהוא היה אחד החוקרים בגואנטנמו ובאבו גרייב?"

"נשמע כמו אדם רב-כישורים," אמרתי והושטתי לה את הסלולרי שלי. "תעשי לי טובה ותקישי על החיוג המקוצר לארתור גארווין."

"ממשטרת וושינגטון?"

"בדיוק. הוא ירצה לתשאל את קרל קובלנץ. כך הוא יוכל לעזור לחבריו במשטרה של מחוז אן ארנדל לפתור את הרצח. רק תגידי לו שלא יפעל עד שנגמור את העניין הקטן שלנו כאן."

לילנד היה בפגישה של ועדת הכספים, בקומה השישית, וישהה שם לפחות עוד שעה, אולי אפילו שעתיים. נורין יצאה להפסקת צהריים ארוכה - תור לרופא.

לורן נכנסה למשרד של לילנד וסגרה את הדלת.

היא נשמה עמוקות.

היא מצאה את הבלקברי שלו בתיק הישן והבלוי, באחד הכיסים הקדמיים. היא הוציאה אותו מנרתיק העור שהיא עצמה הזמינה לו ולחצה על כפתור ההפעלה. למה כפתור ההפעלה אדום ולא ירוק? תהתה בלבה. הרי אדום פירושו כיבוי, לא הדלקה. כשהמסך הואר, הזיזה את גלגל הניווט עד שהדגיש את תיבת המייל האישית שלו, ואז לחצה על הכפתור.

היא גלגלה את הרשימה עד שמצאה את האי-מייל מאיי קיימן. בשורת הנושא היה כתוב "אישי".

היא הקישה על גלגל הניווט כדי לפתוח את המייל והקישה שוב כדי להשיב עליו.

ואז כתבה הודעה.

כשסיימה לחצה "שלח", ולרגע עמדה בלי לזוז, שאפה עמוק, נשפה לאט וניסתה להיזכר אם מצאה את המכשיר דולק או כבוי. אם תטעה, לילנד ישים לב שהמכשיר לא נמצא במצב שבו השאיר אותו.

היא שמעה כחכוח גרון והרימה את מבטה.

ידיה של נורין היו שלובות על חזה. "מה את עושה?"

לבה של לורן הלם בפראות. "עובדת," אמרה. "מה זה עניינך בכלל?"

נורין צעדה לתוך המשרד. "את משתמשת בבלקברי שלו," אמרה בשקט. "הוא יודע מה את עושה?"

לורן שמה לב שהיא מחזיקה את הבלקברי באוויר כמו תובעת שמחזיקה מוצג בבית משפט. היא הניחה את המכשיר על השולחן. "אני העוזרת האישית שלו," אמרה. "ברור לי שאת היית רוצה להיות העוזרת האישית שלו, אבל מה לעשות שזה לא המצב. אז אם אין לך משהו יותר טוב לעשות..."

אבל נורין לא זזה ממקומה. "לדעתי, את קוראת את האי-מיילים שלו," אמרה.

לורן פערה את עיניה בדרמטיות מוגזמת. "מה אני אגיד לך, תפסת אותי על חם," אמרה. "אני באמת קוראת את האי-מיילים שלו!" ואז נעשה קולה נוקשה ורם יותר. "אני קוראת את כל האי-מיילים שלו, נורין, ואני גם עונה על כולם. זאת העבודה שלי. ומה איתך - אין לך עבודה?"

נורין הנידה את ראשה וחיוך של ניצחון היה מרוח על פניה. "אני מתכוונת לתיבת האי-מייל האישית שלו. אין לך גישה לתיבה הזאת אלא דרך הבלקברי שלו."

"זהו? גמרת?"

"לא," אמרה נורין. "לפני יומיים לילנד שאל אותי אם הזזתי את הבלקברי שלו. הוא אמר שהוא זוכר שהוא שם אותו בכיס השמאלי של התיק שלו אבל מצא אותו בכיס הימני. הוא היה בטוח שמישהו הזיז אותו. אמרתי לו שאולי את הזזת את המכשיר, ואת יודעת מה הוא אמר?"

נורין שתקה רגע ולורן לא אמרה דבר. לבה הלם בחוזקה, והיא תהתה אם נורין שומעת את המהלומות האלה.

"הוא אמר לי, 'לורן לא משתמשת בבלקברי שלי. הוא מוגן בסיסמה.' ככה הוא אמר לי. 'אף אחד לא משתמש במכשיר הזה חוץ ממני.'"

"תגידי, מה דעתך להסתובב ולחזור לשולחן שלך?" אמרה לורן. פיה היה יבש.

"עכשיו ברור לי שהוא לא יודע מה את עושה. ומעניין אותי מאוד מה הוא יגיד כשאני אספר לו."

לורן יצאה מאחורי השולחן של לילנד והתקרבה אל נורין עד שעמדה ממש מולה. עד שראתה את הקמטים מעל השפה העליונה שלה ואת הסדקים בשפתון שלה. "תגידי, נורין, את חושבת שבית הספר קתרין גיבס העניק לך הכשרה הולמת?"

נורין נסוגה צעד אחד. פיה נפער קצת ונסגר בחזרה. "על מה את מדברת?"

"כשהתקבלת לעבודה כאן, לפני אינספור שנים, שיקרת בקורות החיים ושיקרת בריאיון שלך. אמרת להם שלמדת בקתרין גיבס, אבל מעולם לא למדת שם, נכון? אפילו לא גמרת תיכון."

"מאיפה את מביאה את זה?"

הבושם שלה, הבחינה לורן, הזכיר ריח של תרסיס נגד חרקים.

"וכשהבוס שלך גילה את האמת ובירר את הדברים במחלקת כוח אדם, התחננת לפניו שלא יפטר אותך. והוא ריחם עלייך והחליט להתעלם מהשקר הזה, כי היית נאמנה לו כל כך. נכון? הוא הסכים להשתיק את כל הסיפור. רק הערה קטנה בתיק האישי שלך מזכירה שהעניין נפתר. שאף אחד לא יֵדע."

"איך...? מאיפה את...?"

לורן מעולם לא ראתה את נורין מבולבלת כל כך, ובסתר לבה הרגישה שהיא נהנית מזה. "הכול גלוי לפני, נורין," אמרה. "כל מיני תיקים. אז כדאי שנבהיר בינינו דבר אחד. בפעם הבאה שיתחשק לך לאיים עלי, תשאלי את עצמך אם כדאי לך לאבד את העבודה שלך בשביל זה."

נורין הסתובבה ויצאה במהירות מהמשרד של לילנד.

דלת הכניסה למשרדי פלדין נפתחה, ופקידת הקבלה עמדה בפתח והביטה בנו בפליאה.

לרגע חששתי שהיא תזכור אותי מהביקור הקודם שלי שם, אבל היא כמעט לא ראתה אותי כשעמדתי מאחורי עגלת המשטחים ההידראולית, שארגז קרטון ענקי היה מונח עליה.

דורותי ניהלה את העניין. היא ניגשה אל פקידת הקבלה והושיטה לה לוח כתיבה מתכתי. היא לבשה מכנסי טוויל וחולצה תכולה, ועל כיס החזה השמאלי היה לה תג זיהוי של חברת **רסטון מערכות מיזוג אוויר**. אני לבשתי מדים זהים לשלה, חוץ מכובע נהג כחול שבחזית שלו היה כתוב **רסטון מערכות מיזוג אוויר**. המדים, עגלת המשטחים והארגז הענקי הריק נלקחו בהשאלה מחברת המיזוג שהיתה שייכת לבן הדוד של דורותי.

"במה אני יכולה לעזור לכם?" שאלה פקידת הקבלה הבלונדית.

"נמסר לנו שיש במשרד שלכם מפוח מקולקל," אמרה דורותי. "הנהלת הבניין רוצה שנחליף אותו מיד."

"מפוח..."

"אכפת לך אם נכניס את היחידה החדשה הזאת וניגש לעבודה? אני אצטרך חתימה של אדם מורשה." היא הושיטה את לוח הכתיבה והצביעה על המלבן שבו צריך לחתום.

התחלתי להכניס את עגלת המשטחים מבעד לדלת הכפולה.

"אבל איפה אתם אמורים להתקין את זה?"

"במשרד של הבוס שלך. איך קוראים לו? קובלנץ או משהו כזה. בכל מקרה, הנהלת הבניין רוצה שנבצע את זה עכשיו, כשמר קובלנץ מחוץ למשרד, כדי להקטין את ההפרעה כמה שרק אפשר."

"אני לא מבינה," אמרה פקידת הקבלה. "מי אמרתם שאישר את זה?"

"גברתי, אין לנו זמן לזה," אמרה דורותי. "המפוח ביחידת האוורור מקולקל וצריך להחליף אותו מיד, כי אחרת עלולה לפרוץ שריפה, את מבינה אותי? ולפי מה ששמעתי, לבניין הזה כבר היתה אתמול איזו בעיה של שריפה, אז אם את רוצה לקחת את זה על אחריותך ולא לאפשר לנו לתקן את היחידה הזאת..."

"לא, לא," אמרה פקידת הקבלה. "תיכנסו."

הקפדתי להשפיל את ראשי מאחורי ארגז הקרטון וקיוויתי שאף אחד לא יזהה אותי. ידעתי שקובלנץ לא נמצא שם. באותו רגע הוא היה בדרך לפגישת חירום עם לילנד גיפורד, בבית שלו בגרייט פולז שבווירג'יניה.

אשתו של גיפורד בטח תופתע כשקרל קובלנץ יצלצל בדלת. הרי לילנד נמצא במשרדי החברה, בפגישה עם צוות ההנהלה שלו.

דורותי - שהציגה את עצמה כנורין פרוויס - היא שקבעה את הפגישה הדחופה עם מזכירתו של קובלנץ, אלינור אפלבי, שהתלוותה אל הבוס שלה, כמו תמיד.

דורותי הנחתה אותי במסדרון אל המשרד של קובלנץ.

מיד כשנכנסנו התחלתי לדפוק בפטיש על יחידת הקירור ולחולל מהומות, ודורותי סגרה את דלת המשרד מתוך התחשבות בעובדים החרוצים בחדרים הסמוכים. אין ספק שאנשי פלדין העריכו את זה מאוד. הם מיהרו להתרחק מאיתנו ככל האפשר.

ניגשתי מיד לעבודה. פרקתי את הארגז הריק מעל עגלת המשטחים, הורדתי את המזלג ההידראולי והחלקתי אותו מתחת לחזית הכספת. אחר כך פמפמתי את הידית ההידראולית, הרמתי את המשטח והכספת שעליו כמטר באוויר, ודורותי פתחה את הארגז הריק וכיסתה בו את הכספת. הוא היה גדול מהכספת, אבל איש לא יבחין בזה.

ואז הוצאנו את העגלה מהמשרדים של פלדין והורדנו אותה במעלית המטען אל המרתף, לפני שמישהו יבחין מה חסר במשרד של קרל קובלנץ.

כעבור קצת פחות משעתיים נכנסה המשאית השכורה שלנו למרכז התחמושת במתקן הניסויים באברדין שבמרילנד. שני חיילים חדורי התלהבות, שהגיעו להשתלמות במתקן, קפצו על גב המשאית ועזרו לנו לפרוק את הכספת.

הם שמחו מאוד על ההזדמנות ללמוד איך משתמשים בחומרי נפץ מבוקרים כדי לפתוח כספת מתוחכמת בלי לפגוע בתכולתה. הזדמנות לימודית נדירה.

"מהנדס כספות" מקצועי, כפי שנקרא בעל מקצוע כזה, בוודאי היה מסרב לעשות את העבודה. הוא היה מכריח אותי למלא כל מיני טפסים ואולי היה מבקש מהמשטרה המקומית להיות נוכחת בפתיחת הכספת. מצב כזה, שבו כספת כבדה מובאת אליו על גבי משאית שכורה, היה מפעיל אצלו כל פעמון אזהרה. אבל ידידי הוותיק, סמל התחזוקה פטריק קיגֶן, שהיה אחד המדריכים במתקן, היה אסיר תודה כשהצעתי לו את הכספת הישנה שלי כדי שיוכלו להתאמן עליה.

כולנו עמדנו במרחק כמה עשרות מטרים בזמן שפטריק סיים לחבר את הנפָּץ לפיסה קטנה של חומר נפץ פלסטי C4, שתחב קודם לתוך אחת הפינות בקיר האחורי של הכספת.

אחר כך הצטרף אלינו ולחץ על הידית המחוברת לפתיל ההשהיה. פיצוץ עז נשמע, צליל נקישה רם כמו של יריית רובה, והחלק האחורי של הכספת התעופף באוויר ונחת כשישה מטרים מאיתנו.

אבל כרטיס-העל שבפנים לא נפגע.

"רציתי לקחת גם את המקלדת," אמרה לי דורותי כשנסענו משם כעבור כשעה וחצי.

"מהשולחן של אלינור אפלבי? המקלדת עם מנגנון המעקב?"

"כן. עכשיו נצטרך להיכנס לשם שוב."

"אני לא חושב שזה רעיון טוב. הם עלולים לתהות למה שני טכנאי מזגנים גנבו מקלדת."

"כן? אז תרשה לי לשאול אותך משהו."

"מה?"

"איך עלה על דעתך לגנוב את כל הכספת הארורה הזאת?"

"לא יודע בדיוק," אמרתי. "אולי בגלל תעלומת המטען הנעלם שחקרתי בלוס אנג'לס."

ארבעה צפצופים נשמעו מהסלולרי שלי והפנו את תשומת לבי למסרון שנכנס.

עצרתי בצד ופתחתי את טלפון הצדפה.

התקבלה הודעה חדשה

השולח: Anon@AnonTxt.com

משהו שלנו נמצא אצלך. משהו שלך נמצא אצלנו. בוא נתחלף.

לבי הלם בפראות.

אנשי פלדין, כמובן.

מכתובת אי-מייל חסומה.

לחצתי על **מענה**. נאבקתי עם המקשים. איך קינאתי באותו רגע בכל הנערות האלה שמקלידות במהירות האור על הסלולרים הדקיקים שלהן - פ33ה! ס22ה! שולתתת!!! 100מם!

לי זה לקח הרבה יותר זמן, אבל בסוף לחצתי **שליחה**: "מה נמצא אצלכם?"

"מה קורה, הלר?" אמרה דורותי.

החזקתי את הטלפון וחיכיתי.

כעבור דקה, שוב ארבעה צפצופים. תצלום הופיע על צג הטלפון.

רוג׳ר. אחי.

בזווית משונה, באור עמום. הוא נראה עייף, כאילו הזדקן בחמש שנים. אבל לא היה לי ספק שזה רוג׳ר.

תצלום שיכלו לצלם בכל נקודת זמן. לא בדיוק הוכחה ממשית לכך שהוא עדיין חי.

דורותי אמרה, "אלוהים ישמור."

הקלדתי: "תוכיחו."

התשובה חזרה כעבור רגע:

אין זמן

לא מספיק משכנע, חשבתי. נשמע כמו מלכודת. הרהרתי כמה רגעים ואז הקלדתי: "איך ר׳ קורא לי בשם חיבה?"

אם זאת מלכודת של קובלנץ, כפי שחשדתי, השאלה הזאת תכשיל אותו. קובלנץ, או מי שמחזיק את אחי כבן ערובה, ייאלץ לשאול את רוג׳ר. ואם רוג׳ר לא משתף פעולה, הוא יסרב לענות או ייתן תשובה שגויה.

ארבעת הצפצופים נשמעו כעבור פחות מדקה, ואחריהם המילים:

רד מן

"אלוהים אדירים," אמרתי. "זה באמת הוא."

"איך אתה יודע, ניק? תסביר לי."

"תעשי לי טובה," אמרתי. "תנהגי במשאית."

דורותי תפסה את מקומי מאחורי ההגה, ואני נעצתי את עיני בטלפון וניסיתי בכל כוחי להיזכר. האם רוג׳ר הזכיר את הביטוי הזה באיזשהו אי-מייל ששלח לי אי-פעם? לא הצלחתי להיזכר. בשנים האחרונות הוא לא שלח לי הרבה אי-מיילים. פעם-פעמיים אולי. אבל אולי הביטוי הזה בכל זאת הופיע שם, והם תפסו את האי-מיילים שלו ובדקו אותם טוב-טוב?

בהחלט ייתכן שכך הם גילו את שם החיבה שרוג׳ר הצמיד לי. אם כך, זו לא הוכחה אמיתית. אם כי אולי אי-אפשר למצוא הוכחה כזאת.

הקלדתי: ״מה כתוב על גב המתנה שאבא נתן לרוג׳ר?״

את הפרט הזה לא יוכלו לדעת בלי לשאול אותו. בשום אופן. הוא מעולם לא התייחס לזה באי-מייל ששלח לי. מעולם לא דיבר על שעון הפאטק פיליפ שאבא קיבל מאמא ונתן לרוג׳ר כשנכנס לכלא.

הפעם עבר זמן רב יותר עד שנשמעו ארבעת הצפצופים. בעיני רוחי ראיתי את רוג׳ר מאיית לשוביו את המילים הלטיניות, באטיות, שוב ושוב. ראיתי אותו מתוסכל מבורותם של שוביו, שלא יודעים לטינית כמוהו.

אם הוא אכן בידיהם, כמובן.

ארבעת הצפצופים נשמעו לבסוף.

AUDNTES FORTUNA JUVT

שתי טעויות כתיב, כמה אותיות חסרות, כמו כתובת בלטינית על גמלון של בניין עתיק. המילים הוקלדו במהירות. אבל בכל זאת היו ברורות לגמרי. **אלת המזל מסבירה פנים לנועזים.**

הקלדתי: ״איפה?״

התשובה הגיעה במהירות:

סנטר קפה ביוניון סטֵיישן 6 בערב לבד

הבטתי בשעון. השעה היתה 4:30. כמעט לא נשאר לי זמן לחזור לוושינגטון ולעשות את הסידורים הנדרשים.

הקלדתי תשובה: ״בסדר.״

יוניון סטיישן היא אחת מתחנות הרכבת המרשימות ביותר בעולם ואחד המקומות היפים בוושינגטון. מבנה התחנה אמור להזכיר את קשת קונסטנטינוס ברומא. התקרה הקמורה בחדר ההמתנה המרכזי מתנשאת לגובה שלושים מטר כמעט ומצופה ברדיד זהב. עד לפני זמן לא רב - עשרים או עשרים וחמש שנה - היתה התחנה מוזנחת ועזובה. טחב נראה על התקרה ופטריות צמחו בשירותים. אבל עכשיו היא בהקה בצבע טרי ובציפוי זהב מחודש.

אם כי באותו הרגע היא נראתה לי כמו תוהו ובוהו אפל ורוחש סכנות. אנשי פלדין תיאמו בכוונה את פגישתנו לשעת העומס, כשהמוני נוסעים חולפים במבואה הראשית, נכנסים לחנויות ויוצאים מהן, עולים ויורדים במדרגות הנעות, מגיעים מהרציפים ומתחנת הרכבת התחתית ופוסעים לעברם.

הם רצו לצפות בי בלי שאוכל לראות אותם, אם כי יש להניח שבלאו הכי לא הייתי מזהה אותם. שיערתי שהשלושה שהסתבכו איתי כבר נהנים מקצבת נכות ומבלים את זמנם במרפאות של כירופרקטים.

מצאתי מקום חניה בקומה השנייה של החניון הסמוך לתחנה. כהרגלי בזמן האחרון, בדקתי במהירות אם מישהו הצמיד למכונית שלי מכשיר עיקוב כלשהו. לא מצאתי שום דבר חריג.

ירדתי במעלית לקומת הקרקע של החניון ועברתי בין דלתות הזכוכית האוטומטיות אל קומת הביניים של התחנה. עמדתי על המרפסת והשקפתי למטה על המבואה הראשית. גם אם מישהו צפה בי באותו רגע, לא יכולתי לזהות אותו בשום אופן. יותר מדי אנשים התרוצצו שם בלי שום תבנית קבועה או סתם עמדו וחיכו. ירדתי בגרם המדרגות המתעקל אל קומת הכניסה, חציתי את המבואה המערבית וחלפתי על פני חנות לאביזרי ספורט.

בזווית עיני ראיתי גבר בשנות השישים לחייו. כובע בייסבול ישן של הבולטימור אוֹריוֹלס הסתיר את מצחו, ועל עיניו היו משקפיים בעלי מסגרת שחורה. המפקח ארתור גארווין, מהיחידה לפשעים אלימים במשטרת המטרופוליטן, נעץ את עיניו בספל קפה שהיה מעוטר בסמל של קבוצת וושינגטון רֶדסקינס.

הוא העיף לעברי מבט לא ממוקד, לא הראה שום סימן שהוא מזהה אותי, ואני המשכתי ללכת.

כשחזרתי למבואה הראשית והקפתי את סנטר קפה, הטלפון שלי רטט. העפתי מבט במספר ועניתי.

"כן?"

"שום דבר?" שאל גארווין.

"כלום," אמרתי. "בעוד עשרים ושתיים דקות, ליד דוכן המודיעין שמול הסנטר קפה."

קובלנץ, כך שיערתי, מחכה שאעשה איזושהי טעות קטנה מרוב להיטות לראות שוב את אחי. לא היה לי נעים לאכזב אותו, אבל כל העניין הזה נראה לי יותר ויותר כמו מלכודת.

בעקבות התצלום ושתי התשובות שסיפקו לי הייתי משוכנע שהם אכן מחזיקים ברוג'ר, אבל עדיין לא היתה לי שום ערובה לכך שהם באמת מתכוונים לשחרר אותו. אמנם קובלנץ רצה מאוד לקבל בחזרה את הכרטיס החכם שלו, אבל שיערתי שהוא לא ירצה לוותר על קלף חזק כל כך. לפחות לא בקלות כזאת.

ההשערה שלי היתה שהוא מתכנן לחטוף גם אותי. הוא ישתמש באנשים שאני לא מכיר, הם יתפסו אותי בפינה כלשהי, ידחפו לי מחט עם חומר מרדים וייפטרו סופית מאיום החשיפה האחרון.

אבל תוכניות מועדות לשיבושים.

גארווין היה חמוש באקדח גלוֹק משטרתי. לי היה רוּגר קליבר 45 שחילצתי מֶחזקתו של טיילור, השרירן מפלדין. אקדח טוב מאוד. חוץ מזה, במקרה של הסתבכות עם החוק, מאפייני הנשק יובילו אל פלדין ולא אלי, וברור שהעדפתי את המצב הזה.

הרוגר היה תחוב בנרתיק קרסול שענדתי מתחת למכנסי ג'ינס לא הדוקים.

ובכל זאת היינו רק שניים, וגארווין לא היה בשיא הכושר. כבר שנים לחם בפשע בעיקר מאחורי שולחן כתיבה. גם עמיתיו במשטרה לא יכלו להועיל לנו: אם קובלנץ אכן ירצה לבצע את עסקת החליפין שהציע, אסור שנוכחות משטרתית חריגה תבריח את אנשיו.

כמה דקות לפני שש כבר עמדתי מול דוכן המודיעין ליד סנטר קפה והעמדתי פנים שאני סוקר את לוח הרכבות המגיעות והיוצאות. בתוך הקהל הרב לא היתה אפשרות לזהות טיפוסי פלדין מובהקים - נחתים-לשעבר או יוצאי הכוחות המיוחדים, עם אוזניות מאבטחים וחוט מסולסל משתלשל על העורף, סלולרי צמוד לאוזן או אוזניות אלחוטיות.

פה ושם הבחנתי בכמה ברנשים חסונים שמדברים בטלפון, אבל לא היתה לי שום אפשרות לקבוע אם הם אנשי פלדין או סתם סוכני בורסה שמקפידים לבקר בחדר כושר.

אף אחד מהם לא הביט לעברי, ואם כן, הם עשו זאת בחשאי.

גארווין עמד בקצה דלפק של פאב פתוח ונראה שקוע בשיחה עם לקוח אחר.

בשש בדיוק צפצף הטלפון שלי ארבע פעמים. בדקתי את המסרון.

לבד?

הקלדתי תשובה: "כן."

חיכיתי. הרחק מעלי ראיתי שורת פסלים אפורים של חיילים רומים, שהשקיפו למטה בפנים חמורי סבר.

עוד מסרון:

מה הצופן בגב הכרטיס?

הבנתי מה הם עושים. הם רצו לוודא שאכן הבאתי את הכרטיס החכם, שאני לא מנסה לעבוד עליהם. הוצאתי את הכרטיס, ועל גבו ראיתי מספר בן שמונה ספרות. קוד ייחודי, כך הנחתי. הקשתי אותו במקשי הטלפון.

חיכיתי.

ארבעה צפצופים ומסרון:

תקנה כרטיס בקו קמדן ללורל

הכרטיסים לרכבות הפרברים נמכרו מחוץ למבואה המרכזית, ממש ליד דלתות היציאה. יצאתי מבעד לדלתות הזכוכית ונעמדתי בתור הארוך שהשתרך בין עמודי המתכת מול קופות הכרטיסים. המקום הזה לא היה מפואר ומצופה שיש. הוא הזכיר יותר תחנת אוטובוס באיזו עיירה נידחת.

כעבור דקה בערך צלצל הטלפון שלי שוב.

אין זמן תקנה במכונה

הם צופים בי.

אבל איפה הם?

הבטתי סביבי. עשרות אנשים הסתובבו על הרציפים, חיכו לרכבות, עמדו בתור. אף אחד מהם לא נראה מוכר, אף אחד מהם לא נראה כמו איש פלדין טיפוסי. גארווין היה בשטח, דיבר עם מצחצח נעליים, צחק. כאילו הוא לא ממהר לשום מקום. צפה בלי הרף.

אולי המעטתי ביכולתו, חשבתי בלבי.

משני צדי הקופות היו שורות של מכונות כרטיסים אלקטרוניות. כאן התורים היו הרבה יותר קצרים. נעמדתי בקצר מביניהם. רק אדם אחד עמד לפני, והמכונה התפנתה תוך כמה דקות. הכנסתי את כרטיס האשראי שלי ובחרתי את תחנת לורל שבמרילנד - רכבת הפרברים שנוסעת צפונה.

הבטתי שוב סביבי וניסיתי להבחין במישהו שמסב את מבטו בפתאומיות, מסיט את עיניו. מישהו שמחזיק טלפון סלולרי ומקיש על לוח המקשים - שולח מסרונים או מדבר.

שום דבר.

שקלתי להתקשר לגארווין כדי להגיד לו לאן אני נוסע, אבל החלטתי שזה מסוכן מדי. הם צופים בי. אולי הם ישמעו את הטלפון שלו מצלצל, יראו שהוא עונה בזמן שאני מתקשר. לא רציתי לסכן אותו בצורה כזאת. סמכתי עליו שיבין בעצמו את המהלכים שלי.

עוד לפני שיצאנו למשימה הצעתי לגארווין להשתמש באוזנייה אלחוטית זעירה, מהמלאי של מרלין. אוזנייה שמשתמשים בה בשירותי הביון, שעדיין לא זמינה בשוק הפרטי. תוחבים אותה לתוך תעלת האוזן והיא בלתי-נראית. אבל גארווין השתייך

לאסכולה הישנה. הוא לא הרגיש נוח לדחוף משהו קטן כל כך לתוך האוזן. הוא פחד שזה ייתקע שם.

עכשיו הצטערתי שהוא לא קיבל את הצעתי.

כרטיס האשראי נפלט מהמכונה. לקחתי אותו ומצאתי את הרציף המתאים בלוח הרכבות היוצאות. יצאתי מבעד לדלתות האוטומטיות בשער A אל הרציף. האוויר היה צונן ודוקרני מריח עשן ודיזל. הרכבת של קו קֶמדֶן חיכתה ליד הרציף בדלתות פתוחות, גדושה בנוסעים. נכנסתי לאחד הקרונות ומצאתי מושב פנוי בצד ימין, ליד גברת קשישה. הקרון היה מלא כמעט לגמרי. נוסעים שהניחו תיקים על המושב לידם התחילו להוריד אותם כדי לאפשר לאנשים לשבת לצדם.

גארווין עקב אחרי ממרחק זהיר, חלף על פני הקרון שלי והחליט לעלות על הקרון הבא. מהלך חכם: הוא לא רצה שיזהו אותו.

ההודעה ברמקולים הזהירה שהדלתות עומדות להיסגר. הרכבת עומדת לצאת.

הטלפון שלי צפצף ופתחתי אותו.

רד מהרכבת. אל תיסע בה

נאנחתי בקוצר רוח: אני שונא משחקים. אבל הצלחתי לקפוץ מהרכבת בדיוק כשהדלתות החלו להיסגר ברחש פנאומטי. גארווין, שישב בקרון הבא, ראה אותי קופץ, נדחק לעבר הדלתות וניסה לפתוח אותן בכוח. אבל הרכבת צברה מהירות ונעלמה כעבור כמה שניות, כשהוא בתוכה.

הטלפון שלי צפצף שוב:

קו פֶּן

ברציף ממול.

הקלדתי: "לאן?"

ההקלדה שלי הלכה והשתפרה. עכשיו כבר יכולתי להתחרות אפילו בבני נוער מיומנים.

התשובה הגיעה מיד:

תעלה. בלי שאלות

הרכבת של קו פֶּן היתה צריכה לצאת כדקה אחרי קו קמדן. חציתי את הרציף בריצה, עליתי על אחד הקרונות והתיישבתי. הטלפון שלי רטט. שיחה, לא מסרון.

"מה זה צריך להיות?" שאל גארווין בעצבנות.

"כנראה רצו לוודא שאני לבד," אמרתי בשקט ככל האפשר.

"לאן שולחים אותך עכשיו?"

"לא יודע. הרכבת הזאת נוסעת לבולטימור. תחנה סופית בפֶּריוויל."

"תתקשר כשתדע איפה אתה יורד," אמר. "אני אגיע במונית או משהו כזה."

"בסדר, אני אתקשר כשאני ארד," אמרתי. "יש לי הרגשה שהמשחקים עוד לא נגמרו."

הכרטיסן עבר עם מנקב ידני וביקש את הכרטיס שלי. לא ידעתי עד לאן אצטרך לנסוע ולכן קניתי כרטיס עד קצה הקו, בפריוויל.

נסיעה ארוכה. הטלפון שלי דמם. שום מסרונים. שום שיחות מגארווין.

רכבת ישנה ורעועה, מושבים בלויים עם כתמים שכבר לא ירדו לעולם. הגבר שלצדי תלש עוד ועוד כתבות מה**וושינגטון פוסט**. תהיתי אם הוא סנילי. כמה נוסעים דיברו בסלולרי. שקט שרר בקרון, שתיקה של אנשים תשושים אחרי יום עבודה ארוך. כמה מהם נמנמו.

עברנו על פני מגרש המכוניות המשומשות בסיברוק, ומשם והלאה הנוף נעשה כפרי. כעבור עשרים ושתיים דקות הגענו לאוניברסיטת בּוֹאִי. כעבור חמש דקות נוספות - לאוֹדֶנטוֹן.

עדיין לא קיבלתי שום מסרון. התחלתי לתהות אם סתם מריצים אותי מפה לשם כדי לטרטר אותי. התחנה הבאה היתה נמל התעופה הבינלאומי בולטימור-וושינגטון. רוב הנוסעים ירדו שם, כנראה כדי לעלות על אוטובוסים לנמל התעופה.

כעבור חמש דקות עצרה הרכבת בהֵיילתוֹרפּ, בפרברי בולטימור. שורות שורות של בתים קטנים וזהים. בית קברות בצד המערבי.

אולי הם רוצים להיפגש בבולטימור. בעוד שבע-עשרה דקות תגיע הרכבת לתחנת פן בבולטימור, ועדיין לא קיבלתי שום מסרון. רק אחרי שאהיה בטוח ביעד אתקשר לגארווין.

רק שלושה נוסעים נשארו בקרון: הזקן שהמשיך לקרוע גזרי עיתון ונראה כמו מישהו שחי בדירת חדר, מוקף בערימות עיתונים מצהיבים ומאובקים, עד שאחת מהן תיפול ותמחץ אותו למוות; בחור קטן ושברירי, שלא התאים לדרישות התפקיד של פלדין; ואישה שחורת עור בגיל העמידה, כנראה עובדת מדינה.

כעבור חמש דקות התעורר הטלפון שלי לתחייה ובישר לי שהגיע מסרון.

רד בבולטימור מערב

הודעה נשמעה ברמקול: "התחנה הבאה, בולטימור מערב. הדלתות ייפתחו בקרון האחרון בלבד. נוסעים המבקשים לרדת מתבקשים לעבור לקרון האחרון."

קמתי, עברתי אל הקרון הבא ואל זה שאחריו, ותוך כדי כך התקשרתי לגארווין.

"תחנת בולטימור מערב," אמרתי.

"אלוהים ישמור. אני בצומת אנפוליס. אני אקח מונית. אם אני אמצא מונית."

הרכבת נעצרה, הדלתות נפתחו ואני ירדתי עם הנוסעת מהקרון שלי ועוד בחור שחור שיער עם תרמיל גב וכובע.

האזור נראה עלוב ומדכא. משמאל היה מפעל ישן ונטוש מלבֵנים אדומות ומפויחות, שכל חלונותיו היו שבורים. שורות של קוטג'ים טוריים טיפסו במעלה הגבעה התלולה. רבים מהם היו אטומים בלוחות עץ. רציף התחנה היה מוגבה והתנועה זרמה מתחתיו. הבחור שחור השיער ירד בכבדות במדרגות לפני.

מסרון צץ על צג הטלפון:

מערבה ברח' מאלבֶּרי עד שד' וילֶר

כלומר, הם יובילו אותי מרחוב לרחוב.

הערב התחיל לרדת. מעט מאוד אנשים היו ברחובות. השתדלתי לשים לב לכל מי שעבר על פני, להיות ער לכל אפשרות של מארב.

כעבור רבע שעה או עשרים דקות צפצף הטלפון שלי שוב.

ימינה לווינצֶ'סטֶר צפון עד בֶּנטאלוֹ צפון

עד אז כבר עברתי קילומטר וחצי. הרחובות נעשו שוממים יותר. בניינים נטושים. כמו אחרי הפצצה. שממה עירונית, כמו בסרטי מדע בדיוני ישנים - **בלייד ראנר** או **הבריחה מניו יורק**.

עוד ארבעה צפצופים:

תחצה את הכביש

בצד השני של הרחוב היה בניין לבֵנים ישן, ארוך במיוחד. עוד חורבה מתפוררת מתקופה תעשייתית שחלפה מזמן. שיירי אותיות על הקיר העידו שפעם היה כאן מפעל לעיבוד בשר. גדר מתכת חלודה עדיין הקיפה אותו, מעוקמת, מעוכה ופרוצה פה ושם.

עוד מסרון:

ממזרח לבניין המזרחי. ליד רציף ההטענה הישן

עכשיו התברר לי שזה מתחם תעשייתי שלם. לא רק בניין אחד אלא שלושה בניינים ארוכים ווזהים, מקבילים זה לזה, במרחק כשלושים מטר זה מזה, לאורך הצד המערבי של פסי הרכבת. ארבע קומות בכל בניין. חלונות שבורים, אטומים בלוחות עץ. ארובות מפויחות. באזור טוב יותר של העיר היו הופכים אותם מזמן לדירות צפונבוניות וקוראים לשכונה "מפעל הבשר" או משהו כזה.

עברתי בקלות מעל קטע מעוך בגדר הרשת.

בפנים היתה השממה זרועה בצמיגים ישנים, אשפה ובקבוקים שבורים. הרוח סחררה שקיות ניילון קרועות. על קירות הבניינים היו כתובות גרפיטי ומודעות "זהירות" ו"אין כניסה". חמש דקות ארוכות עברו עד שהגעתי אל קצה הבניין הראשון. משם צעדתי אל הבניין השלישי ומצאתי את רציף ההטענה הישן, שהיה חסום בלוח עץ כמו כל החלונות.

חיכיתי.

הבטתי בסביבה הנטושה שכבר החשיכה עכשיו. הרוח שרקה וצופרי מכוניות נשמעו מרחוק.

הבנתי בהחלט למה הם בחרו במקום הזה. או לפחות חשבתי שאני מבין. בשטח פתוח כזה לא היתה שום בעיה לצפות בי מרחוק, במשקפת, כדי לוודא שבאתי לבד. שהגעתי ברגל, בלי שום גיבוי. ובאתר השומם הזה הם יכלו להסתובב בלי שאיש יבחין בהם.

הבנתי גם עד כמה אני פגיע במצב הזה. לבדי, רק עם אקדח בנרתיק קרסול, בלי אף אחד שיחפה עלי. אנשי פלדין יכלו להתמקם בתוך הבניין הנטוש ולכוון אלי רובי צלפים מבעד לסדקים שבין לוחות העץ.

הם יכולים לחסל אותי בתוך שניות.

אבל למען האמת, אם הם רצו לחסל אותי, הם יכלו לעשות את זה הרבה קודם. בלי שום בעיה. אם כך, אולי הם רוצים לחלץ ממני מידע כלשהו, ולכן הם רוצים לתפוס אותי חי? ואולי הם רוצים לחטוף אותי ולהחזיק בי כבן ערובה? כמו שחטפו את רוג'ר.

אבל מה הם יכולים לרצות ממני אם רוג'ר כבר בידיהם?

אולי הם באמת התכוונו למה שאמרו והם פשוט רוצים לקבל בחזרה את כרטיס-העל? אולי הם פשוט רוצים לקחת אותו ממני כדי שלא תהיה לי גישה אל התיקיות במחשב שלהם.

אולי הם באמת רוצים להחליף את רוג'ר בפיסת החומרה הקטנה הזאת. אולי זו עסקת חליפין פשוטה, כמו שהמזרח והמערב נהגו פעם להחליף מרגלים שבויים בגשר גליניקה בברלין.

אולי.

ואולי לא.

בכל מקרה, בשלב הזה כבר לא יכולתי להתחכם אם רציתי לראות שוב את אחי בריא ושלם.

חיכיתי עוד קצת. התכופפתי, שלפתי את אקדח הרוגר מהנרתיק ושחררתי את הנצרה.

הטלפון שלי צלצל: שיחה, לא מסרון. גארווין.

"איפה אתה?" שאלתי.

"אין פה אף מונית. נאלצתי להזמין בטלפון. אני מחכה. איפה אתה?"

אמרתי לו.

"תצא משם," הוא אמר. "אל תעשה כלום עד שאני מגיע."

"לא," אמרתי. "אני לא שולט בעיתוי כאן."

"אתה יכול לשלוט בו אם אתה רוצה. פשוט תסתלק משם."

"לא. תשתדל להגיע כמה שיותר מהר."

"הלר, אתה משוגע."

"טוב, תשתדל להזדרז," אמרתי וניתקתי את השיחה.

ואז שמעתי צווחת צמיגים, ושני כלי רכב הגיחו משני הצדדים שלי, בתיאום מלא. שני האמרים שחורים, שהסתערו לעברי.

לא זזתי.

הבטתי לכאן ולכאן.

שני ההאמרים נעצרו בחריקה, חרטום אל חרטום, כעשרה מטרים לפני, במרחק מטר זה מזה. חלונות כהים: לא ראיתי מה קורה בפנים. לוחיות הרישוי היו מכוסות בוץ.

חיכיתי. אחזתי את הרוגר ביד ימין, לצד גופי. בהאמר הימני נפתחה דלת הנהג ובחור יצא. גבוה, ראש מאורך, מגולח עד עור הקרקפת. כמו פין בגודל בן אדם.

הוא לא החזיק אקדח ביד אלא משהו קטן ומוארך, שנראה מוכר אף על פי שלא זיהיתי אותו מיד.

"אל תזוז," אמר הבחור.

"אני לא זז," אמרתי.

הוא הרים את המכשיר: שלַט שפותח דלת חניה. הבנתי טוב מאוד למה הוא משמש.

"תזרוק את הנשק."

"תשכנע אותי."

"יש לי כאן נפָּץ," אמר הגבר בצורת פין. "תנועה פתאומית מצדך - ואח שלך מת."

"פשוט ככה, מה?"

"תזרוק את האקדח."

"לזרוק? אני מעדיף שהוא לא יישרט."

"תזרוק אותו."

"למה?"

"רוצה לגלות למה?"

לא רציתי. הורדתי את הרוגר - הנצרה עדיין היתה פתוחה והנשק היה מוכן לירי - והנחתי אותו בזהירות על הקרקע הקשה.

הבחור אותת בידו הפנויה, והדלת האחורית של ההאמר השני נפתחה. רק שמעתי שהיא נפתחת, לא ראיתי. שמעתי קולות. פקודות חרישיות. מישהו יצא מהצד השני של המכונית, מהצד הרחוק ממני, עבר בין שני הרכבים ועצר מימין לבחור עם הראש המגולח.

דמות בבגדים בלויים, מסמורטטים. סרבל אפור שהיה גדול עליו ווֶסט צבאי גדול וישן.

רוג'ר.

חלק שלישי

איש אינו משלה אותנו; אנחנו משלים את עצמנו.

גתה (פתגמים בפרוזה III)

הוא נראה כאילו סיממו אותו. מבוגר ותשוש עוד יותר מאשר בתצלום ששלחו לי. הוא הזיע מאוד.

"ניק," הוא אמר בקול סדוק.

"עצור," נבח המגולח על רוג'ר.

"הֵי, רֶד מֶן," אמרתי ברוך.

"תַראה את הכרטיס," אמר הבחור. "תוציא אותו לאט."

הוצאתי את הכרטיס מכיסי והרמתי אותו.

"אתה מבין את העסקה," הוא אמר.

הנהנתי. הווסט שרוג'ר לבש היה עמוס בלבני חבלה M112 עטופות בשקיות פלסטיק בצבע זית. חומר נפץ פלסטי C4, תוצרת צבאית. יכולתי לזהות אותו ממרחק קילומטר. חוטים יצאו מכל לבֵנה. כל המערך הזה הוצמד לרוג'ר בסרטי הדבקה. ברישול אבל במקצועיות.

רוג'ר היה עכשיו פצצה מהלכת.

בחור נוסף יצא מההאמר השמאלי, הרכב שרוג'ר יצא ממנו. גם הוא אחז שלַט ביד אחת ואקדח ביד השנייה. בחור חסון עם זקן תיש. טיפוס אמיתי. דומה לניל בריס ולמאה בחורים כמוהו ששירתו איתי בצבא.

הם לא דוממו את מנועי ההאמרים. העניין יתנהל במהירות, כנראה. הם רוצים להסתלק מכאן כמה שיותר מהר.

"אז תקשיב לי טוב," אמר הבחור הראשון. "אתה תיתן את הכרטיס לאחיך והוא ימסור לי אותו. אני אבדוק את הכרטיס, ואם הוא בסדר אני אוריד את הווסט מאחיך."

"עד כדי כך אתה חושש להתקרב אלי," אמרתי.

"תנסה לעשות משהו טיפשי - ואחד משנינו ילחץ על השלט. ברור?"

"ברור."

"ואם נדמה לך שאולי תרים את האקדח שלך ותנסה לחסל את שנינו, אז תרשה לי להגיד לך שממש לא כדאי לך לעשות ניסויים כאלה. הנפצים האלה מחוברים ביניהם בצורה כזאת שאם אחד מאיתנו ירפה מהמתג הפצצה תתפוצץ. ועל הווסט יש מתג לחץ שאין לך מושג איפה הוא. תנסה להוריד את הווסט - הוא יתפוצץ ושניכם תתאדו. אתה קולט את כל זה?"

"נשמע קצת מסובך."

"לא מסובך. ממש פשוט. אם לא תשחק משחקים - אתה ואחיך תלכו הביתה. זה הכול."

העפתי מבט לעבר רוג'ר. עיניו היו עצומות והוא רעד.

"לא," אמרתי.

"סליחה?" אמר הבחור הראשון.

"לא," אמרתי שוב. "אם אני אמסור לכם את כרטיס-העל, מה ימנע ממך לפוצץ את הווסט ולהרוג את שנינו? רק מפני שהבטחת לי?"

הבחור השני אמר, "נמאס לי מהשטויות שלו, בוא נעוף מפה ודי."

"עכשיו תשמעו איך נעשה את זה," אמרתי. "אני אמסור לאחי את הכרטיס, אבל אתה תעמוד לידו. ואז אתה תוריד לו את הווסט, והוא ימסור לך את הכרטיס. ואז כולנו נלך הביתה."

רגע של שתיקה. הבחור עם זקן התיש הביט במגולח.

הם באמת העדיפו לשמור ממני מרחק. אני משער שזה היה אמור להחמיא לי.

המגולח הנהן. "תיגש אליו," הוא אמר לרוג'ר.

רוג'ר פסע לעברי באטיות, בחוסר יציבות. עיניו היו פקוחות עכשיו, בוהות, מפוחדות. פניו היו אפורים. הוא התקרב, ושני אנשי פלדין החזיקו את הנפצים, אגודלים בהיכון, בלי להוריד מאיתנו עין.

הרגשתי שרוג'ר מנסה להגיד לי משהו בעיניים. הבטתי בו כשהתקרב צעד אחר צעד.

הוא הניד את ראשו לשלילה בתנועות זעירות.

הוא אמר לי **לא.**

החזרתי לו מבט שואל: **למה אתה מתכוון?**

הוא הניע את שפתיו בלי קול: **לא.**

פחות ממטר נותר בינינו. באטיות הושיט לעברי את יד שמאל. שעון הפאטק פיליפ היה על פרק ידו.

הושטתי לו את הכרטיס החכם.

הוא לחש, "הם יהרגו את שנינו."

הנדתי את ראשי לשלילה.

הוא דיבר בקול רם יותר: "אני לא אתן להם להרוג אותך, ניק."

עיניו היו פעורות לרווחה. "תברח," הוא אמר.

לחשתי בתשובה: "לא."

המגולח צעק, "הי, תזוזו כבר!"

"תברח," הוא לחש שוב.

"לא," אמרתי לו.

לפתע זינק רוג'ר ימינה, הסתובב ורץ לעבר ההאמר השמאלי. הוא התנגש בבחור המזוקן והפיל אותו.

הנפָּץ נפל.

שום דבר לא קרה. לא היה כאן שום מתג לחץ. שקר מוחלט. ואולי לא השקר היחיד.

באותו רגע פתח רוג'ר את דלת המכונית והטיח אותה במזוקן, בדיוק כשקם בחזרה על רגליו. הבריון נפל שוב.

"לא, רוג'ר!" צעקתי. "לא!"

"הֵי!" צעק המגולח.

רוג'ר זינק לתוך ההאמר, ואני הסתערתי לעבר המגולח והטחתי אותו ארצה. הנפץ שלו התעופף, ואני ריתקתי אותו לקרקע והתכוננתי לפיצוץ הנורא.

אבל גם הפעם לא קרה כלום.

ההאמר שאג, זינק קדימה וטס לעבר קצה הבניין. המגולח השתחרר ממני וקפץ לתוך ההאמר השני. גם המזוקן זינק אל המכונית והם פתחו במרדף אחרי רוג'ר.

אחד השַלטים עדיין היה מונח על הקרקע לאחר שהמגולח נטש אותו.

הרמתי את האקדח והתחלתי לרוץ בעקבותיהם, אבל שני ההאמרים נעלמו. שמעתי אותם פונים בצווחת בלמים חדה, ואז נשמעה חריקת בלמים.

קולות צעקו.

המשכתי לרוץ. הם בטח השיגו אותו. תפסו אותו.

המשכתי לרוץ.

כחמש שניות לאחר מכן נשמעה התפוצצות מחרישת אוזניים. התפוצצות עזה כפי שלא שמעתי מעולם, גם לא בזמן מלחמה. כזאת שהדהדה בין הבניינים. ואני ידעתי מה קרה. הם הפעילו את חומר הנפץ.

אבל המשכתי לרוץ.

הגעתי אל קצה הבניין, פניתי מעבר לפינה ולא ראיתי כלום.

רצתי עד שהצלעות נתפסו לי וכמעט נאלצתי לעצור. ובכל זאת המשכתי לרוץ.

להבה צהובה-כתומה האירה את השמים בקצה הרחוק של הבניין הבא.

ותוך כדי ריצה עשיתי משהו שלא עשיתי מעולם: התפללתי.

רק כשהגעתי אל הבניין השני ראיתי את הבעירה עצמה. את הלהבות המזנקות אל השמים. והריסות של האמר, שהשלדה שלו נראתה רק בקושי מבעד לאש הפראית.

"לא!" צעקתי.

רק האמר אחד. השני נעלם.

חמישה מטרים הפרידו עכשיו ביני לבין ההריסות הבוערות, אבל חומת החום הדפה אותי אחורה. עצרתי, ניסיתי להתקרב. חלונות ההאמר התפוצצו ורסיסים היו פזורים מכל עבר.

צעקתי, ניסיתי למצוא דרך גישה. בפנים ראיתי דמות אדם.

יד שאחזה בפס המתכת בין חלון הנהג לבין החלון שמאחור. יד אנושית, כן, אבל מפויחת לגמרי. שרופה עד העצם.

טבעת נישואים על אחת האצבעות.

ועל המפרק המפוחם שעון הפאטק פיליפ של אבא שלי.

זמן רב שוטטתי ברחובות בולטימור. אין לי מושג כמה זמן. איבדתי כל תחושה. הסלולרי שלי רטט כמה פעמים אבל התעלמתי ממנו.

כשעניתי לבסוף, שמעתי את קולו של גארווין.

הוא בא במונית ממרילנד ולקח אותי עד מגרש החניה של יוניון סטיישן בוושינגטון. נסיעה ארוכה. בדממה מוחלטת. הג׳ינס והחולצה שלי היו קרועים ומלוכלכים, מסריחים מעשן. תוך זמן קצר המונית כולה הסריחה מעשן.

במגרש החניה לקחתי את הדיפנדר ונסעתי לבית של לורן.

שנים קודם לכן התמודדתי עם סכנות שונות ומשונות בבוסניה ובעיראק, אבל עכשיו לא הייתי מסוגל לספר ללורן מה קרה. לא הייתי מסוגל לספר לה ולגייב שהכזבתי אותם, שלא עמדתי במילה שלי.

הבטחתי הבטחה ולא קיימתי אותה.

מותו של אחי שבר את לבי, אבל הצורך לבשר את הבשורה הזאת ללורן ולגייב היה נורא עוד יותר.

הייתי מוכרח לפעול לפני שאוכל להתייצב לפניהם. בשקט ובמהירות אספתי חלק מהחפצים שלי מחדר האורחים. התכוונתי לחמוק מהבית כשהם עדיין ישנים ולנסוע לדירה שלי.

גייב עמד במבואה כשיצאתי מהחדר.

״למה אתה לא ישן?״ לחשתי.

״יש לך ריח של עשן.״

״כן,״ אמרתי והנחתי יד על ידית הדלת. ״השעה מאוחרת. תחזור לישון.״

הייתי מוכרח להתרחק ממנו. פחדתי שלא אצליח לנצור את לשוני. לא רציתי לספר לו את הבשורה המרה. אמא שלו צריכה לספר לו את זה.

״קרה משהו?״ הוא אמר.

משכתי אותו אלי וחיבקתי אותו חיבוק ארוך וחזק.

כשהרפיתי ממנו הוא אמר, ״מה זה צריך להביע?״

״אני חייב ללכת,״ אמרתי. ״רק רציתי להגיד שלום, ושתדע שאני אוהב אותך. ואני תמיד אעמוד לצדך. בכל מצב. בסדר? לא תיפטר ממני בקלות כזאת.״

גייב נראה מבולבל עוד יותר. ״קרה משהו?״

התעלמתי מהשאלה. ״אה, וביקשת שאני אלמד אותך להשתמש באקדח, נכון?״

״תלמד אותי להשתמש באקדח?״ הוא שאל בהתלהבות.

״לא בדיוק, אבל דומה. השארתי לך אקדח הלם. בחדר הטלוויזיה.״

״מגניב,״ הוא אמר.

"זה לא צעצוע, גייב."

"אני יודע, חבוב."

"למקרה חירום בלבד."

"ברור, ברור. איזה מדליק!"

"תבין בעצמך איך משתמשים בו. אתה לא צריך את עזרתי בזה."

"בסדר, ניק."

"אבל תקרא את ההוראות טוב טוב, או-קי?"

"או-קי." הוא שתק רגע. "לאן אתה הולך, ניק?"

"אני צריך לעשות משהו דחוף," אמרתי.

חזרתי לדירה שלי ונרדמתי מיד על הספה, בלי להוריד את הבגדים הקרועים והמלוכלכים, בלי לחלוץ את הנעליים. בסביבות שמונה בבוקר העיר אותי צלצול הטלפון הסלולרי. כאב הלם בראשי, הבגדים שלגופי הדיפו צחנה של מאפרה, ולרגע לא זכרתי איפה אני ומה קרה.

ואז נזכרתי.

"ניק." אמרה דורותי. "הערתי אותך?"

"לא, רק הטלפון שלך," אמרתי.

"מצטערת. השארת לי הודעה אתמול?"

"אה, כן. נכון."

"אתה בסדר? אתה לא נשמע טוב."

סיפרתי לה על עסקת החליפין שהשתבשה ודיברנו קצת. קולה היה מלא רוך. "אתה יודע, הצלחתי בסוף להיכנס לאי-מייל של אחיך ומצאתי את מספר הטלפון של האישה ההיא."

"אישה?" לא הבנתי על מי היא מדברת.

"קנדי דופונט. השם האמיתי שלה הוא מרגרט דזמונד. אם כי אני מניחה שזה קצת מאוחר מדי, מה? אני מצטערת, ניק."

במשך זמן ארוך סרקתי את הדיפנדר וחיפשתי מכשירי מעקב, עד שהשתכנעתי שאין שום מכשיר כזה. נוסף על כך השארתי בדירה גם את הסלולרי והבלקברי שלי, כדי ששבבי הניווט שבתוכם לא יסגירו אותי, ומסרתי לגארווין ולדורותי את מספר הטלפון של אחד הסלולרים החד-פעמיים שקניתי.

עמדתי לצאת לנסיעה ארוכה, ולא רציתי שאנשי פלדין ידעו איפה אני ולאן אני נוסע. לפחות עד שאגיע לשם.

הנסיעה ארכה שתים-עשרה שעות, אבל זה לא הפריע לי. סוף-סוף יכולתי להסתגר קצת בתוך עצמי, לבד מאחורי ההגה, לחשוב בשקט. הקשבתי למוזיקה. מכל הדלק התרוקן שוב ושוב. חשבתי בעיקר על אחי. עדיין לא הבנתי מה קרה כאן. האם לקחו אותו כבן ערובה או שהוא ארגן היעלמות סבוכה כדי לנטוש את אשתו ובנו? למה תקפו את לורן כשחטפו את רוג'ר? האם היא ידעה משהו על התוכנית של בעלה? אולי היתה אפילו מעורבת בתכנון?

כל כך הרבה שאלות, ורק אדם אחד יוכל לספק לי את התשובות להן, כך האמנתי. לפחות אם ניתחתי נכון את הדברים.

אם כי ידעתי שהוא לא ישוש לנדב לי את המידע הזה.

רוב הזמן נסעתי בכביש 95 שעובר דרך וירג'יניה, צפון קרוליינה ודרום קרוליינה, עד שהגעתי לג'ורג'יה. הדיפנדר הוא רכב נהדר, אבל הוא מיועד לתמרונים במדבר, לא לכבישים בין-מדינתיים. הוא לא אוהב לנסוע הרבה יותר מהר ממאה ועשרים קילומטר בשעה.

בזמן שנהגתי שמעתי הרבה תקליטורים של ג'וני קֶש. בכל זאת, הרי הייתי עכשיו בדרום. הקשבתי כמה פעמים לשיר "אני רק נוהג ונוהג", וכשמצב הרוח שלי נעשה קודר יותר הקשבתי לגרסת הכיסוי שלו ל-Hurt - השיר של להקת **ניין אינץ' ניילז**. השיר הזה תמיד עוקר לי את הלב מהמקום. ג'וני קש - או אולי צריך להגיד טרֶנט רֶזנוֹר? - אומר בשיר הזה שכל מי שהוא הכיר הסתלק בסופו של דבר, ובסוף "אני אאכזב אותך" ו"אגרום לך כאב".

ליד סוואנה עצרתי בחנות שמוכרת כלי עבודה וציוד לציד. עליתי בחזרה לכביש 95 וירדתי ביציאה לוֵוייקרוֹס. כביש 187 התפתל דרומה ואחר כך מערבה, עד שהגיע לכביש 129 שהוביל אותי דרומה. כביש ישר עד כדי כך שנראה כאילו שרטטו אותו בסרגל.

עכשיו הגעתי למחוז אֶקוֹלס בדרום ג'ורג'יה, על גבול פלורידה. המחוז הכי פחות מאוכלס במדינה - ארבעת אלפים איש, לא הרבה יותר מזה. כמעט הכול רכוש פרטי. כמה עיירות קטנות והרבה יערות אורנים.

לפני שתים-עשרה שנה ירד לכאן אלן גריינג'ר וקנה ארבעים אלף דונם ממשפחה ותיקה שהחזיקה ברוב האדמות במחוז. מודעת המכירה תיארה את השטח כ"מושלם למועדון ציד", אבל בבעלותו של גריינג'ר הפך השטח למתקן אימונים ולמשרדי ההנהלה הראשית של פלדין העולמית.

כביש לא מסומן ירד מכביש 129 וחצה את יער האורנים הצפוף. כביש חדש שנסלל לא מזמן. בסוואנה קניתי מכשיר ידני לניווט לוויני, ועכשיו הוא הוביל אותי ישר אל המתחם של פלדין. אחרי קילומטר של נסיעה בערך נגמר היער בפתאומיות, ולפני נפרש מרחב פתוח עד קצה האופק. הכביש נגמר במעגל תנועה גדול. לידו היו ביתן שמירה, מחסום זרוע ותלתליות תיל. על שלט גדול התנוססו המילים **פלדין העולמית, מתקן אימונים** ולצדן הסמל של פלדין - הגלובוס הכחול עם הכוונת עליו.

משני צדי השער היתה גדר רשת גבוהה עם סליל תיל למעלה, שנכנסה לתוך היער. עד לאן היא נמשכת בתוך היער - לא היה לי מושג. ראיתי אזכורים של הגדר הזאת בכל מיני מאמרים ואתרים ברשת, אבל לא היה לי מושג עד לאן היא מגיעה. גדר רשת שמקיפה ארבעים אלף דונם? נשמע מוגזם. יקר להחריד.

למעשה, מדהים כמה ידע צברתי על מתקן האימונים של פלדין, והכול מכתבות שהתפרסמו בפומבי, בעיקר ברשת. את המידע המועיל ביותר שאבתי מגוגל-ארץ, שהיו בו תצלומי לוויין של המקום ואפילו נקודות ציון מדויקות.

אבל למרות כל המידע הזה, אין כמו מראה עיניים. שום דבר לא יכול להחליף את "סריקת השטח", כמו שקוראים לזה בכוחות המיוחדים.

לכן הסתובבתי וחזרתי לאורך הכביש הסלול עד שמצאתי מרווח בין העצים, מעין שביל טבעי שאִפשר לי לחדור לתוך היער. סוף-סוף נסיעת שטח אמיתית, שבה הוכיח הדיפנדר שהוא אלוף אמיתי. הסתרתי את הרכב בסבך שיחים רחוק מהדרך, כדי שלא ייראה לעין גם אם מישהו יעבור בכביש, וליתר ביטחון אספתי כמה ענפים נמוכים והצלחתי להסתיר אותו לא רע.

לפני שיצאתי לדרך הפעלתי את הסלולרי ומצאתי ארבע הודעות קוליות, כולן מארתור גארווין.

הוא ענה מיד.

"ניק," הוא אמר. "דיברתי עם החבר'ה ממחלק רצח בבולטימור כדי לקבל את שרידי הגופה של אחיך."

"אתה יודע מה?" אמרתי בשקט. "זה כבר לא ממש מעניין אותי. אל תיעלב..."

"תקשיב לי. לאחיך היה מפרק ירך מלאכותי?"

"מה?"

"המז"פ מצאו משהו מעניין בין שרידי המכונית. חתיכה של סגסוגת אל-חלד שנקראת אורתינוקס. מִשתָל שמשתמשים בו בניתוח החלפה של מפרק הירך."

"הוא אף פעם לא עבר החלפת ירך," אמרתי.

"בדיוק מה שחשבתי. חוץ מזה, מבית החולים בוושינגטון דיווחו על גופה שנעלמה מחדר המתים שלהם. גבר לבן, בן שישים ותשע."

שתקתי במשך זמן ארוך.

"ניק?" הוא אמר. "אתה שם?"

"כן," אמרתי לבסוף. "אני כאן."

"אה, ותקשיב. הוצאנו צו מעצר לבחור שרצח את מרג'ורי אוגונובסקי," הוא אמר. "עשית עבודה טובה עם זיהוי התמונה במאגר."

"לא אני. חברה שלי עשתה את זה," אמרתי. "כאמור, יש לנו מאגרי מידע לא רעים בחברה המפונפנת שלי."

"טוב, בכל מקרה - עבודה יפה," הוא אמר.

"תעשה לי טובה," אמרתי. "תשגיח על לורן הלר ועל הבן שלה, טוב?"

ניתקתי את השיחה ויצאתי לדרכי בין העצים כדי לסרוק את השטח.

לורן הרימה את שפופרת הטלפון במטבח.

"גברת הלר?" אמר קול בריטון נעים ומהוסס קצת. "את לא מכירה אותי, אבל שמי לויד קוזק, ואני יועץ ההשקעות של לילנד."

לורן חשבה רגע ופתאום נזכרה: האיש המכוער שבא למשרד באחד הימים כדי לקחת כמה תקליטורים מנורין. "כן? במה אני יכולה לעזור לך?"

"ובכן... פשוט... אני יודע שאת העוזרת האישית של לילנד, ואת בטח מכירה אותו טוב יותר מכל אחד אחר. אם כי אני באמת מקווה שאני לא דוחף כאן את האף לעניינים שהם לא שלי."

"אני לא מבינה במה אני יכולה לעזור לך בדיוק," אמרה.

"נדמה לי שמשהו לא בסדר אצל לילנד," הוא אמר. "הייתי רוצה לדבר איתך, אם יש לך כמה דקות."

"באיזה עניין?"

"אני נמצא כרגע בצ'ווי צ'ייס. אני יכול להגיע תוך זמן קצר, אם את לא עסוקה. נדמה לי שאנחנו צריכים לדבר."

"על מה?"

"על לילנד," הוא אמר. "נדמה לי... אני פשוט חושב שמשהו לא בסדר אצלו."

פעמון הדלת צלצל כעבור חצי שעה.

לורן ניגשה אל דלת הכניסה, הציצה מבעד לעינית וראתה פנים מחוטטים ומשקפי קרן גדולים מדי. היא פתחה את הדלת.

לויד קוזק ניצב מעבר לדלת הרשת בחליפה מרופטת ובעניבה. ביואיק ישנה חנתה מול הבית.

"תודה רבה שהסכמת להיפגש איתי," אמר, כשפתחה את דלת הרשת והכניסה אותו.

המבואה היתה אפלולית וקרירה. המזגן קירר יותר מדי. היא הובילה אותו במבואה לעבר המטבח, המקום שבו העדיפה לשבת עם אנשים.

"לילנד סיפר לי כל כך הרבה עלייך," אמר בזמן שפסע בעקבותיה. "הוא מעריץ אותך. בוטח בך כל כך. לכן חשבתי שכדאי לי לדבר דווקא איתך."

"הדאגת אותי מאוד," אמרה מעבר לכתפה. "מה הבעיה?"

"את הבעיה," אמר, ולפתע לפת אותה מאחור וסתם את פיה בכף ידו.

ברגע הראשון הוצפתי זעם, כמובן, נחשול נורא של כעס על האדם הנתעב הזה. אבל ההליכה ביער שיככה קצת את הזעם, ואט-אט הבנתי שאחי התחנך על ברכיו של רב-אמן. הוא למד אצל אשף התחבולות הגדול ביותר, ולכן אין סיבה שמעשיו יפתיעו אותי.

כמו כל מומחה לאחיזת עיניים, הוא הקפיד תמיד להקדים בצעד אחד את הצופים שלו. הוא הבין שסוד הקסם טמון בהטעיה: הבזק מצלמה פתאומי שיוצר לנו כתם בשדה הראייה ולא מאפשר לנו לראות קלף מלכה לב שהוא מסתיר בשרוול.

קוסם מקצועי הסביר לי פעם שהקסמים הגדולים ביותר הם לא להטוט בודד אלא רצף של להטוטים, והקסם האמיתי טמון באופן שבו הם מוצגים. הצופים במופע הקסמים נמצאים מראש במצב של חשד עמוק. הם מודעים לכך ש"עובדים" עליהם ולכן הם עוקבים בדריכות אחרי הקוסם, כדי לא להחמיץ אף תנועה שלו וכדי "לתפוס אותו על חם". אבל למעשה, החשד עצמו הוא שמפיל אותם בפח בסופו של דבר. הקוסם מנתב את הריכוז העמוק שלהם לתנועות מסוימות, מסיט את מבטם מכוונותיו האמיתיות, ובינתיים מערים עליהם בחשאי.

חשבתי על ויקטור ועל האופן המחוכם שבו הטעה אותי. אולי לכן רוג'ר דיבר איתו לעתים קרובות כל כך בזמן האחרון. אולי הוא רצה לוודא שוויקטור יגיד לי את הדברים הנכונים, שהוא יפנה אותי לעבר פלדין, אבל באופן כזה שאחשוב שפיצחתי את התעלומה בכוחות עצמי. כלומר, רוג'ר רצה שאשים את פלדין על הכוונת שלי, שהם ירגישו רדופים, מאוימים.

השאלה היחידה היא למה.

בסופו של דבר הרגשתי שהזעם רק מעצים את כוחותי.

ובכל זאת, אסור לנו להניח לרגשות ולקוצר הרוח לשלוט בנו. דווקא כשרוצים למהר אל קו הסיום צריך להאט, לחשוב טוב-טוב, לעשות את הדברים כמו שצריך.

לכן העדפתי לחכות ביער במהלך הלילה ולפעול רק למחרת.

הקפתי את המתקן של פלדין. ארבעים אלף דונם, זאת אומרת היקף של עשרים ושישה קילומטר כמעט - מסלול ארוך מדי להליכה ברגל. הוצאתי את הדיפנדר מהמסתור, זגזגתי דרך היער ומדי פעם עצרתי והתקרבתי ברגל לגדר.

מדהים. כל השטח באמת היה מוקף גדר. הזהירות המוגזמת לכאורה עלתה בקנה אחד עם מה שסיפר לי ניל בריס - שאלן גריינג'ר פוחד ממשהו. אחרת לא היה מוציא סכום אדיר כזה ומקים גדר באורך עשרים ושישה קילומטר. כבר הזדמן לי לבקר במתקנים ממשלתיים סודיים ביותר, שלא היו ממוקמים באזורים נידחים כל כך. אף אחד מהם לא היה ממוגן בצורה כזאת.

אלן גריינג'ר לא נראה בציבור זה יותר משנה והיה ידוע כמתבודד וכמי שחרד לפרטיותו, אבל עכשיו הבנתי שהוא גם לוקה כנראה בפרנויה.

עד כמה שראיתי, לא היו חיישנים אופטיים סביב הגדר. סיבים אופטיים כאלה הם באמת עניין יקר ומיותר לגמרי. אלא שהגדר עצמה התנשאה לגובה ארבעה מטרים. גדר מפלדה מגולוונת עבה, קשה מאוד לחיתוך, ובראשה הסתלסל תיל דוקרני.

גם שומרים היו שם. שומר אחד ניצב ליד השער, בכניסה הראשית, והוחלף מדי שש שעות. שניים נוספים סיירו לאורך הגדר, מצדה הפנימי. גם המשמרת שלהם ארכה שש שעות, ומדי חצי שעה הם שידרו בַּקשר למרכז הפיקוד.

את השידורים שלהם קלטתי בסורק תדרים נייד שהבאתי איתי. סורק התדרים ומשקפת שדה טובה אפשרו לי לאסוף את כל המידע שהיה דרוש לי כדי להכיר טוב-טוב את המקום. התברר לי שיש שם מסלול נחיתה למטוסים וכמה מִנחתֵי מסוקים, מסלול נהיגה ומסלול ריצה, קירות טיפוס, שטחי הצנחה ומכלאת כלבים שמאולפים לאיתור חומר נפץ, ככל הנראה. שמעתי את הנביחות שלהם עד שעת לילה מאוחרת. ברור שהיו גם מגורים לחניכים, חדר אוכל, משרדי מנהלה, ומועדון שנסגר בשתיים בלילה. המדשאות היו מטופחות, מושקות היטב וקצוצות כמו במסלול גולף, וביניהן היו כמה אגמים מלאכותיים. למעשה המקום הזה היה יכול להיראות כמו מועדון ספורט, אילולא המטווחים ומחסני התחמושת, כפר הרפאים ששימש לתרגול תקיפה, ועיר הרפאים שעל השלט בכניסה אליה היה כתוב "בגדד הקטנה". ואילולא ההאמרים הלבנים שעברו שם במרווחי זמן קבועים.

לא רחוק משער הכניסה ניצב מבנה דו-קומתי בסגנון כפרי, דומה מאוד לבתים שרואים באֶספֶּן.

הבית של גריינג'ר.

עקבתי במיוחד אחרי ההתנהלות שם: מתי נדלקים האורות בחדרים ובאיזו שעה הם כבים; כמה שומרים מסיירים שם (שניים - אחד בפנים ואחד בחוץ) ומתי מסתיימות המשמרות שלהם.

אלן גריינג'ר היה נתון תחת שמירה קפדנית עשרים וארבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע, בתוך מתחם שמור בקפידה. כמו המלך הורדוס, שנתקף פרנויה והסתגר במבצר בתוך ירושלים המבוצרת, ותעלת מגן וגשר מתרומם הגנו עליו מפני אלה שחשש מהם יותר מכול - נתיניו שלו.

גריינג'ר חי כאן לבדו, עד כמה שהבנתי, אם כי הוא עצמו לא הגיח מהבית במהלך כל השעות האלה. לפי התצלומים שראיתי ברשת ידעתי בערך איך הוא נראה: גבר נאה ומטופח, בתחילת שנות הארבעים לחייו, עם שיער חום קצר.

מהדברים ששמעתי בקשר הבנתי שהבוס אכן נמצא בבית. המבשלת - אישה היספנית קטנטנה - הגיעה כמה שעות לפני ארוחת הערב ונכנסה בדלת שירות צדדית. במהלך כל היום נערכו פגישות כנראה, וכלי רכב עצרו מדי פעם בחזית הבית: האמרים שחורים של

אנשי פלדין, או לינקולן שחורה שפלטה מתוכה כמה פוליטיקאים, שחלקם נראו לי מוכרים.

כשגמרתי לאסוף את המידע שהיה דרוש לי, ישנתי כמה שעות ביער, בשק שינה בתוך אוהל מתקפל. האוכל והמים שהבאתי איתי הספיקו לי בהחלט. ברגע שהבנתי באיזה חדר גריינג'ר ישן ובאיזו שעה הוא שוכב לישון, הנחתי בצד את המשקפת ואת סורק התדרים והתחלתי לתכנן את הפעולה עצמה.

"עכשיו הגיע הזמן שתגידי לי איך מגיעים אל בעלך," אמר לויד קוזק בשקט, בעדינות.

היא לא יכלה לענות גם אילו רצתה, כי הפה שלה היה חסום בסרט הדבקה. היא יכלה רק להניד את ראשה לשלילה ולנעוץ בו מבט נוקב. גם את הידיים והרגליים לא יכלה להזיז.

הוא הכניע אותה בקלות, בכוח גופני בלתי-צפוי. הצמיד אותה אל אחד מהכיסאות בחדר האוכל, כבל את זרועותיה לצדי גופה וכרך סרט הדבקה כסוף סביב גופה, שוב ושוב. היא ניסתה להיאבק, להתפתל, אבל לא יכלה לזוז, לא יכלה להזיז את הכיסא. הוא המשיך לדבר איתה בקול רך ושקט, ותוך כדי כך פתח חבילת בד שקרקוש מתכת נשמע מתוכה - כלים כלשהם.

היא נאנקה בזעם, בחֵמה.

קול של מפתח במנעול נשמע מכיוון דלת הכניסה, והיא חשבה בלבה, **אוי לא, רק לא גייב, לא עכשיו, לא כשהמטורף הזה כאן.**

קוזק - או איך שלא קראו לו - הסתובב לעבר הפתח. "אולי גייבריאל יֵדע איך מגיעים לאבא שלו," הוא אמר.

היא ניסתה לצרוח, להזהיר את גייב, אבל שום צליל לא בקע מפיה.

היה לו משהו ביד, משהו בוהק שנצץ באור מלמעלה. תער? סכין גילוח? לא... סכין מנתחים.

הפחד התפתל עמוק בתוכה, כמו יצור חי, קר וחלקלק.

היא הרגישה את קצה הסכין, חד וצונן, כשהניח אותו על העור העדין, ממש מתחת לעינה השמאלית. היא עצמה את עיניה וניסתה שוב לצרוח.

היא לא יכלה לזוז, לא יכלה לצעוק, לא יכלה להזהיר את גייב שלא יתקרב.

איפה הוא?

אולי עלה ישר לחדר שלו?

הוא בטח ראה את המכונית הזרה בחניה, או את האור במטבח, והבין שיש מישהו בבית. או שם לב שצליל האזעקה לא נשמע, שמישהו כיבה את האזעקה. הוא לא שאל את עצמו למה?

כמה צפצופים אלקטרוניים דקיקים הגיעו לאוזנה, קלושים אבל ברורים.

כנראה גייב מקיש את הצופן בלוח המקשים של האזעקה. אסטרונאוט כמו תמיד. מנסה לכבות את מערכת האזעקה אף על פי שהיא לא פועלת.

הוא לא הבחין בשום דבר חריג. לא ראה את המכונית הזרה בחניה. אולי ראה אותה אבל לא שאל את עצמו מי זה.

שרק לא ייכנס לכאן, חשבה. המטורף הזה יכניע אותו תוך שנייה.

אבל אולי...

אולי הוא הציץ למטבח, ראה שהאיש הזר קשר את אמא שלו לכיסא, וברח מיד מהבית, רץ להזעיק עזרה. כן, הוא יוכל להזעיק עזרה.

היא לא ידעה מה היתה רוצה שיעשה.

לא משנה. בלאו הכי היא לא יכולה לשלוט במעשים של בנה. היא כבר לא יכולה להגן עליו ולעטוף אותו בשמיכות הדוקות, כמו אגרול. היא כבר לא יכולה להרים אותו בזרוע אחת. היא כבר לא יודעת לצַפּות את התגובות שלו.

היא שמעה שהוא עולה במדרגות. לחדר שלו.

אולי עדיף ככה.

"לורן," מלמל האיש. היא חשה את דקירת התער על העפעף, קר וחם גם יחד, ואחר כך חמים ורטוב וכואב להחריד. "אם אני אצטרך לעקור לך את העיניים, זה מה שאני אעשה."

לרגע חשבה שלא שמעה אותו טוב.

היא כיווצה את עיניה בחוזקה, אבל זה לא עצר את הכאב, כי הוא פשוט לחץ על התער והחליק אותו באטיות הצדה. היא צרחה, אבל רק יללה קטנה ומפוחדת בקעה מפיה.

"את לא תראי יותר את הפנים של הבן שלך," הוא אמר.

"זוז ממנה," אמר מישהו, ולרגע לא זיהתה את קולו של גייב. הקול נשמע עמוק יותר, כאילו השתנה פתאום.

קול של גבר.

אבל זה היה הקול של גייב, היא היתה בטוחה בכך.

היא פקחה את עיניה. התער כבר לא היה שם, ולויד קוזק הסתובב כדי להביט במה שגם היא ראתה עכשיו.

גייב עמד בפתח כשבידיו אקדח הלם. הוא כיוון אותו אל קוזק.

הנשק רעד בידו.

העיתוי היה הגורם החשוב ביותר בשלב הזה.

נזקקתי למרווח של רבע שעה לפחות כדי להיכנס למתחם. כשהדיבורים ברשת הקשר העידו שהשומרים לאורך הגדר נמצאים בקצה הרחוק של הסיור שלהם, והמשקפת אישרה שהם לא נמצאים בקרבת מקום, פתחתי את סולם האלומיניום הקל והעמדתי אותו ליד הגדר, לא רחוק מהמטווח. קיר המטווח התנשא לגובה שישה מטרים לפחות וסיפק מסתור נוח. על סליל התיל הדוקרני הנחתי ריבוע גדול של שטיח ישן, טיפסתי עליו והתיישבתי בפישוק על ראש הגדר. הרמתי את הסולם, הצבתי אותו על הקרקע בצד השני וירדתי מהגדר.

פשוט מאוד.

תכננתי את מסלול הגישה לבית לפי האזורים שנראו לי שוממים בלילה. לא יכולתי להיות בטוח שמישהו לא ישוטט שם במקרה בשתיים וחצי בלילה או סתם יעמוד ויעשן. אבל זאת היתה הדרך הטובה ביותר שמצאתי, הסיכון הנמוך ביותר שיבחינו בי.

עם הסולם המתקפל ותיק הצד הגדול עקפתי את מסלול הנהיגה השומם וחלפתי על פני מסלול הנחיתה. לידו היה מנחת מסוקים, עם H לבנה וגדולה משורטטת על הבטון ופנסי נחיתה שקועים. הפנסים לא דלקו עכשיו. שום מסוק לא אמור להגיע הלילה.

שביל עטור צמחייה התפתל ליד חדר האוכל של החניכים, שהיה חשוך עכשיו, ועבר ליד בניין קטן יותר, שהיה כנראה חדר אוכל לאורחים ולמנהלי פלדין. כמו מועדון קצינים בבסיס צבאי. גם המבנה הזה היה חשוך.

בנקודה זו התפצל השביל. חלקו השמאלי הוביל למגורי החניכים. כמה אורות עדיין דלקו שם - חלק מהחניכים נשארו ערים עד שעה מאוחרת. כדי להקטין את סכנת החשיפה בחרתי בדרך ימינה, שחלפה על פני אגם מלאכותי, מוקף דשאים מטופחים ופרחים. כן, בהחלט מועדון ספורט הרבה יותר מאשר בסיס צבאי.

קצת הלאה, מעבר לאגם, התנשא מולי הבית של גריינג'ר. עצרתי מאחורי חורשה קטנה, במקום שבו השביל התעקל, כך שיכולתי להשקיף על הבית בלי להיחשף. הבית היה מוקף גדרות שיחים סבוכות עד גובה המותניים - גובה שלא סיפק פרטיות ובכל זאת יצר מין גבול, חומה קטנה שאף אחד לא יעז לחצות. בחזית הבית היה משטח חניה מכוסה חצץ לבן, שהשמיע קול גריסה כשפסעו עליו. הרכב היחיד שחנה כאן היה האמר לבן.

התקרבתי, השתופפתי מאחורי ההאמר והשקפתי על הבית במשך כמה דקות. האור היחיד דלק בקומה הראשונה, בחדר הקדמי, שהיה כנראה עמדתו של השומר הפנימי כשגריינג'ר ישן. נעצתי אוזנייה בסורק התדרים והאזנתי למכשירי הקשר. דממה.

שומר צעד באטיות סביב הבית, בניגוד לכיוון השעון. הוא עישן סיגריה, נשא מקלע ונראה משועמם.

לא קינאתי בשומר הזה: להגן על פרנואיד שמסתגר בשעות הקטנות של הלילה, זו עבודה משעממת להחריד. הוא לא היה יכול לקרוא או להאזין למוזיקה, ולא היה לו עם מי לחלוק את השעמום. מצד שני, חלק מעמיתיו עובדים באזורים שורצי סכנות ברחבי העולם, כך שאולי לא היתה סיבה של ממש לרחם עליו. בכל זאת, שעמום עדיף בדרך כלל על פציעה קשה או מוות.

אבל השעמום גם מקהה את הדריכות, מעמעם את הקשב ומסיח את תשומת הלב. המחשבות נודדות, וכל האנרגיה הנפשית מוקדשת למאמצים לא להירדם עד סוף המשמרת.

קיוויתי שגם השומר הזה עובר את התהליך המייסר הזה.

הייתי מוכרח להתקרב אל הבית בלי שיבחינו בי ונזקקתי לשלוש דקות נוספות כדי לפעול בלי הפרעה. עדיף חמש דקות, אבל מרווח זמן כזה לא יתאפשר לי כשהשומר מקיף כל הזמן את הבית.

הוצאתי מהכיס טלפון סלולרי, הפעלתי אותו ותחבתי אותו מאחורי הגלגל האחורי של ההאמר. כשהשומר נעלם מאחורי הפינה הדרום-מזרחית של הבית, התחלתי להתקדם בצעדים מהירים ושקטים. מדי פעם צללתי אל מתחת לגדר, כשחשבתי שהשומר עלול לראות אותי בזווית העין. ואז, כשפנה אל אחורי הבית ונעלם מאחורי הפינה הצפון-מערבית, עברתי מעל השיחים, העברתי את הסולם והתיק ורצתי אל הכניסה האחורית.

העפתי מבט בשעון. שישים שניות בערך עד שהשומר ישלים את הסיבוב ויבחין בי. אולי קצת פחות. הוצאתי סלולרי שני וחייגתי לסלולרי הראשון.

כעבור כמה שניות שמעתי את הטלפון מצלצל. אפילו ממרחק כזה נשמע הצלצול חד ונוקב בדממת הלילה.

לפני שהצבתי את הסולם, הרכבתי שוב את האוזנייה של סורק התדרים והקשבתי:

"אלפא שלוש לאלפא שתיים."

"כאן אלפא שתיים."

"אתה שומע את זה? נשמע כמו... טלפון, לא?"

"אני לא שומע כלום."

"איפשהו בחוץ. בחזית. אני ניגש לבדוק את זה."

הם לא יכלו להתעלם מההפרעה הזאת, כמובן. בדיוק כפי שציפיתי.

אחרי חמישה צלצולים ניתקתי את השיחה.

מעל דלתות הכניסה בחזית הבית ובחלקו האחורי היו גגוני עץ בגובה הקומה הראשונה. הם הקלו על הטיפוס אל הקומה השנייה. השענתי את הסולם על קיר העץ של הבית, התחלתי לטפס ושמעתי באוזנייה:

"אלפא שתיים לאלפא שלוש."

"אלפא שלוש כאן."

"מה מצאת?"

"כלום."

"אולי מישהו איבד מכשיר טלפון?"

"לא יודע. אני נכנס שוב."

"נכנס" פירושו כנראה חוזר לסייר סביב הבית. כלומר, הוא יהיה כאן בעוד ארבעים וחמש שניות.

טיפסתי על גגון הכניסה האחורית, לחצתי על חיוג חוזר ושמעתי את הצלצול הקלוש מהצד השני של הבית.

"לעזאזל. שוב הצלצול הזה," שמעתי באוזנייה.

"עכשיו אני שומע. בדקת במרפסת?"

"זה לא במרפסת, זה איפשהו בחוץ."

בחרתי מראש באחד החלונות בקומה השנייה שנשאר חשוך כל הלילה. הוא נראה לי המקום הבטוח ביותר לחדור דרכו.

"אלפא שלוש, אני עדיין שומע את הצלצול."

"כן, גם אני. אני מחפש."

הרווחתי עוד דקה לפחות.

ניתקתי את השיחה כדי להפסיק את הצלצול. רציתי שהוא יחפש ולא ימצא. שלפתי מהתיק חותך זכוכית וידית ואקום והנחתי אותם על הגג השטוח שמתחת לחלון.

להפתעתי, לא ראיתי שום חיבורי אזעקה. החלון פשוט נפתח כלפי מעלה.

גם חלון הרשת לא היה נעול. פתחתי אותו בדחיפה פשוטה הצדה.

הרמתי את הסולם, קיפלתי אותו והנחתי אותו על רצפת החדר החשוך.

ואז נכנסתי אל הבית כדי לחפש את אלן גריינג'ר.

"גייבריאל," אמר קוזק בקול רך ומשדל, "אתה לא רוצה שאמא שלך תיפגע בגללך, נכון? תשים את הצעצוע הזה על הרצפה."

גייב נהם, "חתיכת זבל שכמוך..." וקול נפץ חזק נשמע. משהו נורה מתוך אקדח ההלם, חִצי מתכת פגעו באי השחם שבמטבח וחוטים כסופים השתרכו בעקבותיהם.

אבל לויד קוזק, שצפה את הירייה, זינק במהירות הצדה וקדימה, כמו נחש שמכיש, ולפת את בנה. היא צרחה שוב, השמיעה זעקה חנוקה, דקה ונואשת, דמעות טשטשו את ראייתה, והיא ידעה שזה הסוף, כל הסיוט הנורא הזה נגמר, והסדיסט הזה...

"משטרה!" נבח הקול. קול אחר.

המוני שוטרים לבושים בכחול מילאו את המטבח, כלי נשק שלופים בידיהם, ואחד מהם הפיל את קוזק ארצה והשעין ברך על צווארו. הוא היה מבוגר מהשאר ובעל משקפיים עבים - השוטר שביקר אותה בבית החולים לפני המון זמן. או בעצם לפני שבוע ומשהו. ימים ספורים שנראו כמו נצח נצחים.

"מי הקיש את קוד המצוקה?" שאל ארתור גארווין.

"אני," אמר גייב.

"כל הכבוד, בחורצ'יק," אמר גארווין. "הצלת את החיים של אמא שלך."

גייב הנהן.

"עכשיו צריך לקחת אותה לטיפול נמרץ, שיבדקו את החתך בעין. בטח יעשו לה כמה תפרים."

הפרמדיקים חבשו את החתך מתחת לעינה ועצרו את הדימום. גם הכאב נפסק. למעשה, הפה שלה כאב הרבה יותר בגלל סרט ההדבקה שנתלש.

"הוא ארב לך בבית כשהגעת?" שאל גארווין והתכוון לקוזק.

היא הנידה את ראשה לשלילה. "הוא התקשר ושאל אם הוא יכול לבוא. מי הוא?"

"עובד של פלדין."

כן, חשבה. פלדין. היא ידעה שזה רק עניין של זמן.

"ידעתם שהוא מתכונן לבוא לכאן?"

"לא. יש לנו צו מעצר נגדו, ורוב היום חיפשנו אותו בכל מקום."

"אז איך אתה אישית הגעת לכאן?"

"האמת?" אמר גארווין. "ניק ביקש ממני להשגיח עליכם. לוודא שאתם בסדר."

החדר היה חשוך וצונן, והריח שבו העיד שמנקים אותו בקפידה גם אם כמעט לא משתמשים בו. חדר שנשאר סגור בדרך כלל. באור שהסתנן מבחוץ ראיתי שתי מיטות רחבות, שתי שידות לילה, מקלט טלוויזיה וארון בגדים. שירותים צמודים. לא הרבה מעבר לזה. חדר שנשמר לאורחים כנראה.

הנחתי את הסולם והתיק על הרצפה ליד החלון, כך שלא ייראו לעין ובכל זאת יהיו נגישים. פתחתי את התיק והוצאתי את הפריט האחרון: אקדח רוגר.

רצפת העץ חרקה קצת כשחציתי את החדר.

האטתי את צעדי והשתדלתי למזער את החריקות. האזנתי. ידעתי באופן כללי לאיזה כיוון אני צריך לפנות. שיערתי שחדר השינה של גריינג'ר הוא החדר הגדול ביותר בקומה השנייה. על סמך התצפית שלי הסקתי שהוא נמצא בחזית הבית, בפינה הצפונית-מזרחית.

במהלך התצפית שמתי לב שאחרי שהאור כבה בחדר הזה, לא נשאר שום אור אחר דולק בקומה השנייה. גם לא אור עמום שיכול להעיד על שמירה במסדרון. כלומר, אין שומר ליד דלת חדר השינה שלו. אלא אם הוא יושב בחשכה, וזה לא סביר.

אם כי לא יכולתי לפסול לגמרי את האפשרות הזאת.

הדלת היתה כבדה ומוצקה, מאוזנת היטב על הצירים. סובבתי את הידית ומשכתי את הדלת פנימה, באיטיות. שום חריקה. דממה מוחלטת. הצצתי למסדרון. לא ראיתי אף אחד.

משכתי את הדלת עוד כמה סנטימטרים.

חיכיתי.

במסדרון כמעט לא היה אור מבחוץ, כי החלון היה רחוק וקטן. אבל כשעיני התרגלו לאפלולית, ראיתי שאין שום שומר מחוץ לחדר. אף אחד לא ישב על כיסא ליד הדלת, חמוש בכלי נשק. המסדרון היה ריק לגמרי, חוץ משולחן צר שאגרטל פרחים ניצב במרכזו.

אחזתי את הנשק בחוזקה, יצאתי באטיות ובזהירות, ומשכתי אחרי את הדלת עד שכמעט נסגרה.

משמאל, בקצה המסדרון, היתה דלת כפולה.

הדלת לחדר השינה של אלן גריינג'ר, כנראה.

הוא באמת שם? במהלך התצפית שלי לא ראיתי אותו נכנס לבית או יוצא ממנו. אבל התשדורות ברשת הקשר הזכירו את "הבוס", את "האיש הגדול", ובאחת הפעמים אפילו את "מר גריינג'ר". נוסף על כך, שיערתי שהאבטחה לא היתה קפדנית כל כך אם הוא לא היה בבית.

אין ספק שהוא נמצא שם.

פסעתי באטיות, בצעדים קלים ככל האפשר, התקדמתי לאורך המסדרון עד שהגעתי לדלת הכפולה. ושם עצרתי. והקשבתי.

רחש קל של מישהו ישן. נחירה עדינה.

הוא באמת ישן שם.

החזקתי את האקדח ביד ימין, וביד שמאל סובבתי באטיות את הידית וניסיתי לפתוח את הכנף השמאלית של הדלת.

היא לא היתה נעולה.

דחפתי אותה באיטיות רבה והצצתי פנימה. בחשכה ראיתי במעומעם מיטה גדולה. דמות ישנה מתחת לשמיכות, נוחרת חרישית.

כאן היה חשוך עוד יותר. הווילונות היו סגורים והחדר היה שחור כמעט. האור היחיד חדר מהמסדרון.

השארתי את הדלת פתוחה ונכנסתי לחדר. הרצפה היתה מכוסה בשטיח עבה מקיר לקיר, שהחריש את צעדי. חציתי את החדר, ניגשתי אל הצד הימני של המיטה והתקרבתי אל גריינג׳ר העטוף בשמיכה.

אני בטוח שאבא שלי היה שמח לצטט פתגם של מצביא סיני עתיק שעוסק ביתרונותיה של מתקפת פתע, אבל לא הייתי זקוק לאסטרטג סיני קדום כדי לדעת את מה שכבר ידעתי.

לבי הלם בפראות. לא מרוב פחד, אלא מרוב ציפייה לקראת העימות עם האיש הזה. ומרוב זעם ואדרנלין.

כשהגעתי לצד המיטה, נשמע צליל.

צליל חזק.

כמו פעמון דלת.

מאוחר מדי הבנתי שהפעלתי חיישן לחץ שמוסתר מתחת לשטיח.

קפאתי על מקומי.

האיש הישן זינק בפתאומיות, העיף מעליו את השמיכה, התיישב, ובתנועת בזק שלף אקדח שהוסתר מתחת לכרית.

הוא כיוון אותו אל נקודה שהיתה רחוקה כמטר מהמקום שבו עמדתי.

הוא לא כיוון אותו אלי.

"עצור," הוא אמר.

עיני כבר התרגלו לחשכה. זיהיתי את אלן גריינג׳ר: השיער הקצר, הפנים הצעירים והיפים שראיתי בתצלומים הרבים.

אבל נדהמתי לראות צלקת נוראה שהשחיתה את החלק העליון של פניו. למרות האפלולית ראיתי שבמקום עיניים יש לו רק תפיחות בשר משונות.

אלן גריינג׳ר היה עיוור.

״אל תזוז,״ הוא אמר.

הוא אחז אקדח גלוק ועדיין כיוון אותו כמטר לשמאלי.

לא זזתי. לא נשמתי ולא אמרתי כלום.

לא רציתי שגריינג׳ר יצליח לאתר אותי לפי הקול.

באטיות הוא הזיז את האקדח ימינה, הרחיק אותו ממני עוד יותר. הוא ניסה לנחש.

צעדים נשמעו במסדרון. מישהו רץ.

בתנועה מהירה לפתי את קנה האקדח שלו, הרמתי אותו למעלה ותלשתי אותו מידיו. הוא נאבק, השמיע נהמה זועמת, אבל לא היה לו שום כוח.

לא היה לו מנוף, כי הוא לא היה יכול להשתמש בכל גופו. גריינג׳ר לא היה רק עיוור; הוא היה גם משותק חלקית.

״אתה לא תצא מכאן חי,״ הוא אמר.

״אתה לא רוצה לדעת למה אני כאן?״ אמרתי.

״אני יודע למה אתה כאן, ולא תצליח להתחמק.״

דלת חדר השינה של גריינג׳ר נפתחה לגמרי עכשיו, בפראות, האורות נדלקו ושומר נכנס עם נשק שלוף. תת-מקלע. MP5 של הֶקלֶר אֶנד קוֹךְ.

״תחסל אותו,״ אמר גריינג׳ר.

הסתובבתי וכיוונתי את הרוגר שלי אל השומר. הוא נראה קצת מוכר. גבוה, שרירי, בן גילי בערך.

אקדח מול תת-מקלע. כמו אקדח מים מול צינור.

אבל קליע הוא קליע, ושמונה מאות סיבובים בדקה לא עוזרים במיוחד ברגע שהאוחז בתת-מקלע נורה ומת.

הבחנתי בכתובת קעקע על שריר הזרוע הימנית שלו: חצים צלובים מעל פגיון ומתחתם המילים DE OPPRESSO LIBRE. **משעבוד לחירות**. המוטו של הכוחות המיוחדים. אמנם הכתיב הנכון הוא LIBER, אבל אמני קעקועים מעולם לא הצטיינו בתחום הכתיב.

״זרוק את הנשק,״ הוא אמר.

במשך שניות ארוכות הבטנו זה בזה.

הורדתי את הרוגר.

״אמרתי לך לזרוק אותו.״

הרפיתי מהאקדח. הוא נפל בלי רחש על השטיח.

תוך כדי כך הורדתי את מבטי אל התת-מקלע שלו, חייכתי, הרמתי שוב את המבט אל עיניו ואמרתי, ״אני לא יודע כמה כדורים אתה מתכוון לירות כשבורר מצבי הירי שלך נמצא על נצור...״

הוא לא התאפק והוריד את מבטו במהירות אל הנשק.

ואז הסתערתי.

לפתי את הקנה והפניתי אותו כלפי מעלה, שיגרתי את הברך שלי לתוך בטנו של הבחור והפלתי אותו ארצה. הוא פלט נשיפה ארוכה ומיוסרת.

"המקעקע שלך עשה טעות כתיב, אתה יודע," אמרתי.

"מי אתה?" הוא אמר.

"הלר," אמרתי. "באתי לקחת את אחי, ואין לי שום כוונה לצאת מפה בלעדיו."

"הוא אמר הלר?" שמעתי את אלן גריינג'ר אומר מאחורי. "רוג'ר הלר?"

"לא," אמרתי. "ניק הלר. אחיו של רוג'ר."

"אלוהים ישמור," אמר גריינג'ר. "אנחנו חייבים לדבר."

"אפשר להציע לך משהו לשתות?"

"חשבתי שאתה לא שותה."

עברנו לסלון המרווח למטה. אח אבן גדולה. קורות מסותתות משובצות בתקרה.

גריינג'ר ישב בכיסא גלגלים. הוא לבש סוודר לבן, חולצת כפתורים כחולה ומכנסי צמר אפורים. שערו היה מסורק בקפידה.

פניו, שהיו יפים פעם, היו עכשיו הרוסים לגמרי.

לכן הוא מתבודד, כמובן. מסתתר מהעיתונות. זה קרה בשנה האחרונה, כנראה.

"לא, לא אלכוהול," הוא אמר וצחקק בשקט. "חס ושלום. אני מדבר על ד"ר פפר אמיתי מדאבלין."

"סליחה?"

"המפעל הוותיק ביותר של ד"ר פפר. דאבלין שבטקסס. שם מייצרים את הגזוז מסוכר קנים אמיתי, לא מסירופ תירס מגעיל עם המון פרוקטוז. משווקים אותו בבקבוקי זכוכית. בקושי אפשר למצוא את הסוג הזה כיום. ואם אף פעם לא שתית ד"ר פפר מדאבלין, זאת תהיה נקודת מפנה בחייך. זאת החולשה שלי. עכשיו אתה יודע."

"תודה, אבל אני מוותר."

"אנא, קבל את התנצלותי על קבלת הפנים שערכתי לך," אמר גריינג'ר. "היה לי ניסיון מר עם כמה מהעובדים שלי."

"הם תקפו אותך?"

הוא הנהן. "זרקו עלי פצצת מצרר."

"חשבתי שאסור לזרוק פצצות מצרר על אזרחים."

"לחיילי צבא אסור, אבל אזרחים לא כפופים לחוקים האלה."

החזרתי את אקדח הרוגר לנרתיק הקרסול שלי והושטתי לו בחזרה את הגלוק שלו. עכשיו כבר לא היה שום צורך בכלי נשק.

גריינג'ר שאל בשקט, "אז הגעת אליו בסוף?"

"לא," אמרתי. "ועד לפני כמה שעות חשבתי שהוא מת."

"אני לא מתכוון לאחיך. אני מתכוון לאלוהים. הגעת אליו?"

מצמצתי כמה פעמים. "הייתי קצת עסוק לאחרונה."

"ישו אף פעם לא עסוק מדי בשבילנו," הוא אמר, "ולנו אסור להיות עסוקים מדי בשבילו."

"אני אשתדל לזכור את זה."

גריינג'ר החווה לעבר פניו ואחר כך לעבר רגליו. "הוא עזר לי לעבור את זה."

"למה?" שאלתי.

הוא שתק רגע ואז שאל, "למה תקפו אותי?"

"כן."

"עד לא מזמן, קבלנים צבאיים פרטיים היו מחוץ לחוק, אתה יודע."

"מעל לחוק."

"לא. מחוץ לחוק. לא נכללנו בחוק הצבאי וגם לא בחוק האזרחי."

"רק בפרצות קטנות ונחמדות. אז החבר'ה שלך יכלו להתנהג כמו במערב הפרוע. לירות ורק אחר כך לבדוק. להרוג את מי שהתחשק להם."

"נכון, חלקם נהגו כך. אבל לא כולם. רק מעטים."

"אז הבנת שאם אתה רוצה להמשיך לעשות עסקים עם הממשל, תצטרך להסגיר חלק מהחבר'ה שלך."

"ניסוח נוקשה מאוד, ניק."

"זה המחיר שצריך לשלם כשרוצים לעשות עסקים."

"אני לא אתווכח איתך. בכל מקרה, העובדים שלי האשימו אותי שמכרתי אותם בזול."

"אלא את מי הם יאשימו?"

"אני כבר לא מנהל את העסק. אני לא הרבה יותר מדמות ייצוגית. שליט בובה."

"כי נהפכת למחלקה קטנה בתאגיד גדול יותר? אתה חלק מגיפורד תעשיות?"

הוא לא ענה.

"אז מי הממונה עכשיו? לילנד גיפורד?"

הוא הפנה אלי את עיניו העיוורות, חסרות המיקוד. "אתה באמת לא יודע, מה?"

"מה אני לא יודע?"

"מה אחיך עשה."

"כן, אני יודע," אמרתי בקוצר רוח. "רוג'ר ניסה לסחוט מכם הרבה כסף. הוא איים להדליף מידע על השוחד ששילמתם לפנטגון."

"זה רק סיפור הסוואה."

"ומה סיפור ההסוואה **שלך**? שאחי גנב כספים מהחברה?"

"לא," אמר גריינג'ר. "אחיך לא גנב מהחברה. ממש לא. הוא גנב את החברה עצמה."

אלן גריינג'ר הציע לי להשתמש במטוס הגאלפסטרים 100 שלו ובאחד הטייסים הטובים ביותר שלו.

טסתי בגאלפסטרים לניו יורק.

לא היה לי מושג מה אני עומד לראות כשחציתי את שדרות לקסינגטון במנהטן.

החזית המעוטרת של בניין גרייסטון לא השתנתה מאז ילדותי. היא עדיין נראתה כמו מקדש בבלי, אבל בפנים ראו היטב שהמבואה המפוארת נהרסה במהלך השנים. ציור הקיר של פרומתיאוס הגונב את האש התקלף ודהה, אבל שני ציירים עמדו עכשיו על סולמות ושחזרו אותו בזהירות. אחרים שיפצו את אריחי התקרה בסגנון אר דקו. גם אחת המעליות היתה מושבתת לרגל שיפוצים.

אבל דלתות המתכת של המעלית השנייה היו מצוחצחות, ותא המעלית עדיין הדיף ריח של מנגנון פליז ועור ישן. היא עדיין החליקה באטיות במעלה הקומות, והשמיעה אוושה רכה ונקישות הילוכים שנסכו ביטחון משום מה.

הייתי בטוח שדמיוני מתעתע בי, אבל הייתי יכול להישבע שבקומת הפנטהאוז עדיין עמד ניחוח עשן המקטרת של אבא שלי.

כאן עבדו פועלים רבים עוד יותר. הם מירקו את רצפת השחם, החליפו אריחים שבורים ושיפצו את הצבע. קראתי פעם ב**ניו יורק טיימס** שבניין גרייסטון ידע ימים קשים, ששיעורי האכלוס בו ירדו מתחת לארבעים אחוז, ושהבעלים שלו ניסו למכור אותו במשך שנים.

עכשיו נראה שהבניין מצא לו בעלים חדשים.

שני נגרים עסקו בשיפוץ לוחות המהגוני במבואת הקומה והעיפו לעברי מבט אדיש. פסעתי באטיות לאורך המסדרון לעבר המשרד הפינתי הגדול.

אישה יצאה משם: בלונדית גבוהה ונאה. מצודדת מאוד. הרבה יותר יפה מהתצלום שלה, שדורותי שלחה לי לטלפון הסלולרי. הנהנתי, אבל היא לא החזירה לי מנוד ראש.

המשרד עדיין היה ריק מכל רהיט או שטיח, ורצפת הפרקט שלו היתה מכוסה בבדים לבנים. לכן הוא נראה רחב ידיים עוד יותר מכפי שזכרתי אותו.

אור השמש הציף את החדר מבעד לחלונות הענקיים, והוא עמד בגבו אלי והשקיף על מנהטן. זרועותיו היו פרושות לצדדים וכפות ידיו היו צמודות לזכוכית.

תהיתי אם הוא זוכר שאבא נהג לעמוד ככה לפעמים. בדיוק ככה.

הוא כנראה שמע שנכנסתי, כי עכשיו הסתובב באטיות. כשראה אותי נרתע קלות, אבל באופן בלתי-נראה כמעט. רק אח יכול להרגיש בזה.

"הֵי, רֶד מֶן," אמר רוג'ר.

לא אמרתי כלום.

התקרבתי בזרועות פרושות, וכשגם הוא פרש את זרועותיו לחיבוק, הכנסתי לו אגרוף בבטן. בכל הכוח.

הוא התקפל והמשקפיים שלו עפו. הוא התנשף בחוזקה ולפת את בטנו בראש מורכן. רק אחרי דקה ארוכה הצליח לעמוד זקוף, אם כי בחוסר יציבות. פניו היו סמוקים.

"אח לא עושה דבר כזה, ניק."

"לא?" אמרתי.

הוא התקדם קצת בצעדים מהוססים, הרים את משקפיו והרכיב אותם בחזרה.

"נוף נהדר," אמרתי. "שכחתי עד כמה הוא נהדר."

"הכי יפה בעיר, תמיד חשבתי ככה."

"חכרת את כל הקומה? בדיוק כמו אבא?"

"למען האמת, ניק, קניתי את הבניין," אמר בשקט. בגאווה. "במחיר טוב. המוכר היה להוט מאוד."

"יפה."

"לורן אמרה לך איפה למצוא אותי?"

"אל תדאג," אמרתי. "לורן חיפתה עליך והסתירה את חלקך בעניין אף על פי שלא היתה לך שום זכות לצפות לזה. ואת הכתובת שלך קיבלתי מקנדי דופונט. או ליתר דיוק - מרגרט דזמונד, נכון?"

במשך כמה שניות הוא נראה המום קצת. הוא הטה את ראשו, והבעה ספקנית עלתה על פניו. הבעה שהכרתי היטב.

"לא, לא ממנה אישית. מהסלולרי שלה, שהופיע באי-מייל הסודי שלך."

"אי-מייל סודי?"

"כתובות האי-מייל שאתה וקנדי-מרי השתמשתם בהן כדי לארגן את המפגשים שלכם."

"חשבתי שמחקתי את כל זה."

"נחמד שממעיטים ביכולתי לפעמים," אמרתי.

"אתה משהו," הוא אמר וצחק קלות. "אז מה? השגת את מספר הסלולרי שלה ואז השתמשת באיזשהו הוקוס פוקוס של חוקר פרטי כדי לגלות מאיפה היא ביצעה את השיחות האלה? כולל מכאן?"

"כן, הוקוס פוקוס," אמרתי והנהנתי. "קסם כזה." השבב של מערכת האיתור בסלולרי ששימש את "קנדי דופונט" (שהיתה בעצם מרגרט דזמונד) הסגיר את מיקום שיחות הטלפון שלה בטווח של חמישים מטר. ככה עליתי די מהר על הכתובת של בניין גרייסטון. "אם כי היה קשה לי להחליט איפה לחפש קודם: בבית הישן בבדפורד או כאן. היא

התקשרה משני המקומות. האמת שהופתעתי מעניין הבית בבדפורד. חשבתי שאיזשהו מנהל עשיר של קרן גידור קנה אותו לפני שנתיים. לא חשבתי שהוא ירצה למכור כל כך מהר."

"קרנות גידור נקלעו עכשיו לצרות. חוץ מזה, לכל אחד יש מחיר."

הנהנתי וחייכתי. **מה אתה אומר, אחי,** חשבתי בלבי. "ולפעמים המשפחה צריכה לשלם את המחיר, מה?"

"לורן וגייב לא יסבלו, תאמין לי. הם ממש לא יהיו קבצנים."

"אז זאת התמורה שהיא תקבל, מה? הסכם גירושים נדיב? על כל מה שהיא עשתה כדי לעזור לך?"

"לא, אחי. אני עדיין אוהב אותה."

"ממש מחמם את הלב," אמרתי. "מי כמוך יודע להראות את זה. לפחות אבא שלנו לא ארגן שירביצו לאמא לפני שהוא נעלם."

"אוי בחייך, ניק. אתה באמת חושב שהייתי שוכר מישהו שישבור ללורן את הראש? איזה מין בן אדם אני, לדעתך?"

"יותר טוב שאני לא אענה על השאלה הזאת."

"הבחור היה אמור רק להמם אותה. לא יותר מזה."

"היא כמעט מתה, אתה יודע. ואחר כך, הודות לך, קובלנץ שלח את אחד האנשים שלו להרוג אותה. הוא כמעט הצליח."

רוג'ר נראה מבויש לרגע. הוא השפיל את ראשו. "עכשיו היא בסדר, תודה לאל."

"אולי. אבל גייב לא בסדר אחרי מה שהוא עבר בגללך בשבועיים האחרונים. אם כי אני בטוח שלא אכפת לך."

"בטח שאכפת לי. אני עדיין אוהב את הילד. וגם את לורן."

"כמה יפה מצדך."

"עשיתי את זה כי הייתי חייב לעשות את זה. כדי להגן עליהם."

"לא," אמרתי. "עשית את זה כדי לבצע את השוד הכי גדול בהיסטוריה. גם אם זה יהיה כרוך בקצת נזק משני. כמו מרג'ורי אוגונובסקי, שכנראה היתה החברה היחידה שלך בגיפורד. שמעת מה קרה לה, נכון?"

מהבעת פניו הבנתי ששמע על הרצח שלה. **וגם אני,** חשבתי בלבי, **גם אני כמעט נהפכתי לנזק משני שלך.** אם כי בשום אופן לא הייתי מוכן להגיד את זה בקול ולגרום לו סיפוק. "טוב, אי-אפשר לעשות חביתה בלי לשבור כמה ביצים, מה?"

"לא היתה לי ברירה."

"אז פשוט ביימת את פעולת ההיעלמות הגדולה ביותר בכל הזמנים," אמרתי. "בעזרת שני חבר'ה שגנבת מפלדין. ובמקביל ניהלת תהליך השתלטות על החברה שלהם. מהלך יפה."

"למען האמת, ניק, אני חייב לומר שאכזבת אותי קצת. הייתי בטוח שתזהה את החוטף שלי כעובד של פלדין."

"מתישהו הייתי מזהה," אמרתי. "אז מה, החלפתם את לוחית הרישוי ברכב של פלדין כדי להפנות את הזרקור אליהם? תיארת לעצמך שאני אאתר את מצלמת המעקב של תחנת הדלק ואעשה את הקישור. אבל אני מתפלא שהיית מוכן לסמוך על מישהו מחברת פלדין."

"כולם שם עומדים למכירה. תראה בשביל מי הם עובדים. כל מי שכותב להם צ'ק קונה את הנאמנות שלהם."

"ובסוף ארגנת גניבת גופה מחדר המתים בבית החולים כדי לביים את מותך," אמרתי, "וממש לא היה אכפת לך מה זה יעשה לבן שלך."

הוא עיווה את פניו בכאב. "באמת עצוב, אבל הכרחי."

"והכול כדי לשכנע את גיפורד ופלדין שאתה מת? כדי להרוויח עוד קצת זמן לתהליך ההשתלטות על החברה?"

"לא רק בשביל זה. גם כדי להגן על לורן וגייב."

"שאת חייהם סיכנת מלכתחילה," ציינתי.

הוא התעלם מההערה הזאת. "אחרי שפלדין התחילה ללחוץ על לורן, לא היתה לי ברירה. היא התחילה להיבהל. כמעט איבדתי אותה. הייתי חייב לעצור אותה כדי שהיא לא תסגיר את כל העניין. תבין, בסופו של דבר היא קודם כול אמא."

"כן," אמרתי ביובש. "ממש לא בסדר מצדה."

"ניק," הוא אמר, "אתה בטח מכיר את הסיפור על המשפחה שהתחבאה מהנאצים, נכון? הם ישבו במרתף או התחבאו מתחת לרצפה - אני כבר לא זוכר - אמא ואבא, שני ילדים ותינוק קטן. והחיילים הנאצים סרקו את הבית..."

"כן," אמרתי בקוצר רוח. "והתינוק בכה, אז האמא שמה יד על הפה שלו כדי להשתיק אותו, ובסופו של דבר הוא נחנק."

הוא הנהן. "היא הרגה את התינוק שלה כדי להגן על שאר המשפחה. ממש מחריד. אבל איזו ברירה היתה לה? חייו של תינוק קטן מול חיים של משפחה שלמה?"

"מה אתה מנסה להגיד לי?"

"כל הסבל שעבר על גייב ולורן היה רק כדי להגן עליהם."

"להגן? לא. אלה היו פירורי לחם."

"פירורי לחם?"

"כן, או אבנים קטנות. כדי להשאיר לי סימני דרך מטעים."

"לא לך. לשוטרים או לאנשי הבולשת. בשום אופן לא רציתי שלורן תכניס אותך לעניין. גייב הוא זה שהתקשר אליך."

"אוי, אני ממש מצטער ששיבשתי לך את התוכניות."

הוא משך בכתפיו. "לא שיבשת. ממש לא. אם אתה לא היית נכנס לחקירה, מישהו אחר היה מטפל בזה. אתה מבין, הסחת דעת היא החלק הכי חשוב בכל פעולת קסמים. עדיין לא הבנת את זה?"

נזכרתי בסיפור שוויקטור ולורן סיפרו לי, על הניסיון של רוג'ר לסחוט כסף מפלדין. סיפור שנשמע לי מפוקפק לגמרי. הרי הוא רצה הרבה יותר מעשרה מיליון דולר. כן, הכול היה מונח בדיוק במקומות שבהם הייתי אמור לחפש. ולכן הכול נראה הגיוני. גם מטען המזומנים העצום שסטודארד מינה אותי לחקור את היעלמותו. המטען שהוביל אותי אל קרל קובלנץ. עכשיו הבנתי שגם זה היה חלק מהתוכנית של רוג'ר. הכול נעשה כדי ליצור עקבות מדומים שיובילו אותי אל פלדין. אבל למה? כדי לנטרל אותם? כדי להפנות אליהם את האש? את העניין הזה עדיין לא הבנתי.

"אז שכרת את איש השילוח כדי שיגנוב את המכולה," אמרתי. "מכולה שידעת שפלדין שלחה."

הוא הטה את ראשו בצניעות. "ונתתי לו את הסלולרי של קובלנץ למקרה חירום בלבד." הוא צחקק. "אני מתאר לעצמי מה קובלנץ היה אומר אם האיש הזה היה מתקשר אליו."

"ואם סטודארד לא היה ממנה אותי לתיק הזה?" אמרתי.

"למה שהוא ימנה מישהו אחר? לילנד גיפורד ביקש אותך במיוחד." הוא קרץ אלי, והבנתי מיד שלורן היא זו ששלחה בעצם את הבקשה בשמו של הבוס שלה. "ידעתי שאוכל לסמוך על אחי הקטן שיגן עלי, כמו שהוא עשה תמיד. זה היתרון במשפחה - גם כשאנחנו גדלים, אנחנו ממשיכים למלא את אותם התפקידים."

"והתפקיד שלך היה תמיד הכפיל הקטן של אבא. הוא לא הפסיק למשוך בחוטים גם מתוך התא שלו בכלא, מה? הוא רצה את האימפריה בחזרה. כלומר, המזימה הזאת היתה בכלל רעיון שלו, לא שלך."

"נו, תן לי קצת יותר קרדיט, ניק."

"אני נותן. אתה תמיד הבנת את האופי האמיתי של אבא."

"מי שלא מטפח אשליות לעולם לא ייאלץ להתפכח."

"ולא יכולת לעשות את זה בלעדיו."

"יש לשער שלא," הודה רוג'ר. "אני די בקי בבנקאות חוץ. אבל הוא באמת מכיר את הדברים לעומק. החברה שלו היתה בנויה בדיוק כמו גיפורד תעשיות, אתה יודע. שתיהן חברות משפחתיות. שתיהן בבעלות פרטית שרשומה בחו"ל. מטעמי מיסוי. מטעמי חָבוּת."

"אני מבין," אמרתי. "אז שכנעת את לילנד גיפורד לארגן מחדש את החברה שלו אחרי שהוא רכש את פלדין, מה?"

"אני רואה שעשית שיעורי בית, ניק. נכון, אמרתי לגיפורד שהוא חייב ליצור עוד שכבת בידוד מעבר לים, כדי להגן על עצמו מבחינת האחריות של בעל שליטה. הוא ידע על כל השוחד שפלדין נתנה לפנטגון. היה לו מספיק שכל להבין שדברים יכולים להשתנות כשנשיא חדש ייכנס לבית הלבן. הוא ידע שהוא עלול ליפול, שעלולים לקרוא לו לשימוע בקונגרס, שהוא עלול אפילו להגיע לכלא אם לא תהיה לו הגנה מספקת. אז הוא עשה את מה שהמלצתי לו לעשות. הוא העביר זמנית את החברה ל'בעלות מוטבת'."

"במילים אחרות, הוא העביר לך את הבעלות על החברה," אמרתי. "על כל גיפורד תעשיות, כולל החברה-הבת החדשה שלו - פלדין. כי גיפורד היא חברה בבעלות פרטית."

"חשבתי שאתה לא מתעניין בפיננסים."

"רק המינימום ההכרחי," אמרתי. "כדי לתפוס את הנבלות."

"ידע שהופך אותך למסוכן, מה?"

"כן, אני מניח שכן, רוג'ר. אז מה, היית צריך להיעלם עד שהעברת הבעלות תושלם? עד שתקופת ההמתנה המחויבת בחוק תיגמר?"

"נו, ותמיד אמרו שאני החכם מבין שנינו." החיוך שלו נראה כמעט מלא הערצה.

"אבל לא היית יכול לעשות את כל זה בלי הכרטיס החכם," אמרתי. "השם שלך בניירת - זה רק חלק מהעניין. היית צריך גם להעביר את נכסי החברה לחשבונות הפרטיים שלך, נכון? לכן רצית שאני אפרוץ לפלדין ואגנוב אותו מהכספת."

"לא בדיוק," הוא אמר. "האמת שכמעט הרסת את כל העניין."

"אני ממש מתנצל. איך בדיוק?"

"שילמתי למזכירה של קובלנץ המון כסף כדי שהיא תיכנס לכספת שלו ותשיג לי את כרטיס-העל. זה היה הולך הרבה יותר חלק אם לא היית פורץ לשם וגונב את הכרטיס הארור. אז נאלצתי לאלתר."

"יפה מאוד," אמרתי. "ועדיין לא ברור לי משהו. עסקת החילופים המזויפת הזאת שבה הייתי צריך לשחרר אותך תמורת הכרטיס החכם, איך ידעת בוודאות שהכרטיס באמת אצלי?"

רוג'ר היסס, אבל רק לרגע. "קובלנץ אמר לי."

"אני מבין." היה ברור לי שהוא משקר, אבל לא לחצתי עליו. האמת היתה ברורה לי. "טוב, אז סוף-סוף קיבלת את ההחזר שלך, מה?"

"החזר?"

"לילנד גיפורד אף פעם לא העריך אותך, לא קידם אותך. אז אני משער שעכשיו קיבלת את המשרה שהגיעה לך לאורך כל הדרך. ומה עם לילנד גיפורד? אתה מתכונן לאפסן אותו באיזשהו בית אבות ולתת לו קצבה חודשית?"

"אל תדאג ללילנד גיפורד. שילמתי לו ביד רחבה. הוא יפרוש כאדם עשיר ביותר, אבל אני אמשיך להעסיק אותו. אני לא אוהב לעסוק בניהול שוטף."

"והוא בלאו הכי לא יפצה פה, מה? זה רק יזיק לו."

"יפה מאוד. קלטתָ. אם ייוודע בציבור כמה שוחד פלדין שילמה לפנטגון, ברור שהברז ייסגר. משרד ההגנה ייאלץ לבטל את כל החוזים, פלדין לא תהיה שווה גרוש, וגיפורד יאבד את המיליארדים שהוא השקיע בחברה. כך שממש עדיף לו לפרוש עם קצת כסף בכיס ולא לפתוח את הפה. ככה כולם יוצאים ברווח והכול בסדר."

"אתה נראה כל כך שלֵו ורגוע," אמרתי. "אתה באמת חושב שלא נשקפת לך שום סכנה?"

"למה, מי ירדוף אחרי? גיפורד? גריינג'ר? קובלנץ? כולם שכירים שלי עכשיו."

"אולי תחליף כמה מילים עם אלן גריינג'ר. הוא פוחד עד מוות מהעובדים שלו."

"לכן אני משאיר אותו בתפקידו. כדי שהם יחשבו שהוא עדיין הבוס שלהם. חלק מיוצאי הצבא האלה ממש מטורפים."

"גם אני יוצא צבא. אל תשכח."

"אבל אתה לא מטורף."

"לא כולם יסכימו איתך. בכל מקרה, אל תשכח שאנשים לא תמיד פועלים בהיגיון כשהם כועסים. ואתה צברת הרבה אויבים."

"למה יש לי תחושה שאתה מדבר על עצמך?"

משכתי בכתפי.

"מה תעשה? תהרוג את אחיך?"

"חס ושלום," אמרתי לאחר שתיקה ארוכה שאפשרה לו להתחיל לחשוש. "אני לא אהרוג אף אחד. אבל בית המשפט עלול לחשוב שהתרגיל הזה שעשית הוא פשוט גניבה. עבירה פלילית. אף על פי שזה נשמע מוזר."

"ומי יגיש את התלונה במשטרה? לילנד גיפורד? הוא ממש לא רוצה להגיע לכלא. הרי הוא אחראי לכל השוחד שפלדין שילמה, כי זה נעשה בידיעתו. תמיד הקפדתי על גילוי נאות. תמיד דאגתי ליידע אותו."

הנהנתי באטיות, גיששתי אחר הסלולרי שבכיסי והרמתי את מבטי. "ואחרי כל הגילוי הנאות הזה, אתה מפקיד את כל האימפריה הכלכלית שלך באיזשהו בנק עלוב מעבר לים? באמת, רוג'ר. פישלת לגמרי. אתה לא יודע באיזו מהירות מקלטי המס האלה מתקפלים כשהממשל האמריקאי לוחץ עליהם? תראה מה קרה לרפובליקת נאורו."

רוג'ר לא היה מוכן לשאת את המחשבה שאני יודע יותר ממנו. "באמת?" הוא אמר. "בנק ברקליס באיי הבתולה נחשב אצלך לבנק עלוב? בחייך, אחי. רק המובחר ביותר."

"באיי הבתולה? בטורטולה?" אמרתי. "טוב, כנראה המעטתי בערכך."

הוא חייך. "אתה יודע, ניק, פילוסוף סיני קדום אמר פעם שתוצאת הקרב ברורה בדרך כלל עוד לפני שהקרב מתחיל."

"כן, מישהו אמר לי את זה פעם," אמרתי. "אני רואה שאתה די בקי בקרבות, רוג'ר."

"רק תיאורטית. רק המינימום ההכרחי... אז מיצינו את העניין, אחי? כי יש לי המון עבודה. קבעתי שיחת ועידה ועוד אין לנו מכשירי טלפון אפילו."

"כמעט מיצינו," אמרתי. "עוד רגע אחד."

הוצאתי את הבלקברי שלי.

"רגע, שוב, לא קלטתי," אמרתי.

רוג'ר הביט בי בתהייה. "מה לא קלטת?"

"מצטער," אמרתי. "דיברתי לטלפון שלי." הסלולרי שבכיס שלי פעל כל הזמן הזה והעביר לדורותי את השיחה ביני לבין רוג'ר. בתוך כמה שניות היא מצאה את קוד הסוויפט

של ברקליס באיי הבתולה. היא קראה לי אותו שוב, באטיות, ואני הקלדתי את המספר במסך ההודעה שפתחתי בבלקברי שלי.

תמיד שנאתי אוניות בלוטות'. אני לא אוהב להסתובב עם מכשיר צמוד לאוזן כמו ב"מסע בין כוכבים". אבל האוזנייה שהרכבתי עכשיו לא היתה אוזנייה רגילה אלא אוזנייה זעירה כזאת, שנכנסת לתוך האוזן. מרלין נתן לי אותה. ורוג'ר אפילו לא הבחין בה.

"זהו," אמרתי לרוג'ר עכשיו. חייכתי והרמתי את הבלקברי. "היתרון בכרטיס-על הוא שנורא קל ליצור כניסה אחורית, אם מכירים קצת את המנגנון. הוא שלח לי העתק מכל פעולה שעשית בחשבון. הנה, כאן."

רוג'ר היסס. ראיתי שהוא מתנדנד בין ספקנות לחרדה. "בטח," הוא אמר, "כאילו אתה מבין בכלל מה אתה עושה."

"אני אישית לא כל כך מבין," הודיתי. "אבל יש לי מישהו שמבין. לפעמים נחמד שיש חברים. עכשיו, תסתכל טוב-טוב: אתה רואה? אין לי שום דבר בשרוול."

"מה אתה עושה?" שמץ בהלה נשמע בקולו. הוא עקף באטיות את השולחן שלו והתקרב אלי. "מה הבעיה שלך? רק בגלל שעשיתי משהו שאתה לא העזת לעשות?"

"ששש," אמרתי. "אסור להפריע לקוסם באמצע המופע. ועכשיו..."

"ברור לך שהתכוונתי להתחלק איתך בכול, נכון?"

"עכשיו תראה איך אני לוחץ על המקש הרגיל הזה, בבלקברי הפשוט הזה, וכל העקבות הדיגיטליים שלך נשלחים בקסמי הרשת אל הרשות למניעת פשעים פיננסיים במשרד האוצר האמריקאי..."

רוג'ר זינק עלי. "גם אתה שייך למשפחת הלר!" הוא שאג. "ואלה החיים שהגיעו לנו! שנגזלו מאיתנו!"

זזתי הצדה והתחמקתי ממנו.

"ו... אברה-קדברה!"

בראוותנות תיאטרלית מוגזמת לחצתי על מקש "שלח".

ואז, בלי להביט בו אפילו, יצאתי מהמשרד העצום שלו. "אם ייתנו לך לבְחור, תוכל לבקש את בית הסוהר אלטמונט," אמרתי. "יהיה נחמד אם אבא לא יהיה לבד. אולי תוכלו לעבוד יחד במכבסה."

ופתחתי את הדלת לאנשי הבולשת.

99

כעבור כמה ימים קפצתי בבוקר לבית של לורן כדי לקחת את שאר הדברים שלי. הייתי בטוח שהיא וגייב לא יהיו שם בשעה כזאת. חשבתי שלשניהם יהיה הרבה יותר קל אם הם פשוט יחזרו הביתה באחד הימים ויגלו שהדברים שלי נעלמו. בלי סצנות ובלי בלגנים.

אבל שכחתי לגמרי שככל שמשלמים יותר כסף לבית ספר פרטי כך שנת הלימודים קצרה יותר. בסיינט גרגורי כבר יצאו לחופשה. גייב היה בחדר שלו, למעלה, הקשיב למוזיקה, ולורן ישבה בגומחה שלה מול המחשב. גם זה הפתיע אותי: חשבתי שהיא תהיה בעבודה.

בסופו של דבר זה יצא לטובה, כי היינו צריכים לסגור הרבה דברים. היא סיפרה לי שהחליטה לצאת לחופשה בלי תשלום. חופשה ארוכה מהעבודה. החופשה שהיתה צריכה לקחת למעשה אחרי התקיפה הראשונה.

"לראשונה זה הרבה שנים אני אהיה מפרנסת יחידה. זה לא יהיה קל," אמרה, מהורהרת.

לרגע עברה בי המחשבה שמצבה היה אולי טוב יותר אילולא הסגרתי את רוג'ר. אולי רוג'ר היה מתחלק איתה בשלל, כפי שהבטיח. מצד שני, אמרתי לעצמי, היא לעולם לא היתה יכולה לחיות בביטחון. אף פעם אי-אפשר לצאת נקי מפרשה כזאת. זה היה ברור לי. הייתי די בקי בנושא הזה של כסף מלוכלך.

חוץ מזה, אף על פי שאידיאליזם כבר לא כל כך באופנה, הרגשתי משום מה שבא לי להיות בסדר. לעשות את הדבר הנכון.

"התחלת כבר לחפש עבודה?" שאלתי.

היא הביטה בי בארשת מופתעת. "למה אני צריכה לחפש עבודה?" אמרה. "אני לא עוזבת את לילנד."

"הוא מוכן לקבל אותך בחזרה?"

"מה זאת אומרת לקבל אותי בחזרה?"

הרגשתי צביטה בלב. היא בכל זאת המשיכה להעמיד פנים.

"בחייך, לורן," אמרתי.

"לילנד לא מאשים אותי במה שרוג'ר עשה. למה אני אשמה בזה?"

"כלומר, לילנד עדיין לא יודע," אמרתי. "טוב, לפחות דבר אחד טוב אפשר להגיד על אחי. הוא אולי ניצל אותי, אבל עלייך הוא באמת הגן."

"הגן? מה זאת אומרת?"

"הוא היה יכול להסגיר אותך כשעצרו אותו, אבל הוא לא עשה את זה. ויש לשער שהוא גם לא יעשה את זה."

"להסגיר אותי? על מה?"

"על מה שעשית. על החלק שלך בכל העניין."

"החלק שלי?"

"נו באמת, לורן."

"מה?"

אני מוכרח לומר שאכזבתי את עצמי. בדרך כלל היתה לי טביעת עין נהדרת, אבל בכל הקשור ללורן טעיתי שוב ושוב. אולי מפני שאהבתי אותה ואת הבן שלה. "טוב, קודם כול, רוג'ר לא היה יכול לגנוב את כל הנכסים של גיפורד תעשיות בלי הכרטיס החכם. ואיך הוא היה יכול לדעת שהכרטיס הזה אצלי? רק ממך."

עיניה היו אטומות, קשות לקריאה. "אמרתי לך שהוא יצר איתי קשר. הוא השאיר לי הודעה קולית. הוא השאיר לי מספר של סלולרי חד-פעמי כדי שאני אתקשר אליו. הוא רצה לוודא שהעסקה הזאת תעבור בלי תקלה. אז כן, אמרתי לו."

"כן," אמרתי. "אבל זה עוד לא הכול."

היא נראתה פגועה. "במה אתה מאשים אותי?"

"תירגעי, אין לי שום כוונה להסגיר גם אותך," אמרתי. "אני לא רואה בזה שום טעם. אחי הוא זה שגרר אותך לכל העניין."

"אף אחד לא גרר אותי..." היא החלה לומר.

"לורן," אמרתי. "חבל שאת מתאמצת בכלל. הרי לילנד לא סמך על רוג'ר. הוא לא אהב אותו. הוא לא היה מסכים בשום אופן ליצור חברת אחזקות ולמנות את רוג'ר לבעלים הזמניים שלה. הוא עשה את זה רק מפני שאת דרבנת אותו לעשות את זה."

היא נרתעה והנידה את ראשה לשלילה.

אבל אני המשכתי. "דורותי סיפרה לי ששאלת אותה איך מפצחים סיסמה של בלקברי. אמרת לה שאת רוצה לעזור לי להיכנס לאי-מיילים שלו. העניין הוא שבכלל לא סיפרת לי על זה."

"לא?" שאלה בקול חלול.

"מובן שלא. כי זאת לא היתה האמת. לא ניסית לעזור לי למצוא את רוג'ר, אלא שלחת אי-מיילים בשמו של לילנד גיפורד לבנק באיי קיימן. אישרת את ההעברה. ענית לשאלות הבנק. ואחר כך, אני מניח, מחקת כל זכר להתכתבות כדי שגיפורד לא יגלה."

"ניק," החלה לומר.

"רוג'ר היה זקוק לשיתוף פעולה בתוך משרד המנכ"ל, אחרת הוא לא היה מצליח."

היא הסבה את מבטה.

"אה, כן, וגם דאגת שסטודארד ימנה אותי לחקור את מטען המזומנים שנעלם, את הגניבה שרוג'ר ארגן. עוד פירור לחם שיוביל אותי אל פלדין."

הבעת פניה אישרה את התיאוריה שלי. היא שלחה לסטודארד אי-מייל בשמו של לילנד גיפורד כדי לוודא שהוא ימנה אותי לחקירה הזאת.

אבל היא עדיין לא ויתרה.

"נו באמת, ניק, אתה לא חושב שהייתי מסכנת את חייו של גייב בשביל כסף, נכון?"

"נכון. אני בטוח לגמרי שהרעיון המקורי לא היה שלך."

"ברור שלא! לכל היותר אתה יכול להגיד שהייתי תמימה," אמרה והרכינה את ראשה. "סמכתי על רוג'ר. הוא אמר לי שהוא חייב להיעלם, כי זאת הדרך היחידה לשמור על ביטחוננו. האמנתי לו. ואז נוצר סחרור מוחלט, איבדנו כל שליטה, ופלדין התחילה עם כל האיומים האלה..."

"אני יודע. ואז רוג'ר הסתכן והתקשר אלייך כדי לוודא שאת ממשיכה לפעול לפי התוכנית."

דמעה בודדה זלגה במורד לחיה השמאלית. "הוא אמר לי שאם אני לא אמשיך הם יהרגו אותו. הוא אמר שזאת הדרך היחידה להציל אותו ולהגן על גייב. הוא השתמש בי. הוא תמרן אותי."

"כן, מבחינה זו הוא כישרוני במיוחד."

"בכל מקרה, הקשר שלו עם גייב נגמר. הוא הרס הכול."

"עזבי, לא מגיע לו שיהיה לו בן כמו גייב."

"נכון," אמרה בלחש.

"אני משער שגייב גם לא יבקר אותו בכלא. את יודעת כמה פעמים אני ביקרתי את אבא שלי."

היא הנהנה בעצב.

שנינו שתקנו במשך דקה ארוכה.

"ומה יהיה איתך?" שאלה לבסוף.

"אני כבר אסתדר, אל תדאגי."

"תעבור לעיר אחרת?"

"יכול להיות. אף פעם לא אהבתי במיוחד את וושינגטון."

"הייתי שמחה אם היית נשאר בסביבה. לגייב יהיה קשה להיפרד ממך."

"גם לי יהיה קשה."

"אז אל תעבור. תישאר בוושינגטון."

"אני אחשוב על זה," אמרתי. "בכל מקרה, יהיה בסדר. אני לא דואג."

"אתה אף פעם לא דואג, מה?"

"ברור שכן. כל הזמן," אמרתי. "אני פשוט משתדל לא להראות את זה."

לפני שנפרדתי מהם, הצעתי לגייב לטייל איתי קצת בשכונה. עצי האלון הזקנים יצרו כתמי אור וצל על השביל, העלים לחששו בעדינות ברוח. גייב לבש מכנסיים שחורים, נעלי אולסטאר שחורות וחולצת טריקו אדומה עם טביעת אצבע גדולה ולבנה.

"שמעת את הבדיחה הזאת?" הוא אמר. "אבא שאל את אמא אם אני אבוא לבקר אותו בכלא."

"אתה לא מתכוון לבקר אותו?"

"אתה צוחק עליי? אמרתי לו שאני לא רוצה לראות אותו יותר."

"תדע שהוא אוהב אותך. למרות הכול. אולי הוא אדם בעייתי, אבל הוא באמת אוהב אותך."

"מה אכפת לי? הוא רימה את אמא, הוא שיקר לנו וכמעט נהרגנו בגללו." הוא הניד את ראשו. "אני מתאר לעצמי שעכשיו גם לא יהיה לנו מספיק כסף ואני לא אוכל להמשיך ללמוד בסיינט גרגורי."

"חשבתי שאתה שונא את בית הספר הזה."

"אף פעם לא אמרתי שאני שונא אותו."

משכתי בכתפי. לא התחשק לי להתווכח.

"ונוסף על הכול, גם לא נראה גרוש מהכסף שהוא גנב. אם לא היית מסגיר אותו, היינו יכולים להיות עשירים."

"כן, הצדק מעצבן לפעמים," אמרתי. "תראה מה קרה לבאטמן."

הוא הביט בי בתמיהה.

"מה זאת אומרת?" שאל.

"תחשוב על זה: באטמן הוא מגן החוק והצדק, אבל בימינו הוא נעשה אפל, קודר ומיוסר. שדים פנימיים מציקים לו, נכון?"

הוא הביט בי בהפתעה. "קראת את **האביר האפל חוזר**?"

"לא. ראיתי את הסרט. כשהייתי ילד, באטמן היה גיבור-על נמרץ ומלא ביטחון - ברוס וויין המיליונר, עם הבאטמוביל והמערה הסודית, זה שתמיד הציל את גותהם סיטי מהג'וקר או מהחידונאי. הוא תמיד ניצח, והרעים תמיד מצאו את עצמם מאחורי סורגים."

"אתה מדבר על סדרת הטלוויזיה."

"כן. בכל מקרה, בחיים הצדק הוא קצת יותר מסובך. דומה יותר לבאטמן האפל והקודר, אפשר להגיד."

"כן, טוב, אבל אתה טועה בדבר אחד: מההתחלה, במקור, באטמן היה דמות טרגית. ההורים של ברוס וויין נהרגו בשוד, והוא נשבע שהוא יילחם בפשע."

"בסדר, בסדר," אמרתי. הייתי צריך לדעת שלא כדאי לי לפתוח בשיחה על קומיקס עם גייב. "אני רק מנסה להגיד לך שלא תמיד קל לעשות את המעשה הנכון."

"מה אתה אומר! מצאת את הפתגם הזה בעוגיית מזל?"

"ברור. ובעוגיית המזל השנייה היה כתוב שצריך לדבר בנימוס למבוגרים ממך," אמרתי בכובד ראש.

"כן, בטח," הוא אמר וחייך. גם אני חייכתי.

לא רציתי להעיק עליו יותר מדי, אז החלפתי נושא ושאלתי אותו מה התוכניות שלו לקיץ (חוץ מלגמור את הרומן הגרפי שלו), וככה פטפטנו עד שחזרנו אל הבית ונעצרנו ליד הדיפנדר שלי.

אחד האנשים של גריינג'ר הוציא לי אותה מהיער בג'ורג'יה והחזיר אותה לוושינגטון. הוא אפילו דאג לרחוץ ולהבריק לי את המכונית, והיא נוצצת עכשיו. מובן שזה רק הבליט

את השריטה הלבנה והארוכה שמישהו חרט לאורך כל הצד שלה לפני כמה ימים.

"מה קרה לך כאן?" שאל גייב והעביר את אצבעו על השריטה.

"איזה אידיוט עבר עליה עם קצה המפתח שלו."

"איזה נבלה."

משכתי בכתפי. "לא מטריד אותי במיוחד כרגע."

הוא נראה מהסס, כאילו רצה לשאול משהו.

"מה?" אמרתי.

"למה אתה עוזב?" שאל לבסוף.

"יש לי דירה משלי, אתה יודע."

"התכוונתי, למה אתה עוזב את וושינגטון. שמעתי שאמרת לאמא."

"עוד לא החלטתי מה לעשות. יכול להיות שאני אחזור לבוסטון."

"וזהו? פשוט תעבור דירה, ואני... זאת אומרת, אני לא אראה אותך יותר?"

"בטח שתראה אותי, בחורצ'יק. הרבה יותר מאשר קודם."

הוא חייך שוב. החיוך שלו היה מקסים, שובה לב ממש, כשהואיל בטובו לחייך פעם בחמש מאות שנה. "אתה יכול לברוח, אבל לא תצליח להסתתר, ניק."

"אל תדאג," אמרתי. "לא תיפטר ממני בקלות כזאת."

תודות

אני אסיר תודה לכמה אנשים שחלקו איתי בנדיבות את זמנם ואת הידע שלהם, ואפשרו לי להיראות הרבה יותר חכם מכפי שאני באמת. בראש ובראשונה, סגן רוברט "באז" גלובר מהיחידה למשימות מיוחדות במשטרת וושינגטון, שסיפק לי את הפרטים השונים הנוגעים לפשיעה ולאכיפת החוק באזור וושינגטון; ושני חוקרים פרטיים בינלאומיים מיומנים ביותר, שעזרו לי להפוך את ניק הלר לדמות ממשית - הלוא הם ידידי הוותיק הארי "סקיפ" ברנדון, מחברת סמית ברנדון, וטֶרי לנזנר, מחברת אינווסטיגייטיב גרופ.

דיק רוג'רס - איש הבולשת האגדי, שעמד בראש הצוות לחילוץ בני ערובה - עזר לי להפליא בתיאור סצנות הפעולה הסבוכות כדי שייראו אמינות; וכך עשה גם ג'ק הובן, מומחה לאמנויות לחימה, שהשאיל לניק את כישוריו בתחום. קֶווין מרי, מומחה לאיתור האזנות סתר וריגול נגדי, סיפק לי מידע נרחב על האפשרויות השונות בממלכת המעקבים, שהטכנולוגיה בה עולה על כל דמיון. ביל ספֶּלינגז הסביר לי איך פועלים האמצעים השונים למניעת מעקבים; מארק ספנסר, מחברת פרסט אדוונטג' לייעוץ משפטי, האיר את עיני בכל הקשור לטכנולוגיה הסבוכה של זיהוי פלילי ממוחשב ושחזור מידע, ואף עורר את התלהבותי; כך גם סימסון גרפינקל, שאף סייע לי לשזור בסיפור את השימוש בכרטיס-העל. תודה למומחי האבטחה שלי - לג'ף דינגל ולרולנד קלוטייר, מנהל גלובל סקיוריטי בתאגיד EMC, שהגו תחבולות סלולריות יצירתיות ביותר. דייב ווייד יעץ לי בתחום איתור מכשירים סלולריים, וג'רי ריצ'רדס עזר לי להבין את מורכבותן של מצלמות מעקב ואת הפעולות האפשריות בהן. ג'ק מקג'ורג', המומחה המדהים והוותיק שלי לטכנולוגיית חומרי נפץ, עמד לצדי גם הפעם. גם כריסטופר מורגן-ג'ונס, לשעבר מחברת קרול, וג'ין סמית, מחברת סמית ברנדון, סייעו לי בעצותיהם בתחום זה.

אני חב תודה מיוחדת לחברֵי מחברת השילוח אסטאר, שפעלו למעני כשהיה עלי לבקר בטיסת מטען ולבחון פרטים נידחים כדי ליצור את סצנת הפתיחה של ניק. אני מודה לטראוויס הול, מרטין גודלי, רוב מילר, רון לונג, טום הלפין, דומיניק דליטו, ג'ייסון סטאפ והסמנכ"ל סטיבן רוסאם.

פאם בואט - מזכירתו של ג'ו טוצ'י, מנכ"ל תאגיד EMC - סיפרה לי על חייה של מזכירת מנכ"ל וגילתה הבנה לשינויים שהכנסתי בגלל אילוצים עלילתיים. ידידי הטוב ביל טויבר, סגן יו"ר EMC, עזר לי רבות גם הפעם. פול דייסייר, יועץ משפטי ב-EMC, הוביל אותי במעבה התסבוכות המשפטיות, וכך עשו גם ג'יי שפירו, מחברת קייטן מאצ'ין רוזמן, ואריק קליין, מחברת שפרד מולין ריכטר והמפטון. על שלל העצות בפיצוח כספות אני מודה לקן דויל מהחברה להנדסת כספות מתקדמת בנובאטו שבקליפורניה.

בכל הקשור לבנקאות חוץ ולחברות קש יעצו לי דניס לורמל מהחברה לסיכון תאגידי בינלאומי, פיליפ ר' וסט מחברת סטפטו וג'ונסון, דון מאיירס מחברת מיילס וסטוקברידג', וג'ק בלום בעל הידע האנציקלופדי מחברת בייקר הוסטטלר. סטיב אפטרגוד מפדרציית

המדענים האמריקאים וסטיב קוזיאק מהמרכז להערכות תקציביות ואסטרטגיות עזרו לי להבין את "התקציב השחור" של הפנטגון. מייקל וילסון מחברת אינטגריטי שותפים הנחה אותי בתחום החשבונאות המשפטית, ואדוורד הסברוק העלה הצעות מועילות (תיאורטיות בלבד, כמובן) בכל הנוגע לדרכונים ולזיופם. היועצים הרפואיים שלי היו ד"ר דיוויד איידלסון, ואחי, ד"ר ג'ונתן פיינדר. בטיסה מלוס אנג'לס באחד הימים התיישבתי במקרה ליד טייס פרטי ששמו אודי פונד, והוא תרם לי רעיונות עלילתיים מעולים.

כבוסטוני הכותב ספר על וושינגטון נאלצתי לטייל הרבה ברחובות העיר ולערוך רשימות. כשנזקקתי לפרטים נוספים בהמשך, התמזל מזלי וקיבלתי עזרה תחקירית עצומה מוויל דיקינסון ואיימי פיטרסן, ששחזרו בקפדנות את מהלכיו של ניק, צילמו למעני תצלומים רבים והצליחו לדוג למעני כל מיני פרטים משונים. טיפני קים סייעה בתחקיר נוסף.

בכל הנוגע לגייב עמדו לרשותי כמה יועצים (שאיש מהם לא לוקה כמוהו ברגשנות יתר, ניכור או מופרעות כלשהי), והם ג'ון תומסן, אוסטין לאנג, בן מוס ואמה פיינדר. עצות בכל הנוגע לקומיקס ולרומנים גרפיים קיבלתי מוויל דניס מחברת די-סי קומיקס ומבריאן אזארלו, ואני מודה להם.

כמו תמיד, ג'יילס מקנמי מחברת מקנמי לורנס סייע לי לרקוח מזימות והונאות עסקיות ברגישות של סופר מותחנים אמיתי. יתרה מזאת, הוא השאיל לי את הלנדרובר דיפנדר הירוקה שלו למשך זמן כה רב, שהחלטתי שגם ניק חייב לנסוע במכונית כזאת.

בהוצאת סיינט מרטין, המו"ל האמריקאי שלי, אני חב תודה עמוקה לג'ון סרג'נט, סלי ריצ'רדסון, מתיו שיר, ג'ורג' ויט, מתיו בלדצ'י, ליסה סנז, ננסי טרייפק, ג'ון מרפי, אן דיי, איימי גרקו, ג'ף קפשו, בראיין הלר, טום סינו, מרטין קווין, קן הולנד, ג'רי טוד וקתלין קון. ובאודיו רנסנס - למרי-בת רוש, לורה וילסון, ז'אן מארי הדסון וקריסטין לאנג.

בהוצאת הדליין, המו"ל הבריטי שלי, אני מודה לעורכת (והתומכת) הנפלאה שלי, ויקי מלור; וכן לאליס שפרד, סיובן הופר, וכל צוות המכירות והשיווק. תודה גם לסוכנת הבריטית המדהימה שלי, קלייר אלכסנדר מחברת אטיקן אלכסנדר, ולסוכנת הזכויות בחו"ל, דני בארור.

התמזל מזלי וזכיתי בסוכנת הספרותית הנהדרת ביותר בארצות הברית, מולי פרידריק - יועצת נאמנה וגם קוראת רבת-ערך. לוסי קארסון ופול סירון מסוכנות פרידריק היו בין הקוראים הראשונים ותרמו רבות. קלייר לאמב, עורכת ותחקירנית נאמנה, היא גם אחת מאנשי הצוות שבזכותם האתר שלי מוצלח כל כך, וכמוה גם קארן לואי-ג'ויס. קלייר בולדווין, העוזרת שלי, היא התגלמות היעילות והסיוע. אני מודה לה כל כך.

אני אסיר תודה לאחי, הנרי פיינדר, על סיעור המוחות ועל העריכה; ולקית קאלה, העורך המדהים שלי בהוצאת סיינט מרטין, שדרש ממני להמשיך לשפר ולשפץ עד שחש שהמלאכה הושלמה.

לבסוף ברצוני להביע את אהבתי ואת תודתי לאשתי, מישל סודא, ולבתי, אֶמה, על האהבה והעידוד שהן מעניקות לי בלי הרף, ואולי יותר מכול - על חוש ההומור הנפלא שלהן, שמחזיר אותי לקרקע המציאות ולשפיות דעתי. רוב הזמן, לפחות.

ג'וזף פיינדר

בוסטון, מסצ'וסטס